

BURMESE
CLASSIC
.COM

တကယ်လှပစွာ
က ၂ ၂၃

သုတေသန
၂၆ ၂

တောင်ကန်နှင့်မြေကြီးကို
၂၀

တောင်ဘက်
၂၂

ဇာဏ္ဍာသိုလ်နုဗ္ဗမိတ်

တောင်တင်ဒူမြေကြီးတိုတောင်မံသု

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၄၅၁/၂၀၀၄(၅)
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၆၀၀/၂၀၀၄(၈)

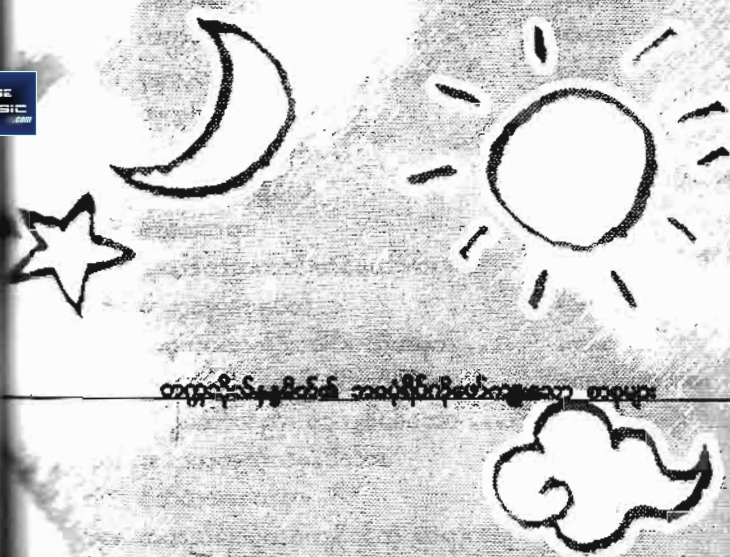
ပျက်နာခဲ့ အော်ပီကျယ်
အတွင်းသရုပ်ဖော် ယဉ်မင်းပိုက်၊ အော်ပီကျယ်
ကွမ်းပျူတာ ကျော်မျိုးသိန်း
ပျက်နာခဲ့တော်ပုံ ညောင်ဦးဖိုးချို
ပျက်နာခဲ့လောင် 21st Century

အတွင်းလောင် ခဲဌေး
ထုတ်ဝေသူ ဦးခင်မောင်သိန်းဆွေ(၀၇၄၇)
အခန်း ၃၊ တိုက်အမှတ် ၂၄၀
၂၅ ရပ်ကွက်၊ ဝေယျသုခလမ်း
သုဝဏ္ဏ၊ သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်။

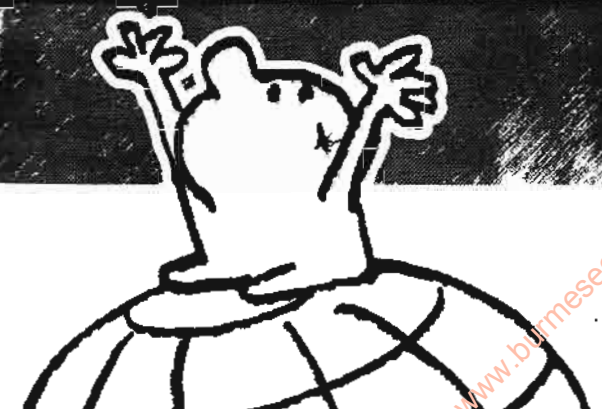
ပျက်နာခဲ့မည် အတွင်းပုံနှိပ်သူ ဦးမောင်မောင်လေး(၀၇၀၅၁)
စန္ဒာဝင်းပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၂၀၉၊ ၃၆ လမ်း
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း ပထမအကြိမ်၊ အောက်တိုဘာ
၂၀၀၄ ခုနှစ်။

အုပ်စု ၁၀၀၀
တန်ဖိုး ၁၆၀၀ ကျပ်
စာအုပ်ချုပ် စန္ဒာဝင်း
စီစဉ်သူ တင်နိုင်

တက္ကသိုလ်နုဗ္ဗမိတ်၏ အုပ်စုပုံနှိပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်များ စာအုပ်များ

တတိယ

၁။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ(အကျဉ်းချုပ်)		၁
၂။ ကျေးဇူးစကား		၅
၃။ စီစဉ်သူများ၏ ရင်တွင်းစကား		၇
၄။ နန္ဒမိတ်ရုပ်ပုံလွှာ	ပြင်ဆင်စာ	၉
၅။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော်၊	မင်းယုဝေ	၁၇
၆။ နန္ဒာပုလဲ၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် မိမိ၊	ဒုတိယ	၂၃
၇။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ သူ၏စာပေဘဝနှင့် ...။	ထိလာစစ်သူ	၃၃
၈။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊	မောင်ကျော်သာ	၅၇
၉။ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာကောင်းတစ်ယောက်၊	ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း	၆၇
၁၀။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်	ဌေးမောင်	၇၃
၁၁။ ယုန်ကလေး၏ဦးခေါင်း၊ သို့မဟုတ် ...။	လေးမြင့်	၈၁
၁၂။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ပုံရိပ်အပိုင်းဆစ၊	တက္ကသိုလ်ခင်မောင်အေး	၉၃
၁၃။ ကြွေသော်လည်း ဝေကျွန်ရစ်သော ...။	တက္ကသိုလ်စာပေဌေး	၉၉
၁၄။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ စိတ်ထားစေတနာ၊	သောကြာမောင်ကလေး	၁၁၃
၁၅။ အသည်းမှာစွဲထင်ကျန်ရစ်တဲ့ ဆရာကဗျာ၊	အောင်သာနိုး	၁၁၉
၁၆။ ကျွန်တော်နှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊	တက္ကသိုလ်ခင်မောင်	၁၂၉
၁၇။ လမင်းထိန်ထိန်နိသာစေသော်၊	နေနိုးကျော်	၁၃၅
၁၈။ နန္ဒာပုလဲဖန်ဆင်းရှင်နှင့် ဆုံမိခြင်း	တင်မောင်မြင့်	၁၄၃
၁၉။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား နောက်ဆုံးကိရဝပြုခြင်း	မြတ်ဆွေ	၁၄၉
၂၀။ ခွင့်လွှတ်ပါလေဦးဆရာ	မောင်မောင်ကျော်	၁၅၃
၂၁။ ယုံကြည်ချက်စခန်းသို့ မှတ်တိုင်လေးတစ်တိုင်	ကြည်နိုင်	၁၆၁

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ (အကျဉ်း)

၂၂။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ သို့မဟုတ် မြောင့်စင်းခြင်ဆုံရိပ်	ညွှန်သစ်	၁၆၉
၂၃။ လက်ဦးဆရာမည်ထိုက်စွာ	ကိုပိုက်	၁၇၃
၂၄။ နန္ဒာပုလဲကိုမွေးဖွားခဲ့တဲ့ဆရာ	ဟိန်း	၁၇၉
၂၅။ ကိုဘသင်း၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ ဦးတင်အောင်နှင့် ကျွန်တော်	တင်နိုင်	၁၈၃
၂၆။ အတ္ထဝါမှာ ပါရမီရှိတယ်လို့ပြောခဲ့သူ	အတ္ထဝါနိန်း	၁၉၃
၂၇။ ဆရာနန္ဒမိတ်အလွမ်းပြေ	မောင်ရေချိုး	၂၀၁
၂၈။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ သို့မဟုတ် ကိုဘသင်း	မောင်မြေကြီး(ပန်းစောင်း)	၂၀၅
၂၉။ ဆရာနန္ဒမိတ်၊ သို့မဟုတ် ...	မောင်နိန်း(ချီးဆယ်)	၂၀၉
၃၀။ မြတ်လေးရဲ့ပျက်နာကို ငှားတပ်ခဲ့တဲ့သူတစ်ယောက်	တက္ကသိုလ်မောင်မာဉ်သူ	၂၁၅
၃၁။ ဝိုလျှင်ပုလဲ၊ ရယ်လျှင်ခွဲ၊ မှူးလျှင်ကဗျာနှင့် ယုံကြည်ချက်စခန်း	ဖဉ့်စင်ပိုက်	၂၂၃
၃၂။ လက်ဦးဆရာ	ကိုချစ်ရမ်း	၂၂၇
၃၃။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့စာ ကျွန်တော်တို့တွေ့သမျှ	ကြည်နိုင်	၂၃၇

အမည်ရင်းမှာ ဦးတင်အောင်ဖြစ်ပြီး မိဘများကချစ်စနိုးခေါ်သောအမည်မှာ ကိုကို ဖြစ်သည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲခရိုင်၊ တောင်ကုတ်မြို့၌ ၁၂၈၃ ခု တပေါင်းလ (၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၈ ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့)တွင် ဖခင် မြို့ပိုင်ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ မိခင်ဒေါ်ရွှေတို့မှ ဖွားမြင်သည်။ မွေးချင်းသုံးဦးအနက် အကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။

တောင်ကုတ်မြို့ တိုင်းရင်းမြန်မာအလယ်တန်းကျောင်းတွင် ပဉ္စမတန်းအထိ သင်ကြားခဲ့ပြီး သံတွဲမြို့ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သင်ကြားခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောင်းရွှေ့သင်ကြားရာတွင် အခြား ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများမှာ ပဉ္စမတန်း၌သာ သင်ကြားခွင့်ရခဲ့သော်လည်း တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လောင်းလျာ မောင်တင်အောင်ကမူ ထူးချွန်သူဖြစ်သည့် အလျောက် ဆဋ္ဌမတန်းသို့တက်ရောက် သင်ကြားခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

အဋ္ဌမတန်းမှစ၍ မြန်မာစာကို အထူးပြုလေ့လာလိုက်စားခဲ့သဖြင့် ဇာတ်ကဗျာ၊ လင်္ကာများကို အလွတ်ရွတ်ဆိုနိုင်ခဲ့သည်။ သူသည် အထက်တန်း ကျောင်းသားဘဝကတည်းကပင် ဝတ္ထု၊ ကဗျာများ စမ်းသပ်ရေးသားခဲ့သည်။

သံတွဲမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းမှ ဆယ်တန်းကို အင်္ဂလိပ်စာ ဝတ်ထုဖြင့်အောင်မြင်ကာ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်နှင့်ပတ်သက်သည့် သို့မဟုတ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စာပေလွှပ်ရွားမှုများတွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝ၌ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်ကျောင်း သူ ကျောင်းသားများမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် စာပေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်အသင်းကြီးမှ ကြီးမှူးကျင်းပသည့် "တက္ကသိုလ်ခြင်ပွဲ" တွင် သူရေးသော 'ကဗျာတစ်ကျော့' ဟူသောဝတ္ထုတိုမှာ ပထမဆုံး ခြင်ပွဲတွင် ခြင်ပွဲရသည်။ အကဲဖြတ်သူမှာ ဆရာဦးစန်(မင်းသုဝေဏီ) ဖြစ်သည်။ ကဗျာ၊ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးနှင့် ပြဇာတ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်းများအပြင် သွေးသောက်၊ ကြေးမုံ၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ တာရာ၊ စာပေသစ်နှင့် တော်ဝင်တို့၌လည်း ရေးသားခဲ့သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ပတ်လည်စာစောင်အတွဲ (၁)၊ အမှတ်(၃)၊ ၁၉၄၉-၅၀ တွင်ဖော်ပြခဲ့သော 'ကိုယ်ပျောက်ဆေးလုံးပြဇာတ်' နှင့် တော်ဝင်မဂ္ဂဇင်းနှင့် ရခိုင်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများမဂ္ဂဇင်း(၁၉၅၀)မှ 'ခေတ်၏ကြေးမုံ(ဝေတံကြီး)' ကဗျာမှာ အထူးထင်ရှားသည်။

'ကောင်းကင်မှာလ၊ မြစ်မှာလ၊ မုတ်သုန်ရဲ့ မြ မြ မြသော ခေ ခေ ပြီးတော့ စိမ်း စိမ်း စိမ်းသော ဟူသည့်ဝါကျအသစ်အဆန်း စကားလုံးအသစ်အသစ်ဆန်းဆန်းလေးများကို ထိုခေတ် ထိုခေတ်ကပင် သုံးစွဲပြီးရေးသားခဲ့သည်။ စာပေသစ်သဘောတရားကို လက်ခံသည်။ လွတ်လပ်ကာလကိုကြိုက်သည်။ ခေတ်ကိုကြိုခဲ့သော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သူသည် ဂျပန်ခေတ်က တော်လှန်ရေးလှုပ်ငန်းများကို မြန်မာစာပေမောက္ခဦးကျော်ရင်နှင့်အတူ လက်တွဲလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် ဝိဇ္ဇာတန်းစာမေးပွဲကို ပြီးဆုံးအောင်မမြေတော့ဘဲ ကျောင်းမှထွက်သည်။ ထိုနှစ်မှာပင် သူ၏ပထမဦးဆုံးလုံးချင်ဖြစ်သော 'နန္ဒာပုလဲ' ကို ထုတ်ဝေသည်။ 'နန္ဒာပုလဲ' သည် တက္ကသိုလ်နန္ဒာမိတ်၏ အပြောင်မြောက်ဆုံးလက်ရာ Master Piece ဖြစ်သည်အပြင် ခေတ်ကိုဖော်ပြသော သမိုင်း၏ ကြေးမုံပြင်လည်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းမှထွက်သောအခါ တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ဝါးခယ်မပြို၌ အထက်တန်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ တစ်ဖန် ကျောင်းဆရာဘဝမှခုတ်ထွက်ပြီး ရန်ကုန်စာပေလောကသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။ သူ၏ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာဘဝဖြင့် ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ရသောကာလများပြီး ကျန်ကာလမှာ ကျောင်းဆရာဘဝဖြင့် ရပ်တည်ခဲ့သည်။

ကျောင်းဆရာဘဝမှထွက်ကာ သတင်းစာဆရာဘဝတစ်ပိုင်း စာရေး

ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးနောက် ဆောင်းပါး

ဆရာဘဝတစ်ပိုင်းနှင့် လှုပ်ရှားရင်း ရောင်ခြည်ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ရောင်ခြည်ဂျာနယ် ဖျက်သိမ်းသည့်အခါ မြဝတီသို့ ပြောင်းရွှေ့လုပ်ကိုင်ပြန်သည်။ သူသည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှာ တာဝန်ခံစာတည်း စာတည်းချုပ်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွင် မြဝတီမှခုတ်ထွက်သည်။

ထို့နောက်တစ်ဖန် ရုပ်ရှင်ပဒေသာတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေစဉ် နဝဒေမဂ္ဂဇင်းထွက်ပေါ်လာသည့်အခါ နဝဒေမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ယူရပြန်သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် အခြားမဂ္ဂဇင်းများတွင် လခစားအယ်ဒီတာလုပ်ရသည်ထက် ကိုယ်ပိုင်မဂ္ဂဇင်းကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြုလုပ်လိုသောဆန္ဒကြောင့် စာရေးဆရာမိုးဝေနှင့်ပေါင်းကာ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အယ်ဒီတာ ပြုလုပ်ခဲ့သောမဂ္ဂဇင်းမှာ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာကောင်စာစဉ် ဖြစ်သည်။ သူ့အား အယ်ဒီတာအဖြစ် လွတ်လပ်စွာ တည်းဖြတ်ခွင့်ရခဲ့သော မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်များအားလုံး အောင်မြင်ခဲ့သည်။

သူ၏အထင်ရှားဆုံးဝတ္ထုမှာ 'နန္ဒာပုလဲ' ဖြစ်သည်။ မောင်ကြီးလာပါပေါ့၊ ရွှေ ပြည်ကြီး မြဝတီစစ်ကြောင်း၊ ပန်ဆီစစ်ကြောင်း၊ စောကြီးလွှဲပါ၊ ပန်းဖွက်တမ်း၊ သွေးသစ္စာတိုက်တို့မှာ ထင်ရှားသည်။ အခြားဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ပြဇာတ်များနှင့် လုံးချင်ဝတ္ထုများ အများအပြားရေးသားခဲ့သည်။ သူသည် စစ်ဝတ္ထုများနှင့် စစ်မှတ်တမ်းအမြောက်အမြားကို ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်။ အထင်ရှားဆုံးမှာ မကြာမီက ပြန်လည်ထုတ်ဝေခဲ့သော 'မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်' နှင့် 'သုံးရောင်ခြယ် တစ္ဆေသဘော' ဖြစ်သည်။ ဦးတင်အောင်(အယ်ဒီတာ)အမည်ဖြင့် ၁၉၅၆ ခုနှစ်က မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင်ရေးသားခဲ့သော ဆောင်းပါးများကိုစုစည်း၍ လူငယ် စာပေဝါသနာရှင်များအားလမ်းညွှန်သည့် 'စာရေးဆရာသုများသို့' ဟူသော စာပေဆိုင်ရာ ကျမ်းတစ်စောင်ကိုလည်း ပြုစုရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၆၆၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်၊ ည ၁၀ နာရီ ၅ မိနစ်၊ အသက် ၆၄ နှစ်တွင် ရန်ကုန်မြို့၊ အင်းစိန်ရှိ ယုံကြည်ချက်စခန်း၌ ကွယ်လွန်သည်။

ကျေးဇူးစကား

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်၊ ၂၁ ရာစုသို့ ခေါင်းပြုစကားလဲ။ သံတွဲသား စာရေးဆရာများဖြစ်ကြသည့် မောင်ပြည့်လှိုင်(သံတွဲ)၊ ကိုချစ်မုန်းနှင့် တင့်ခိုင်တို့ သည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း သမိုင်းရှိလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ထိုင်မြစ်ကြသည်။ စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ စာအကြောင်း၊ ကဗျာအကြောင်း၊ ဆရာတွေအကြောင်း လည်းပါသည်။ ဒေသအစားအစာ၊ ခရမ်းသီး၊ ရှိဟင်၊ ကဒတ်ရိုး၊ ငါးနီတူး၊ ငါးညို၊ ငါးညှိန်အကြောင်းများလည်း ပါသည်။ ဝန်ရည်နှင့် ငသရွေးဖုတ်အကြောင်း လည်းပါသည်။ သွားရည်ကျမတတ် တခုတ်တရပြောကြသည်။ နိဂုံးကမ္ပတ် အဆိုးသတ်လျှင်တော့ ဆရာတက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်၏ပုံရိပ်ကိုဖမ်းကြသည်။ နံ့သာ ရောင်တိုက်ပုံ ၊ ဆက်ဖုထုံးထားသည့်လွယ်အိတ်၊ ဆေးပြင်းလိပ်နှင့် ပုလင်းပြား သည် ဆရာ၏ သင်္ကေတများ။ မျက်နှာပုံပုံစံကြီးနှင့် စွေစောင်းစောင်းကြည့် မည်။ ထိုအကြည့်၌ပင် အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါနေတတ်ပါ၏။ မေးခွန်းသဘောမျိုး လည်းဆောင်၏။ လိုချင်သောအဖြေရလျှင် သွားကိုစိလျက် ရယ်မောတတ်၏။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ငယ်လက်ရာများကိုပြောဖြစ်ကြသလို အယ်ဒီ တာဘဝနှင့် စွမ်းဆောင်ချက်များကိုလည်း တလေးတစား တမ်းတမိကြသည်။ တစ်ဦးကောင်းတစ်ယောက်ကောင်း တမ်းတပြောဆိုထုံမွမ်းနေရုံမျှနှင့် မပြည့်စုံနိုင်။ အများသူငါနှင့်သက်ဆိုင်သော အမှတ်တရစာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ် ဝေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

• • • •

'ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ငါ့အားပေးလော့' ကဗျာဆရာ မောင်ပြည့်
ထိုင်(သစ်တွဲ)က ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်က လွတ်လပ်ကာရုံဖြင့် ဆရာရေးစပ်
ခဲ့သော ကဗျာကို ခွဲတိပြီး ဆရာ့အမှတ်တရစာအုပ်ကို ခေါင်းစဉ်ပေးသည်။ ကျန်
လူများက သဘောတူခဲ့ကြသည်။

စာရေးဆရာများထံ စာမူတောင်းခံခဲ့သောအခါ၌လည်း မျှော်မှန်းထား
သည်ထက် ပိုမိုအောင်မြင်ခဲ့ပါ၏။ ဤစာအုပ်တွင် ထက်တက်ကြွကြွ စာမူရေးသား
ချီးမြှင့်ပေးခဲ့ကြသော စာရေးဆရာများအားလည်းကောင်း၊ စာအုပ်ဖြစ်မြောက်
ရေးတွင် အကြံဉာဏ်ပေးခဲ့ကြသည့် ဆရာနတ်ရွယ်နှင့် ဆရာဌေးမောင်တို့အား
လည်းကောင်း အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း အလေးအနက်ဖော်ပြအပ်ပါသည်။
ထို့အပြင် ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘာမှမပါဘဲ အတွင်း
သားမှ အင်အားရှိသမျှ ပါဝင်ကူညီဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ကြသော ဆရာထိလာစစ်သူ၊
ဆရာကြည်နိုင်နှင့် ပန်းချီယဉ်မင်းစိုက်တို့အား လှိုက်လှဲစွာကျေးဇူးတင်ရပါကြောင်း
ဖော်ပြလိုပါ၏။

မပြောမဖြစ် ပြောရမည့်စကားတစ်ခွန်း ကျန်ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုစကား
ကမူ မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်ပုံများကိုဖန်တီးပေးသည့် ဆရာအော်ပီကျယ်
အားလည်းကောင်း၊ ဆရာအော်ပီကျယ် ရွေးချယ်ခဲ့သောဓာတ်ပုံကို မှောင်ရိပျိုးစ
ကာလ၌ ကင်မရာ၏လျှပ်တစ်ပြက်မီး(Flash)မပါဘဲ အစွမ်းပြိုက်ကူးပေးခဲ့သော
ဆရာညောင်ဦးဖိုးချိုအားလည်းကောင်း အထူးကျေးဇူးတင်ရပါကြောင်း ထပ်မံ
ဖော်ပြလိုပါသည်။

ခြံ၍ဆိုရသော် ဤစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးတွင် အဖက်ဖက်မှ ကူညီအား
ပေးခဲ့ကြသူများအားလုံးနှင့် ကျေးဇူးတင်သင့်သူ၊ ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူများ
အားလုံးတို့ကို အမှန်တကယ်ကျေးဇူးတင်ရပါကြောင်း ဆရာ့မိသားစုကိုယ်စား
ကျေးဇူးစကားဆိုပါ၏။

စီစဉ်သူ တပည့်များ

စီစဉ်သူများ၏ ရင်တွင်းစကား

စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏တပည့်များသည် မြန်မာ
ပြည်အနှံ့ ကျပြန့်နေပါသည်။ မည်သူကအရင်း၊ မည်သူကအဖျားဟူ၍ ကျွန်တော်
တို့ မခွဲခြားရဲပါ။ ခွဲလည်း မခွဲခြားခဲ့ပါ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ပုံရိပ်ကို ဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်ကြရတော့မည်ဆိုသောအခါ
သူနှင့်ထိတွေ့ခဲ့ကြသူ အမြောက်အမြားထဲမှ ဆုပ်ကိုင်ရေးသားနိုင်သူများဟု
ကျွန်တော်တို့တွေးထင်ခဲ့ကြသော စာရေးဆရာများထံ၌ စာမူတောင်းခံခဲ့ကြပါ၏။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သမိုင်းဝင်၊ သမိုင်းတင်စာပေများကို ရေးသား
ခဲ့ပါသလား။ သူသည် ၂၀ ရာစုစာရေးဆရာများထဲတွင် မှတ်တမ်းတင်လောက်
သော စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ပါသလား။

ကျွန်တော်တို့ အချိန်ယူဆွေးနွေးခဲ့ကြပါ၏။ အဖြေကမူ တစ်ခွန်းတည်း
သာဖြစ်၏။

သို့နှင့်ပင် 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ သို့မဟုတ် ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီး
တို့ တောင်းခံသူ' စာအုပ်ကိုထုတ်ဝေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် လူထဲကလူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မတူညီသူတို့
သို့ရာတွင် မြန်မာစာပေလောကနှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မည်သို့သတ်စပ်
ပါဝင်နေခဲ့ပါသည်ကို လူတိုင်းမသိခဲ့ကြပါ။

၈

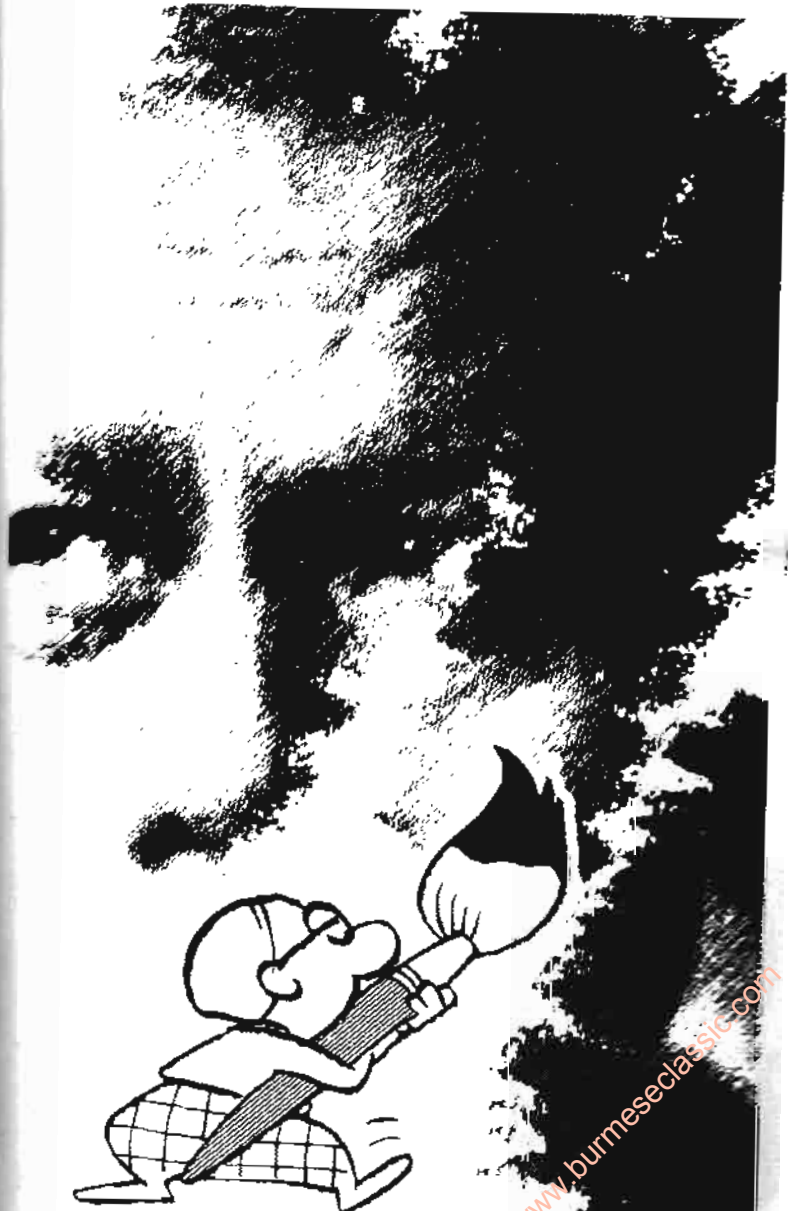
တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်

ဤစာအုပ်သည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ပုံရိပ်ကို တင်ပြသောစာအုပ်ဖြစ် သည်အပြင် ထိုပုံရိပ်များသည်ပင် မြန်မာစာပေ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းများ ဖြစ်နိုင် ပါသေးသည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၆ ခုနှစ်အထိ နှစ်ပေါင်း ၄၀ ဆရာဖြစ်သန်း ခဲ့သော စာပေရေးလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသေးသည်။

အမှန်တော့ သမိုင်းထဲတွင် စီးပွားပါဝင်နေသော တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ဘဝခရီးဟူ၍လည်း ဆို၍ရနိုင်ကောင်းပါ၏။

ဤစာအုပ်ပါ စာမူများကို စာရေးဆရာ၏ ဝါ၊ သမ္မာအရလည်းကောင်း၊ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုအရလည်းကောင်း ရွေးနောက်စီစဉ်ဖော်ပြထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ အကယ်၍ ဘဝင်မကျစရာကလေးများ ရှိလာပါက စီစဉ်သူတပည့်များ၏ ညံ့ ဖျင်းမှုသာဖြစ်ပါကြောင်း ဝန်ခံအပ်ပါသည်။

စီစဉ်သူတပည့်များ

နန္ဒမိတ်ရုပ်ပုံလွှာ

မြသန်းတင့်

သံတွဲသား စာရေးဆရာများထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့်အရင်းနှီးဆုံးမှာ ကိုတင်အောင်(တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်) ဖြစ်၏။ ကိုတင်အောင်သည် ကျွန်တော့်ထက် လေးငါးနှစ်ကြီးပြီး ကျွန်တော့်ထက် တက္ကသိုလ်သို့စောရောက်သူ ဖြစ်သည်။ အစတုန်းကတော့ သိပ်မရင်းနှီးလှ။ သူက ကျောင်းသားကြီး၊ စစ်မဖြစ်ခင်ကတည်းက ၉ တန်းလား၊ ၁၀ တန်းလား ရောက်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်က စစ်ပြီးမှ ၁၀ တန်းအောင်လာသူ။ သူက သထုံဆောင်တွင်နေပြီး ကျွန်တော်က ဥတ္တရဆောင် (ရွှေဘိုဆောင်)တွင်နေသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံသာ တွေ့ကြသည်။ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်က အသားဖြူဖြူ၊ အရပ်ပြတ်ပြတ်၊ ကိုယ်လုံးပြည့်ပြည့်။ ညီကျဲသောဆံပင်တို့က နဖူးပေါ်တွင် ခွေလိပ်ဝဲကျလျက်။ မောင်ကြည်လင်က မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ဝှာနယ်ကျော်တွင် ဆောင်းပါးကလေးတွေ၊ ကဗျာကလေးတွေရေးနေသည့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဟု သိထားသော်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး မရှိလှ။ သူ့ကိုတွေ့လျှင် ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲပြီး ပြုံးနေတတ်သည်။ စကားများများ ပြောလေ့မရှိ။ သူများ စကားပြောလျှင် ခေါင်းဆာညီတံညီတံဖြင့် နားထောင်နေတတ်သည်။ သူကလည်း အေးစက်စက်၊ ကျွန်တော်ကလည်း စကားပိုင်းတွင် စကားများများပြောတတ်သူဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် ကျွန်တော် ရင်းရင်းနှီးနှီးမရှိ။ လမ်းတွေ့လျှင် နှုတ်ဆက်ရုံလောက်၊ ပြုံးပြန်လောက်သာ ဖြစ်သည်။ သူနှင့်ကျွန်တော် မရင်းနှီး

တက္ကသိုလ်နယ်စပ် သို့မဟုတ်

ဒဲးသိုလ် အကြောင်းကြောင်းတစ်ကြောင်းမှာ သူက ထိုစဉ်ကတည်းက အသက်
သောက်တတ်ပုံကြောင့် ကျွန်တော်တို့ထိုစဉ်က အသက်မသောက်တတ်သေးသော
ကြောင့်လည်း ဖြစ်ပျက်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါ။ (၁) ရက်ပိုင်းမှာတော့ လူချင်းရင်းနီးလွယ်သည်။
တစ်ယောက်အကြောင်းကိုတစ်ယောက် နားလည်လွယ်သည်။ အသက်ပိုင်း ကစား
ပိုင်းနှင့် ဆင်းရဲရာကွေ့သူတွေသည် လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ကိုဖမ်းရာတွင်
အလွယ်ဆုံးနေရာများ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ကိုတင်အောင်သည် သထုံကျောင်းဆောင်တွင်နေသည် ဆိုသော်လည်း
အဆောင်တွင်မရှိ။ အပြင်တွင်သာ အနေများသည်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းမှာလား။ ဂျာနယ်ကျော်မဂ္ဂဇင်းမှာလား မသိ။ သူ
ဇောသာကဗျာတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေသည်။ ကဗျာ
အမည်က 'ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ငါ့အားပေးလော့' ဆိုသည်ကဗျာ ဖြစ်
သည်။ သူ့ကဗျာမှာ လေးလုံးစပ်သက်သက်မဟုတ်။ လွတ်လပ်ကာန်ဖြစ်သည်။
တစ်ခါ တစ်ရံတွင် အကွရာငါးလုံး၊ ခြောက်လုံးယူသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နှစ်
လုံး၊ သုံးလုံး။

၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွင် အတူလုပ်ကြသောအခါ
သူနှင့် ပို၍ရင်းနီးလာသည်။ ထိုနှစ်တက္ကသိုလ်မှ လူငယ်စာရေးဆရာများ
တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းတွင် အမှုဆောင်အရွေးခံကြသည်။ ခါတိုင်းနှစ်များ
တွင်မူ စာရေးဆရာများပါလေ့မရှိ။ ထိုနှစ်ကမူ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ တက္ကသိုလ်
မဂ္ဂဇင်းတွင် အမှုဆောင်အဖြစ်အရွေးခံရန် စိတ်ကူးရကြသည်။ စစ်မဖြစ်မီ
တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း၊ အိုးဝေမဂ္ဂဇင်း၊ ဂန္ထလောကမဂ္ဂဇင်းတို့ကို ထုတ်ဝေခဲ့ကြတုန်း

က ခေတ်စမ်းစာရေးဆရာတွေ ဦးစီးခဲ့
ကြသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းများမှနေ၍ စာရေး
ဆရာတွေ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့သည်။ သူ
တို့သည် ပြင်ပမဂ္ဂဇင်းများတွင်မရေးမီ
တက္ကသိုလ် နယ် မဂ္ဂဇင်း များ တွင်
ကလောင်သွေးခဲ့ကြသည်။ လေ့ကျင့်ခဲ့
ကြသည်ဟု ပြောနိုင်သည်။ မြန်မာစာ
ပေလောကတွင်ထင်ရှားလာမည့် စာရေး
ဆရာ တော်တော်များများသည် ထို
မဂ္ဂဇင်းများမှ မွေးဖွားလာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်
သည်။ ထိုနည်းမျှသာချက်ဖြင့် တက္ကသိုလ်
နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း အမှုဆောင်အဖွဲ့တွင်

- သူ့အိမ်ကလေးမှာ ဘာမှမရှိ
- နေထိုင်တစ်လုံး
- ရွှေကပ်တစ်ခွက်
- ပန်းကန်ပြား သုံးလေးချပ်၊ ခြင်ထောင်၊
- ခေါင်းအုံး၊ စောင်တစ်ထည်၊
- နှစ်ထည်တို့သာ ရှိသည်။
- စာအုပ်များ၊ အသက်ပုလင်းခွံအလွတ်များနှင့်
- သေးလိပ်တို့များသည် သူ့အိမ်ကလေးကို
- တန်ဆာဆင်နေသည်။

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို တောင်းသူ
ကျွန်တော်တို့ အရွေးခံခဲ့ကြ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကံကောင်းချင်တော့
ကျွန်တော်တို့ လျာထားတဲ့သူ
တွေအားလုံး အရွေးခံကြရ
သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ကိုစံ
လွင် (စာပေဗိမာန်) တို့က
အင်္ဂလိပ်စာတည်း။ မောင်
ကြည်လင်နှင့် တက္ကသိုလ် နန္ဒ
မိတ်က မြန်မာစာတည်းများ
ဖြစ် ကြ ပြီး ကို တင် ကြီး
(တက္ကသိုလ်နီလာ)က အလုပ်
မန်နေဂျာ၊ ကိုကျော်အောင်
(စာရေးဆရာကျော်အောင်)
က အမှုဆောင်အတွင်းရေးမှူး။

မောင်ဝင်းကြည်(နောင်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ပါဠိဌာနမှ အငြိမ်းစားယူသွား
သည့်ဆရာမကြီး)၊ ကိုခင်မောင်ဝေ(နောင်တွင် လူထုအောင်သံ့ရပ်ရှင်တွင် ကို
မြကြီးအဖြစ်ပါဝင်ခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်လောက်က အမေရိ
ကန်အသံတွင် အလုပ်လုပ်ရင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ကွယ်လွန်သွား
ခဲ့သူ)တို့ ပါဝင်ကြသည်။ မဂ္ဂဇင်းတွင် အလုပ်အတူတူလုပ်သည့်အခါတွင်မူ ကိုတင်
အောင်နှင့် ကျွန်တော်သည် ပို၍ရင်းနီးသွားကြသည်။ ကျွန်တော်က သူတို့
မြန်မာစာကဏ္ဍက စာမူတွေကိုလည်း ကူဖတ်ပေးသည်။ ပုံနှိပ်တိုက်သွားတော့
လည်း ကျွန်တော်တို့တစ်သိုက် ကစ်စုတစ်ဝေးကြီးသွားကြသည်။ ကြော်ငြာ
လိုက်ကောက်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး အတူတူသွားကြသည်။ ပြင်ပက
စာရေးဆရာတွေဆီ သွားတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ အတူတူသွားကြသည်။
ကျွန်တော်တို့မတိုင်ခင်တုန်းက တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပြင်ပစာရေး
ဆရာကြီးများ၏စာမူကို ထည့်လေ့မရှိ။ ကျွန်တော်တို့လက်ထက်ကျမှသာ ပြင်ပ
စာရေးဆရာများ၏ စာမူများကို ထည့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တ
အုပ်စုတာရာရေးသည် လူကိုလေ့လာခြင်းဆောင်းပါးများထဲက ဗဟိုနီး၊ သို့မဟုတ်
တစ်ခုဆိုသည်ဆောင်းပါးကို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်၍ ထည့်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်
ဘာသာပြန်မည်သူကို စဉ်းစားကြသည့်အခါတွင် သူကြီးဆက်တိုက်အောင်မောင် (တော
သား)ကို ကျွန်တော်တို့ သတိရသည်။ သူကြီးဝေဖော် ဦးဆောင်မောင်မှာ မြန်မာလို

နန္ဒမိတ်ကမူ
 အရက်ကလေးနည်းနည်းဝင်လာသည်နှင့်
 ပုသိန်တောင်သို့ပြီး
 သူ့သိချင်းနှင့်သူ ကလေးရှိသည်။
 သူ့သိုလည်သိချင်းမှာ
 ဝိုင်အမ်ဘီဆရာတင်၏သိချင်း ထင်သည်။
 "သည်ချိန်ရောက်လာလျှင်
 တွန့်တော်စိတ်တွေဖောက်ဖောက်လာတယ်။
 သယ်လိုပင်စိတ်က ကြိတ်မျိုမု ချာချာလည်"

ရော့ အင်္ဂလိပ်လိုရော ကျွမ်းကျင်သူ
 ဖြစ်သည်။ အခြား ကျွမ်းကျင်သူများ
 လည်း ရှိတော့ရှိသည်။ သို့ရာတွင်
 သူတို့က ကိုပဟိန်းမှာ ကွန်မြူနစ်
 ဖြစ်နေသဖြင့် ဘာသာပြန်မပေးချင်
 ကြ။ ဦးခင်မောင်ကမူလို လိုချင်ချင်
 ပင် ပြန်ပေးလိုက်သည်။

တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်းကို ထုတ်ပြီး
 သည်အခါတွင် ကျွန်တော်နှင့် ကို
 တင်အောင်မှာ သူငယ်ချင်းတွေလို
 ရင်းနှီးသွားကြသည်။ သူ့အဆောင်၊
 ကိုယ့်အဆောင် အပြန်အလှန်လည်

ဝတ်ပြီး စာအကြောင်း ပေးအကြောင်းတွေ ပြောကြသည်။

ကိုတင်အောင်သည် ဘီအေအထက်တန်းသို့အရောက်တွင် ကျောင်းမှာ
 မနေတော့ဘဲ အပြင်တွင်နေပြီး တိုးတက်ရေးသတင်းစာတိုက်တွင် တိုက်ထိုင်
 အယ်ဒီတာ ဝင်လုပ်သည်။ ထိုစဉ်က တိုးတက်ရေးသတင်းစာတိုက်တွင် မင်းရှင်
 လည်ရှိသဖြင့် မင်းရှင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရောက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုတင်အောင်
 သည် ကျောက်မြောင်း သီတာလမ်းက အိမ်ကလေးတစ်အိမ်မှာ တစ်ယောက်
 တည်း ငှားနေသည်။ မြို့ထဲသို့ရောက်လျှင် တိုးတက်ရေးသတင်းစာတိုက်က
 ကိုတင်အောင်ထံဝင်ပြီး ကျွန်တော်တို့ စတည်းချလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတလေ
 ညနေအလုပ်ဆင်းလျှင် ကျွန်တော်သည် ကျောက်မြောင်း သီတာလမ်းက ကို
 တင်အောင်၏အိမ်ကလေးသို့လိုက်သွားပြီး ညအိပ်သည်။ သူ့အိမ်ကလေးမှာ
 ဘာမျှမရှိ။ သောက်ရေအိုးတစ်လုံး ရေခွက်တစ်ခွက်၊ ပန်းကန်ပြားသုံးလေးချပ်၊
 ခြင်ထောင်း၊ ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်တစ်ထည်၊ နှစ်ထည်တို့သာရှိသည်။ စာအုပ်များ
 အရက်ပုလင်းဆွဲအလွတ်များနှင့် ဆေးလိပ်တိုများသာ သူ့အိမ်ကလေးကို တန်
 ဆာဆင်နေသည်။

နောက်တော့ မင်းရှင်က အသံလွှင့်ရုံတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သဖြင့် တိုးတက်
 ရေးသတင်းစာက သူ့နေရာတွင် ကျွန်တော် ခဏဝင်လုပ်သည်။ တိုးတက်ရေး
 သတင်းစာတိုက်ပိုင်ရှင် တိုးတက်ရေးဦးစိန်(ဦးဇကျီ)က ကျွန်တော်တို့ နှစ်
 ယောက်ကိုလည်း ခေါင်းကြီးခေါင်းခွင့်ပြုသဖြင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အလည်း
 သင့်သလို ခေါင်းကြီးဆင်းရေးကြသည်။ ပုံမှန်ရယ်လို့တော့ မဟုတ်။ သူစိတ်ကူး
 ရလျှင် သူရေးပြီး ကျွန်တော်စိတ်ကူးရလျှင် ကျွန်တော်က ရေးသည်။ ကျွန်တော်

တို့ ခေါင်းကြီးဆင်းများမှာ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး ပြည်တွင်းငြိမ်းချမ်းရေးတို့နှင့်
 ဖတ်သက်လေ့ရှိသည်။

ကိုတင်အောင်၏ပထမဦးဆုံး ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သော 'နန္ဒာပုလဲ'ဝတ္ထုရှည်
 မှာ ထိုအချိန်လောက်တွင်ရေးပြီး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဇာတ်လိုက်
 ကိုဘာသင်းမှာ ကိုတင်အောင်၏ကိုယ်ပွားဟု ဆိုနိုင်သည်။ တွေးခေါ်ပုံ၊ ပြုစု
 ဆက်ဆံပုံတို့တွင် ကိုဘာသင်းနှင့် ကိုတင်အောင်သည် အတူတူဖြစ်နေသည်။
 သူ့ဇာတ်လိုက်မင်ဆမီက ကဗျာဆရာမ ပုလဲ။

ကဗျာဆရာမ ပုလဲသည်လည်း သူချစ်နေသည့် ပွင့်သစ်စကဗျာဆရာမ
 လေးတစ်ယောက်၏ပုံတူ ဖြစ်သည်။ 'နန္ဒာပုလဲ'သည် ဒဿနဆရာကိုဘာသင်း
 နှင့် ကဗျာဆရာမပုလဲတို့၏ အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်သော်လည်း ထိုစဉ်က မြန်မာ
 နိုင်ငံရေး နောက်ခံကားပေါ်တွင်ရေးထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဖဆပလအစိုးရက သူ့ဝတ္ထု
 စာအုပ်ကို ဖြန့်ချိခွင့်မပြုဘဲ ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

၁၉၅၂ ခုနှစ်လောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ စာရေးဆရာတစ်သိုက် ကို
 သန်းတင်(စာပေသစ်မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေ သူနှင့် နောင်တွင်ပညာတန်ဆောင် အယ်
 ဒီတာ)၏အိမ်တွင် စုဝေးနေကြသည်အခါ ကိုတင်အောင်လည်း ကျွန်တော်တို့
 ခု ရောက်လာသည်။ ကိုသန်းတင်၏အိမ်တွင် အမြဲတမ်းနေသူများမှာ ကျွန်
 တော်၊ အောင်လင်း၊ မင်းရှင်၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် မောင်ကြည်လင်တို့ ဖြစ်
 သည်။ သူ့အိမ်မှာ စာရေးဆရာတွေ၊ ဂီတသမားတွေ၊ လူစုံလာကြသည်။
 ဆော်တာဆွေမှာ အိမ်နှင့်စိတ်ဆိုးပြီး ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူ ကိုသန်းတင်၏
 အိမ်တွင် တစ်နှစ်လောက်လာနေသွားသည်။ လေးငါးရက်လောက်၊ တစ်ပတ်
 ထောက်လာနေသည့် ဧည့်သည်များမှာ မင်းရှင်၊ နောင်၊ မိုးဝေ၊ သန်းဆွေ၊
 ဇီတာနက်သန် ကိုစောငြိမ်း၊ စန္ဒရားအောင်ခင်၊ အဘဦးသန်းမြင့်၊ တင့်တယ်၊
 ကျွန်တော် မမှတ်မိသူတွေလည်း အများကြီးရှိပြီးမည်။

ထိုစဉ်က ကိုသန်းတင်၏အိမ်သည် စစ်ပြီးခေတ် လူငယ်စာရေးဆရာများ
 စုဝေးသည့်အိမ် ဖြစ်သည်။ ညနေတိုင်လျှင် စာပေပိုင်၊ အရက်ပိုင်၊ ဂီတပိုင်၊
 သစ်ခုတော့ အမြဲရှိတတ်သည်။ ဂီတနက်သန်ကိုစောငြိမ်း၏ မိုးသက်လေနှင့်
 နှင့် စိမ် စသည်သိချင်းများမှာ ထိုစဉ်ကစပ်သည်သိချင်းများ ဖြစ်သည်။ စော
 ငြိမ်းက တယောထိုး အောင်လင်းက ပတ္တလားတီး ကျွန်တော်က မင်ဒိုလင်တီး
 သန်းဆွေနှင့် မင်းရှင်ကဆိုပြီး ဂီတပိုင်းပွဲကြသည်။ နန္ဒမိတ်ကမူ အရက်ကလေး
 ချည်းဆင်လာလျှင် ပုသိန်ကွန်တောင်ဆွဲပြီး သူ့သိချင်းနှင့်သူ ကလေးရှိသည်။
 သူ့သိုလည်သိချင်းမှာ ဝိုင်အမ်ဘီအေဆရာတင်၏သိချင်း ထင်သည်။ 'သည်
 ချိန်ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော်စိတ်တွေ ဖောက်ဖောက်လာတယ်။ သယ်လိုပင်

စိတ်တိုတ ခြိတ်မျိုးမရ ချာချာလည်'

နောက်တော့ နန္ဒမိတ်သည် တိုးတက်ရေးဆောင်ရွက်မှုထွက်၍ သံတွဲ သို့ပြန်သွားပြီး ကျောင်းဆရာလုပ်နေသည်။ သည်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်ပြန်လာ သည်အခါတွင် နန္ဒမိတ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်တော့။ သူ့ဇနီး မအမာ ပါလာ သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် လှည်းတန်းထိပ်က အိမ်ခန်းကလေးတစ်ခန်းမှာ နေကြသည်။ သူ့အိမ်သည် ကျွန်တော်တို့ စာအိမ်၊ သောက်အိမ် ဖြစ်လာသည်။ သူ့ဇနီး မအမာကလည်း သူ့ယောက်ျား၏ အပေါင်းအသင်းတွေအပေါ်တွင် သည်ဆံနိုင်သည်။ နန္ဒမိတ်သည် အချိန်ပြည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် ရပ်တည်ရန်ကြိုးစားသည်။ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ ဝတ္ထုရှည်တွေ အများကြီးရေးဖြစ်သည် ထင်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုခေတ်က စာမူမဟာဘာမျှမရ။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ရာ ကျော်ရသည်စာရေးဆရာဆို၍ အင်မတန်ရှားသည်။ အများအားဖြင့် ဂဏန်း သုံးလုံးအောက်မှာသာ ရကြသည်။ နောက်တော့ နန္ဒမိတ်သည် မြဝတီမှာ ဝင် လုပ်သည်ဟု ကြားရ၏။ သည်တုန်းက ကျွန်တော်အပြင်မှာမရှိ။ ဘဝတက္ကသိုလ် တွင် ရောက်နေသည်။ ကျွန်တော်ဝတ္ထု အဟောင်းကလေးတွေကို မဂ္ဂဇင်းထဲ ထည့်ပေးပြီး ကျွန်တော်အိမ်ကို တတ်နိုင်သမျှရောက်သည်။ ထိုအတွက် သူ့ကို အပြိုင်ဆိုင်ရသည်ဟု ကျွန်တော်ကြားရသည်အခါတွင် ကျွန်တော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါသည်။

နန္ဒမိတ်သည် ဘယ်နေရာမှာမှ ကြာကြာမလုပ်၊ သူက လွတ်လပ်မှုကို ကြိုက်သည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါး နေချင်သည်။ သူမပျော်လျှင် လခတွေ ဘယ် လောက်ပဲရရ မလုပ်။ စိတ်ညစ်မခံ။ သူက အရက်ကလေးသောက်လိုက်၊ စာ ကလေးရေးလိုက်၊ မိတ်ဆွေများနှင့် စကားပြောလိုက်ဖြင့် လွတ်လပ်စွာနေချင် သည်။ ရုံးခန်းအဆောင်အယောင် စားစွဲ၊ ကုလားထိုင်တို့ကို မက်မောသူမဟုတ်။

မကြာခင် မြဝတီမှထွက်သွားပြီး နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာဝင်လုပ် နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းသည် ဩဇာရှိသည့် စာပေမဂ္ဂဇင်း ကြီးတစ်စောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း ရပ်သွား သည်အခါတွင် သူသည် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းတွင်ဝင်လုပ်သည်ဟု ကြားရသည်။ ထိုအခါတွင် ကျွန်တော်နှင့် သိပ်မတွေ့ဖြစ်တော့။

ကျွန်တော်က စုံထောက်ဝတ္ထုတို့၊ ဘာတို့ကို မရေးတတ်။ ကျွန်တော် ဘဝတက္ကသိုလ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ်သွားသည်အခါတွင် သူနှင့် ဝေသည်ထက် ဝေသွားတော့သည်။

ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် အတော်ကြာကြာနေပြီး ကျွန်တော် ပြန်ရောက် လာသည်အခါတွင် နန္ဒမိတ်သည် သံတွဲသို့ပြန်ရောက်သွားပြီး ကျောင်းဆရာ

လုပ်နေသည်။ သူ့ဇနီး မအမာလည်းဆုံသွားပြီး နောက်အိမ်ထောင်ပြုသည်ဟု ကြားသည်။ လူချင်းကား မတွေ့ဖြစ်။

သူနှင့်ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်သည်မှာ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်လောက် ဟု ထင်သည်။ မိုးတွေရွာနေသော ညတစ်ညတွင် သူ ကျွန်တော်ထံပေါက် လာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ခါတိုင်းလို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိ။ လူကလည်း အရင်တုန်းကလောက် ဝမိုင့်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ ကိုယ်စစ်သွားသည်ထင်ရသည်။

'ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာတယ်။ ရေးပြီးသားစာမူ ၃၊ ၄ ပုဒ် က ကိုယ်တိုင်ရေးတာ။ နှစ်ပုဒ်က ဘာသာပြန်တာ။ အဲဒါ ထုတ်ဝေသူရှာပေးစမ်း ပါ။ ခင်ဗျားက ရန်ကုန်မှာနေတော့ အဆက်အသွယ်မပြတ်ဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဝီလျံစလင်းရဲ့ 'မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်'ကိုလည်း ပြန်ရိုက်ချင်တယ်။ ထုတ်ဝေသူရှာပေးစမ်းပါ'

ကျွန်တော်က ထုတ်ဝေသူ တစ် ဦးနှင့် ဆက်သွယ်ပေးသဖြင့် သူ့စာအုပ် တစ် အုပ် တော့ ရိုက် ဖြစ် သွား သည်။ နောက်စာအုပ်များ ရိုက်ဖြစ်သလား။ မရိုက် ဖြစ်သလား ကျွန်တော်မသိ။ သူနှင့်လည်း နောက်ထပ် မတွေ့တော့။ သံလျှင်သို့ ပြောင်းသွားသည်ဟုသာ ကြားလိုက်ရ သည်။ သူကလည်း သူ့ကိုစွန့်သူပို၊ ရန် ကုန်ဘက်ကို သိပ်ရောက်ဟန်မတူ။ ကျွန် တော်ကလည်း မျက်စိပိုမူန်လာသဖြင့် အဖော်တစ်ယောက်မပါဘဲ အပြင်မထွက် နိုင်။

သည်လိုနှင့်ပင် သူနှင့် ကျွန်တော် အနေဝေသွားခဲ့ကြသည်။ အင်းစိန်သို့ပြောင်းသွားသည်ဟု ကြားရပြီးနောက် မတွေ့ ရတော့။ သူ့ဆုံဦးဟု ကြားလိုက်ရသည်အခါတွင် သပြေတိုပြီးနေပြီး သူ့ အသုဘ ကိုပင် လိုက်မပို့ဖြစ်ခဲ့။ ကမ်းသာယာမဂ္ဂဇင်းအတွက် စာမူရေးမည်ဆိုသည်အခါ သူ့အကြောင်း နန္ဒမိတ်နှင့် သူ၏နန္ဒာပုလဲတို့ကို ကျွန်တော် သတိရလာကာ လိုက်ဖို့စွာခံစားနေရသည်။

သူက လွတ်လပ်မှုကို ကြိုက်သည်။
ပျော်ပျော်ပါးပါးနေချင်သည်။
သူမပျော်လျှင်
လခတွေ ဘယ်လောက်ပဲရရ မလုပ်။
စိတ်ညစ်မခံ။
သူက အရက်ကလေးသောက်လိုက်၊
စာကလေးရေးလိုက်၊ မိတ်ဆွေများနှင့်
စကားပြောလိုက်ဖြင့်
လွတ်လပ်စွာနေချင်သည်။
ရုံးခန်းအဆောင်အယောင်
စားစွဲ၊ ကုလားထိုင်တို့ကို မက်မောသူမဟုတ်။

မြသန်းထင်
(ကမ်းသာယာ၊ စုဒြါနယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၆ မှ
ဆရာမြသန်းထင်၏ ဒွါရာဝတ်ရပ်ပုံလွှာမှ ထုတ်နုတ်ဖော်ပြပါသည်)

ထက္ကုတ်နုပိတ်နှင့် ထွန်တော်

မင်းယုဝေ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော်

မင်းယုဝေ

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ၁၈ နှစ်ပင် ကြာခဲ့ပြီ။ သူသည် ၁၉၀၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ကွယ်လွန်ချိန်၌ အသက် ၆၄ နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ ယခု သက်ရှိထင်ရှား မှီပါမူ ၈၂ နှစ် ရှိပေမည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ၁၉၂၂ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။ ကျွန်တော်က ၁၉၂၈ ခုနှစ်တွင် ဖွားမြင်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ထက် အသက် ၆ နှစ်ကြီးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ပညာဆည်းပူးဖက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ စာရေးဖော် စာရေးဖက်များ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာပင် ကျွန်တော်တို့သည် စာရေးဆရာဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ ပညာသင်ယူရင်း တစ်ဖက်က သွေးသောက် ဓဂ္ဂဇင်း၊ ရှုမဝဓဂ္ဂဇင်း၊ တာရာမဂ္ဂဇင်း စသည်တို့တွင် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို၊ တဗျာများ ရေးခဲ့ကြသည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၌ စာရေးခဲ့ကြသော ဖိတ်သွေတို့တွင် အချို့သည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဘွဲ့ရပြီးသောအခါ စာမရေးဖြစ်ခဲ့ကြ။ စာရေးဆရာဘဝသို့ရောက်မလာကြ။ အချို့သာလျှင် စာရေးဆရာဘဝသို့ ရောက်လာကြသည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော်ကား တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၌လည်း စာရေးခဲ့ကြသည်။ ဘွဲ့ရပြီးနောက် အခြားအလုပ်အကိုင်များကို လုပ်ခဲ့ကြသော်လည်း စာရေးမဖျက်ကြ။ စာရေးဆရာဖြစ် ရာထက်ပန်ရပ်တည်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့်ပတ်သက်၍ မမေ့နိုင်သော၊ ထူးခြားသော ဝေဇာန်တော်တော် ကျွန်တော်တို့ရှိသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းကား အခြားမဟုတ်။ ၁၉၅၀ ဩဂုတ်လတွင်ထုတ်ဝေခဲ့သော ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း ဖြစ်သည်။ ထို

ကျွန်ုပ်တို့၏သူရဲကောင်း
စာရေးဆရာကြီး နန္ဒမိတ်တွင်လည်း
ဘာမျှမကျန်ရောသဖြင့်
ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို
ငိုအားပေးလှေ့ ဟူသောစာတမ်းနှင့်
လက်ဝါးဖြန့်ကာ တောင်းရာခြင်းဖြစ်ရပေမည်။

မဂ္ဂဇင်းသည် ယနေ့စာပေလောက နှင့် တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်းလောကတွင် အလွန်ထူးခြားသော မှတ်တိုင်တစ်ခုဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆပါသည်။ အကြောင်းကား ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ယနေ့စာပေလောက၌ ထင်ရှားသော စာရေးဆရာကြီးများဖြစ်လာကြမည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား လူငယ်စာရေးဆရာများ အများဆုံး ပါဝင်ရေးသား

ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှစ်လည်မဂ္ဂဇင်း(၁၉၅၀)တွင် ပါဝင်ရေးသားကြသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား လူငယ်စာရေးဆရာများတွင် ကိုကျော်အောင်(စာရေးဆရာ ကျော်အောင်)၊ ကိုကြည်လင် (စာရေးဆရာ မောင်ကြည်လင်)၊ ကိုခင်မောင်တင်(စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်)၊ ကိုတင်အောင် (စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)၊ မကြည်ကြည်(စာရေးဆရာမ ကြည်အေး)၊ ကိုမြသန်း(စာရေးဆရာ မြသန်းတင်)၊ ကိုထွန်းမြိုင်(စာရေးဆရာချစ်ဒါလီ)၊ ကိုဝင်းမောင်(စာရေးဆရာ မင်းယုဝေ)တို့ ပါဝင်ကြသည်။ ထို့ပြင် နာမည်ကျော်ကာတွန်းဆရာကြီး ကာတွန်းဖေသိန်းဖြစ်လာမည့် ကိုဖေသိန်း၏ ကာတွန်းလက်ရာများလည်း ပါဝင်သည်။

ထိုမဂ္ဂဇင်း၏ ထပ်ဆင့်ထူးခြားချက်မှာ အယ်ဒီတာများဖြစ်သည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် မြန်မာကဏ္ဍ၊ မြန်မာစာစာတည်းမှာ ကိုကြည်လင်၊ ဒုတိယနှစ်ဝိဇ္ဇာတန်း(စာရေးဆရာ မောင်ကြည်လင်)ဖြစ်သည်။ တွဲဖက်စာတည်းမှာ ကိုတင်အောင်၊ ဒုတိယနှစ်ဝိဇ္ဇာတန်း(စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်) ဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်စာကဏ္ဍတွင် အင်္ဂလိပ်စာစာတည်းမှာ ကိုစံလွင်၊ ပထမနှစ်ဝိဇ္ဇာဂုဏ်ထူးတန်းဖြစ်၍ တွဲဖက်စာတည်းမှာ ကိုမြသန်း၊ ဒုတိယနှစ်ဥပစာတန်း (စာရေးဆရာ မြသန်းတင်) ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ကိုတင်အောင်(တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်)နည်းတူ ဒုတိယနှစ် ဝိဇ္ဇာတန်းတွင် ပညာဆည်းပူးဆဲဖြစ်သည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း၌ တက္ကသိုလ်

နန္ဒမိတ်ရေးသော 'သီတာရေမြေထုံးစေတော့ကွယ်' (ဝတ္ထုတို)၊ 'ကိုယ်ပျောက်ဆေးလုံး (ပြုစာတ်)နှင့် 'မှတ်သုန်ဦး'(ကဗျာ)တို့ ပါဝင်သည်။ အလားတူပင် ကျွန်တော်ရေးသော 'မောင်အာယု'(အတ္ထုပ္ပတ္တိဆောင်းပါး)၊ 'ဘဝခရီး'(စာညွှန်း)နှင့် ထမင်းရှင်သို့ (ကဗျာ)များ ပါဝင်သည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော်အတွက် မမေ့နိုင်သော၊ ထူးခြားသော မဂ္ဂဇင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ရေးသား ဖွဲ့ဆိုခဲ့သော 'မှတ်သုန်ဦး'ကဗျာကို အမှတ်တရ ဖော်ပြလိုပါသည်။ အလွန်ရှားပါးသော ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်မည်ဟု ယူဆပါသည်။

မှတ်သုန်ဦး

(တေးကြို)

(၁)

ဆိုရယ် ... မှတ်သုန်ဦး၊ မြူးလော့
ထူးတင့်တင့် သင့်ဂုဏ်သရေကို။

(၂)

မိုင်းညို့ထိုင်းဆို့၊ အာကာမို့၌
ပြိုမလိုလို၊ သို့လိုလိုလျှင်
မို့ကိုပျောင်ပတ်၊ ပဇ္ဇန်နတ်သည်
သွန်းလတ်မွန်းအောင်၊ ဇွာညွန်းယောင်နှင့်

(၃)

ဘင်္ဂလားခေါ်၊ ပင်လယ်အော်မှ
စစ်ဆော်စည်မောင်း၊ ခြိမ့်ခြိမ့်လောင်းလျက်
သိန်းသောင်းဆိုလိ၊ ချီလေရာတွင်
မဟာတပ်မှူး၊ မှတ်သုန်ဦး။

(၄)

မိုးမကိုကျော်၊ မိုးပေါ်သို့ကပ်
တိမ်ထပ်သို့ပေါင်း၊ တိမ်မောင်းသို့ချို
တိမ်ညိုသို့နဲ့၊ စစ်နယ်ချဲ့၌

(၅)

ရွာတော့မယောင်၊ ရွာမယောင်နှင့်
ရွာယောင်ဖိုင်းရစ်၊ ဤသည်ခေတ်ဝယ်
သနစ်သနာ၊ ထူးဆန်းစွာသား
ဂန္ဓာလရာဇ်၊ ပြည်အသစ်မှ
ထစ်ထစ်မြည်အောင်၊ မုတ်သုန်မောင်သည်
တောင်ပံကိုဖြန့်၊ ကျွန်းလုံးနဲ့
ပြည်ဝန်မြန်မာ၊ ဆိုက်ရောက်လာသည်
ချိန်ခါငါ့တို့ - လူ့ခေတ်သို့။

(၆)

ဝဿန်တိုင်းလျှင်၊ ဖိုင်းဖိုင်းပျံပျံ
ပင်လယ်ဝမှ၊ မြူးကြွမုတ်သုန်
ချီလာတုံသော်၊ ရွှေသုံတိုင်းမ
ရပ်ဌာနသည်၊ မဝဝမ်းစာ ဖြစ်သတည်း။

(၇)

ဂန္ဓာလရာဇ်၊ ပြည်အသစ်မှ
ထစ်ထစ်မြည်အောင်၊ မုတ်သုန်မောင်သည်
တောင်ပံကိုဖြန့်၊ ကျွန်းလုံးနဲ့
ပြည်ဝန်မြန်မာ၊ ဆိုက်ရောက်လာသည်။
ချိန်ခါငါ့တို့ - လူ့ခေတ်သို့။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

ထို့ပြင် ကိုကြည်လင်(စာရေးဆရာ မောင်ကြည်လင်)ရေးထားသော တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အကြောင်း တစေတစောင်းကိုလည်း တင်ပြလိုပါသည်။ ကိုကြည်လင်က 'တက္ကသိုလ် စာရေးဆရာများ'ခေါင်းစဉ်ဖြင့် သူနှင့် အလွန်ခင်မင်ရင်းနှီးသော တက္ကသိုလ်နိလာ၊ ကိုကျော်အောင်၊ ကိုပြသန်း၊ပြသန်း တင်)နှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်တို့အကြောင်းကို နောက်ပြောင်၍ ဟာသနောကာ ရေးသားထားသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ထူးထူးခြားခြား ပါဝင်သည်။ ယခု တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်အကြောင်း မောင်ကြည်လင်ရေးသားထားသည်ကို အမှတ်တရ ဖော်ပြ အပ်ပါသည်။

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ကောင်းသူ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ် ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ငါ့အားပေးလော့

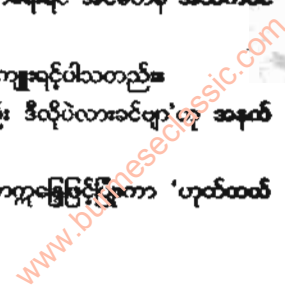
စာရေးဆရာကြီး တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကား ရခိုင်စာဆိုပေတည်း။ ထစ်ထစ် သူသည် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် 'ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ငါ့အားပေးလော့' ဟူသော ကြေးကြော်သံနှင့် ရေးသားတောင်းဆိုခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ဆုတောင်းကား ပြည့်ဝလှပေ သည်။ ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးအလွဲ၍ သူ့တွင် ပုဂ္ဂလိက သူ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ချီ သလောက်အဖြစ် ရောက်တတ်သည်ဟူသတည်း။ အလောင်းစတော် သိဒ္ဓတ္ထင်္ဂေသား ကဲ့သို့ ရမ္မ၊ သုရမ္မ၊ သုဘ နန်းမ ၃ ဆောင်ကို ခံစားခဲ့သလို စာရေးဆရာကြီးနန္ဒမိတ် သည်လည်း ဣန္ဒြေနှင့် သထုံကျောင်းဆောင်ရှိ သူ့အခန်းကို တစ်လှည့်စိစိပယ်တာ အိပ်စက်တော်မူသည့် အကြောင်းကြောင့် သူ့နီး ၃ ကြိမ်၊ ၃ ခါတိတိ အခိုးခံခဲ့ရသည်။ စာရေးဆရာကြီးနန္ဒမိတ်သည် သူ၏ ရွှေပုံကြီးပမာထိန်းထိန်းနည်းသော အဝတ်အစား သေတ္တာ၊ ပစ္စည်းအားလုံး ပျောက်ကွယ်ရှုံးရသဖြင့် 'အဖွဲ့တကာတွတ်ခေါင်၊ စွတ်ခင်း နောင်မှ၊ ပြာတောင်ကြီး၊ ပေါက်ကရော၊ ပြောင်ပြောက်အောင်ပွဲနိုင်တဲ့ ငါ့ကိုယ်ချစ် ...' ဟူသော စလေဦးပုညလက်တမ်းရေးသလို ဂုဏ်တု၊ ဂုဏ်ဖြိုင် ကျွန်ုပ်တို့၏ သူရဲကောင်း စာရေးဆရာကြီးနန္ဒမိတ်တွင်လည်း ဘာမျှမကျန်ရတော့သဖြင့် 'ကောင်း ကင်နှင့် မြေကြီးကို ငါ့အားပေးလော့'ဟူသောစာတမ်းနှင့် လက်ဝါးဖြန့်ကာ တောင်း ရှုခြင်းဖြစ်ရပေမည်။ ထိုအကျိုးအာနိသင်ကြောင့် စာရေးဆရာကြီးနန္ဒမိတ်တွင် တောင်း တင်အောက်တွင်နေ၍ မဟာမထင်မြေပေါ်တွင် ရွှေလျှားရုံကလွဲ၍ ဘာပစ္စည်းမှ ချီ ရှာတော့ချေ။

အနီ နန္ဒမိတ်ကား ပစ္စည်းမဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့လည်း မဟုတ်၊ အချစ်မဲ့ ထစ် ထောက်လည်း ဖြစ်ရှာလေသည်။ နန္ဒမိတ်သည် အလွန်ချစ်ချင်နေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်ခုဝတ္ထုကမှချစ်ခွင့်မရ၍ လက်ပိုက်ကာ မိုင်နေရှာလေသည်။ သူသည် ကြိမ်ကြိုရာဖြင့် သူ့အချစ်စိတ်ကို စာထဲတွင်ဖော်ပြတတ်၏။ ပစ္စည်းပျောက် စဉ်က 'ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို ငါ့အားပေးလော့'ဟူ၍ ငိုကြွေးချက်မနှင့် ရေးခဲ့ နေသည်။ ရှေးနည်းတူစွာ သူသည် ကျွန်တော့် ထံလာလတ်၍ တာရာမဂ္ဂဇင်းတွင်ထည့်ရန် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပြလာသည်။

'စာပေဆိုတာ စာရေးသူရဲ့ ဟဒယနုလုံးမှာ ကြိမ်မိအိအိသလို ပူသွေးဆီဆီနဲ့ ဖြိုး တောင်တလိုချင်တဲ့စိတ်၊ ပြင်ပြနေတဲ့စိတ်ရှိမှိုက်မှာရေးရင် အင်မတန် အထက်စင် ထယ် ခင်ဗျာ'

သူသည် သူ့ဝတ္ထုကိုမပြခင် ဤသို့ ဥဒါန်းကျူးရင်ပါသတည်း။ ကျွန်တော်က 'ဆရာနန္ဒမိတ်ရဲ့ ဝတ္ထုကလည်း ဒီလိုပဲလားခင်ဗျာ'တဲ့ အနက် နှင့်လိုက်သောအခါမှ ...။

သီလဝါပြုံးမျိုးဖြင့် နန္ဒမိတ်သည် ကြီးရင့်သောကုဋေဖြင့်ပြန်ကာ 'ဟုတ်ထယ်

၂၂ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်
လေးဗျား၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အတွေးအခေါ်ကိုဖော်ပြတဲ့ဝတ္ထုဗျား၊ စိတ်ပါလက်
ပါ ရေးထားတာ'

'ဆရာ့ရဲ့ဝတ္ထုနာမည်က ဘယ်လိုလဲခင်ဗျာ'

'နမ်းရအောင် နီ'တဲ့။

'ခင်ဗျား ဆရာ့ဝတ္ထုနာမည်က 'နမ်းရအောင်နီ'တဲ့၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဗျား၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အတ္ထုတ္တအသည်းနှလုံး နောက်ပိုင်းမှာ ကိန်း
ဆောင်းနေတဲ့ အတွေးအခေါ်ကို စာလုံးတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းပြထားတာဗျား။ သူမရဲ့ မြား
နတ်မောင်ရဲ့ လေးကိုင်းသတ္တန်ရှိတဲ့ နှုတ်ခမ်းကလေးကိုနမ်းချင်တဲ့ အတွေးအခေါ်
နီနေလို့ ဒီဝတ္ထုရေးဆရာလေးဗျား။ စာပေဆိုတာ ရုပ်ဘဝရဲ့ကြေးမုံလို ခင်ဗျားပဲ ဆိုတယ်
မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား သိပ်တော်တဲ့လူပဲ'

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်တို့သူရဲကောင်းကြီး(ဝါ) နန္ဒမိတ်ကို ဝါးလုံးကဲ့သလို
ရယ်လိုက်ချင်သော်လည်း သူ၏ သီလဝဏ္ဏခြေကို ကြောက်ရွံ့သဖြင့် မရယ်ဘဲ အပြုံး
လေးပွင့်ရုံမျှ ပွင့်လိုက်ရပါ၏။

ထိုမျှလောက်နှင့်ပင် ဆရာနန္ဒမိတ်ကို ကျွန်တော်က မိတ်ဖွဲ့ကာပေးပါသည်။
စာရေးကောင်းသော်လည်း ကာမာဝစရကုသိုလ်က အလွန်နည်းသောကြောင့် လူကား
အရာရာတွင်ကံခေရွာ၏။ ယခုထိ တစ်ဝက်သေချာနေသူဘဝက မတက်သေးပါ။
နန္ဒမိတ်ဘဝပုံကားတစ်ချက်ကို ရေဆွဲပြလျှင် ဘဲဥအိုဆုံကားကို ရေခြယ်ပြရပါလိမ့်မည်။
ဖြူ၏။ ဝ၏။ ဖိုင့်၏။ နောက်ပြီး မပြုံးမရယ်၊ ပြုံးပြန်လျှင်လည်း မကြည်သာသောအပြုံး
မပြုံးကြည်ပါဘဲ။ သူသည်လည်း တက္ကသိုလ်နီလာနှင့် ရောင်းရင်းမိတ်ဖက်ဖြစ်သော
ကြောင့် သူတော်ကောင်းချင်း သတင်းလေ့လွေ ပေါင်းဖက်တွေ့ဆိုသည့်စာပေမှာ အရာရာ
တွင် စားအတူတူ၊ သွားတူတူ၊ သောက်အတူတူ ဖြစ်ပါသည်ခင်ဗျား။ နောက်ပြီး
လျှင် သူ့မှာ ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကလဲ့၍ ဘယ်အရာမျှမစွဲ၊ မပြည့်စုံသည်ကို
ထပ်လောင်း၍ / ခြံည့်စွက်လိုက်ပါရစေဦး ခင်ဗျား။

မောင်ကြည်လင်

ဤစာရေးသူ ဆရာမောင်ကြည်လင်သည် ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
ထက်စော၍ ကွယ်လွန်ခဲ့ရှာသည်။ ယခုအခါတွင် သူတို့နှစ်ဦးလုံး မရှိရှာတော့ပြီ။
သို့ရာတွင် သူတို့၏စာများကား တည်ရှိဆဲပင်။ ကျွန်တော်အဖို့ သူတို့နှစ်ဦး
အပေါ် ထားရှိသောမေတ္တာနှင့် လေးစားသောစေတနာတို့မှာလည်း တည်ရှိဆဲ
ပင် ဖြစ်ပေသည်တကား။

မင်းယုဝေ
၂၃- ၃- ၂၀၀၄

www.burmeseclassic.com

နန္ဒာပုလဲ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် မိမိ

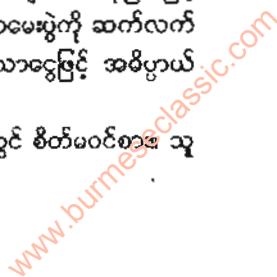
နတ်နွယ်

ဤဆောင်းပါးသည် ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ပုဂံမာအုပ်
တိုက်မှထုတ်ဝေသော မလိခ၏ မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်းစာအုပ်ထဲမှ 'နန္ဒာပုလဲ(၁၉၅၀)'
နှင့် ခရစ်နှစ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁ ရက်နေ့တွင် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
မှထုတ်ဝေခဲ့သော နတ်နွယ်၏ မိမိနှင့်စာရေးဆရာများ(တောအကြောင်း၊ တောင်
အကြောင်း)စာအုပ်ထဲမှ 'မိမိနှင့် နန္ဒမိတ်'တို့ကို ဆရာနတ်နွယ်၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
တောက်နုတ်ဖော်ပြထားသောဆောင်းပါး ဖြစ်ပါသည်။

တော်ဆောင်နှင့် တော်လမ်း

ကိုဘသင်မှာ အသက်အစိတ်ခန့် လူငယ်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့၊
ချောင်ကျသောရပ်ကွက်တစ်ခုရှိ အခန်းကျဉ်းကာလေးတစ်ခန်းတွင် နေထိုင်သည်။
စာရေးခြင်းမှအပ အခြားအလုပ်အကိုင် လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိ။ သို့သော် ထင်ရှား
ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်ကား မဟုတ်ချေ။ စာရေးခြင်းဖြင့်
ဝင်ငွေတစ်ပြားတစ်ချပ်မှလည်း မရရှိပေ။ သူသည် ပိဇ္ဇာစာမေးပွဲကို ဆက်လက်
ဖြေဆိုခြင်းမပြုတော့ဘဲ တောမှ သူ့အစ်မကြီးပေးပို့နေသောငွေဖြင့် အဓိပ္ပာယ်
ခဲ့ အသက်ရှင်လျက်ရှိပေသည်။

သူသည် ဂုဏ်ပကာသနကို ရွံ့မှန်းသည်။ အချစ်တွင် စိတ်မဝင်စားသူ

၂၆
ထိုရင်သောအချိန်ကို သည်လို စီးပွားဥစ္စာလွှမ်းမိုးသောခေတ်မှာ မရနိုင်ဟု
ထော့ထားသည်။ သို့ဖြင့် သူသည် ရည်ရွယ်ချက်ပန်းတိုင်မဲ့ကာ လေရှားအိယူဆောင်
ရာသို့ လွင့်ထက်လိုက်ပါနေရသော ပြုမူနံ့ကလေးနှင့်တူသည်။

သူ့ကို ကွန်မြူနစ်ဆန်သည်ဟု ပြောကြသည်။ ကွန်မြူနစ်ဆန်သည်
ဟုဆိုသော်လည်း လူပုဂ္ဂိုလ်များနေသော ကွန်မြူနစ်ဝါဒတွင် ကိုယ်တိုင်မပါဝင်ဘဲ
စိတ်ကူးထင်ကွန်မြူနစ်ဆန်ခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုသောတနင်္ဂနွေနေ့တွင် ကိုဘသင်းသည် သူ့မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာ
တို့နှင့်အတူ ရေကျော်ထဲရှိ ကဗျာဆရာမလေးပုလဲအိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။
ပုလဲသည် ကဗျာဆရာမလေးဆိုမပေမီ ခွဲခွဲလျှလျဟုတ်။ ပျိုမြစ်ကျန်းမာခြင်း
ဖြင့် တောင့်တင်းသည်။ ဖျတ်လတ်သည်။ စိုပြည်သည်။ ပျံ့တတ် ရှုပ်တတ်တပ်
တော်တဘဲ တည်သည်။ ဣန္ဒြေရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဘသင်းသည် ပုလဲကို
ရွှေ့လင့်ခြင်း၏ အရှင်သခင်မကလေးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်သည်။ ကို
ဘသင်းသည် ဖျတ်လတ်ခြင်းရှိသည်။ တက်ကြွလာသည်။ သေသပ်ခြင်း ရှိလာ
သည်။ ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါး၊ ကဗျာများကို အရင်ကထက်ပို၍ ရေးလာသည်။
သူ့စာများ အသက်ဝင်လာသည်။ ယခင်ကလို ကြမ်းတမ်းကြောက်ကပ်ခြင်းမရှိဘဲ
အနုပညာပြောကလာသည်။ သူ့နာမည် ထင်ရှားလာသည်။ ပြည်သူက လက်ခံ
လာသည်။

သူသည် ပုလဲတို့အိမ်သို့ ခုနစ်ရက်တစ်ပတ်တစ်ခါဆိုသလိုပင် အလည်
သွားခဲ့သည်။ ပုလဲနှင့် ပိုပြီးရင်းနှီးသည်။ ပုလဲကို ပိုပြီးချစ်လာသည်။ ပုလဲ၏ကဗျာ
များကို စုံမက်သည်။ သူမသည် ပြည်သူ့ကဗျာခေတ်သို့ ဦးတည်နေသူဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် သူ၏ စိတ်ဆန္ဒကို ဖွင့်ဟလိုက်သည်။ ထိုအခါ ပုလဲ၏အဖြေ
မှာ ရှင်းပြတ်သည်။ 'အချစ်ဆိုတာ မကြာချင်ဘူး။
သိပ်မုန်းတာပဲ' ဟု ဖြစ်သည်။

ပုလဲသည် အသက်အရွယ်
အားဖြင့် ဆယ်ရှစ်နှစ်မျှသာ
ရှိသေးသော်လည်း တက်
ကြွခိုင်မာခြင်း ရှိလာသည်။
ကိုဘသင်း၏ တော့ဝေ ယိမ်း
ယိုင်မှုများကို ပြစ်တင်ခြင်း
ပြုသည်။

ပုလဲ၏ ငြင်းပယ်ခြင်းကို
ခံရသောအခါ ကိုဘသင်း

ထောင်ကင်းနှင့်ပြုပြီးကို ထောင်သို့
သည် အကြီးအကျယ် ပျက်စီးခြင်းပြုတော့သည်။ အရက်ကို အလွန်အထွတ်
သောက်ခဲ့သည်။ အပေါ်စားမိန်းမများထံသို့ သွားရောက်သည်။ အရက်နှင့်
မိန်းမအတွက် ငွေကြေးမရှိသောအခါ အဝတ်အထည်များပေါင်နံ့သည်။ တစ်ကြိမ်
တ သူ အင်မတန်စုံမက်ခဲ့သောစာအုပ်များကို ရောင်းခဲ့သည်။

အရက်ကို သောက်လွန်းအားကြီးသောအခါ သူ့ကျန်းမာရေး ထိခိုက်
လာသည်။ သူသည် အရူးတစ်ယောက်လို လမ်းတကာလျှောက်လာသည်။
တစ်နေ့တွင် သူသည် လမ်းပေါ်တွင်ကခုန်နေရင်း သတိလစ်ပြီးလဲကျသွားသည်။
သတိရသောအခါ ကိုမမူနှင့် ပုလဲတို့ရှိနေကြောင်း သိရသည်။ ပုလဲက သူ့ကို
ကြင်နာမှုပြုသည်။ နောက်ရက်များတွင်လည်း ဆေးရုံသို့ နေ့တိုင်းလာသည်။
သူမ၏ကဗျာကို ဖတ်ပြသည်။ ပြည်သူတို့၏ဘဝကိုဖော်ကျူးသော ပြည်သူ့
ကဗျာများ ဖြစ်သည်။ ထို့မနက် ပုလဲက စာပေအကြောင်းသောမက နိုင်ငံရေး
အကြောင်းပါ ပြောသည်။ ပြည်တွင်းစစ်အကြောင်း၊ နိုင်ငံတကာတော်လှန်ရေး
များအကြောင်း။

ကိုဘသင်း ဆေးရုံမှဆင်းသောအခါ ကိုမမူမှာ အိမ်ထောင်နှင့်ဖြစ်သည်။
ကလေးနှစ်ယောက် ရှိသည်။ ကိုမမူသည် ထိုးတက်သောပန်းချီ ဆရာတစ်ဦး
ဖြစ်သည်။ ညတွင် အရပ်ထဲရှိကျောင်းသားလေးများကို စာပြသည်။ ကိုမမူ၏
စနစ်မှာလည်း ရိုးသားသည်။ ယောက်ျား၏လုပ်ရပ်များတွင် ပါဝင်အားပေးသည်။

တစ်ညတွင် အိမ်၌ကိုဘသင်းတစ်ယောက်တည်းရှိစဉ် မောကြီးပန်းကြိုး
နှင့် ပုလဲရောက်လာသည်။ ကိုမမူကို ကြေညာစာတန်းတွေဝေနေစဉ် ပုလဲပင်
တွေက ဖမ်းဆီးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။ သူမ၏နောက်သို့လည်း ပုလဲပင်
တွေ လိုက်လာနေပြီဖြစ်ကြောင်း ကိုဘသင်းကိုပြောစရာရှိ၍ သည်ကိုလာခဲ့ရ
ကြောင်း ပြောသည်။

ထို့နောက် ပုလဲက သူ၏အချစ်အဘိဓမ္မာကို ပြောပြသည်။ အလုပ်သမား
လယ်သမားများက အိုးအိမ်၊ သားမယားများကိုစွန့်လွှတ်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်နေချိန်
တွင် ကိုဘသင်းက ချစ်သူရှာနေခြင်း။
ချစ်သူနှင့်လက်တွဲပြီး တိုက်ပွဲဝင်လို
ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း တော်လှန်
ရေး ပြီးသည့်အခါတွင် လက်ထပ်ကြ
ဖည်ဟု ကတိထားခြင်းမှာလည်း ပြု။
ဆွယ်ခြင်းနှင့် မြှောက်ပင့်ခြင်းသောဖြစ်
၍ မှားယွင်းကြောင်း တော်လှန်ရေး
သမားတွေမှာ အချစ်ပြဿနာမရှိရ

စာရေးသူသည် "နန္ဒာပုလဲ" ကို
အသက်နှစ်ဆယ်ခုနှစ်အရွယ်တွင်
ရေးသည်ဖြစ်ရာ အဖွဲ့အနွဲ့နှင့် ခံစားမှုများ
ပြည်လုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။
သူ၏အရေးအားသည်
ပန်းပွင့်ကလေးများကဲ့သို့ နှုတ်ငါးငါး

သူ့ဟု ခြောက်ကြားသည်။ ထို့နောက် ပုလဲသည် ပုလဲပိပျား၏ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ကိုဗမူနှင့် ပုလဲတို့ အဖမ်းဆီးသွားကြရပြီသည်နောက်ပိုင်းတွင် ကိုဘသင်း ထောင့်သို့သည်။ တစ်ညတွင် ကိုဘသင်းသည် ကင်းစောင့်တာဝန် ထမ်းဆောင်နေစဉ် ဧကအင်ဒီအိုတို့၏ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရသည်။ ဤတွင် ကိုဘသင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဧကအင်ဒီအိုများတွင် ပြဿနာပေါ်ရသည်။

ခြောက်လုံးပြုမေးထိုးထားသော ကရင်မလေး ဂျက်စီခေါင်းဆောင်သော အစုက လူမျိုးရေးမုန်းတီးမှုဖြင့် ကိုဘသင်းကိုသတ်ရန်ပြောသည်။ စောဘဌေးခေါင်းဆောင်သောအစုက လူမျိုးရေးအင်ကရုတ်မဖြစ်သင့်၊ လူတန်းစားတော်ထုန်နေသောဖြစ်ရမည်ဟု ဆိုသည်။ ဂျက်စီက စောဘဌေးကို ကွန်မြူနစ်ဟု စွပ်စွဲသည်။

ဂျက်စီနှင့် စောဘဌေးတို့ အပြန်အလှန်၊ အကြိတ်အနယ် ငြင်းခုံကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျက်စီက စောဘဌေးကို ခြောက်လုံးပြုဖြင့် ချိန်သည်။ ထိုအခါ စောဘဌေး၏ လူများက ဂျက်စီတို့လူစုကို ဝိုင်းလိုက်ပြန်သည်။ ဂျက်စီတို့ အငိုက်မိသွားလေသည်။ သို့သော် ပြဿနာက တစ်မျိုးဖြစ်လာပြန်သည်။ ဧကအင်ဒီအို

တစ်တစ်တစ်ရောက်ရှိလာပြီး စောဘဌေးတို့ကို လက်နက်ချစေပြန်သည်။ ထိုညတွင် ဂျက်စီက စောဘဌေးကို အမှားများစွာခံရန်ပြောသည်။ ဂျက်စီနှင့် စောဘဌေးမှာ ချစ်သူများဖြစ်ကြသည်။ စောဘဌေးက ဝန်မခံနိုင်ကြောင်းခေါင်းမာစွာပြောသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျက်စီသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် စောဘဌေးကို ဖမ်းချုပ်ထားသောအခန်းတွင်းမှ ခြေဆောင်၍ထွက်သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဧကအင်ဒီအိုများသည် စောဘဌေးတို့လူစုနှင့် ကိုဘသင်းတို့လူစုကို သတ်ဖြတ်ရန်ပြင်ဆင်ကြသည်။ လုံ့လပြိုင်ထိုးသတ်ကြမည်ဖြစ်သည်။ သူတို့ကို သတ်တော့မည်ဆိုသော်လည်း လေးဘက်လေးထန်မှ သေနတ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဧကအင်ဒီအိုတို့ကိုအလစ်တွင် ဝင်ရောက်

ထောင်ကင်းနှင့်ပြုကြိုကို ထောင်ခံသူ

တိုက်ခိုက်ကြသူများမှာ ကွန်မြူနစ်တပ်များဖြစ်ကြသည်။ အပိုင်ခံနေရသည်ကြားမှာပင် စောဘဌေးကို လုံ့လပြိုင်ထိုးတိုက်ပွဲတွင် သူမဒဏ်ရာရပြီး ကွန်မြူနစ်တို့၏ဖမ်းဆီးခြင်းမပျက်မတိတ်အခြေခံစခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။

ထိုစခန်းတွင် ဂျက်စီသည် ကွန်မြူနစ်တို့၏ ဆေးဝါးကုသပေးခြင်းကို ခံယူရသည်။ ကိုဘသင်း၏ သဘောတရားဆွေးနွေးမှုများကို ရရှိသည်။ ဂျက်စီ၏ ဒဏ်ရာသက်သာသည်နှင့်အတူ ဂျက်စီနှင့် ကိုဘသင်းတို့၏ ရင်နှီးဆင်မင်မှုလည်း နက်ရှိုင်းလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂျက်စီသည် လူမျိုးရေးမုန်းတီးမှုတို့ စွန့်လွှတ်ပြီး လူတန်းစားတိုက်ပွဲကို လက်ခံလိုက်သည်။ ကိုဘသင်း၏အချစ်ကို လက်ခံလိုက်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုဘသင်းသည် ဂျက်စီကို ပဲခူးခရိုင် ကွန်မြူနစ်ဌာနချုပ်ရှိ သင်တန်းများကိုလိုက်ပြသည်။ သည်တွင် သူတို့သည် ပုလဲနှင့်တွေ့ရသည်။ ပုလဲသည် သင်တန်းဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ပုလဲသည် အချုပ်မလွတ်သောအခါ တောတွင်းသို့ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုဗမူမှာ အလုပ်ကြမ်းနှင့် ထောင်ဒဏ်ခံရသည်။ ပုလဲသည် ကိုဘသင်းကို ဂျက်စီနှင့်တွေ့ရသောအခါ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဂျက်စီကပူ ပုလဲကို အထင်ကြီးခြင်း လေးစားခြင်းရှိနေသည်။

ပြည်မြို့ကို အစိုးရတပ်များက သိမ်းစိုက်ပြီးသည်နောက်တွင် သူတို့သည် မရမ်းချောင်းဌာနချုပ်စခန်းကိုစွန့်လွှတ်၍ တောနက်ရာသို့ဆုတ်ခဲ့ကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ပုလဲသည် လယ်ထဲဆင်းပြီး လယ်မြေဝေငှဇေလုပ်နေစဉ် သတိလစ်လဲကျသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပုလဲဇာသည်။ ဂျက်စီက ပြုစုသည်။ ထိုအခါတွင် သတိလစ်နေသော ပုလဲ၏ယောင်ယမ်းညည်းတွေးသည်တို့ကို တစ်လေး ကြားရသည်။ 'ကိုဘသင်းရယ်၊ ပုလဲရဲ့အသည်းတစ်ခြမ်း ဖြန်စေစမ်းပါကွယ်' တဲ့။

ထိုအခါ ဂျက်စီစိတ်ထိခိုက်ရသည်။ ပုလဲနှင့် ကိုဘသင်းတို့၏အချစ်ကြောင့် ကိုခွဲမိပြီဟု ယူကြိုက်မရဖြစ်နေသည်။ ကိုဘသင်းက ဂျက်စီကို နှစ်သက်ခဲ့သည်။ တစ်ညတွင်သူတို့စခန်းကို အစိုးရတပ်များ ဝိုင်းစခန်းတိုက်သည်။ ထိုတံခွဲ

သုခင်စားပွဲများသည် တိမ်တိုက်ကဲ့သို့ အညက်ခြင်းရှိသည်။ တိုက်ပွဲကြီးထပ်နေသောကာလလည်ခြင်း စာရေးသူသည် လူငယ်ပိုင်းအရွယ်လည်ခြင်း၍ သုခင်အပူအသပွားသည် ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလျက် ရှိပေသည်။

တက္ကသိုလ်မှပိတ် သို့မဟုတ်

ပြင်းထန်သည်။ သံသယမဲ့ တိုက်ကြသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ပြည်သူ့ကများဆရာမ လေး ပုလဲသည် မော်တာကျည်ဆံထိမှန်ပြီး ကျဆုံးလေသည်။

ဂျက်စီသည် ရဲဘော်များနှင့်အတူ ပုလဲတို့ကို ဂုဏ်ပြုသောတေးဆီချင်း ကို ထတ်ကြံ့စွာသီဆိုခြင်း ပြုလေသည်။

ဓမ္မာပုလဲ

နန္ဒာပုလဲတွင် ပါဝင်သောဇာတ်ဆောင်သူများသည် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က ဇာတ်ဆောင်သူများဖြစ်ရာ သူတို့သည် 'မစေ့စပ်ရေး မဆွေးနွေးရေး'ကို ထပ် တလဲလဲပြောခဲ့ကြ၏။ သို့သော် ထိုကြေးကြော်သံသည် ထိုခေတ်၊ ထိုအခါ၊ ထိုပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခု၊ ယနေ့အခါ သည် စေ့စပ်တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်သာလျှင် ပြည်သူတို့၏ လိုက်လံလှည့်လှဲ တောင့်တနေသော ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရယူနိုင်သည်ဖြစ်ပါသတည်းဟု ဒုတိယ အကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်းတွင် စာရေးသူက အမှာစာရေးထားသည်။

'နန္ဒာပုလဲ'ကို ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်တွင် ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ပြန်လည်ပြင်ဆင်၍ ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ မြန်မာပြည် နိုင်ငံရေးအခြေအနေများသည် အစဉ်တစိုက် ပြောင်းလဲလျက်ရှိရာ ၁၉၅၀ ဝန်း ကျင်သည် အပြုတိုက်ရောက်ကာလ ဖြစ်ပေသည်။ ၁၉၆၃ သည် စေ့စပ်ဆွေး နွေးရေးကာလ ဖြစ်ပေသည်။ 'နန္ဒာပုလဲ'သည် မကြာမကြာ ပြောင်းလဲလျက် ရှိရသော နိုင်ငံရေးခေတ်ကာလများကို ကျော်လွှားခဲ့ရပေသည်။

နိုင်ငံရေးအယူအဆများကိုအခြေခံ၍ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများကိုထင်ဟပ်

ထားသော ဝတ္ထုများသည် တိုက်ပွဲပုံသဏ္ဍာန်များပြောင်း လဲဖြစ်ပေါ်နေသည်နှင့်အမျှ မျှော်မှန်းလိုက်၊ ထွန်းတောက် လိုက် ဖြစ်ရစေကြသည်။ ကမ္ဘာ ကျော် နိုင်ငံရေးဝတ္ထုကြီး များသည်လည်း ထိုသဘော တရားကို မလွန်ဆန်နိုင်ပေ။ တစ်ချိန်တွင် သိဒ္ဓိတင်ခြင်း လည်း ခံရတတ်သည်။ အပြီး ထိုင် နစ်မြုပ်သွားသည် လည်း ရှိတတ်သည်။ ရန်

ထောင်တင်နှင့်မြေကြီးကို ထောင်သူ

တွင် စာရေးဆရာက သူ၏ အရင် အယူအဆများကို စွန့်လွှတ်သွားတတ် သည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် 'နန္ဒာပုလဲ'ကို ၁၉၅၀ ဝန်းကျင်က ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အနေဖြင့် ကြည့်ရပေမည်။ 'နန္ဒာပုလဲ'သည် ၁၉၅၀ ခုနှစ်က နိုင်ငံ ရေးတိုက်ပွဲများနှင့် ညီ မညီ၊ ထိုခေတ်က ပြည်သူလူထု၏ဘဝကို ထင်ဟပ်ခြင်းဖြ နိုင် မပြုနိုင်၊ ဇာတ်ဆောင်များသည် ထိုခေတ်ကလူများနှင့် သဏ္ဍာန်တူ ပထု စစ်ဆေးရပေမည်။ ထိုသို့စစ်ဆေးရာတွင်လည်း အခြေခံမှန်ကန်သော 'စံ'တစ်ခုရှိ စွဲ လိုပေသေးသည်။ မှန်ကန်သော 'စံ'ကို မည်သူကပေးမည်နည်း။ အဖီနီဒ်ခံ ပြည်သူတို့ကသာပေးမည်ဖြစ်ပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ 'နန္ဒာပုလဲ'သည် မြန်မာဝတ္ထုသမိုင်းတွင် မှတ်တိုင်ငယ် တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ ခေတ်ကာလအလျောက် ကျော်ကြားထင်ရှားခြင်း ရှိခဲ့သည်။ လူငယ်များနှင့် စာဖတ်သူများအပေါ်တွင် ဩဇာညောင်းခဲ့သည်။ ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေစဉ်က အစိုးရ၏ပိတ်ပင်သိမ်းဆည်းခြင်းကိုခံခဲ့ရသည်။ တိုးတက်သော အသိုင်းအဝိုင်းကာလည်း တော်လှန်ရေးစိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု ဝေဖန်ခဲ့ကြ သည်။

သို့သော် 'နန္ဒာပုလဲ'သည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ဝတ္ထုများတွင် အထင်ရှား ဆုံးနှင့် အထက်မြက်ဆုံးဆိုသည်ကား မည်သူမျှ ငြင်းနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ စာရေး သူသည် 'နန္ဒာပုလဲ'ကို အသက်နှစ်ဆယ်ခုနှစ်နှစ်အရွယ်တွင် ရေးသည်ဖြစ်ရာ အဖွဲ့အနွဲ့နှင့် ခံစားမှုများ ပြည့်လျှံနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ၏အရေးအသား သည် ပန်းပွင့်ကလေးများကဲ့သို့ နုပတ်သည်။ သူ၏ခံစားမှုများသည် တိမ်တိုက်ကဲ့ သို့ အိညက်ခြင်းရှိသည်။ တိုက်ပွဲပြင်းထန်နေသောကာလလည်းဖြစ်။ စာရေးသူ သည် လူငယ်ပိုင်းအရွယ်လည်းဖြစ်၍ သူ၏အယူအဆများသည် ပြင်းထန်ကြမ်း တမ်းလျက် ရှိပေသည်။

နန္ဒမိတ်သည် မြန်မာစာအရေးအသား နိုင်နင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည် အလျောက်၊ ကဗျာဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်အလျောက် 'နန္ဒာပုလဲ'တွင် ပါဝင်သော တဗျာများသည် ချစ်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ သေသပ်ကျစ်လစ်ခြင်း ရှိလှသည်။ ခေတ်ကာလကို ထင်ဟပ်ထားသည်ဖြစ်၍ လူမျိုးရေးနှင့် လူတန်းစား ဂြိဿနာကို နေရာပေါင်းများစွာတွင် အကျယ်တဝင့် ရှင်းဆင်းတင်ပြထားပေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ 'နန္ဒာပုလဲ'သည် မြန်မာဝတ္ထုသမိုင်းတွင် မှတ်တိုင်ငယ်တစ်ခုဖြစ်ပေသည်။
ခေတ်အလျောက် ကျော်ကြားထင်ရှားခြင်းရှိခဲ့သည်။ လူငယ်များနှင့် စာဖတ်သူများအပေါ်တွင် ဩဇာညောင်းခဲ့သည်။

အခြားသော အခြေခံနိုင်ငံရေးအယူအဆများကိုလည်း မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။
ကိုဘသင်း၊ ပုလဲ၊ ဂျက်စီ၊ စောဘဌေး၊ ဝိုလ်ရဲခင်တို့၏စံနှိုင်းများကို
ခြယ်ဖွဲ့နားရာတွင်လည်း အတော်ပင်ကြည်လင်ပီသခြင်း ရှိလေသည်။

မိမိနှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

နန္ဒာပုလဲသည် မူလအမည်ကလည်းလှပြီး တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်မှ နန္ဒနှင့်
လည်း ဆက်နွယ်နေသဖြင့် ပိုမိုလှပနေပါသည်။ နန္ဒာပုလဲသည် အမည်လှပ
သလို အရေးအခွဲလည်းလှပသဖြင့် စာဖတ်သူများ စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့သော ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် မြန်မာစာအရေးအသား နိုင်ငံနှင့်တစ်ဦး
ဖြစ်သည့်အလျောက် သူ့ဝတ္ထုမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်လိုလှပနေသည်။ သို့သော် ဝတ္ထု
တွင်ပါသော အကြောင်းအရာများက မုန်တိုင်းထန်သော နိုင်ငံရေးနောက်ခံများ
ဖြစ်သဖြင့် တစ်ခေတ်တစ်ခါက အထူးပင်လှုပ်ရှားခဲ့သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။
၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် မြန်မာပြည်နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများကို ထင်ဟပ်ထားသော ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

မိမိသည် နန္ဒာပုလဲကိုနှစ်သက်ခဲ့သည်။ စွဲလမ်းခဲ့သည်။ ဝတ္ထုရေးသူကို
လည်း အထင်ကြီးလေးစားခဲ့သည်။ မိမိတွေ့ဆုံသိကျွမ်းလိုသော စာရေးဆရာ
တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ မိမိ ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ နန္ဒမိတ် ရန်ကုန်မှာမရှိပါ။
နယ်ရောက်နေသည်။ ဝါးခယ်မမှာ ကျောင်းဆရာလုပ်နေသည်။ သို့သော် မကြာ
ပါ။ စာရေးသူတစ်ဦးသည် နယ်မှာကြာကြာမနေနိုင်ပါ။ သူ့အလုပ်မှထွက်ပြီး
ရန်ကုန်ရောက်လာသည်။

တစ်နေ့ မိမိစုံထောက်မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့အရောက်တွင် မိမိ၏စားပွဲပေါ်တွင်
တင်ပျဉ်ခွေပြီး ထိုင်နေသူတစ်ဦးကိုတွေ့ရသည်။ ပျက်နှာပြုပြိုင်စိုင်းစိုင်း ခေါင်းတုံး
ဆံတောက်နှင့်ဖြစ်သည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီး ခဲထားသည်။ ရုတ်တရက် မိမိ
ဒေါသဖြစ်မိသည်။

သို့သော် အခြေအနေကိုသိသော ကိုတင့်ဆန်းက ကမန်းကတန်း မိတ်
ဆက်ပေးသည်။

‘ဒါ ... ကိုတင်အောင်၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လေ’

ဪ ... သူကို။

‘ဟဲ့ ဟဲ့၊ ခင်ဗျားက မန္တလေးကကျောင်းသားလား။ ရန်ကုန်မှာ နိုင်ငံရေး
လုပ်မှာလား။ စာရေးမှာလား’

‘အခုအထိတော့ ဘာမျှမဟုတ်သေးပါဘူး’

မိမိ ဒေါသမပြေသေးသဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

‘ဟဲ့ ဟဲ့ ဟဲ့၊ ကျုပ်လည်း အခုအထိတော့ ဘာမျှမဖြစ်သေးပါဘူး။
ကျောင်းဆရာအလုပ်ကတော့ ထွက်ခဲ့ပြီ။ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားတို့ဆီ
မှာပဲ စတည်းချရမယ်’

မှန်ပါသည်။ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းမှာပဲ သူစတည်းချသည်။ စုံထောက်တို့က
သို့ နေထိုင်လောသည်။ စုံထောက်မှာ သူရေးသည်။ စုံထောက်အဖွဲ့သားတွေ
နှင့် မရှိအတူ၊ ရှိအတူ။

သည်တော့လည်း သူနှင့် ရင်းနှီးသွားရသည်။ သူ့ကို ကိုမိုးဝေတို့က
တော့ ဘာကြောင့်မှန်မသိ။ ‘ဦးတင်အောင်’ ဟု နာမည်ရင်းအတိုင်း ခေါ်ကြသည်။
သို့ဖြင့် မိမိလည်းသူ့ကို ‘ဦးတင်အောင်’ ဟု ပင်ခေါ်ပါသည်။ ကလောင်နာမည်
နှင့် မခေါ်ပါ။ သူကမူ မိမိကို ‘ကိုနတ်ကြီး’ ဟုခေါ်သည်။ ကိုမိုးဝေတို့က ‘ကိုနတ်’
ဟုခေါ်သော်လည်း သူကအဘယ်ကြောင့် ‘ကြီး’ ထည့်ခေါ်သည် မသိပါ။

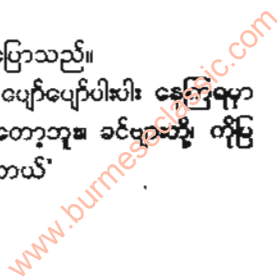
နောက်သူ မြဝတီမှာအလုပ်ဝင်သွားသည်။ အယ်ဒီတာမှ အယ်ဒီတာ
ချုပ်အထိ ဖြစ်သွားသည်။ ကိုမိုးဝေတို့နှင့် နေရောညရော လုံးထွေးချက်ရှိသည်။
မိမိက စုံထောက်မှနွားသွားပြီး ငြိမ်းစာပေရောက်သွားသည်။ ကိုမိုးဝေနှင့် အနည်းငယ်
ကွာသွားသလို ဦးတင်အောင်၏ ‘ဝိုင်းကြီး’ များသို့လည်း သိပ်မရောက်ပါ။ နောက်
လျှို့ဝှက်သည်ဆိုထုတ်သောအခါ၌ မိမိနှင့်ကိုမိုးဝေ ပြန်ပြီးတွဲမိသည်။ စုံထောက်
ကို မြစာပေကထုတ်ဝေသောအခါ မိမိလည်း စုံထောက်သို့ပြန်ရောက်သည်။
ဦးတင်အောင်လည်း မြဝတီမှထွက်ပြီး စုံထောက်သို့ရောက်လာသည်။ မြစာပေမှာ
မိမိတို့စုမိကြပြန်သည်။ သည်မှာ ဦးတင်အောင်သည် မိမိကို အထူးခင်မင်သွား
ဟန်ရှိသည်။ မဂ္ဂဇင်းကိစ္စအဝဝကို မိမိကိုသာ လွှဲထားကြသည်။

နောက်စုံထောက်ကို မြစာပေမှ ကိုတင်အောင် မစနိုးစာပေသို့ ပြောင်း
သောအခါ မိမိတို့တားဆည်းကြားကပ်ပင် ဦးတင်အောင်သည် နယ်ပြန်ပြီး အေးအေး
ဆေးဆေး စာရေးတော့မည်ဟုဆိုကာ သံတွဲသို့ပြန်သွားသည်။ ဟိုမှာ ကျောင်း
ဆရာ လုပ်သည်။ သို့သော် စာကား ထင်သလောက်မရေးဖြစ်ပါချေ။

နောက်ဆုံးတွင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာသည်။ စာပြန်ရေးသည်။ မိမိတို့
ဘဝတက္ကသိုလ်စာပေတွင် ဆုံကြပြန်သည်။ တစ်ဖန် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွင်
သူ့အလုပ်ဝင်သွားသောအခါ စာရေးကျသွားပြန်သည်။ မိမိနှင့်လည်း အတွေ့
နည်းသွားပြန်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် သူ့ကပြောသည်။

‘ကိုနတ်ကြီးရေး ကျုပ်တို့ ဟိုတုန်းကလို ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြရမှာ
ဟုတ်တော့ဘူးနဲ့ တူတယ်။ မိုးဝေကြီးလည်း မရှိတော့ဘူး။ ခင်ဗျားသို့ ကိုပြ
သန်းတို့ ဝင်ဦးဆီမှာ ဆုံကြတယ်လို့လည်း ကြားတယ်’

ကတ္တသိုက်နွယ်ပိတ်၊ သူ၏အာပာဒနှင့် သူ့ခေါ်ခေါ်ဆုတ် ကတ္တသိုက်နွယ်ပိတ်နှင့် ခင်ခင်ရင်းနှီးမှုအားဖြင့်ရသောရုပ်ပုံများ

ထိလာစပ်သု

၃၂

ကတ္တသိုက်နွယ်ပိတ်၊ သို့သော်

'တစ်ပတ်တစ်ခါလောက်ပါပဲ'

'အေးဖျား၊ ကျွန်ုပ်လည်း ခင်များတို့နှင့် တစ်ခါလောက်တော့ ဆုံချင်ပါ
သေးတယ်'

ယခု ဆုံစရာအကြောင်းမရှိတော့ပါ။

နတ်နွယ်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သူ၏စာလောနှင့် သူ့ထိတ်နာကျင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် သင်ပိုင်ရင်းနှီးစွာနေခဲ့ရသောရက်များ

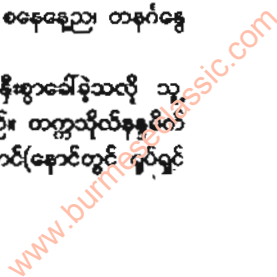
ထိလာစစ်သူ

၁၉၅၃ ခုနှစ်။

ထိုနှစ်နှစ်လယ်လွန်ရက်များ။ သူသည် စာရေးဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို ဝှံ့ဖန်တောင်မြို့နယ်၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း တိုးတက်ရေးသတင်းစာတိုက်တွင် တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ရသည်။ တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင် အခြားအယ်ဒီတာတစ်ဦးဖြစ်သော ဦးကိုကိုလေးကိုလည်း တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့ကြောင်း မှတ်မိသတိရနေသည်။ တိုးတက်ရေး သတင်းစာသည် တနင်္ဂနွေနေ့၌ စာပေမဂ္ဂဇင်းကဏ္ဍဖော်ပြလေ့ရှိရာ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါးများ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုကဏ္ဍတွင် ကဗျာဆရာများဖြစ်သော မြင့်သူ၊ မြင့်ဩ၊ ဝေနိုင်၊ မောင်ဥက္ကာ စသူတို့နှင့်အတူ သူသည် ထိုကဏ္ဍတွင် ဘဝကဗျာ၊ ဝတ္ထုတိုများကို ထိလာစစ်သူ ကလောင်အမည်၊ အချစ်အလွမ်းကဗျာ၊ ဝတ္ထုတိုများကို ထွမ်း ကလောင်ခွဲအမည်ဖြင့် ရေးသားလေ့ရှိသည်။ ကဗျာဆရာမြင့်သူကလည်း မြင့်သူထလောင်အမည်အပြင် ငို ဟူသောကလောင်ခွဲအမည်ဖြင့် ရေးသားတတ်သည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သူတို့လူစုနှင့် တပြိုင်နက် ရင်းနှီးနှီးနီး ဆက်ဆံနေထိုင်တတ်သူ။ နောက်ပိုင်းညများတွင် သူနေထိုင်ရာ ဗိုလ်တထောင် အရာရှိချုပ်သာသို့ လိုက်လည်တတ်သည်။ အထူးသဖြင့် သောကြာနေ့ည၊ စနေနေ့ည၊ တနင်္ဂနွေနေ့ညများ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို သူက ကိုတင်အောင်ဟု ရင်းနှီးစွာခေါ်ခဲ့သလို သူ့အားလည်း တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ကိုစိုးညွန့်ဟု ခေါ်လေ့ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် အတူ စာရေးဆရာ မောင်ဉာဏ်ဝန်၊ စာရေးဆရာ မြင့်ဖောင်(နောင်တွင် ဖွဲ့ဝင်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်

ခါရိကတာ လင်းရောင်မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ)တို့ပါ စားသောက်ပိုင်းဆိုင်ကြသည်။

အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်သော ညဉ့်ဦးယံအချိန် များ၌ စာပေအကြောင်း၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာများ အကြောင်း စကားဆပ်မိစပ်ရာ စကားပိုင်း၊ စာပေ ပိုင်းတစ်ပိုင်းပင်။ ထိုစဉ်က အာဖီရမ်၊ ပင်ခလာ အာကွဲ၊ ဘီယာတို့ကိုနှစ်ခြိုက်ကြသူ များသည်။ တပ်မတော်ရပ်သည် မန္တလေးမြို့တွင် ချက်လုပ် ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

ဗိုလ်ကြီးသောင်းဖေ (ဒိုလ်သင်တန်း အပတ် စဉ် ၄ အစောင့်တပ်ခွဲ၊ တပ်ခွဲမှူး၊ သနက(၄) နောင်သော် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး)သည် စာရေး ဆရာမြင့်မောင်၏သူငယ်ချင်း ရင်းနှီးသူဖြစ်ပြီး ထိုစားသောက်ပိုင်းတွင် ပါဝင်ထိုင်လေ့ရှိသည်။

ဗိုလ်ကြီးသောင်းဖေသည် အရပ်ထောင်ထောင် မောင်းမောင်း၊ တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ အသာဖြူဖြူ ဖြူဖြူ ယူနီဖောင်းဆတ်စုံနှင့် အလွန်ကြည် ကောင်းသည်။ ဗိုလ်ကြီးသောင်းဖေက စာရေးဆရာမြင့်မောင်ကိုခေါ်လာပြီး သူနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၍ မတင်ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခြင်းပင်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် စကား သိပ်မပြောဘဲ ပိုင်းမှာထိုင်ရင်း စာပေအကြောင်း ပြောစရာရှိလာမှ ဝင်ပြောတတ်သည်။ စာရေးဆရာ မောင်ဉာဏ်ဝန် (Ernest Heming Way) ၏ မူလဝတ္ထု (The old man and the sea) ပင်လယ်ပြာနှင့် အဘိုးအိုဝတ္ထု မြန်မာနိုင်ငံတွင် ပထမဦးစွာ ဘာသာ ပြန်ခဲ့သူ)က စကားပြောကောင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့စာရေးဆရာတစ်စုသည် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာကြာပင် ညဉ့်ဦးယံ ကာလများ၌ ဗိုလ်တထောင်အရာရှိပိုင်သော၌ ဆုံခဲ့ကြသည်။ သူသည် ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ယူဂိုစလေးဗီးယားနိုင်ငံသို့ ပညာတော်သင်အဖြစ် သင်တန်း သွားတက်ခဲ့ရ၍ စာရေးဆရာများနှင့် ခွဲခွာသွားခဲ့ရသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလလယ်တွင်မှ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သည်။ ၁၉၅၄ခုနှစ်၊ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်လာသောအခါ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သည် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက် ရောင်ခြည်ဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် အလုပ်ဝင်လုပ် နေပြီ။ စာရေးဆရာမြင့်မောင်သည် လင်းရောင်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ၊ စာရေးဆရာ၊ မောင် ဉာဏ်ဝန်သည် သူ၏ရပ်ကွက်တွင် အလွတ်သင်စာသင်ကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာ အလုပ်လုပ်ရင်း (Ernest Heming Way, The old man and the sea) ဝတ္ထုကိုဘာသာပြန် စာရေးနေလေပြီ။

သူသည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရှိရာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်၊ ရောင်ခြည်ဂျာနယ် အယ်ဒီတာစားပွဲသို့ရောက်သွားသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဆေးပြင်းလိပ်

ထောင်စုပျော်ရွှင်မှုကို ထောင်စု

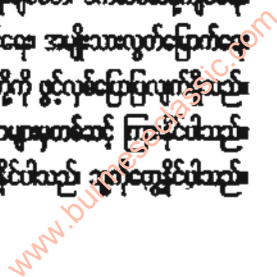
တိုခဲလျက် သူ့အား ပြီးပြီပြီပြီးပြီနှင့် နှုတ်ခမ်း(စာ)ရစ်အစွဲဖြင့်အညံ့အညံ့နှစ်သောက် ကောင်းလက်ဆွဲကျနေပြန်ပါပြီ။ သူ့နေထိုင်ရာ ဗိုလ်တထောင်အရာရှိပိုင်သာသို့ အချိန် အားလပ်ရလျှင်ရသလို လိုက်လာ၍ လည်ပတ်စပြု။ နှစ်ယောက်သား အတူစားသောက် ပိုင်းဆိုင်ကြစပြု။

မြဝတီမဂ္ဂဇင်းသို့ အခွဲဝင်စာတည်းအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ခန့်အပ်လိုက်၍ ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မဂ္ဂဇင်းနှုတ်တစ်စောင်၏ အယ်ဒီတာဖြစ်လာလေပြီ။ မူလ ရောင်ခြည်ဂျာနယ်ကိုကား ရပ်ဆိုင်းဖျက်သိမ်းလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်က မြဝတီ အယ်ဒီ တာချုပ်မှာ ကိုမြလှိုင်ဖြစ်သည်။ ကိုမြလှိုင်ထွက်သွားသောအခါ ဆရာတက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်သည် အယ်ဒီတာချုပ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ခန့်အပ်ခြင်းခံရပြီ။ ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မြန်မာစာအရေးအသား ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသူ၊ စာရေး ကောင်းသူ၊ နန္ဒမူလဝတ္ထုဖြင့် နာမည်ရလာသူ၊ မြန်မာစာပေသမိုင်း၊ ရတုကဗျာ လင်္ကာဇာတ်ကြီးများကို ငယ်စဉ်ကပင် အဘိုးအဘွားများက ပြောပြသင်ကြားပေးခဲ့၍ ကောင်းစွာသိမြင်နားလည်နေသူ။

ယခု မြဝတီမဂ္ဂဇင်း စာတည်းချုပ်တာဝန် တိုးမြှင့်ခန့်အပ်ခံရသောအခါ ကောင်း စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်သည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ဝန်းကျင်တွင် စာရေးဆရာတွေ၊ ပန်းချီဆရာတွေ၊ ကဗျာဆရာတွေကို သူတွေ့မြင်လိုက်ရပြီ။ ရန်ကုန်ဘဝတွေ၊ ဗိုလ်မြင့်၊ ဒေါက်တာမောင်သင်၊ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၊ ဗဂျီအောင်စိုး၊ ပန်းချီလှစိုး စသူတွေ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် ထွက်ပေးနေရမည်။ အရာခံဗိုလ်ဦးအေးမောင်၊ ဒိုက် ဘာဝင်(ကာတွန်းမောင်မောင်ဒင်)၊ မြဝတီကိုခင်မောင်၊ သမိန်သောင်း စသောသူတွေ။

ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် စာရေးဆရာများ၊ ပန်းချီဆရာများ၊ ကဗျာဆရာ များနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း စည်းစည်းလုံးလုံး နေတတ်သည်။ စာရေးဆရာ အောင် လင်းသည်လည်း မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုရှည် ဝင်ရောက်ရေးသားလာသည်ကို မှတ် မိသည်။ ထိုအချိန် ထိုကာလ တွင် ဂူမဝမဂ္ဂဇင်းတိုက်ကြီးမှ လည်း ဂူမဝဦးကျော်၊ ဆရာ ဦးတင့်တယ်၊ ဆရာအန်းဆွေ၊ ဆရာသော်တာဆွေ၊ ဆရာ မောင်ကြည်ဆွေတို့ အုပ်စုက လည်း စာပေလောကတွင် ပြိုင်ပြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ပင် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ကဗျာတို၊ ကဗျာရှည် ရေးသားသူများကို ဂူမဝဝင် တင် ပေးနေ၍ နာမည်ကြီးနေဆဲ။

ဤကာလတွင် ဂူမဝ စာရေး စာပေအနုပညာလက်ရာများကို သူ၏ကိုယ်စားထားရင်း၌ပင် ထိုစာပေအနုပညာပစ္စည်းများသည် သူ၏စိတ်ဓာတ်သဘောထား သဘောတရားများ တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်စိတ်၊ ပျိုချစ်စိတ်၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အပျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး အထူးတော်ပုံစံဓာတ်တို့ကို ဖွင့်လှစ်ပြောပြလျက်ရှိသည်။ ဆရာ၏အသံကို ထိုစာပေများမှတစ်ဆင့် ကြားနိုင်ပါသည်။ သူ့ကိုမြင်နိုင်ပါသည်။ သူ့ကိုတွေ့နိုင်ပါသည်။

နဂါး တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ် ဆရာကြီးများနှင့် မြို့တော်စံရေးဆရာကြီးများ ချိန်းဆို၍ စားသောက်ပွဲများ ပြုလုပ်တတ်ကြ သည်။ စာအကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ ဂီတအကြောင်း ပြောဆိုဆွေး နွေးကြသည်။ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံပေါင်းသင်းတတ်ကြသည်။ ချိန်ပြစ်လေ့ မရှိ။ ဤမဂ္ဂဇင်းကြီးနှစ်တိုက်မှ စာရေးဆရာကြီးများ ချိန်းဆိုင်အကြောင်း စာပေပိုင်အကြောင်းကို ကဗျာဆရာကြီးဒေါင်းနွယ်ဆွေက သူ့အား တစ်ဆင့် ဖောက် သည်ချ၍ ပြောပြလေ့ရှိသည်။

ဆရာတင်တယ်က အနောက်စာပေဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးများ၊ ကဗျာကြီးများ ဘီတီ စီ လန်ဒန်အတွေ့အကြုံ၊ ဂန္ထဝင်ဂီတပညာရှင် မိုးဖတ်၊ ဘီသိုဗင်၊ ချိုက်ကော့စကိုတို့ အကြောင်း၊ ဆရာရန်ကုန်ဘာဆွေက မြန်မာပန်းချီမြန်မာသမိုင်း၊ ဖျံ၊ ရတု၊ လင်္ကာများ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ရခိုင်စာဆိုအပူပင်ညို၊ ဥက္ကဋ္ဌ၊ နန်းတွင်းမိညိုတို့၏ ရတု အလင်္ကာများ ပြောဆိုဆွေးနွေးကြရင်း၊ စာကြရင်း၊ သောက်ကြရင်း ဆရာအောင်လင်း ကလည်း မြန်မာသီချင်းကြီး၊ သီချင်းခန်းများ၊ ပတ်ပျိုး၊ ယိုးဒယား စသည်တို့အပြင် တိုလိုနီခေတ်၌ ကျော်ကြားသောတေးသီချင်းများကို ဆိုပြောပြရင်း။

အခြားသော စာရေးဆရာများ၊ ကဗျာဆရာများ ဝိုင်းတွင်ဝင်၍ စာရေးဆရာက ရင်း၊ နားထောင်ရင်းနှင့် ပညာယူကြရသည်။ စာရေးဆရာသန်းစွေက ဂျပန်ဘာသာ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်၍ ဂျပန်ဝတ္ထုများအကြောင်း ဝင်ရောက်ပြောပြတတ် သည်။

ဤစာရေးဆရာကြီးများသည် မြန်မာစာပေ၊ အနောက်တိုင်းစာပေများကို သိ မြင်နှုတ်ပြောသူများ ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင်ရှင်ရုပ်ပညာလည်း ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာလိုက် စားကြသူများဖြစ်၍ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ညွှန်းများရေးသားကြသည်။ ထို့နောက် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက် တာများအဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။ ပညာစွယ်စုံ၊ ဗဟုသုတစွယ်စုံ ပုဂ္ဂိုလ် ကျော်များပေ။

မြန်မာစာပေလောက တစ်ခေတ်ထူထောင်ခဲ့ကြရာတွင် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ၏ ကျေးဇူးတရားသည် ကြီးမားပါပေသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် လေကြောင်း ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာပေအရေးအသား၊ စာရေးဆရာခိုလ်မြင့်၊ ရေကြောင်းပညာရပ်ဆိုင် ရာ စာပေအရေးအသား၊ စာရေးဆရာ တင်မောင်စိုး၊ ဟာသဆိုင်ရာ စာပေအရေး အသား ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၏ကလောင်ခွဲ ဝင်အောင် (ငွေပေဟိုက်ကော်မတီသို့ အစီရင်ခံပြီဟူသော အရေးအသားမျိုး)။

ဆေးပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာပေအရေးအသား၊ စာရေးဆရာ ဒေါက်တာမောင်သင် ကဗျာဖော်ကုန်းရှည် နယ်ချဲ့ဆန်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ် ကဗျာအဖွဲ့အဖွဲ့၊ ထိုလားစစ်သူ စသူတို့ကို မြဝတီစာပေစင်မြင့်ပေါ်တွင် တင်ပေးခဲ့ပေသည်။

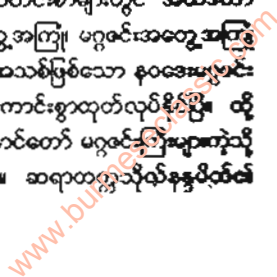
ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သူ၏ ရန်ကုန်သွေးဆောင်ဆီးဖော်ကုန်း (အင်္ဂလိပ် -မြန်မာစစ်ပွဲ) လွမ်းရတု ဝနေဖြူဖော်ကုန်း (အင်္ဂလိပ်-မြန်မာပထမစစ်ပွဲ) စစ်သူကြီး မဟာဝန္တလင်္ကာဆုံးရာသည် နေဖြူတိုက်ပွဲ) ကဗျာရှည်ကြီးနှစ်ပုဒ်ကို မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ရွေးချယ်ထည့်သွင်းဖော်ပြပေးခဲ့သည်။ ထိုကဗျာရှည်ကြီးနှစ်ပုဒ်သည် လစဉ်အခန်းဆက်

ကောင်စာနှင့်ပြုပြီးကို ထောင်သံသျှ ၃၇ (၅)လ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့ရသော နယ်ချဲ့ဆန်ကျင်ရေးသမိုင်း ဖော်ကဏ္ဍထားသည့် ကဗျာကြီးများ ဖြစ်သည်။ မှတ်မှတ်ရရ ရယ်စရာ အယ်ဒီတာမှတ်ချက်တစ်ခု ဆတ်စစ် မိ၍ ဖော်ပြရပါမည်။ စာရေးဆရာကြီး အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ဤကဗျာ ရှည်ကြီးများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မှတ်ချက်ပြုထားသည်မှာ 'မဟာကဗျာ၊ ရှည်လှစွာ၊ နေရာ ပေးနိုင်ပါအံ့လော့' ဟု ရင်ချင်းနှိုးနှိုး၊ မှတ်ချက်ရေးသား၍ မှတ်တမ်းတင်ထားပေသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က -

'ဟာ... ဒီကဗျာကြီးတွေက ခွဲခဲ့စစ်ဆိုထားတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ ပြီးတော့ ဒီကဗျာကြီးတွေရေးရတာဟာ အလွန်ပင်ပန်းတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်ချင်း လည်း စာတယ်၊ ကြိုက်လည်း ကြိုက်တယ်။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းလည်း ကိုက်ညီတယ်။ မသကာဗျာ လစဉ် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖယ်ထားလိုက်ပေါ့ဟူ၍ပြောဆိုကာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ထည့်သွင်း အသုံးပြုခဲ့သည်။ သရုပ်ဖော်ပန်းချီပညာရှင်ကိုလည်း သေချာစွာ အပ်နှံ ရေးဆွဲစေခဲ့သည်။ သို့နှင့် သူ၏မြန်မာသမိုင်း ဖော်ကုန်းတင်ကဗျာကြီးများသည် မြန်မာ စာပေလောက၊ ကဗျာလောကထဲသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့နိုင်ပေသည်။ သူသည် မြဝတီ မဂ္ဂဇင်းတွင် ကဗျာကောင်းများစွာ ထည့်သွင်းဖော်ပြခွင့်ရခဲ့သည်။ ဆရာ တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်နှင့်လည်း အဆက်အသွယ်မပြတ်ခဲ့။ ဤကဗျာကြီးများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကဗျာ ဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ နောင်(ဂီတပညာရှင် မောင်မောင်လတ်)က 'ကျွန်တော်မြင့်ဇော် ဒီကဗျာရှည်ကြီးတွေကို သိပ်နှစ်သက်တာပဲ။ ဖွဲ့ဆိုပုံ၊ ဖွဲ့ဆိုနည်း။ ကာရန်ယူပုံယူနည်း။ တွေ့ခေါ်ပုံတွေ့ခေါ်နည်းတွေက အဖျားကြီးကောင်းပါတယ်။ ဒီကဗျာကြီးတွေကို ကျွမ်း တစ်စောင်ပေတစ်ဖွဲ့ရေးဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးပမ်းနေပါတယ်' ဟု ပြောဖူးခဲ့သည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းထွက်သွား ကြောင်း သိရသည်။ ထို့နောက် ဦးမောင်မောင် ဦးစီးထုတ်ဝေသော ရုပ်ရှင် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ပဒေသာ မဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးဆရာကြီးအောင်လင်းသည် အပိုင်စပယ်ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို အခန်း ဆက် ရေးသားခဲ့၍ ထင်ရှားအောင်မြင်ကျော်ကြားမှုရခဲ့သည်။ စာရေးဆရာများသည် ရုပ်ရှင်ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းသို့ သွားရောက်ပြီး စုဝေးမိကြပြန်သည်။

နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းအသစ် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထုတ်ဝေရန် ဦးကျွန်းအောင် (ဒိုက်ဦး ဦးသာ၊ ကာကွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ ပါလီမန်အတွင်းဝန်တာဝန်ယူခဲ့သူ)သည် စီစဉ် သောအခါ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီး အကူအညီထောင်ဆံ့ခဲ့ သဖြင့် နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် ပြောင်းရွှေ့ဆောင်ရွက်ရပြန်သည်။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းကြီး ရောက်ခြည်ဂျာနယ်၊ တိုးတက်ရေးသတင်းစာများတွင် အယ်ဒီတာ စာဝန်အသိဆုံးကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးဖြစ်၍ စာပေအတွေ့အကြုံ၊ မဂ္ဂဇင်းအတွေ့အကြုံ ရှင်ကျက်နေပြီဖြစ်သော ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် အသစ်ဖြစ်သော နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း သို့ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ တည်မြဲတိုင်နိုင်စွမ်းရှိပါပြီ။ ကောင်းစွာထုတ်လုပ်နိုင်ပြီ။ ထို့ ကြောင့် နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းသည် အသစ်ဖြစ်သော်လည်း နောင်တော် မဂ္ဂဇင်းကြီးများကဲ့သို့ မင် အဆင့်ပီစာပေမဂ္ဂဇင်းကြီးအဖြစ် မြင်တွေ့ကြရပြီ။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏

မိတ်ဆွေရောင်းရင်း ရေးဖော်ရေးဖက်များသည် နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းတွင် စုဝေးရောက်ရှိ လာကြပြီး ဝိုင်းဆန်းအားပေးပြီး စာမူများရေးသားပေးကြသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သည် သူ၏စရိုက်အမူအရာအတိုင်းပင် အယ်ဒီတာစားပွဲတွင်ထိုင်ကာ သူ၏ရေးဖော် များကို ထပြားပြားနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးပင် တွေ့ဆုံကြရင်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွား ခဲ့သည်။

နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းတိုက်ပိုင်ရှင် ဦးထွန်းအောင်သည်လည်း မိတ်သဘောထား ကောင်းသူဖြစ်ပြီး ကဗျာဆရာများ၊ စာရေးဆရာများကို ရင်းရင်းနှီးနှီးဆက်ဆံပြီး ဧည့်ခံ သည်ကိုလည်းတွေ့ခဲ့ရသည်။ သူသည် နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း(အတွဲ ၂၊ အမှတ် ၁၁၊ နိုဝင်ဘာလ၊ ၁၉၆၂ ခုနှစ်ထုတ်)တွင် စာရေးဆရာတစ်ဦးထံသို့ပေးစာ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ်(အတွဲ ၃၊ အမှတ် ၃၊ မတ်လ၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်ထုတ်)တွင် စာဆို သောမတ် ကရေးနှင့် ကျွန်တော့်ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်တို့ကို ပေးပို့ခဲ့သည်။ ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးစာဆို သောမတ်ကရေး၏ တမ်းချင်းကဗျာကို စာရေးဆရာမကြီး ခင်မျိုး ချစ်က ဘာသာပြန်ဆိုပြီး တိုးတက်ရေးမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖွဲ့ဆိုရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။ သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် ထိုမြန်မာပြန်ကဗျာများကို အပိုဒ်အချို့အလွတ်ရခဲ့၍ ပြန်လည် ရှာဖွေရာတွင် ဦးသန်းထွတ် (စာရေးဆရာတိုက်ရိုက်)က ပြန်လည်ရှာဖွေပေးခဲ့၍ ဤသို့ ဆောင်းပါးကောင်းတစ်ပုဒ် ရေးသားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စာဆို သောမတ်ကရေး၏ တမ်းချင်း မြန်မာပြန်ကဗျာသည် သူ့အား ထိုလားစစ်သူအဖြစ်သို့ရောက်ရှိအောင် ပို့ ဆောင်ပေးခဲ့သော ဘဝစာပေသမိုင်းမှတ်တိုင်တစ်တိုင်အဖြစ် ရပ်တည်ရစ်သည်။

ယခု နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း၌ ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က စာပေဆောင်းပါးကောင်း နှစ်ပုဒ်အဖြစ် ရွေးချယ်ထည့်သွင်းပေးခဲ့သည်။ သူတို့ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာများသည် ကိုယ်ပိုင်အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအဖြစ် စာရေးရင်း အခြေအနေပေးလာသောအခါ သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများ၏ အဖွဲ့ဝင်အယ်ဒီတာ၊ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ၊ အယ် ဒီတာချုပ်စသည့်တာဝန်များကိုပါ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ကြကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဤသို့ လစဉ်ဝင်ငွေမှန်မှန်ရသော အယ်ဒီတာအလုပ်လုပ်ကြခြင်းဖြင့် သူတို့ ရေးဖော်ရေးဖက် များနှင့် ပိုမို၍ တပူးတွဲတွဲနေထိုင်တတ်ကြသည်။ ကဗျာရေးသူဘဝ၊ စာရေးဆရာဘဝ၌ ပုံမှန်ဝင်ငွေရှိခဲ့လှသည်။ သူတို့၏မိသားစုအတွက် စားဝတ်နေရေးတည်နိုင်ရေးအခိုင် ရန် သီးခြားအလုပ်များလုပ်ကြရသည်။ အထက်၌ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရုပ်ရှင် ဇာတ်ညွှန်း ရေးသားခြင်းအလုပ်အပြင် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များအဖြစ် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား များတွင် ပါဝင်လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ အခြေအနေပေးလျှင် ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာအဆင့်ဖြင့် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းများ ပါဝင်ဦးစီးလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများတွင် ပင်တိုင် ဖောင်းပါးရှင်များအဖြစ် ရေးသားဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ဘာသာပြန် အယ်ဒီတာအဖြစ် အချို့နိုင်ပိုင်ပါဝင်လုပ်ကိုင်ခြင်း စာနယ်ဇင်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကြရသည်။ အချို့ သောပုဂ္ဂိုလ်များကမူ မိမိတို့ယုံကြည်အားသန်သော လက်ဝဲခိုင်ငံများမှသံရုံးများ၊ လက်ယာခိုင်ငံများမှသံရုံးများ၌ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရင်း စာရေး၍ အသက်မွေးကြသည်။ ထိုသံရုံးများကထုတ်ဝေသော စာစောင်များ၊ စာအုပ်များကိုလည်း သီးသန့်ယူ၍

ရေးသားပေးကြခြင်းဖြင့် ဝင်ငွေ တစ်လုံးတည်းတစ်ခဲတည်း ချွေကြသည်။ အောင်မြင်မှုရလာသော ကဗျာဆရာများ၊ စာရေးဆရာများသည် ကဗျာရေး သူများ၊ ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်းစာအုပ်များကို ထုတ်ဝေသူများနှင့် စိစဉ်ညှိနှိုင်း၍ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေကြသည်ကာလကိုလည်း ကြုံခဲ့ကြရသည်။ ကဗျာဆရာများအဖို့ ရေးသား ပြီးသောကဗျာများကို စုပေါင်းထုတ်ဝေနိုင်ခြင်းကား အရေအတွက် နည်းပါးလှသည်။ ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်းရေးသား ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသော စာရေးဆရာများကား အရေအတွက် များပြားပြီး အခွင့်အရေးကောင်းရသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သည်

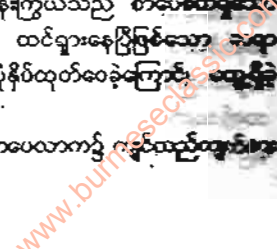
- (၁) နန္ဒာပုလဲ
- (၂) မောင်ကြီးလာပါပေါ့
- (၃) စောကြိုလှည့်ပါ
- (၄) ပန်းဖွက်တမ်း
- (၅) စာရေးချင်သူများသို့(စာပေကျမ်း)
- (၆) မိုးတိမ်ကိုမှာ
- (၇) သစ်သစ်
- (၈) ဟရှယ်လင်း၏ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်

စသည်စာအုပ်များ ရေးသားပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဒီးဒုတ်ဂျာနယ်၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ သွေးသောက် မဂ္ဂဇင်း၊ တာရာမဂ္ဂဇင်း၊ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း၊ စုံထောက်ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း၊ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ရုပ်ရှင်ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း၊ နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း၊ ရောင်ခြည်မဂ္ဂဇင်း၊ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း စသောစာနယ်ဇင်းတို့တွင် ဆောင်းပါးများ၊ ဝတ္ထုတိုများ၊ ဝတ္ထုရှည်များ အပြောက်အပြား ရေးသားနိုင်ခဲ့သည်ကိုတွေ့ရှိရပေသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် နောက်ပိုင်းတွင် ရေးဖော်ရေးဖက် ဆရာအိုဆေ နှင့်ပူးပေါင်း၍ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းကို ကိုယ်တိုင်ဦးစီးထုတ်ဝေခဲ့ပြန်သည်။ ဤသို့ တိုက် တိုင်းဦးစီး၍ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြင့် လခစားအယ်ဒီတာတာဝန်ထက် ပိုမိုလွတ်လပ်၍ လုပ်ကိုင်နိုင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ယခင်က တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သော နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းကိုလည်း အတိုင်ပင်ခံစာတည်းအဖြစ် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

ဤသို့ စုံထောက်ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းကိုထုတ်ဝေရာတွင် ထိုစဉ်က စာပေပုံနှိပ်ထုတ်ဝေ ရေးတိုက်ကြီးတစ်တိုက်ဖြစ်သော မြဝတီပုဂံနှင့် ထုတ်ဝေမှုပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ မြဝတီပုဂံပိုင်ရှင် ဦးသန်းကြွယ်သည် စာပေစိတ်သိသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ထိုစဉ်က နာမည်ကျော်ကြား ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သော ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ လုံးချင်းဝတ္ထုများကိုလည်း ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိ ခဲ့ပေသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဤသို့လျှင် စာပေလောက၌ ကျင့်သည့်အလုပ်များ

ထွက်ခွာရင်း စာပေများရေးသားထုတ်ဝေ၍ ရုပ်တည်နေခဲ့ပေသည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် တာဝန်ထမ်းဆောင်အမည်လည်း မြန်မာစာနယ်ဇင်းလောကတွင် အခိုင်အမာ တည်၍ သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ နှစ်ကာလများသည် မှတ်တိုင်များအဖြစ် ၁၉၆၃၊ ၁၉၆၄၊ ၁၉၆၅၊ ၁၉၆၆၊ ၁၉၆၇၊ ၁၉၆၈၊ ၁၉၆၉၊ ၁၉၇၀၊ ၁၉၇၁၊ ၁၉၇၂၊ ၁၉၇၃၊ ၁၉၇၄၊ ၁၉၇၅၊ ၁၉၇၆၊ ၁၉၇၇၊ ၁၉၇၈၊ ၁၉၇၉၊ ၁၉၈၀ပြည့်နှစ်များ ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ပါသည်။ သူသည် တပ်မတော်တာဝန်အရ နယ်သို့ပြောင်းရွှေ့သွားလိုက်၊ ရန်ကုန် ဗြူဝန်ကြီးဌာနများသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလိုက်ရှိနေကာ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ပူးတွဲခွာတုံ တွေ့ကြုံလိုက်၊ ဆုံလိုက်ကွဲလိုက်ဖြစ်နေသည်။ တွေ့ဆုံသောအခါ၌လည်း တပျော်တပါးပင် နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ခါမျှ စိတ်ဝမ်းကျဲပြားသည် ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။

၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလတွင် သူသည် ကြေးမုံသတင်းစာတိုက် အယ်ဒီတာချုပ်၊ မြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအယ်ဒီတာချုပ်ဘဝတွင် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ ဆရာ ကျားဘညီမိ၊ ဒေါ်ခင်နွယ်ဆွေ၊ ပန်းချီပညာရှင် ဝေါဟိတမာ၊ ဗဂျီအောင်စိုးတို့ ကြေးမုံအယ်ဒီတာချုပ်အခန်းသို့ ရောက်လာပြီး အားပေးစကား ပြောကြသည်။ သူသည် နေထိုင်မကောင်း၍ အမှတ် ၂ စစ်ဆေးရုံကို ထပ်တက်ရပြန်သည်။ ဤကာလများ၌ ကဗျာများ၊ ဆောင်းပါးများ၊ ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတိုများ၊ ဘာသာပြန်ကဗျာများ ဆက်လက်ရေးသား၍ မဂ္ဂဇင်းများ၌ ထည့်သွင်း ဖော်ပြနိုင်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သူတစ်ယောက်တည်းပင် ကြေးမုံ သတင်းစာတိုက် ရောက်လာသည်။ နံနက်ခင်းအချိန် သူက 'ကိုနီညွန့်၊ ကျွန်တော့် ကလေးတွေ အတန်းကြီးရောက်ကုန်ပြီ၊ ငွေကုန်ကြေးကျများတယ်' ဆရာ တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်က ဤသို့စလိုက်သည်နှင့် သူဆိုပြီ။

'ဟာဗျာ၊ ကိုတင်အောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်း အားနာရပမယ့် သူတွေမှပဲဟုတ်ဘဲ။ တတ်နိုင်သမျှ ကျွန်တော်ကူညီမှာပေါ့။ ပြောပါဗျာ၊ ပွင့်ပွင့် လင်းလင်းသာ ပြောပါ။ ဘယ်လောက်ကူညီရမလဲ'

သူက တစ်ဖက်သား အားမနာရအောင် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ သို့နှင့် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က သူလိုသောအကူအညီကို ထုတ်ပြောပါသည်။ သူလည်း သူ့တွင် ဘဏ်၌ရှိသောငွေကြေးမှ သူတတ်နိုင်သမျှကို ချက်ချင်း ချက်လက်မှတ်ထိုး ပေးလိုက်သည်။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲတွင် ငွေထည့်ထားလေ့မရှိ၊ လိုမှသာ ဘဏ်မှ လိုသလောက် ထုတ်ယူလေ့ရှိသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ပြီးခွင့်စွာနှင့်ပင် ချက်လက်မှတ်ယူသွားပြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ဆင်းသွားသည်။ သူသည် စာရေးဆရာကြီး၊ အယ်ဒီတာကြီး၏ နောက်ကျောကိုကြည့်၍ ငေးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လက်တွေ့ဆရာကြီး ကျားဘညီမိ၊ ကဗျာဆရာကြီးဒေါ်ခင်နွယ်ဆွေတို့ ရောက်လာပြန်သည်။ သူတို့ကမူ သက်သက်လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းဖြစ်ပြီး သူ့အား သတင်းစာတိုက်ရောက်လာ ပြောင်းရွှေ့လာ၍ အားပေးစကားပြောကြားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာကျားဘညီမိ

သည် အလွန်သဘောကောင်းပြီး မိတ်ဆွေရောင်းရင်းများအား ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ဆက် ဆံထတ်သုံး ဆရာကျားဘညီမိ လာစဉ်အချိန်၌ သူသည်ရောဂါဝေဒနာကြောင့် ဖယ်ပသာဖြစ်ပြီး သိပ်နေမကောင်းချိန်။ ဆရာကျားက သူ့ကိုကြည့်ပြီး သနားသွားဟန် ဟူသည်။ သူကား စကားများစွာမပြောနိုင်။ သူတို့၏မျက်နှာများကို ငေးကြည့်နေမိ သည်။ ရင်ထဲ၊ ကိုယ်ထဲမှာ ခံစားနေရသောဝေဒနာကိုလည်း ထုတ်မပြောရင်း ထုတ် မပြောမိ။ သူ၏မျက်နှာသည် ညှိုးဝမ်းနေသည်။

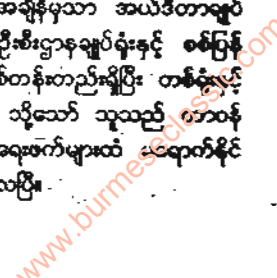
ဆရာကျားဘညီမိက

'... ကိုနီညွန့်၊ နေမကောင်းဘူးနဲ့တူတယ်။ ဟုတ်လား' သူက အသာအယာ ပဲ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။ 'ကျွန်တော်တို့ နန္ဒမိတ်ကြီးနဲ့ စားသောက်ပွဲ လွန်ခဲ့တဲ့ည တွေက ဆုံကြသေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မသောက်ပါဘူး။ အစား ထိုင်စား နေတာပါ။ ကိုနီညွန့်အကြောင်း ပြောမိကြသေးတယ်။ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ဝင်များကိုသတိရလို့ တိုခေါင်းကိုခေါ်ပြီး လာခဲ့တာပါ' ဆရာကျားက ဆက်ပြောသည်။

'ဟုတ်လား၊ လွန်ခဲ့ တဲ့ ၃၊ ၄ ရက်က ဆရာနန္ဒမိတ်ကြီး ကျွန်တော့်ဆီ လာ သွားသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မဆိုဖြစ်တာကြာသွားပြီဗျာ'ဟု သူက ပြန်ပြောလိုက် ဖြစ်သည်။

'ခင်ဗျားလည်း နေကောင်းအောင်လုပ်ဦးလေဗျာ။ နေကောင်းပြီဆိုရင် ကျွန် တော်တို့တစ်တွေ စားသောက်ပွဲတစ်ပွဲဆိုရအောင်' ကိုခေါင်းက ဝင်ပြောလိုက်ပါသည်။ သူလည်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်ပါသည်။ ဆရာကျားနှင့် ဆရာဒေါင်းတို့လည်း သူ တည် ခင်းသော လက်ဖက်ရည်ကျွဲတစ်ခွက်စီသောက်ပြီး မုန့်များများစားကာ ချော့ဖြစ် နောက်ဟောင်းတွေ တဟားဟားပြောရင်း ပြန်သွားကြပါသည်။

သူသည် ကြေးမုံသတင်းစာတိုက်တွင် ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလမှ ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလကုန်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးနောက် ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန အနုပညာ ဦးစီးဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်အဖြစ် ၁၉၈၄ ခုနှစ်ဦးတွင် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်း ဆောင်ခဲ့ရပြန်ပါသည်။ သူသည် စစ်ပြန်စစ်မှန်ပေးတော်မူသော အဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့ပြီးနောက် စစ်ပြန်ပုဂ္ဂိုလ် အလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၌တာဝန်ပေး၍ တာဝန်ခွဲဝေယူခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ၌ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် စစ်ပြန်ပုဂ္ဂိုလ်အဖွဲ့ဝင်အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေကြောင်း သိရတွေ့ဆုံရပြန်ပါသည်။ ဆရာသည် အသက်အတော် ရသွားလေပြီ။ ခန္ဓာကိုယ်လည်း ယခင်ကလောက် သွက်လက်ဈုတ်လတ်ခြင်းမရှိ။ လေးလေးမုန်မုန် လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူသည် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် စားပွဲမှာ သွား၍ထိုင်ကာ စကားပြောနေခဲ့သည်။ အစည်းအဝေးအချိန်မှသာ အယ်ဒီတာချုပ် အခန်းထဲဝင်၍ အစည်းအဝေးထိုင်ခဲ့သည်။ အနုပညာဦးစီးဌာနချုပ်ရုံးနှင့် စစ်ပြန် ဖျာခင်းရုံးသည် ပန်းထိုးတန်းလမ်း လမ်းပေါ်တွင် တစ်တန်းတည်းရှိပြီး တစ်ခဲးလှိုင် စစ်ရုံးလည်း ပေ ၅၀၊ ပေ ၆၀ မျှသာစွာပေးသည်။ သို့သော် သူသည် တာဝန် အထုပ်များပြားလှသဖြင့် ယခင်ကကဲ့သို့ စာရေးဖော်စာရေးဖက်များထံ မရောက်နိုင် တော့။ တာဝန်ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသည် ပန်းထဲက၌ ပီနေလေပြီ။

သို့တော် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၌ သူဘာသာပြန်ထားသော ရာထင်ခြာနတ်သံတိုင်း၏ ထောင့်တိုင် ဝင်ကိုရေးကဗျာများ အဆက်မပြတ်ပင် ရေးသားခဲ့နိုင်သည်။ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်များသည်လည်း တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးပြောင်းသွားသည်။ အဖွဲ့ဝင်အယ်ဒီတာများသည် ထိုအတူပင် ဝင်ထွက်ပြောင်းရွေ့သွားကြသည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်လည်း တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ ပြောင်းခဲ့သည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ သူသည် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား ဟန်ဂေရီဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်း တစ်စောင်မှ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို ဘာသာပြန်၍ပေးခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုကို စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် အသုံးပြုထည့်သွင်းပေးခဲ့သည်ဟု ထင်မိသည်။ အသေအချာတော့ မပြောတတ်တော့။ တစ်နေ့တွင် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သူအလုပ်လုပ်ရာ အနုပညာဦးစီးဌာန ဌာနချုပ်သို့ ရောက်လာသည်။ သူလည်း ဝမ်းပန်းစာသာပင် ခရီးတိုကြိုပြုသည်။ ဆရာ၏ မျက်နှာသည် မကောင်းလှဟုသတိပြုမိသည်။

ကိုတင်အောင် လာဗျာ။ ဘာသောကမလဲ။ လက်ဖက်ရည်သောက်မလား။ ကော်ဖီသောက်မလား။ ဆရာကျော်ဟန်ရေ ခဏလာပါဦး။

သူသည် တပ်ကြပ်ကြီးကျော်ဟန် (စာရေးဆရာမင်းရဲကျော်)အား လှမ်းခေါ်ရင်း ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား ဧည့်ခံစားပွဲတွင် ထိုင်စေပါသည်။ ဆရာသည် ပထမတော့ ဘာမှမပြောသေး။ သူသည် အလုပ်စားဖွဲ့မှ ဧည့်ခံနေရာသို့ရွေ့လာသည်။ ပန်ကာများလည်း ဖွင့်လိုက်ပါသည်။

ကိုစိုးညွန့်၊ ကျွန်တော် ငွေကြေးအကူအညီလိုချင်တယ်ဗျာ။ အဲဒါ လုပ်ပေးပါ။ ဆရာသည် တိုးတိုးညှင်ညှင်သာသာပင် ပြောသည်။ သူနားလည်လိုက်ပြီ။

ဆရာကိုတင်အောင် လိုတာဘယ်လောက်လဲ။ ပြောပါဗျာ။ သို့နှင့် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သူလိုချင်သောငွေကြေး ပြောပြသည်။ သူလည်း ချက်လက်မှတ်ယူကာ ငွေကြေးရေးသွင်းပြီး ချက်ချင်းပင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်ပြီး ဆရာအား ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆရာ၏မျက်လုံးများသည် သူ့အား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စကားဆိုသည်နေသည်ကို သူ နားလည်လိုက်သည်။ နှုတ်ကမူ ဘာမှမပြော။ ဆရာ၏ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များသန်းလာသည်။ ဆရာမင်းရဲကျော်နှင့် မင်းစေတီသိန်းစိုးတို့လာပို့သော လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်များကို ဆရာသောက်ပြီး စားနေသည်။

သူသည် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ တစ်ခုခု တော့ဖြစ်လာပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။ သို့သော် နှုတ်မဖွင့်၍မပေးရက်ပါ။ ထိုကာလက စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် ပြဿနာများ ရှုပ်ထွေးနေသည်ဟုကား သတင်းကြားမိသည်။ မမုန့်မကန်လုပ်သူများလည်း နေရာရထားသလိုလို ပြောလာကြသည်။ ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကား သမ္မာရဋ် ဝါရင့် အယ်ဒီတာချုပ်တစ်ယောက်။ ထိုစစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာလောက် သမ္မာရဋ်သူ၊ ဝါရင့်သူ၊ စာပေပညာကြီးမာသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ဝါနုသူ၊ သမ္မာနုသူများသာ ရှိသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သူ့အားနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားသည်။

ကိုစိုးညွန့်၊ ကျွန်တော် သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ။ ကိုတင်အောင် ငွေထုတ်ရမယ့်ဘဏ်ကနီးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဝေဖုံဖြစ်တာကြာပြီ။ တစ်နေ့ ဆုံကြရအောင်။ အေးဗျာ။ ဆုံကြသေးတာပေါ့။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ခုံးခန်းထဲမှ ဖြည့်ညှင်းစွာထွက်သွားရာ သူသည် လမ်းမအထိ လိုက်ပို့လိုက်သည်။ ဆရာ၏နောက်ကျောကိုငေးကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်ရစ်ခဲ့သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် အတူပေါင်းသင်းဆက်ဆံနေထိုင်ခဲ့ကြသော ရက်များ လူများ နှစ်များကို ပြန်သတိရနေမိသည်။ သူ၏မျက်စိအောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားမှ ခုံးပေါ်သို့ပြန်တစ်ခွာလားပြီး အလုပ်လုပ်နေသည်။

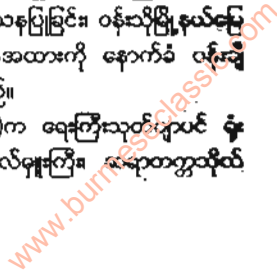
ညနေပိုင်းရုံးဆင်းချိန်တွင် မင်းရဲကျော်က သူ့အား သတင်းလာပို့သည်။

ပိုလ်မျှကြီး။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းက နတ်ထွက်သွားပြီတဲ့။ သူတို့မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ နေရာလုတာတွေ၊ ပြဿနာတွေတက်နေတယ်ကြားတယ်။ အခုပဲ သတင်းရခဲ့တယ်။

ဟင်၊ ဒါဖြင့် ကိုတင်အောင် အလုပ်မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ထွက်သွားတဲ့အပိုင်းပဲရှိသေးတယ်။ အထက်လူကြီးတွေဆိုက အတည်ပြုချက် မရသေးဘူး။ အဲဒီတော့ ဆရာကြီးဟာ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်မှာပဲ ဆက်ပို့နေသေးတယ်။

သူသည် အတော်ပင် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေမိသည်။ ခြောက်... ဒါကြောင့် ဆရာ မျက်နှာမကောင်းဖြစ်နေတာကိုးဟု ရင်ထဲမှာ တီးတိုးစကားပြောနေမိသည်။ နှုတ်ကစကားပြောရန် မထွက်ရက်မဲ့ပါ။ ထို့နောက် ရက်များစွာပင် သူနှင့် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်တို့ မဆိုစည်းခြင်းကြား သူလည်း နိုင်ငံခြားယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့များ ဖြန့်ပေးနိုင်သည့် လာရောက်ဖော်ဖြေမှုများကို ဧည့်ခံကြိုဆို၍ လိုအပ်သည်တို့ကို ဆောင်ရွက်ပေးနေရသည်။ ပြည်ပနိုင်ငံခြားခရီးစဉ် ယဉ်ကျေးမှုအကအဖွဲ့များ စေလွှတ်ပေးနေရသည့်အလုပ်များလည်း ရှိနေသည်။ ပြည်တွင်း၌ နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တော်ကြီးများကို နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲ၊ အစိုးရအဖွဲ့ဝန်ကြီးချုပ်တို့ဖိတ်ကြား၍ လာရောက်သောအခါ ဧည့်ခံပွဲများ ခန့်ခွဲညှားညှားဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ရသည်။ ပြည်ထောင်စုနေ့များ၌ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှု ဇာတ်ဟန်စိတ်ဇာတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်ဇာတ်၊ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဇာတ်၊ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဇာတ်များအရင်းခံ၍ ကဇာတ်ကြီးများ တစ်နှစ်လျှင် ထပ်စာတ်၊ စာဆိုတော်နေ့များ၌ စာဆိုတော်ရေးပညာရှင်များ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိဇာတ်များ ထည်း တစ်ဇာတ်စီ စီစဉ်ခန့်ခွဲဆောင်ရွက်ရသည်။ ကဇာတ်ကြီးများအနေဖြင့် သူ တွန့်အဖြစ် နှံ့နှစ်မခံဇာတ်ကြီး၊ ငွေတောင်သစ္စာ ပန်းမေတ္တာကဇာတ်ကြီး စသော ဇာတ်ထုပ်များအတွက် စာအုပ်ဇာတ်မ်းများရှာဖွေ သုတေသနပြုခြင်း၊ ဝန်ဆောင်မှု၊ နယ်ပြေဆို ကွင်းဆင်းစေပြီး လေ့လာမှတ်သားခြင်း၊ ပြေအနေအထားကို နောက်ခံ လန်းချီထားကြီးများ ရေးဆွဲစေခြင်းဖြင့် တာဝန်တွေပိနေသည်။

ထစ်နေ့တွင် ဆရာကြီးကျော်ဟန် (မင်းရဲကျော်)က ရေးကြီးသုတ်များပင် ခုံးအောက်ထပ်မှတက်လာပြီး မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် 'ပိုလ်မျှကြီး၊ ဆရာတက္ကသိုလ်

နန္ဒမိတ် တစ်နေ့က ဆုံးသွားပြီတဲ့ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေထဲက သိခဲ့ရတယ်။ သတင်းစာထဲလည်း ထည့်ပြီးပြီလို့ပြောပါတယ်'

'ဟင်၊ ဟုတ်ရဲ့လား။ သေချာရဲ့လားကွယ်'

မင်းရဲကျော်သည် 'ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ သတင်းစာထဲ ကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်' တဲ့ပြောကာ ရုံးခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားပြန်သည်။ မင်းရဲကျော် ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာသောအခါ နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာတစ်စောင်ယူလာပြီး နားရေးကြော်ငြာ ပါသောစာမျက်နှာကို လှန်၍ခေါက်ကာ သူ့အား တင်ပြလိုက်ပါသည်။

သူသည် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကွယ်လွန်ကြောင်း သိရှိဟန်ပြုစီမံကြောင်း နာရေးသတင်းကို ဖတ်လိုက်ချဉ်း မယုံချင်ပေမယ့် ယုံကြည်လိုက်ရပေပြီ။ စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ ဦးထင်အောင်(သံတွဲ)၊ စာပေလုပ်သားအမှတ် (၃၁၉၄)၊ အသက်(၆၄)နှစ်ဟု ထိပ်စည်းခေါင်းစည်းကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့်ဖတ်လိုက်ချဉ်း ဆရာခံစား ခေါ်သန်းနု၊ သားသမီးများဖြစ်သော စောသီတာနန္ဒမိတ်၊ ကျောင်းဆရာ ဦးချစ်တင်၊ စောစန္ဒာနန္ဒမိတ်၊ ဝေယျာနန္ဒမိတ်၊ စိန္တာနန္ဒမိတ်၊ ဥက္ကာနန္ဒမိတ်တို့၏ အမည်များပါလာပြီး ၁၅၊ ၁၀၊ ၈၆ ရက်နေ့၊ ည ၁၀ နာရီ ၅ မိနစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ပြီး ၁၆၊ ၁၀၊ ၈၆ နေ့(တနင်္ဂနွေနေ့)တွင် သင်္ဂြိုဟ်ပြီးစီးသွားကြောင်းပါလာလေပြီ။

စာဝါရင့် သမ္ဘာ့ရင့်သော စာပေပညာရှင်ကြီးတစ်ဦး၊ သူနှင့် ၁၉၅၃ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၆ ခုနှစ်အထိ နှစ်ပေါင်း (၃၃)နှစ်၊ ဆယ်ခုနှစ် (၃)ခုကျော်ကျော်ပင် ချစ်ခင်ရင်းနှီး စွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ရသူ၊ ယခုသူခေါ်နေကျ ကိုတင်အောင်၊ စာရေးဆရာကြီး တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် လူ့လောကမှထွက်ခွာသွားလေပြီ။ သံသရာခရီးရှည်ကို ဆက် လက် ထွက်ခွာသွားလေပြီ။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် အသက် (၆၄)နှစ်မှာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီး တကယ်ဆိုတော့ သူ နောက်ထပ်အနှစ် ၂၅ နှစ်၊ ၂၆ နှစ် အနည်းဆုံး လူ့ဘဝမှာနေနိုင်သေးသည်။ အလွန်နုမြောတပည့်မာရော ကောင်းပါကလား။ လူချစ်လူခင်များသော၊ အပေါင်းအသင်းများအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးသော သူတော် ကောင်း စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်။ သူသည် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ပါသည်။ မင်းရဲ ကျော်သည် သူ၏ရုံးခန်းထဲမှ အသာအယာ ခြေသံမကြားအောင် ခြေလှမ်းလှုပ်ရွံ့ ထွက်သွားပါသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကား သမ္ဘာ့ရင့် ဝါရင့် အယ်ဒီတာချုပ်တစ်ယောက်၊ ထိုစံပြန်မူပိုင်တွင် ဆရာ့လောကီ သမ္ဘာ့ရင့်သူ၊ ဝါရင့်သူ၊ စာပေပညာကြီးမားသူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ပူပန်၊ ဝါရင့်သူ၊ သမ္ဘာ့ရင့်သူများသာ ပိုသည်။

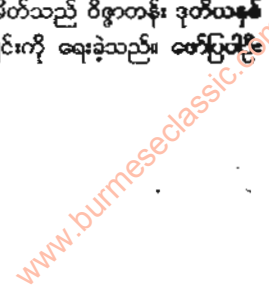
သူ၏ မျက်စိထဲတွင် ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို မျက်စိထဲမှ မထွက်။ တပြုံးပြုံးနှင့် ချိုသာစွာ စကားပြောဆိုတတ်သော အမူအရာ များကို ပြန်မြင်ယောင်လာသည်။ ရင် ထဲဝယ် ကြေကွဲဝမ်းနည်း တသနေမိ သည်။ တွေ့ကြုံဆုံကွဲရသော ဓမ္မတာ ကို မည်သူမျှ မမှောင်လွှဲနိုင်ကြ။ ဤ တရား ဓမ္မသံဝေကို သူ သိပါသည်။

အတိုးအသွား၊ အဖ၊ ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၊ ရဲဘော်ရဲဘက်များစွာ ခွဲခွာသွားကြလေပြီမဟုတ်လား။ မြန်မာစာပေလောကမှ စာပေ ပညာရှင်တစ်ဦး၊ စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး၊ အယ်ဒီတာကြီးတစ်ဦး၊ ဆရာ တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ် စာပေနယ်ပယ်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး၊ မြန်မာစာပေ အင်္ဂလိပ်စာပေ နှစ်ဘာသာကျမ်းကျင့်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး။ အစားမထိုးနိုင်သော အစားထိုးမရသော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကွယ်လွန် သည့်နှစ်(၁၉၈၆ ခုနှစ်)တွင် စာရေးဆရာကြီး ဒဂုန်ဦးလှဖေ(၁၄၊ ၇၊ ၁၈၉၉ ခုနှစ်ဇွာ)(၉၊ ၇၊ ၁၉၈၆ ခုနှစ်ကွယ်လွန်)၊ ယခင်နှစ်များက စာရေးဆရာကြီးသခင်ဘသောင်း(၂၊ ၄၊ ၁၉၈၁)ကွယ်လွန်၊ တက္ကသိုလ်မောင်သန့်စင်(၂၊ ၇၊ ၁၉၀၅) (၁၊ ၂၊ ၁၉၀၅) သူတို့ကွယ်လွန်ခဲ့ကြကြောင်း ဖတ်ရှုမှတ်သားမိသည်။ ဤစာရေးဆရာကြီးများသည် လည်း နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက်၊ စာပေလောကအတွက် များစွာအကျိုးပြုခဲ့ကြပေသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းများ အသီးသီး တွင် တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရင်း စာရေးသားရင်း နောက်ဆုံးဝင်သက်၊ ထွက် သက်ချုပ်ငြိမ်းသည့်အချိန်အထိ စာပေတာဝန်များ လုပ်ဆောင်သွားခဲ့သူပင်။ သူရေး သားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ၊ ဝတ္ထုလုံးချင်းစာအုပ်များ၊ မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးတွင် ရေးသားခဲ့ သော မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ၊ ကဗျာများ၊ စာညွှန့်များ၊ စာပေဆောင်းပါးများ စသည် စသည် စာပေအနုပညာလက်ရာများကို သူ၏ကိုယ်စား ထားရစ်ခဲ့ပြီ။ ထိုစာပေ အနု ပညာပစ္စည်းများသည် သူ၏ စိတ်ဓာတ်သဘောထား၊ သဘောတရားများ၊ တိုင်းချစ် ပြည်ချစ်စိတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်၊ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး၊ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး အရေးတော်ပုံစိတ်ဓာတ်တို့ကို ဖွင့်လှစ်ပြောပြလျက် ရှိသည်။ ဆရာ၏ အသံကို ထိုစာများမှတစ်ဆင့် ကြားနိုင်ပါသည်။ သူ့ကိုမြင်နိုင်ပါသည်။ သူ့ကို တွေ့ နိုင်ပါသည်။ ဤကား စာပေ၏တန်ခိုးသတ္တိ ဩဇာတိက္ကမ ကြီးမားခြင်းပေတည်း။ သူ့စာများဖတ်၍ အလွမ်းဖြေကြရတော့မည်။ အလွမ်းတော့မပြေ။ ဒါပေမယ့် အလွမ်း ဖြေ၍ကား ရသင့်သလောက်ရနိုင်မည် ထင်ပါသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ကဗျာစာပေ

ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်ကျောင်းသား ကျောင်း သူများအသင်းမဂ္ဂဇင်းတွင် တာဝန်ခံစာတည်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အတိုင်ပင်ခံ စာတည်းမှာ ဦးကျော်ရင် (ဘီအေ)၊ တွဲဖက်စာတည်းမှာ မောင်ထွန်းမျိုင်း ဒုတိယနှစ် ဥပစာတန်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဝိဇ္ဇာတန်း ဒုတိယနှစ် ချောက်နေလေပြီ။ ထိုမဂ္ဂဇင်းတွင် ကဗျာတစ်ပုဒ်အိုင်ချင်းကို ရေးခဲ့သည်။ ဖတ်ပြပါဦး မည်။

မယ်တို့ချစ်ပြည်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ရဲ့ ဆိုသည်။

- ချစ်တဲ့သူငယ်လေ သူငယ်ချင်းကောင်း ယောင်းမတို့လေ
 နှမထွေး မယ်တို့အိမ်ကို သိလိုချင်မှု
 ပင်လယ်ချောင်းနှင့် တောင်စောင်းနှင့်
 အိမ်တောင်ကမူ အငတ်ဘေးနှင့် သေဘေးနှင့်
 အိမ်ပြောက်ကမူ မြတ်သူရားနှင့် ကုလားနှင့်
 အိမ်နောက်ကမူ ပျောက်ကြားတပ်နှင့် သေနတ်နှင့်
 ပျောက်ကြားတပ်နှင့် သေနတ်လိုလျှင်
 ချိုချိုငယ်ငယ်မှ ရင့်ကျူ။ လက်ဆောင်ထူးကို ကူးလဲ့ပါရင်။
 ပျောက်ကြားတပ်နှင့် သေနတ်မလို
 နှမထွေးမယ်ကို လိုလျှင်၊ စစ်ဇိုလ်ရယ်မှ စစ်ပျားသည်
 သည်ရားထူးကို ရူးလဲ့ပါရင်။
 အလို ... အပျိုဖြူ သူနှင့်ဆိုသည်။
 ဂုဏ်ရည်ရွန်းငယ်နှင့် ကျန်းလုံးညိုလေး။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်ပတ်ဝန်းကျင် ရခိုင်ပြည်နယ် အခြေအနေ၊ ဘဝပတ်ဝန်းကျင်သရုပ်သဏ္ဍာန်ကို အိုင်ချင်းအဖွဲ့အနွဲ့ဖြင့် ရေးသား စစ်ဆို၍ ဖော်ကျူးခဲ့သည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ များစွာသော စာညွှန်း၊ ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်၊ ပင်ကိုရေးလုံးချင်းဝတ္ထုများ၊ သပိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုလုံးချင်းများ၊ သပိုင်းနောက်ခံ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်များ၊ ဘာသာပြန်စစ်ပွဲမှတ်တမ်းများ၊ ဘာသာပြန် စစ်ဝတ္ထု၊ စစ်အကြောင်းစာအုပ်များ၊ ပြဇာတ်၊ ဆောင်းပါးများ စသော စာများစွာရေးခဲ့ သည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်၏ ဦးစွာအစောပိုင်းကရေးခဲ့သော လက်ရာများသည် လက်ဝဲ ယိမ်းသော၊ လက်ဝဲအားသန်သောဝတ္ထုများ၊ ဝတ္ထုတိုများ၊ စာများဖြစ်ခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် အမျိုးသားရေးအာသန်သော ဝတ္ထုလုံးချင်းများ၊ မြန်မာသပိုင်းနောက်ခံ စစ်ပွဲများ၊ မြန်မာကဗျာလင်္ကာရတုဆောင်းပါးများ စသည်တို့ကို အရေးသန်ကြောင်း ဘွေ့ရသည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် စစ်ရေးစစ်ရာ၊ စစ်အကြောင်းအရာ၊ စစ်ဝတ္ထု၊ အနောက်တိုင်းနိုင်ငံတို့ပင်၊ စစ်ပွဲများ၊ တိုက်ပွဲများကိုလည်း အရေးများလာသည်ကို ဖတ်ရှုကြရသည်။ Field Manshal Slim Defeat into Victory ကို မြန်မာ ပြည်စစ်မြေပြင်ဟု အမည်ပေးကာ ချဲ့၍ပြန်ဆိုရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ဤစစ် မှတ်တမ်း စစ်ကျမ်းစာအုပ်သည် ကမ္ဘာပေလောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော

စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ Defeat into Victory စာအုပ်တွင် စစ်သေနာပတိ ဝိုလ်ချုပ်မှူးကြီးစလင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ မြန်မာ့တပ်မတော်၊ ကာကွယ်ရေးစစ်ဦးစီးချုပ် ဝိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးဆုံးလုနီးချိန် မိတ္ထီလာမြို့၌ တွေ့ ဆုံကြပုံမှာ အလွန်မိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ ဤအခန်းတစ်ခန်းကို တပ်မတော် စစ်ပညာဂျာနယ်စာစောင်တွင် ဝိုလ်မှူးထွန်းရွှေက လုံးစေ့ပတ်စေ ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၀-၁၉၅၉ နှစ်ခန့်ကဟု ထင်သည်။

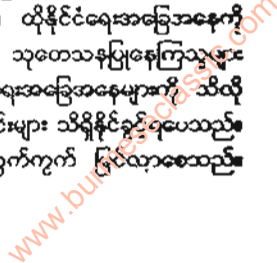
ဆရာနန္ဒမိတ်ကလည်း ဤအခန်းကို ဆရာချာစွာ ပြန်ဆိုရေးသားသွားခဲ့သည်ကို ဖတ်ရသည်။ မြန်မာပြည်သူတို့၏ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး အရေးတော်ပုံအခန်းတွင် အထူးအရေးပါသော ကဏ္ဍတစ်ခု၊ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် စစ်ရေးစစ်ရာ၌ စိတ်အား ထက်သန်သော စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာကြောင်းကို ဘာ သာပြန်စစ်ဝတ္ထုများက သက်သေခံနေသည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်၏ စာ များစွာအနက် ၁၉၄၉ ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့သော ကိုယ်ပျောက် ဆေးလုံး ပြဇာတ်အကြောင်း ရေးသားတင်ပြလိုပါသည်။ ထို ပြဇာတ်ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်လည် စာစောင်၊ အဝဲ (၃)၊ အမှတ်(၃) တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ငါးဆယ်ပြည့် အထိမ်း အမှတ် ၁၉၂၀-၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်

တကယ်ဆိုတော့ သူ နောက်ထပ် ၂၅ နှစ် ၂၆ နှစ် အနည်းဆုံး လွှာဝပျားနိုင်ပါသေးသည်။ အလွန်နုပျော့ဖွယ်ရာ ကောင်းပါလိ။ လူချစ်လူပင်များသော အပေါင်းအသင်းများအပေါ် သံယောင်ပြိုကြီးစားသော သူတော်ကောင်း စာရေးဆရာကြီးတစ်ယောက် သူသည် မှုန်မိတ်ထားလိုက်ပါသည်။

စာစောင်တွင် ထပ်မံဖော်ပြခဲ့သည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ အလွန်ထင်ရှားသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်အဖြစ် မြန်မာစာပေလောကတွင် ရပ်တည်ရစ်ပေသည်။

ဤပြဇာတ်ကား နိုင်ငံရေးခေတ်ပြကြောင့် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်အဖြစ် တွေ့ရှိကြရ သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ နိုင်ငံရေးလောကနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံနိုင်ငံရေးလောက ဆက်စပ် ဆက်နွယ်နီးနေအနေမှ၊ နယ်ချဲ့သမားများက အရှေ့တောင်အာရှရှိ တရွတ်ပြည်သူ သူတစ်နိုင်ငံ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော်၊ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံတို့အပေါ် သဘောထားမျှကြည့်ပုံ၊ တွေးခေါ်မြော်မြင်ပုံ၊ ပြောဆိုသုံးစွဲသော စကား ထုံးစံများဖြင့်သုံးနှုန်းကာ သရော်စာပြဇာတ်အဖြစ် ပြောင်ပြောင် ထိထိမိမိ ရေးသားဖော် တွေ့နိုင်သည်။ စာဖတ်သူတို့အဖို့ ထိုခေတ်၊ ထိုကာလ၊ ထိုနိုင်ငံရေးအခြေအနေကို သိကြသူများအတွက်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံရေးသမိုင်း သုတေသနပြုနေကြသူများ အတွက်လည်းကောင်း၊ ထိုခေတ် ထိုကာလ၊ ထိုနိုင်ငံရေးအခြေအနေများကို သိလို သူချစ်နွယ်ဆက်များအတွက်လည်းကောင်း နိုင်ငံရေးသမိုင်းများ သိရှိနိုင်ခွင့်ရပေသည်။ စာဖတ်သူတို့အဖို့လည်း ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်း ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် ဖြစ်လာစေသည်။

တဟားဟားနှင့် ရယ်မောစေသည်။ လွတ်လပ်ပြီးစ ပြည်ထောင်စုသမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံ တော်ကို သောင်းကျန်းသည့် မုဒိန်းကျင့်နေကြပုံလည်း ဂျမ္ဗိုင်စေသည်။ ဤပြဇာတ် သည် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ စာပေလက်ရာကောင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်အသင်းကြီးမှ ကြီးမှူး တွင်းပညာဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် ပထမဆုရသော ဝတ္ထု။ ဆရာဦးဂံ(မင်းသုဝဏ်) အတံ့ဖြစ်သည် ဟုသိရသည်။ ထိုဝတ္ထုကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်ကျောင်းသား ကျောင်းသူများအသင်းမဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်ထုတ်)တွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ဤကဗျာတကျော့ ဝတ္ထုတိုရေးသား၍ပြိုင်ပွဲဝင်ရာ၌ မောင်တင်အောင်

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည်
ကြံမြတ်စစ်ကြောင်းဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်ပင်
အမျိုးသားရေးတာဝန်
ကျေပွန်လေပြီဟုဆိုထိုက်ပေပြီ။
ကြံစစ်ဝတ္ထုကြီးသည်
ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏
အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်ပါသည်။

ကျောက်ခေတ် ၃ ခေတ်မှသည် ပြင်သစ်ပြည်တော်လှန်ရေး အရေးတော်ပုံတိုင်အောင် ဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုသိကုံးသည်။ လေးလုံးစပ်လင်္ကာဖွဲ့ဆိုနည်းဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသည်ကို ဖတ်ရသည်။ ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ဇာတ်ကောင်များသည် ကဗျာဆရာ ကိုကြော့ ဖေနှင့် သူငယ်ချင်း ဝတ္ထုရေးဆရာတစ်ယောက်။ ဝတ္ထုရေးဆရာလည်း ကဗျာဆရာ အား ထမင်းကျွေးထားရင်း ချောင်းဆိုးသွေးပါရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားသည်။ ကဗျာ ဆရာ၌ ထမင်းစားစရာ ၄၄မရှိ။ ကဗျာကိုပင် စိတ်ကူးထဲ၌ စပ်ဆိုထားရသောဘာ။ ထမင်းမစားရသည်မှာ သုံးနှစ်ရှိပြီ။ ထိုကာလတွင် ကားတိုက်ခံရ၍သေဆုံးသွားမှာ သည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ကဗျာဆရာကိုကြော့ဖေသည် အသည်းထဲတွင် ရေးသားထားသော ကဗျာတကျော့သည်ကား 'ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ငါ့အား မေးလော့'ပင်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ စာပေဆောင်ပုဒ်တစ်ပုဒ်

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မြန်မာစာပေ၌ ထူးချွန်သည်။ ရတုကဗျာ ပျို့လင်္ကာ မြန်မာရေးစာပေများကို လိုက်စားလေ့လာမှု အားသန်ခဲ့သည်။ အချို့သော

ရတုများကို အလွတ်ဆိုနိုင်၊ အာဂုံဆောင်နိုင်သည်အထိ ကျက်မှတ်လေ့လာခဲ့ကြောင်း သိရသည်။ ငယ်စဉ်ကလည်း ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ အတွေးများသည် နန်းတွင်း အနောင်ဇာတ်ကြီးအပြုပြင် ခွဲလမ်းနှစ်မြို့ကဲခဲ့စေသည်။ မြန်မာ့သမိုင်း ဝရာဝဏ် မဟာဝင် တို့ကို ကြားနာရ၍ စိတ်၌သိရှိနေခဲ့စေသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မြန်မာ စာပေကို ချစ်မြတ်နိုးသူ၊ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်၊ ဝတ္ထုတိုစာရေးဆရာတစ်ယောက်၊ ဝတ္ထုရှည်ဆရာတစ်ယောက်၊ ကဗျာလင်္ကာနှင့် စကားပြေ နှစ်ထွေရေးသားနိုင်သူ၊ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သောအခါက 'သခင်သင်းမြ စာဆိုလယ်'ဟူသော စာဆိုတော်နေ့ အထိမ်း အမှတ် ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးသားထားရစ်သည်။ ကဗျာရန်များဖြင့် ထိုဖွဲ့စည်း နေသည်။ စာဆိုအကျော် အရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၊ အနုအလှမြယ်မှုန်သူ စာဆိုအမှန် ဝရာဝဏ် ဆရာကြီးဦးဘိုး၊ စကားလုံးလှပကြယ်ဝစ္စာ ဖွဲ့ဆိုသီကုံးသူ ရှင်စယန္တာ သီဝေ၊ မင်းပဒေသရာဇာ၊ ဦးဆောင်ခ ဦးကြီး၊ ပင်းယခေတ်၊ ကာချင်း စသည်တို့ကို ဤစာဆိုလယ်အကြောင်းရေးရာ၌ ဖော်ထုတ်တင်ပြလာသည်ကို ချစ်စဖွယ် တွေ့ရပြန် သည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏ နှစ်စဉ်စာဆိုတော်နေ့ကို စာဆိုတော်လ၊ နတ်တော်လဆန်း ၁ ရက်နေ့တိုင်း ကျင်းပစေပြီး စာဆိုဟော်ကြီးများ၏ဂုဏ်ပုဒ်များကို ချီးကျူးပူဇော်ကြစေပြီး ဘန္တုအလယ်၊ နိုင်ငံတကာအလယ်တွင် အလွန်ထူးခြားသော စာပေနေ့ထူးနေ့မြတ် ထစ်နေ့ပင်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် အချက်အလက်၊ အထောက်အထား၊ ရတု တဗျာ၊ လင်္ကာတို့ဖြင့် ရေးသားထားသည်မှာ ဆေးရောင်စုံ ရုပ်စုံရေးမြယ်ထားသော စာပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ်ပေတည်း။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ နယ်ချဲ့အင်္ဂုဏ်ရေး ဝတ္ထုတိုချမ်းတစ်ပုဒ်

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မြဝတီစစ်ကြောင်းအပည့်ဖြင့် ၁၉၆၇ ခုနှစ်က လုံးချင်းစာအုပ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ မြန်မာ့သမိုင်းတွင် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲ ပထမ စစ်ပွဲ စတင်ဖြစ်ရာ အင်္ဂလိပ်တို့ကျူးကျော်နယ်ချဲ့မှုကြောင့် ရန်ပိမ်းပွားခဲ့ရသည်။ ဤ ကျူးကျော်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သူသည် ပန်းဝါနိုင်မော်ကွန်းကဗျာရှည်ကြီးကို ၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၄ ရက်နေ့၊ တပေါင်းလပြည့်နေ့တွင် ရေးသားစပ်ဆိုပြီးစီးခဲ့သည်။ ဤတော်ကွန်းကဗျာရှည်ကြီးကို ၁၉၅၈ ခုနှစ်က ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့သည်။ ၁၉၂၃ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် အင်္ဂလိပ်တို့ နယ်ချဲ့ကျူးကျော်သည့်နေရာမှာ မြန်မာတူရင် ပိုင်နက်ဖြစ်သော ရှင်မမြကြွန်းနံ့ဖြစ်၍ ၎င်းကျွန်းကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက် ထိုက်ခိုက် သည်။ ထို့နောက် ယုန်ယံဂျက်အလံစိုက်ထူသည်။ ဤတွင် မြန်မာတူရင်ပင်ဖြစ်ထွန်း ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဓညဝတီမြို့ဝန်ကို ပြန်လည်တိုက်ခိုက်၍ သိမ်းပိုက်စေသည်။ မြန်မာတို့ ထိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်သည့်ရက်မှာ ၁၉၂၃ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၂၃ ရက်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယတူရင်ခံ လော့ဒ်အိမ်းဟတ်စ်သည် တစ်ဖက်ကမြန်မာတူရင်ပင်ပြုတ်ခိုရာ အင်္ဂလိပ် နန်းတော်သို့ သံစေလွှတ်၍ ကျေးအေးစေလိုကြောင်းပြုလုပ်သည်။ ထမ်းပတ်ကာ ရှင်မမြ

ကျွန်းကို နံပါတ် ၂၀၀ တိုင်းရင်းသားခြေလျင်တပ်ရင်း ၂ တပ်နှင့် Palmet အမည်ရှိ စစ်သင်္ဘောတစ်စင်း အမြောက် တင်သင်္ဘော ၃ စင်းစေလွှတ်၍ တိုက်ခိုက်သိမ်းဆီးကာ ကျူးကျော်လိုက်သည်။ စစ်သည်အနည်းငယ်မျှရှိသော မြန်မာစစ်တပ်မှာ ကျွမ်းသွား ရသည်။ ဤတွင် ၁၈၂၄ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် စစ်သူကြီးမဟာပဏ္ဍိတဦးစီး၍ ရခိုင် ဗြည့်နယ်မှ စစ်ကြောင်းတစ်ကြောင်း မထိပူရသို့ မင်းကြီးသက်တော်ရည်က စစ် ကြောင်းတစ်ကြောင်း ချီတက်သည်။ ကချာနယ်တွင် နှစ်ဖက်တပ် ရင်ဆိုင်တွေ့၍ တိုက်ကြရာ မြန်မာတို့အနိုင်ရရှိသည်။ အောင်ပွဲရသည့်နေ့မှာ ၁၈၂၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၅ ရက်ဖြစ်သည်။ ဆက်၍ချီတက်ရာ ပန်းဝါဒေသ(ယခု ရာမူးဒေသ)တွင် နှစ်ဖက်တပ် တို့ရင်ဆိုင်တိုက်ကြရာ ရန်သူတို့အရှုံးကြီးခဲ့ပြီး ပန်းဝါဒေသပွဲတွင်ပွဲဆွတ်ခဲ့သည်။

ထိုပန်းဝါစစ်ကြောင်းဦးစီးသူမှာ ဝိုလ်ချုပ်ဝန်ကြီးမြဝတီဦးစ ဖြစ်သည်။ ထို ပန်းဝါစစ်ခြေခန်းမှာပင် 'ကြိုက်ကြိုက်ဝှန်၍ အစချီ' စစ်ချီတက်ပွဲကိုရေးသားခဲ့ပြီး စစ်သူကြီးမဟာပဏ္ဍိတ ဝိုစေခဲ့ သည်။ ထိုရတုသည် ပန်းဝါအောင်ပွဲ ကို ဖွင့်ဆိုရေးသားထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဤပန်းဝါတိုက်ပွဲတွင် အင်္ဂလိပ်တို့ ဘက်မှ ကျဆုံးသူအားလုံး ၂၅၀ ကျော်သည်။ လွတ်မြောက်သွား သော အရာရှိ ၃ ဦးအနက် ၂ ဦးမှာ အပြင်းအထန် ဒဏ်ရာရသွားသည်။ လက်ရဖမ်းဆီးရမိသူ သုံးပန်းများကို ကား အင်ဆန်ပြည်တော်သို့ စစ်ပွဲ အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် အဖြစ် အင်စာင့်အရွှေကန်နှင့်တကွ ပို့လွှတ်စေခဲ့သည်။ မြန်မာ့တပ်မ တော်သားတို့သည် ထွက်ပြေးဆုတ်

ခွာနေသောရန်သူများကို လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရာ၌ ကျားသည် သမင်၊ ချောင်း၊ ဒရယ်၊ ဂျီဝယ်၊ စိုင်း၊ ဆတ်တို့ကို မလွတ်တမ်းခုန်အုပ်၍ ခဲဘီသကဲ့သို့ မလွတ်တမ်း ခုတ်ထစ် ပစ်ခတ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘင်္ဂလားပြည်နယ် တစ်ခုလုံးသည် မဟာပဏ္ဍိတ ဟူသော မြန်မာစစ်သူကြီး၏အမည်ကိုကြားကာမျှနှင့် ဖိနိဖိနိတုန်လှုပ်မျှ ချောက်ချား ကြောက်လန့်ခဲ့ကြရကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်စာရေးဆရာတစ်ဦးရေးသားသော On The Irrawaddy စာအုပ်၌ ပါရှိခဲ့ပေသည်။

သူသည် ပန်းဝါနိုင်မော်ကွန်းကဗျာရှည်ကြီးကို စတုတ္ထအကြိမ်အထိ ပုံနှိပ်ထုတ် ဖေခဲ့သည်။ စတုတ္ထအကြိမ်တွင် မြန်မာ၊ အင်္ဂလိပ် ၂ ဘာသာဖြင့် ပုံနှိပ်ထုတ်ဖေခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ပြန်ဆိုပေးသူမှာ အမေ့သား(အငြိမ်းစား ဒုတိယမှူးကြီးဝင်းဖေ)

“ဘုရားရှင်အား မြဝတီမင်းကြီးဦးစသည် ထူးခြားသောသီချင်းဖြင့် ပူဇော်လေသည်။ ဦးစအား စာရေးသူသည် မြဝတီစစ်ကြောင်းဖြင့် ပူဇော်ပါသတည်း”ဟု စာမျက်နှာအဖွင့်၌ တလေးတစားပင် ရေးသားဖော်ပြထားသည်ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရပေသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မြဝတီစစ်ကြောင်းထူထောင်ပုဒ်နှင့်ပင် အမျိုးသားရေးတာဝန် ကျေပွန်လေပြီဟုဆိုထိုက်ပေသည်။

ဖြစ်သည်။ ယခု သူ၏ခဲတော် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က မြဝတီစစ်ကြောင်း သမိုင်း အခြေပြုဝတ္ထုစာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့ရာ ၃၃ နှစ်ကြာမြင့်ခဲ့ပေပြီ။ ဤစာအုပ်အကြောင်းကို ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ လွမ်းဆွတ်တသ အောက်ပေသောအားဖြင့်လည်းကောင်း ဤဖောင်းခံပေးတွင် ဆရာ၏ ရည်ညွှန်းချက်၊ ဆရာ၏အမှာစာ၊ ဆရာ၏ကျေးဇူးတင်မှတ်တမ်း အပြည့်အစုံ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။ ဤစာအုပ်ရေးရခြင်း သည်ရှယ်ချက်မြင့်မားမှုကိုလည်း ပေါ်လွင်စေလိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤမြဝတီစစ်ကြောင်း သမိုင်းအခြေပြုဝတ္ထုကြီးကို ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သည် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးစိတ်ဓာတ်၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်တို့ဖြင့် ကျမ်းစာအုပ်၊ မြန်မာ စာစောင်၊ အင်္ဂလိပ်သမိုင်းစာအုပ်များ စုစုပေါင်း ၁၂ အုပ်ကိုကား၍ ရေးသားပြုစုခဲ့ သည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာသည် ‘ဘုရားရှင်အား မြဝတီမင်းကြီးဦးစသည် ထူးခြား နှူးသီချင်းဖြင့် ပူဇော်လေသည်။ ဦးစအား စာရေးသူသည် မြဝတီစစ်ကြောင်းဖြင့် ပူဇော်ပါသတည်း’ဟု စာမျက်နှာအဖွင့်၌ တလေးတစားပင် ရေးသားဖော်ပြထားသည် ကို ဖတ်ရှုလိုက်ရပေသည်။

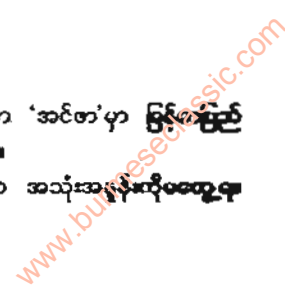
ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဤမြဝတီစစ်ကြောင်းဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်နှင့်ပင် အမျိုးသားရေးတာဝန် ကျေပွန်လေပြီဟု ဆိုထိုက်ပေသည်။ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်တို့ တို့ ထွန်းပြောင်စေလျက် မှန်ကန်သောသမိုင်းကြောင်းဖြစ်ရပ်ဖြင့် စိတ်ကူးရက်ယှယ် ထုံးစွဲပြီးခဲ့လေပြီ။ မြန်မာတို့သည် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့နှင့် စစ်ဖြစ်ရာ၌ ပထမဦးဆုံး စစ်ပွဲများတွင် အနိုင်ရခဲ့သည်ရည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဟိုင်းကြီးကျွန်းစစ်ပွဲ၊ ပန်းဝါစစ်ပွဲ။

ဤစစ်ဝတ္ထုကြီးသည် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ် စိဉာဉ်ပင်တည်း။ မြန်မာစာပေ ရှိသမျှကာလပတ်လုံး တည်ရှိနေမည်သာတည်း။ သူသည် ပန်းဝါနိုင်မော်ကွန်းကဗျာရှည်ကြီးကို ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင်ရေးသားခဲ့၍ ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် မြဝတီစစ်ကြောင်း သမိုင်းအခြေပြုဝတ္ထုကြီး ကို ရေးသားပြီးစီးခဲ့ပေသည်။ ယခု ဆရာအကြောင်းရေးရာတွင် လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ချီထွပ်ပါသည်။ ယခု ဆရာရေးသားခဲ့သော အမှာစာကို အပြည့်အစုံဖော်ပြပေးလိုက်ခြင်း အားဖြင့် ဆရာရောက်ရာဘဝမှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာရှိပါစေသတည်း။ ဆက်လက်၍ ထိုရည်ညွှန်းစာ အမှာစာတို့ကို ဖတ်ကြည့်ကြပါဦး။

ဘုရားရှင်အား မြဝတီမင်းကြီးဦးစသည် ‘ထူးခြားသောသီချင်းဖြင့် ပူဇော်လေသည်။ ဦးစအား စာရေးသူသည် မြဝတီစစ်ကြောင်းဖြင့် ပူဇော်ပါသတည်း။’

စာရေးသူ၏ အမှာစာ (၁)

မြန်မာရာဇဝင်တွင် ကသည်းနိဗ္ဗိဟုခေါ်တွင်သော ‘အင်ဇာ’မှာ မြန်မာပြည် နယ်စပ်မှ မိုင် ၅၀ လောက်သာကွာဝေးသောမြို့ဖြစ်၏။ မြန်မာရာဇဝင်ကျမ်းများတွင် ‘အင်ဇာ’ဟူသော အသုံးအနှုန်းကိုမတွေ့ရ။

ကသည်းမြို့ဟူ၍သာ သုံးနှုန်းထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။
ကသည်းမြို့သည် မြန်မာပြည်နယ်စပ်နှင့် မိုင် ၅၀ ခန့်သာကွာသည်ဟု မြန်မာမင်းများ နန်းစိုက်လေ့ရှိသော ဧရာဝတီမြစ်ဝှမ်းနှင့်မူ မြောက်မှတောင်သို့ သွယ်တန်းလျက်ရှိသော တောင်တန်းများ မြစ်များ ချောင်းများကြောင့် သွားလာရခက်ခဲသော ကန္တာရတစ်ခုသာဖြစ်နေလေသည်။

အိန္ဒိယပြည်၊ ဘင်္ဂလားပြည်နယ်၊ ကလကတ္တာမြို့မှ မြန်မာတို့ကား ကသည်းမြို့တော်ဟုခေါ်သော ကလကတ္တာသို့ ငှက်ပျံသည်အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ပျံသွားမည်ဆိုလျှင်ပင် မိုင်ပေါင်း ၄၀၀ ခန့်ရှိချေသည်။

သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီသည် မိုင်ပေါင်း ၄၀၀ ထိကွာသော ကသည်းမြို့တော်ထိ အာဏာတန်ခိုးပြန်ရန် လျှို့ဝှက်စွာ ကြံစည်လှမ်းဖမ်းလျက် ရှိနေချေသည်။

နယ်စပ်နှင့် မိုင် ၅၀ ခန့် သာကွာသော မြန်မာမင်းတို့ကမူ ကသည်းစော်ဘွားတို့ထံမှ အခွန်ဘဏ္ဍာတော်ဆက်ရှုံး သင်္ဃန်းကညာဆက်ရုံလောက်သာ အာရုံစေစားခဲ့ကြ၏။ အဆီကိုစုပ်ယူမည့် ကိုလိုနီနိုင်ငံတစ်ခုအဖြစ်ကိုကား သဘောထားသည်ကိုမတွေ့ရ။ ဤအချိန်တွင်ပင် အင်္ဂလိပ်တို့၏အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီက အိန္ဒိယပြည်အနှံ့အပြားကို ကိုလိုနီအဖြစ်သိမ်းယူထားရုံမက ကျွန်းသစ်၊ ရေနှင့် ဆန်စပါးပေါများသော မြန်မာပြည်ကို မျက်စောင်းထိုးလျက်ရှိနေချေသည်။

အလောင်းမင်းကြီးကြီးလက်ထက်တွင် အင်္ဂလိပ်တို့နှင့်ဖြစ်ပွားရသော အရေးအခင်းများကိုကြည့်၍ ထိုအချိန်၊ ထိုအခါကပင် အင်္ဂလိပ်တို့၏ အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီသည် မြန်မာပြည်နှင့်ဆက်စပ်လျက်ရှိသော အရှေ့မြောက်နယ်ခြားဒေသများအရေတွင် မည်မျှစိတ်ဝင်စားနေကြောင်း၊ မည်မျှ လောဘရမ္မက်ထွက်နေကြောင်း သိသာနိုင်ပေသည်။

(၂)

အလောင်းဘုရားလက်ထက်မှ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်သို့ ရောက်ရှိလာသောအခါ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာဆက်ဆံရေးတွင် နယ်စပ်အရေးအခင်း အငြင်းပွားမှုများက ထိပ်တန်းသို့တက်လာတော့သည်။ မဏိပူရ(ကသည်း)၊ အာသံနှင့် စစ်တကောင်း ရခိုင်နယ်ခြားကိစ္စများ ...။

ဤအရေးအခင်းများကို နောက်ခံကားအဖြစ်ထား၍ မြဝတီစစ်ကြောင်းကို ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ချင်သည်။

မြဝတီမင်းကြီးဦးစသည် မဏိပူရ ကသည်းပြည်သို့ မြန်မာတပ်များ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရာ၌ တပ်မှူးတစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ပန်းဝါသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရာ၌လည်း ခိုလှုံအဖြစ် အစွမ်းပြနိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ လက်ရုံးရည်ဘက်တွင် စွမ်းအားကြီးလှသော မြဝတီမင်းကြီးဦးစ၏ 'ဂုဏ်'ကို ဝတ္ထုဖြင့်သရုပ်ဖော်ရလျှင် ကောင်းလေစွ။

ကိတပ်ပျံ့ စာဆိုတော်ကြီးဟူ၍သာ လူသိများနေသော၊ နှလုံးရည်ထဲစားထက် သက်ဟာသာ မှတ်ယူခြင်းခံနေရသော မြဝတီမင်းကြီး၏ လက်ရုံးရည်၊ သေနက်ပစ္စည်း စစ်ပရိယာယ်တို့ကို ဖော်ထုတ်ရလျှင် ကောင်းလေစွ။

သို့သော် 'ဂုဏ်'မမြောက်ဘဲ 'ဒေါသ'သင့်နေချေသော် ... ဟူသောအတွေးက စာရေးသူအား လက်ရှောင်၍နေစေသည်။

(၃)

မြဝတီစစ်ကြောင်းကို ဦးစ ချီတက်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော မဏိပူရနှင့် ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ပန်းဝါတိုက်ပွဲများအပေါ်တွင် ဝတ္ထုပုဒ်ကရိုက်၍ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့မည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့၏။ မြဝတီစစ်ကြောင်းအမည်နှင့်လိုက်အောင်လည်း မည်သည့်လမ်း၊ မည်သည့်စခန်းမှ ချီတက်ရင်း၊ မည်ကဲ့သို့သောအဖြစ်ပျိုးနှင့် ကြုံရပုံတို့ကို စိကာပတ်တိုးရေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့၏။

မြဝတီစစ်ကြောင်းကိုဖွင့်ရာ၌ သလ္လာဝတီ ချင်းတွင်မြစ်ကို ကသည်းမင်းသား ဇူဝရာဇာနှင့် အတူဖြတ်အကူးတွင် (ထိုအချိန်က အသက် ၄၄ နှစ်အရွယ်) ဦးစ၏ ထွင်မြန်လျက်လတ်ပုံကို၊ ရေကူးကျင်လည်ပုံ၊ ဖြတ်ထိုဉာဏ်စေစားတတ်ပုံတို့ကို စာရေးသူတို့၏ကွန်မြူးချက်ဖြင့်ဖွင့်မည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့၏။

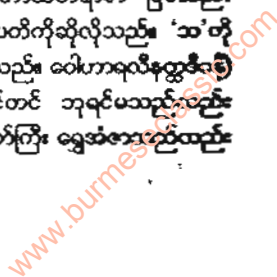
သို့ရာတွင် စားပွဲတွင်ထိုင်၍ရေးလိုက်သောအခါ စိတ်ကူးထားသမျှတို့မှာ 'ပျင်း'ဇရာချဉ်းဖြစ်သည်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ ဝတ္ထုမဆန်ဘဲ ခရီးသွားဆောင်းပါးရှည်ကြီးစာစီရ ဆန်နေ၏။

ထို့ကြောင့် စစ်ကြောင်းတစ်ခုချိတ်တက်ပုံ၊ စခန်းချရပ်နားပုံဖြင့်မဖွင့်ဘဲ မြဝတီမင်းကြီး ပထမစစ်ချီရသော မဏိပူရကသည်းပြည်၏ နန်းတွင်းအရှုပ်ဟော်ပုံကို အခြေခံ၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်အောင် 'ဖွင့်'မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဤသို့ 'ဖွင့်'ရာတွင် မြန်မာရာဇဝင်များ၌ မဟာရာဇာ၊ ဇူဝရာဇာဟု အမည်ပေးထားသော ချော်ကွမ်ဆင်း၊ မာကွမ်ဆင်းတို့၏ ထီးလှပွဲနန်းလှပွဲကို ပင်တိုင်ထားကာ ဉာဏ် ကွန်မြူးရှ်ရသလောက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ဖြစ်စေရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

(မဏိပူရ ကသည်းစော်ဘွား၊ မဟာရာဇာ၊ ဇူဝရာဇာ၊ မဟာရီနိရာဇာ၊ ဆနာပတိတို့နှင့် စခြော်မော်နီသီဟာဇာရီ ကသည်းအမတ်တို့၏ဘွဲ့မည်နာမ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကိုကား မဟာရာဇာမှာ မြတ်သောမင်းကြီးကို ဆိုလိုသည်။ သန္တိကျမ်း ဒေါသသုတ်ဖြင့် ယုဝရာဇာသဒ္ဓါတွင် 'ယု'ကို 'ဇ'ပြု၊ 'ဝ'ကိုမဟိုပြု၍ သက္ကတအလိုအားဖြင့် (ဇေရာဇာ) ဖြစ်သည်။ မဟာသန္တိရာဇာမှာ မဟာသီဟရာဇာ ဖြစ်သည်။ မြို့မြတ်သောမင်းကို ဆိုလိုသည်။ ဆနာပတိမှာ သေနာပတိကိုဆိုလိုသည်။ 'သ'တို့ 'ဆ'ပြု၍ (ဆနာပတိ) ဖြစ်သည်။ စစ်သူကြီးမင်းသား ဆိုလိုသည်။ ဝေါဟာရလိနတ္ထဒီပနီ) မြဝတီစစ်ကြောင်းတွင်ပါရှိသော အင်ဇာထိပ်ခေါင်တင် ဘုရင်မသည်းမင်း

ကောင်း၊ ရွှေခံအကျွန်းသည်လည်းကောင်း၊ မြို့စားကတော်ကြီး ရွှေခံအားသည်လည်းကောင်း စာရေးသူ၏ဉာဏ်ကွန်မြူးချက်မျှသာ ဖြစ်၏။

အနောက်တံကန်တော်ကြီးဆိုသည်မှာလည်း မထီပုရကသည်ပြည်တွင် လို တတ်ရောက်ကြီးကို မြန်မာအမည်ဖြင့် ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ချော် ရွှံ့ဆင်း ဟုရှစ်ဆင်းတို့ကို မြန်မာရာဇဝင်များက မဟာရာဇာ၊ ဇူပရာဇာဟု အမည် ပေးထားသကဲ့သို့တည်း။

(၄)

မြဝတီစစ်ကြောင်းသည် ရာဇဝင်သက်သက်မဟုတ်။ ရာဇဝင်ကိုအခြေခံကာ ဉာဏ်ကွန်မြူးထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သာဖြစ်ကြောင်း ရှိသားစွာဖော်ပြလိုပါသည်။ သို့သော် ရာဇဝင်လမ်းကြောင်းမှ အကြိမ်အကျယ်ပြောင်းလဲသွားအောင်ကား လုပ်ကြံထားခြင်းမရှိ။

ဝတ္ထုအဆုံးသတ်တွင် အင်ဖာထိပ်ခေါင်တင်ဘုရင်မက မြဝတီမင်းကြီးဦးစ နှင့် တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက် မိန့်ခွန်းပြောကြားသည့် အခန်းတစ်ခန်း ပါဝင်လေသည်။ ရာဇဝင်ကြောင်းအရမူ ဘိုးတော်ဘုရား၏စေလွှတ်ချက်အရ မထီပုရကသည် ပြည်သို့ ချီတက်သွားသော ခိုလှုံချုပ်ကြီးနေမျိုးမင်းလှမဟာနောင်ရထား ကွပ်ကဲအုပ် ရွပ်သည့် မြန်မာတပ်ကြီးသည် မဟာရာဇာ၏တပ်ကြီးကို ဖြိုခွင်းချိုးနှိမ်ပြီးနောက် ညီတော် ဇူပရာဇာအား မထီပုရကသည်ပြည် ဖော်ဘွားကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ထား ခဲ့လေသည်။

သို့သော် ဤမြဝတီစစ်ကြောင်းတွင် ထိုအကြောင်းကို အညွှန်းလောက်သာ ဖော်ပြထားရှိခဲ့လေသည်။

ထပ်ဆင့်ရှုပ်နှက်ရေးပုဂ္ဂိုလ် ကျွန်တော်သည် မြဝတီမင်းကြီးဦးစ၏ လက်မှတ်ချုပ်ကို နှလုံးရည်ဖြင့် အမွန်းတင်ကာ မြဝတီစစ်ကြောင်းကို ဉာဏ်ကွန်မြူးထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါ သည်။

မထီပုရကသည်ပြည်သို့ ချီတက်စဉ်အချိန်၌ ဦးစသည် အိမ်ရှေ့အတွင်းစန့် ရာထူးကိုသာ ရနေသေးသည်။ မင်းကြီးဟူသော ရာထူးကိုလည်းကောင်း၊ မြဝတီမြို့စား ဟူသောဘွဲ့ကိုလည်းကောင်း ရရှိခြင်းမရှိသေး။

သို့ရာတွင် ဦးစနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မြဝတီမင်းကြီးဦးစဟူ၍သာ လူသိ များနေသည့်အလျောက် ဤဝတ္ထုကိုလည်း မြဝတီစစ်ကြောင်းဟု အမည်ပေးအပ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(၅)

စာရေးသူ၏စေတနာမှာ မြဝတီစစ်ကြောင်းဟု အမည်ပေးထားသည့်အတိုင်း ပထမဦးဆုံးချီတက်သော မထီပုရတိုက်ပွဲနှင့် ကုလားဖြူတပ်မှ ခိုလှုံကြီးနောင်တင်၏ တပ်ကို တပ်လုံးပြုတ်အောင် ဖိစိန်ဖြုတ်နိုင်ခဲ့သော မြဝတီမင်းကြီး၏ပန်းဝါတိုက်ပွဲ ကိုပါ ဝတ္ထုအနေဖြင့်ဖော်ပြသွားရန် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ရာတွင် မထီပုရတိုက်ပွဲတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ ပြည့်စုံ လျက်ရှိနေရကား မြဝတီမင်းကြီးဦးစ၏ ပန်းဝါတိုက်ပွဲအကြောင်းကို အခါအခွင့်သင့်

ထဲက ပန်းဝါစစ်ကြောင်းဟူသောအမည်ဖြင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်သီးသန့်ရေးရန် စိတ်တူး ကြံစည်လျက်ရှိနေပါသည်။

ဤဝတ္ထုတွင် စာမျက်နှာနံပါတ် ၅၂၀ မှ ၅၅၉ အထိ အင်တင်၌ဖော်ပြထား သော စာပိုဒ်များမှာ လောကဗျူဟာကျမ်းမှလည်းကောင်း၊ မြန်မာသူရဲကောင်းကျမ်း မှလည်းကောင်း ထုတ်နုတ်ဖော်ပြထားချက်များ ဖြစ်ပါကြောင်း။

(၆)

ဤအမှာအစတွင် ကျွန်တော်ဆိုထားခဲ့သော စကားတစ်ခွန်းရှိပါသည်။ 'လက်ရုံးရည်ဘက်တွင် စွမ်းအားကြီးလှသော မြဝတီမင်းကြီး၏'ဂုဏ်'ကို ဝတ္ထုဖြင့်သရုပ်ဖော်ရလျှင် ကောင်းလေစွ။

'ဂီတပါရဂူ စာဆိုတော်ကြီးဟူ၍သာ လူသိများနေသော၊ နှလုံးရည်သမား ဆက်သက်ဟူသာ မှတ်ယူခြင်းခံနေရသော မြဝတီမင်းကြီး၏လက်ရုံးရည်၊ သေနတ် ဗျူဟာ စစ်ပရိယာယ်တို့ကို ဖော်ထုတ်ရလျှင် ကောင်းလေစွ။

သို့သော် ဤ'ဂုဏ်'မမြောက်ဘဲ 'ဒေါသ'သင့်နေချေသော် ... ဟူသော အတွေးက စာရေးသူအား လက်နေ့၌နေခဲ့စေလေသည်။

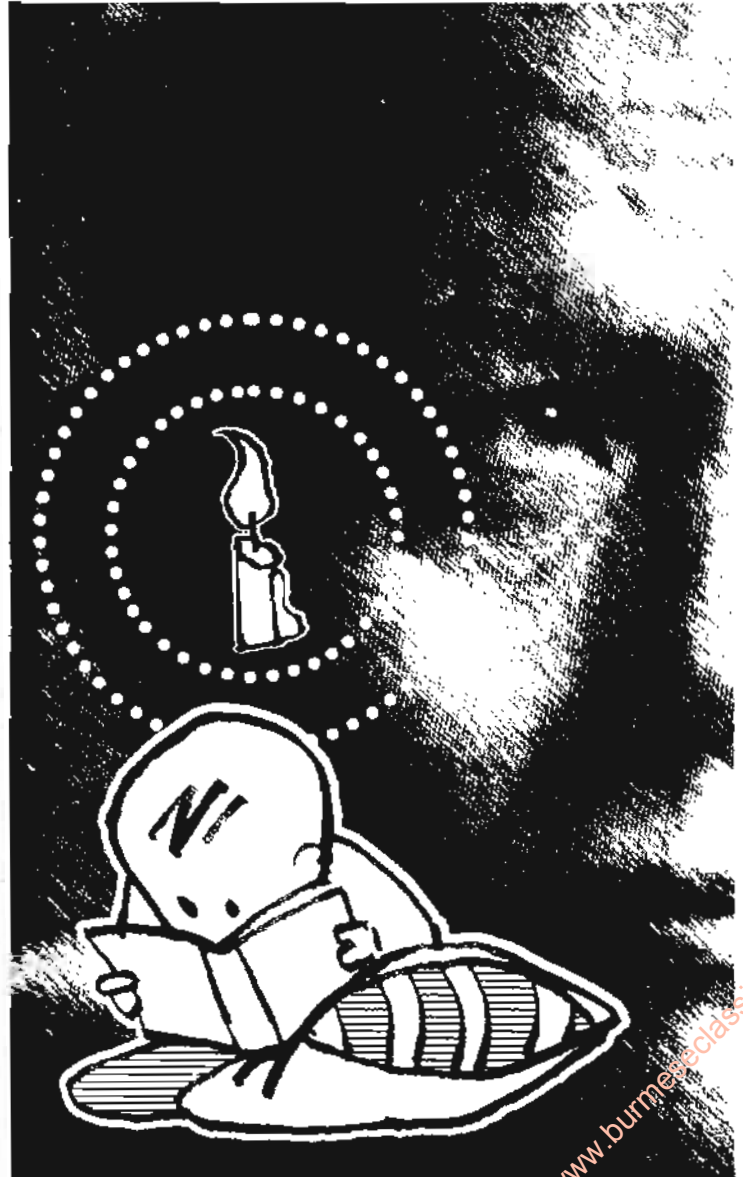
သို့ရာတွင် လက်နေ့နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည်၊ 'ဒေါသ'သင့်မည်ကို နှိမ့်နှိပ်နေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် မြဝတီစစ်ကြောင်းကို ရက်ပေါင်း ၃၀ မပြည့် ဖြည့်အချိန်တွင် ပြီးအောင်ရေးသားခဲ့ ရသည်တကား။

တက္ကသိုလ်နန္ဒီမိတ်
ယုံကြည်ချက်စခန်း
ကြေးတိုင်ရ (၁) လမ်း
အင်းစိန်။

'မြဝတီစစ်ကြောင်း'ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် အချက်အလက်နှင့် စာအုပ်များ နှာရွေးပေးသော စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်ဖော်မင်းအားလည်းကောင်း၊ ရွတ်ဆိုပေး သမျှကို မညည်းမညှုလိုက်၍ရေးပေးသော စောမင်းအောင်၊ မောင်လှိုင်မြင့်၊ ညွန့် ထင်ကျော်တို့အားလည်းကောင်း၊ ရေးဖြစ်အောင်၊ ရေးရန်တိုက်တွန်းခဲ့သော ရန်ပုံခွင်း စာရေး ဦးစောဦးနှင့် ကဗျာဆရာမောင်မြတ်ခေါင်တို့အားလည်းကောင်း ...

ရေးပေးသမျှ လက်ရေးကော်ပီကို အဆက်မပြတ်ဖတ်ပြီးနောက် ဇာတ်သိမ်း နှိုင်းဆို ဝေဖန်ပေးသဖြင့် ကောင်းသောဇာတ်သိမ်းကို ရေးဖြစ်အောင်လှုံ့ဆော်ပေး သော ဝင်းဝင်းထောက်ပုံနှိပ်တိုက်မှ အယ်ဒီတာကိုမောင်မောင်ကိုလည်းကောင်း၊ အထူး နှာရွေးတင်ပို့ကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

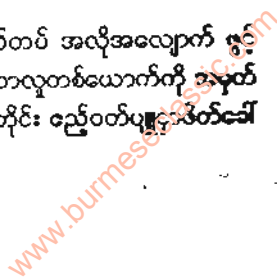
မောင်ကျော်သာ

အများနှင့်မတူ တစ်မျိုးခြားလိုလှသော မြဝတီအယ်ဒီတာချုပ်က ယခုလ အိုင်အထူးထုတ်တွင် ရခိုင်စာရေးဆရာအကြောင်းရေးပါဟု မိန့်ဟလာသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏အကြောင်းကို ရေးဖြစ်လာရသည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အကြောင်းရေးမည်ဟု စာရေးစားပွဲတွင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွန်ခဲ့သော ၁၀ နှစ်ဆီက သူရေးခဲ့သည့် နန္ဒာပုလဲဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လိုက်ကြီးကိုတသင်ကို ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိသည်။

မိမိစိတ်ကူးထဲမှာ စွဲမက်ထင်ယောင်လာခဲ့သော နန္ဒာပုလဲမှ ဇာတ်လိုက်ကိုတသင်ကို လူကိုယ်တိုင်တွေ့မြင်ရသည့်အချိန်ကား ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာခန်းမဝယ် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစဉ်က မြဝတီအယ်ဒီတာချုပ်မှာ ဗိုလ်လကျော်၏ညီ ဦးမြလှိုင်(ပေဖူးလွှာ) ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ဦးမြလှိုင်၏အခန်းမှာ ဆင်နားရွက်တပ် အလိုအလျောက် ဖွင့်ပိတ် သောတံခါးကို မဝံ့မရဲဆွဲကြည့် လှစ်ဟလိုက်သောလူတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် မြင်တွေ့လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ညှပ်ဝတ်ပုရှုမှတ်ခေါ်လိုက်မိသည်။

ဝင်လာသူမှာ အရပ်ပုပျပ်ပျပ်၊ ခေါင်းတုံးဆံတောက်လည်းမကျ ဘိုကေလည်း မကျ၊ စကောစကဆံမင် မတိုမရှည်ညစ်ထားသည်။ ခိုင်ခံ့သော လေးထောင့်မျက်ခွံနှင့် မျက်နှာမှာ ပြုံးဖတ်ပြုံးလျော် မျက်တွင်းကျကျ အိပ်ရာမှထခါစလူလို မျက်ထောင့်ခြားနှိပ်နေသည့် အူ၏လက်တွင်းမှ ပူးစကတ်စက္ကူ စာမူတစ်ခုနှင့် ဆေးပြင်းလိပ်စိုကို ခေါင်(အိ)လက်ကြားညှပ်ထားသဖြင့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်မည် ခန့်မှန်းရမိသည်။ သူသည် ဆင်နားရွက်တံခါးကိုလွန်၍ အခန်းထဲရောက်သောအခါ အသစ်အဆန်းလိုဖြစ်နေသော အခန်းကို မရဲတရဲအကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်ကို မြင်ရသည်။ သူကြည့်လိုက်သောနေရာတွင် တတ်ပုံတစ်ခုရှိသည်။ ထိုစာတိုပုံမှာ ဦးမြလှိုင်၏နောက်တည့်တည့် နံရံပေါ်ရှိ နာမည်ကျော် အမေရိကန်ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မာရီလင်မွန်ရှိုး၏ ဝတ်လစ်စလစ်တတ်ပုံ ဖြစ်ပေသည်။ ထိုစာတိုပုံကိုကြည့်ရင်း သူ၏ပါးလျှားသေသပ်သော နှုတ်ခမ်းလေးများ မဲသွားပုံကို သတိထားမိလိုက်သည်။

သူသည် ဝင်လာသည့်အချိန်မှ ယခုအချိန်ထိ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအရ ဖြစ်ခြင်း ခွန်းဟစကားစခြင်း စသည့်နှုတ်ဆက်ခြင်း၏ အစဉ်အလာကိုဆန့်ကျင်တာ ဝတ္ထုထဲမှဖတ်လိုက်လို ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူ့လက်ထဲမှစာမူကို ကျွန်တော့်လက်သို့ ကမ်းလှမ်းသည်။ ပြီးတော့ လက်ထဲမှဆေးပြင်းလိပ်စိုကို ပါးစောင်တွင် တပ်လိုက်သည်။ သူ၏ရှေ့တည့်တည့်မှ ပြောင်လက်ခန့်ညားသော အဝတ်အစားနှင့် ဦးမြလှိုင်ကို မကြည့်၊ မမြင်သလိုပင် ရပ်မြဲရပ်နေသည်။ ဦးမြလှိုင်က ထုံးစံအရ ဧည့်ဝတ်ပုဂ္ဂိုလ် ထိုင်ပါဆိုမှ ထိုင်လေသည်။ ကျွန်တော့်မှာ သူပေး

လာသောစာမူ၏ ကလောင်အမည်ကိုတွေ့ရမှ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သည်တော့မှ မိမိစိတ်တွင် စွဲလမ်းလာခဲ့သည့် နန္ဒာပုလဲမှ ဇာတ်လိုက်ကိုဘသင်းသည် ဝတ္ထုထဲကလို တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲတွင် သေပျောက်မသွားဘဲ မိမိရှေ့မှောက်သို့ ရောက်နေပြီကော ... ဟု ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်မိသည်။ 'ဆရာကို လူကိုယ်တိုင် မမြင်ဖူးပေမယ့် ဝတ္ထုတွေတော့ ဖတ်ဖူးပါတယ်'

သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးသောအမှတ်လက္ခဏာကို ပြနေသည်။
သို့သော် သူ၏အပြုံးမှာ လှလှပပတော့မဟုတ်။
ပြုံးနေကျမဟုတ်။
မပြုံးတတ်၍လာမသေး။
သရော်ပြုံးလိုလို၊ လှောင်ပြုံးလိုလို၊
မျက်တောင်များမှာ ယခင်အခါကထက် ပိုပိုနီရဲလာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ ဖူးသော သင်းမြမြရနံ့များ လှိုင်နေသည်။

သူကမူ အယ်လဲဝမ်းသာ တုံ့ပြန်သောအမှအရာမပြု၊ တစ်စုံတစ်ခုကို မကျေနပ်သလိုနှင့် 'စာမူကို ဘယ်နေ့သိနိုင်မလဲ' ဟု စကားမပြောချင်း၊ ခြောက်သလို မပွင့်တပွင့်မေးသည်။

ထို့နောက် ဦးမြလှိုင်က စာမူဖတ်ပြီး အကြောင်းပြန်မည်နေ့ကို သို့သော် လိုက်၍ သူထပြန်သွားသည်။

'စာရေးဆရာ အနုပညာသမားတွေဟာ ဒီလိုပဲ ခပ်ကြောင်ကြောင်တွေ များဘယ်မျှ' ဟု ဦးမြလှိုင်က မှတ်ချက်ချလေသည်။

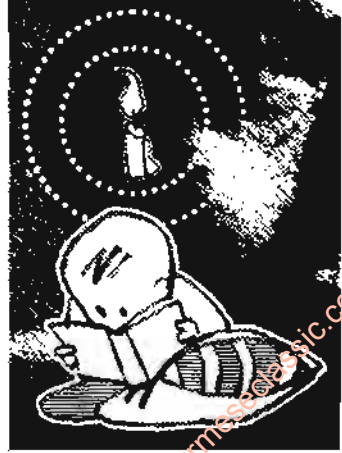
ကျွန်တော်ကမူ နန္ဒာပုလဲမှဇာတ်လိုက် ကိုဘသင်းမှ ကိုဘသင်းအစစ်ပဲဟု စိတ်ထဲတွင်ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချမိသည်။ မိမိတွေ့ထင် မြင်ယောင်ထားသူက အတိုင်းကိုက်ညီသဖြင့် စိတ်ဝယ်ကြည်နူးရင်း သူ့ကိုပိုမိုစွဲလမ်း စိတ်ဝင်စားကာ ခင်မင်သောမေတ္တာသက်ဝင်လာသည်။

သည်လိုနှင့် ချိန်းသောနေ့သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သည်အခါ သူဝင်လာပုံမှာ ပထမခေတ်စနှင့်မတူ။ တစ်ဖုထူးခြားနေသဖြင့် အံ့အားသင့်မိသည်။

ဦးမြလှိုင်အခန်းမှ ဆင်နားရွက်တံခါးကို ဝှန်ခနဲ ဆွဲဖွင့်ဝင်လာသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပြုံးသောအမှတ်လက္ခဏာကို ပြနေသည်။ သို့သော် သူ၏အပြုံးမှာ လှလှပပတော့မဟုတ်။ ပြုံးနေကျမဟုတ်။ မပြုံးတတ်၍လာမသေး။ သရော်ပြုံးလိုလို၊ လျှောင်ပြုံးလိုလို၊ မျက်တောင်များမှာ ယခင်အခါကထက် ပိုပိုနီရဲလာသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းမှ ဖူးသောသင်းမြမြရနံ့များ လှိုင်နေသည်။

'ကဲ ... ကျုပ်စာမူ ဖတ်ပြီးကြ ငြိလား။ ရွှေ့ မရွှေ့လည်ဆီပါရစေ' အာသွက်လျှာသွက်ဖြင့် မေးလာပေသည်။

ဦးမြလှိုင်က ပြဝတ်အနေဖြင့် မကြိုက်၍ အခြားစာစောင်များသို့ပိုရန် ခြောက်သောအခါ သူက 'ဘယ်အကြောင်းကြောင့်မနစ်ဗြိုက်ကြောင်း အကြောင်းပြုဖို့ အရေးအသားလား၊ ဝေါ်လစီဝါဒလား' ဟု ဒေါနှင့်မောနှင့်ဆိုလာသည်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်က ကြားခင်၍တောင်ဆန်နှစ်သိမ့်ရသည်။ (နောက် လူချင်းရင်းနှီးလာသောအခါ၌ သူသည် အရက်မသောက်ရလျှင် စကားမပြောရဲ၊ ပြောလျှင်လည်း ဗွင့်တပွင့်၊ အရက်သောက်မှ ပြောခဲ့ထိုရဲ ချိတ်တကြောင်း သိရသည်။)

တက္ကသိုလ်နန္ဒပိတ်၊ သို့မဟုတ်

ထိုနေ့က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် သူထွက်သွားတော့မှ ဦးမြလှိုင်မှာ ဟင်းဆန် ထုတ်ပြင်ချကျန်ရစ်သည်။

'အင်း...၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာထိုင်ရတာ တယ်မလွယ်ဘူးဗျို့။ အနုပညာသည်တွေကလည်း သူတို့ပညာထိရင် မချီအောင်နာတတ်တဲ့ ညာဉ်ကလေးက အစွဲရှိတော့ တော်ရုံတန်ရုံသည်ခံနိုင်စွမ်းနဲ့ ဒီအလုပ်လုပ်ဖို့ မလွယ်ဘူးဟု ညည်းညူလိုက်ပေသည်။

ကျွန်တော်ကမူ နန္ဒာပုလဲ

မှဇာတ်လိုက် ကိုဘသင်းသည် အနုပညာနှင့်ပတ်သက်၍ မာန်မာန်ဂိုဏ်း သိလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် တိုးတက်ရေး သတင်းစာအယ်ဒီတာ ဖြစ်သည်။

သည့်နေ့က တက္ကသိုလ်နန္ဒပိတ် ခေါ် ကျွန်တော့်ဇာတ်လိုက်ကြီး ကိုဘသင်းကို ရေးဖော်စာရေးဆရာ တို့၏ အရက်ဝိုင်းများတွင် မကြာခဏ ဆုံမိတတ်ကြသည်။

ဤသို့

ရခိုင်သီချင်းကလေးများ ညည်းလာလျှင် သူ အပျိုရလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား ငြိမ်းလက်များလှုပ်ရှားကာ အကျအန ပုဆိုးကိုဆွဲပြီး ကတတ်ပါလေသည်။

'ထီးတစ်ရာ ခုနစ်ဆောင်
ညောင်ပန်လှ ခုနစ်ရပ်
လနဲ့နီအတူထွက်
အရှေ့ဘက်သပလေ ... ။'

'တစ်ရာသော ထီးဆောင်းမင်းအပေါင်တို့ ခညောင်းရာအရပ်လည်းဖြစ်၊ အပိုင်အာဝါသအားဖြင့်လည်း ကောင်းမွန်သော ညောင်ပင်ကြီးခုနစ်ပင်ရှိသော လနဲ့နေအတူထွက်သကဲ့သို့ အရောင်အဝါထွန်းလင်းတောက်ပသောအရပ်မှ လရောင်၊ နေရောင်ကဲ့သို့ လှပရွှန်းစိုသောချစ်နုမ... အိုချစ်နုမ။

'သမိုင် လပေါ် ချိုင့် သမိုင်ပေါ်ခိုက်
ကျားကိုလဲမထွို ခွိုကိုလဲ မကရောက်
မယ့်ကိုခေါ် ညဉ့်သန်းခေါင်၊ မောင်မောင် ဘာကိုက်စ။'

'နတ်တော်၊ ပြာသို နှင်းစိုစိုဟုခေါ်ရသည့် သဇင်ပန်းပေါ်ချိန်တွင် ကျားရဲ့ တိရစ္ဆာန်ဘေးကိုလည်း မကြောက်၊ ငြိမ်း၊ ကင်းစသော အဆိပ်ရှိသည့်သတ္တဝါများဘေးရန်ကိုလည်း မကြောက်နိုင်ဘဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွင် အကျွန်ုပ်ကို

တောင်ကင်းနှင့်မြေကြီးကို တောင်းသံ

ခေါ်နေသောမောင်ကြီးသည် အဘယ်ကိစ္စ ခေါ်နေပါသလဲ' မိန်းကလေးက ငေးတော့ ယောက်ျားလေးက ...

'ကိုက်စ ကိုက်စ ... ချိုက်ကိုက်စလို့ ဆိုလိုက်တယ်။ အဲဒါကတော့ လူကြီးမင်းများသိတော်မူသည့်အတိုင်း အချစ်ကိစ္စပဲဖြစ်ပါတယ်'

'ဝေး...၊ ဟေး...၊ ဟေး...၊ ရှိုး...။ ဝမ်းစမိုး၊ ဝမ်းစမိုး' အရက်ဝိုင်းမှ သောက်ဖော်များ၏ ဩဘာသံ၊ လက်ခေါက်မှုတ်သံများ ဆူညံ သွားသည်။

'တစ်ပိုဒ်လောက် ထပ်လုပ်ပါဦး။ လုပ်ပါဦး။ ဝမ်းစမိုး'
'တစ်ပွန်ပန် မန်းကျွန်ရဲ့ရဲ့ စိတ် မဟိပါ
နှစ်ပွန်ပန်၊ မန်းကျွန်ရဲ့ရဲ့ စိတ် မဟိပါ။ ကျောင်းနားက ကညင်ပန်လို အနံ့ဆိုးလို့

တစ်ပွန်ပန်၊ မန်းကျွန်ချိုက်ချိုက် မဟုတ်လား။
နှစ်ပွန်ပန် မန်းကျွန်ချိုက်ချိုက် မဟုတ်လား။ မရုံကေ၊ အရသာ-မောင်း တာအောက်က စမ်းကြမလား'

'သောက်ဖော်လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား။ စောစောကဟာ ပြန်ဆက်ရအောင်။ ကိုက်စ၊ ကိုက်စ ချိုက်ကိုက်စလို့ ယောက်ျားလေးက ချစ်ကိစ္စလို့ ပြောတဲ့အခါမှာ မိန်းကလေးက တစ်ပွင့်ပန်မိန်းမ တစ်ခါရဖူးသော၊ နှစ်ပွင့်ပန်မိန်းမ နှစ်ခါရဖူးသူကို စိတ်မရှိပါ။ ကျောင်းနားကညင်ပင်လို အနံ့ဆိုးတယ်လို့ဆိုတယ်။ ဒီတော့ ယောက်ျားကလေးက မိန်းမတစ်ခါရဖူးတဲ့လူရဲ့အချစ်ဟာလည်း အချစ်ပဲမဟုတ်ပါလား။ မယုံရင် မောင်းထောင်းတဲ့အောက်မှာ စမ်းကြည့်ရအောင်လို့ ဆိုပါတယ်'

'ဝါးဟားဟား...။ နန္ဒပိတ်ကွ။ ဒါမှ တို့ရခိုင်ကွ'
ဤသို့ပင် ရခိုင်ရိုးရာဓလေ့တေးသီချင်းများကို ကြားရတတ်သည်။ ဤသို့ ရခိုင်သီချင်းကလေးများညည်းလာလျှင် သူအပျိုရလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုနေ့ကတွင်ကား ငြိမ်းလက်များလှုပ်ရှားလာကာ အကျအန ပုဆိုးဆွဲပြီး ကတတ်ပါလေ သည်။ ထိုဝိုင်းများတွင် စိတ္တဗေဒပန်းချီပညာရှင် ကိုအောင်စိုးကို ငါ မြင်တွေ့ရတတ်သည်။

ထိုအခါများ၌ ကျွန်တော်သည် နန္ဒာပုလဲဝတ္ထုမှ ဇာတ်ကောင်များဖြစ်သည့် ဇာတ်သင်း၏သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာကိုဗမုကို မြင်ယောင်မိပြန်သည်။ ကိုဗမုမှာလည်း လှပသောပန်းချီကားလေးများကို ရေးဆွဲလေ့မရှိ။ ဆင်းရဲသားတို့၏ပုံစာပုံကို စုတ်ချက်ကြမ်းကြမ်းနှင့် ရေးဖော်လေ့ရှိသည်။ ထိုကိုဗမု၏မိတ်ဆက်ပေးသူ မကြောင့်ပင် ကိုဘသင်းနှင့် ပြည်သူ့ကဗျာဆရာမလေး ပုလဲတို့ တွေ့ဆုံကြသည်။

သုစာပွဲနှင့် ကုလားထိုင်များကား
 အစီအစဉ်ပိုမို စနစ်တကျမရှိ
 ညွှန်သည်စာရေးဆရာများဖြင့်
 အစဉ်စဉ်ကားနေသည်။
 ရုပ်နှံရံခါကုလားထိုင်ပြည့်နေ၍
 ထိုင်စရာမရှိလျှင်
 အယ်ဒီတာချုပ်၏
 အလုပ်စာပွဲပေါ်တွင်
 တစ်ပလ္လံထိုင်ကြသည်။

ဤသို့ တေရင်းပေရင်း အရှူးကြီးပမာ လမ်းတကာလျှောက် သောက်
 စားကုန်စေ့စဉ် တစ်နေ့သတိလစ်အလဲတွင် ကျရာဆရာမလေး ပုလဲနှင့် သူ၏
 သူငယ်ချင်း ပန်းချီဆရာကိုမမူက တွေ့ရှိပွေ့ထူကာ ဆေးရုံတင်ခဲ့သည်။ သူ၏
 နန္ဒာပုလဲတွင်ကား စာရေးဆရာကိုဘသင်၏ဘဝကို ဤသို့ခြယ်ရေးခဲ့၏။ ကျွန်
 တော်တွေ့နေရသော ကိုဘသင်။ နန္ဒမိတ်နှင့် ကိုမမူ ပန်းချီကိုအောင်စိုးတို့မှာ
 ဝတ္ထုထဲကလို ကိုမမူက ကိုဘသင်ကိုပွေ့ထူ၍ ဆေးရုံမတင်။ နန္ဒမိတ်ကသာ
 ပန်းချီကိုအောင်စိုးကို ထမ်း၍ထုတ်သွားရလေသည်။ ဝတ္ထုထဲကလို ကဗျာ
 ဆရာမလေးပုလဲကလည်း ဝင်လာမကူ။ ဝတ္ထုရေးသူ လက်တွေ့ဘဝနှင့် သူဖန်
 တီးခဲ့သောဝတ္ထုထဲမှ ဇာတ်လမ်းများကား တစ်ဝက်တစ်ပျက် ရောနှောစပ်ဟပ်
 ထားပေသည်။ ထိုနောက် မြဝတီရောင်ခြည်ဂျာနယ်ထုတ်သောအခါ ရောင်ခြည်
 အယ်ဒီတာအဖြစ် သူ့ကိုတွေ့ရှိလာရသည်။ မြဝတီနှင့်ရောင်ခြည်မှာ တစ်တိုက်
 တည်းဖြစ်၍ သူနှင့်ပိုမိုရင်းနှီးလာမိသည်။ သည်တော့မှ သူ့အမည်ရင်းမှာ ဦး
 တင်အောင်ဖြစ်၍ ရခိုင်တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိလာရသည်။ သူသည် ဘာသာ
 တရား၌ မွေ့လျော်ခြင်းမရှိ။ စာအုပ်စာတမ်းများကိုသာလျှင် ဘုရားသဖွယ် ကိုး
 ကွယ်ဆည်းကပ်သူဖြစ်သည်။ သူ၏လခထုတ်ပြီး ပထမဆုံးလုပ်ကတည်
 အလုပ်မှာ ဆူးလေဘုရားလမ်းရှိ ပြည်သူ့စာအုပ်ဆိုင်ခွဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်သွား
 မည်။ ထိုစာအုပ်ဆိုင်မှ စာအုပ်များကိုပိုက်၍ အရက်ဆိုင်ဘက်သို့ ခပ်စိုက်စိုက်
 ဝင်သွားမည်။ စာအုပ်ဝယ်၍ပိုသောငွေကို အရက်သောက်သည်။ အရက်ဆိုင်
 မှ ပိုသောငွေကိုမှ အိမ်သို့ယူသည်။ သူ့ဘဝကို ဤသို့ပင် စာပေအရက်ဖြင့်သာ

အချိန်ဖြုန်းတတ်သည်။ မျက်မှန်အထူကြီးတပ်၊ စာအုပ်ကြီးကိုပိုက်၍ အရက်
 ဆိုင်တကာလယ်ပြီး နားငြီးဖွယ်ကောင်းသော အပ်ကြောင်းထပ် လက်ဝဲစကား
 လုံးများကို မသုံးစွဲတတ်။ သူကား အပြောသမားမဟုတ်။ တကယ့်လက်တွေ့
 အလုပ်သမား ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ရင်းနှီးလာလေလေ သူ၏ဘဝကိုသိလေလေ
 သူ့ဝတ္ထုထဲမှဇာတ်လိုက် ကိုဘသင်ကို သတိရလေလေဖြစ်တော့သည်။ ကိုဘသင်
 မှာလည်း ဘာသာတရားမရှိပေ။

ထို့နောက် ရောင်ခြည်ဂျာနယ်ပိတ်ပြီး မြဝတီသို့ သူရောက်လာသည်။
 နောက် သူ မြဝတီအယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်လာသည်။ မြဝတီအယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ်
 ကား သူ့တွင်ဟန်ပန်မရှိ။ ပကတိ အေးတိအေးစက်။ သူ့စာပွဲနှင့် ကုလားထိုင်
 မှားကား အစီအစဉ်မရှိ။ စနစ်တကျမရှိ။ ညွှန်သည်စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ
 မိတ်ဆွေများဖြင့် အစဉ်စဉ်ကားနေသည်။ ရဲဖန်ရံခါ ကုလားထိုင်ပြည့်နေ၍
 ထိုင်စရာမရှိလျှင် အယ်ဒီတာချုပ်၏ အလုပ်စာပွဲပေါ်တွင် တင်ပလ္လံထိုင်ကြသည်။
 အနုပညာစာပေသမားများပီပီ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ရွှင်ရယ်မော တသော
 သောနှင့် ပွဲကျနေတတ်သည်။ သူ့စာပွဲပေါ်တွင်ကား စာမူဟောင်း၊ စာမူသစ်၊
 ဆေးလိပ်ပြာ၊ ဝီဒီဗြစ်ဆံအတိုအစတို့ဖြင့် အမြဲရှုပ်နေလေ့ရှိသည်။ ဤအထဲမှာပင်
 ခိုလှုံပြင်၊ မောင်သင်စသည် ထင်ရှားသောကလောင်များ အောင်မြင်စွာ မွှေးထုတ်
 ဆေးနှံခဲ့ပေသည်။ ထို့ပြင် သူသည် သူ့စာပွဲပေါ်မှ မင်းစေလလင်ခေါ်သော
 ခေါင်းလောင်းကိုပင် ရဲရဲတီးခတ်ခဲ့သူမဟုတ်။ သူတီးခတ်၍လည်း မင်းစေက
 လောတတ်။ သူ့ရဲရဲတီးခတ်၍ အသံမမြည်သဖြင့် မလာသည်လည်းရှိသည်။
 ဤနေရာ၌ သူသည် အရာရှိ၊ အရာခံလို မဆက်ဆံတတ်။ သူကား အစိုးရ
 အရာရှိ၊ အရာခံအလုပ်နှင့် လားလားမျှ
 စပ်အပ်သူ မဟုတ်ပေ။ ထိုစိတ်ဓာတ်ကို
 မြူပိုင်မရသဖြင့်လည်း ကျောင်းဆရာဘဝမှ
 နုတ်ထွက်ခဲ့သည်။

'ကျွန်တော် ကျောင်းဆရာ လုပ်
 ထုန်းကလည်း ဆရာရယ်လို ဟိတ်ကြီး
 တန်ကြီး လုပ်မနေတတ်တာနဲ့ နုတ်ထွက်
 ခဲ့တာပဲဗျ။ ဘယ်နှယ်လုပ်မှ မတတ်နိုင်
 သူ့ချို့။ အရက်ကြိုက်တော့ သောက်
 တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီတိုင်းပြည်မှာက
 အရက်သောက်တာ အပြစ်တစ်ခု ဖြစ်နေ
 တယ်ဗျ'ဟု ညည်းညူလေ့ရှိသည်။

သူဌာနသို့ အရက်ကြိုက်မှန်းသိ၍ ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေ မြဝတီသို့လာလျှင် သူ့ ဇနီးမောင်နှံအတွက် လွယ်အိတ်ထဲမှ ပုလင်းကလေးကိုထုတ်၍ မြောက်ကာ

...
'ဆရာဦးတင်အောင်ဟာ အရက်မသောက်ရရင် မပြုံးမရယ်တတ်ဘူး သနားစရာပိုင်နေတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် မြဝတီရောက်လို့ ဦးတင်အောင်တွေ့ရင် အရက်ကလေးတစ်ခွက်လောက်တော့ တိုက်ဖြစ်အောင်တိုက်ခဲ့ပါလို့ မြသွေး (ရန်ကုန်ဘဏ္ဍေ၏ဇနီး)က မှာလိုက်လို့ ဆရာရေ။ နာဂအရက်လေးဖို့ သုံးဆောင် ပါဦး'ဟု အမြိုက်ဆေးကို တိုက်ကျွေးလေ့ရှိသည်။

'ဟော ...၊ ဆရာ ပုလင်းကလေးခြင်ရုံနဲ့ ပြုံးလာပြီ။ ပြုံးလာပြီ'ဟု ပုလင်းကလေးကို မြောက်ကာမြောက်ကာပြုရင်း ကိုစယ်ရယ်မောတတ်လေသည်။ ထို့နောက် သူတို့သည် ခွက်လွဲသောက်ရင်း ရခိုင်စာဆိုများဖြစ်သည့် အဒုမင်ညို၊ ဥက္ကာပျံ၊ နန်းတွင်းမိညို၊ စသူတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် စာပေများအကြောင်း ပြောပြ ကြ၊ ရှေးဟောင်းကဗျာများရွတ်ဖတ်ကြနှင့် ကြည်နူးနေတတ်ကြလေသည်။ စာပေနှင့်ပတ်သက်၍ကား နန္ဒမိတ်မှာ တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာ့အနုစာပေ၊ အရှေ့ဈေး ဘဝ ဝင်များကိုယူခဲ့သူပီပီ မြန်မာစာပေနှင့် ရာဇဝင်ဌာန၊ စပ်ကဏ္ဍ်းကျင့်သည်။ အချို့ ကဗျာစာပေ၊ ရတုများကို နှုတ်တိုက်ရွတ်ဆိုနိုင်သည်။ အထူးသဖြင့် ယစ် ရွှေ့ရည်ကလေးစင်ပုံ၊ ပို၍အာသာရွှင်ကာ ရွတ်ဆိုလေ့ရှိပေသည်။ သူသည် အရက် သောက်၍ မူးယစ်ရမ်းကားခြင်းမရှိ။ ထို့နောက် ခြေ၊ လက်မြောက်၍ လှုပ်ရှား လာကာ ပုဆိုးစတစ်ဖက်ဆွဲပြီး ကမည်။ စာပေနှင့်ပတ်သက်၍လည်း မျိုးနှင့်မိုး နှင့် စာပေစိတ်ရှိခဲ့သည်။ ရခိုင်မှ သံတွဲမောင်၊ တက္ကသိုလ်မှ ကထိကဆရာ ဦးကျော်ရင် စသည်တို့မှာ နန္ဒမိတ်၏ဆွေမျိုးနီးစပ်များ ဖြစ်ကြသည်။

နန္ဒမိတ် ဤသို့စာရေးဆရာစိတ်ဝင်လာအောင် ငယ်စဉ်ကပင်စွဲဆောင် လှုံ့ဆော်ခဲ့ကြသူများမှာလည်း စာပေဝါသနာရှင်များဖြစ်သော အမိဘက်မှ အဘွား နှင့် အဖဘက်မှအဘွားတို့ ဖြစ်လေသည်။ အဘွား ၂ ဦးသည် မြေးကလေး မောင်တင်အောင်အား ဣန္ဒာဝံသဇာတ်တော်ကြီးနှင့် မဟော်သဇာတ်နိပါတ်ပုံ ပြင်များကို အစဉ်ပြောကြားနှစ်သိမ့်ခဲ့သည်။ နောင် တင်အောင်ကလေး ကြီးပြင်း လာ၍ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်သောအခါ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အမည်ကိုခံယူသော စာရေးဆရာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ့အမည် ခံယူပုံကပင်လျှင် ရာဇဝင်နှင့် ပါဠိ ရောပြုမ်းနေသည်။ သူ့ရေးသမျှစာပေများသည်လည်း မြန်မာစာပေနှင့် ရာဇဝင် ဇာတ်လမ်းများသာ အရေးများလေသည်။ ထို့ပြင် သူသည် ကဗျာများကိုလည်း ပြောင်မြောက်အောင် ရေးသားနိုင်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ 'ခေတ်ကြေး မုံ' တေးကြိုကဗျာများမှာ တွေးဟန်း၊ ရေးဟန်းဆန်းသစ်လှသဖြင့် 'တော်ဝင်'

မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်စာစောင်တိုင်း ဖော်ပြခဲ့ခဲ့ရသည်ကို တွေ့မြင် ဝတ်ရူးပူးသည်။

သည်ဘက်ခေတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် သူရေးခဲ့ဖူးသော ဝတ္ထုများအနက် 'ပန်းခွက်တန်း'၊ 'ဒိုးပတ်မင်းသား' စသည့်ဝတ္ထုများကား ရခိုင်ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ ဇိုးရာများကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသည်။ စာပေနှင့်ပတ်သက်၍ကား မြန်မာ စာပေအရေးအသားတွင် ညက်ညောပီရိသုတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အများက ခိုးကျွေးလေးစားခြင်း ခံရသူဖြစ်သည်။

ဤသို့ မည်သူကပင် ခိုးကျွေးသည်ဖြစ်စေ၊ ကဲ့ရဲ့သည်ဖြစ်စေ နန္ဒမိတ်ကား အရက်ကိုသောက်ရင်း စာပေဝန်ကိုထမ်းဆောင် ပြုစုနေမည်သာဖြစ်လေသည်။ ယခုလည်း မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှထွက်ပြီး သူ၏ဝတ္ထုတိုများကို ပြန်လည်စိစစ်၍ လုံး ချင်ရိုက်အဖြစ် ရုပ်ရှင်ပဒေသာတိုက်မှထုတ်ဝေရန် စိုင်းခြင်းနေ၏။

ကမ္ဘာ့စာပေလောက၌ ဤသို့ပင် အရက်သောက်ရင်း စာပေဝန်ကို ထမ်း ဆောင်သွားသော စာရေးဆရာကြီးငယ်များ ရှိကြသည်။ ပါရှင်ကဗျာဆရာကြီး အိုမာခရပ်ဆိုလျှင် အရက်သောက်ရင်းနှင့်ပင် ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်စာပေများကို ပြုစု သွားခဲ့ဖူးသည်။ အရက်ကို နှစ်ခြိုက်စွာသောက်ရင်း စာပေဝန်ကိုထမ်းဆောင်နေ သော နန္ဒမိတ်သည်လည်း ဂန္ထဝင်မြောက်စာပေများကို ပြုစုနိုင်ပါစေသတည်း။

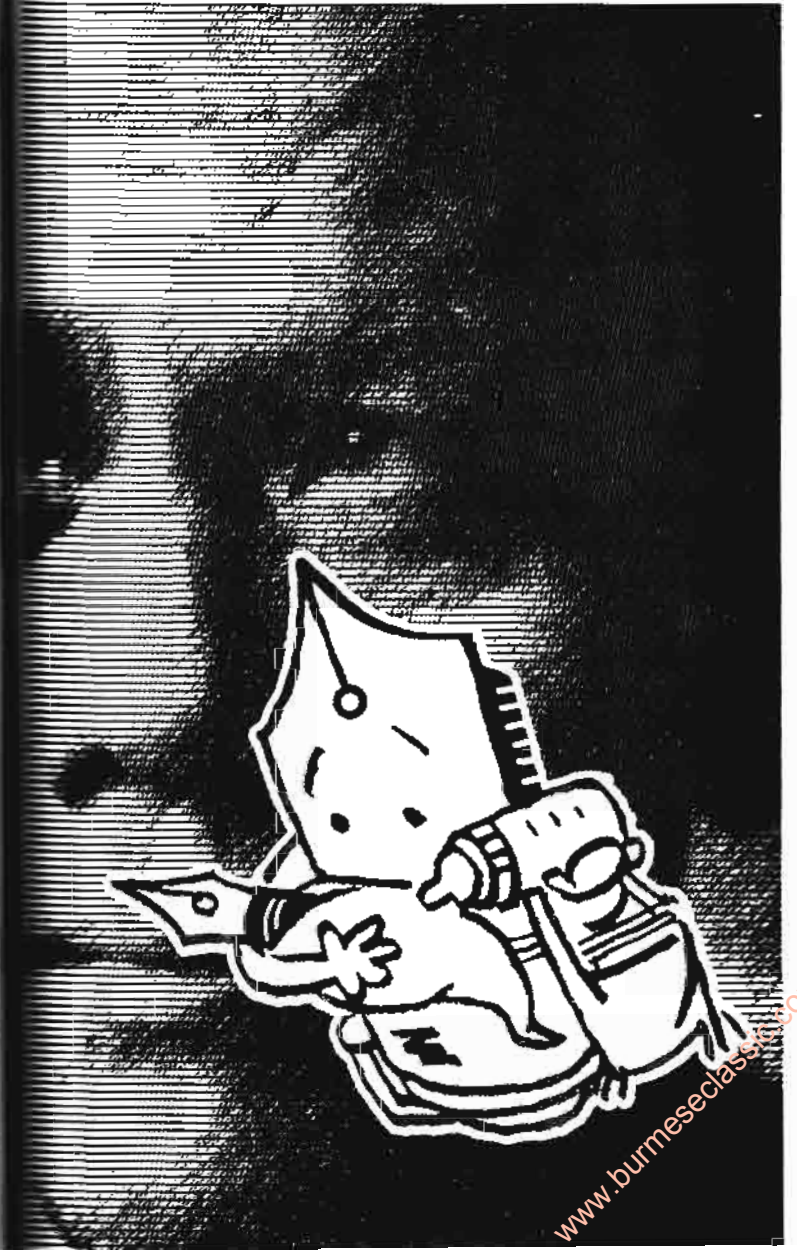
မောင်ကျော်သာ

(မောင်ကျော်သာ၏ 'တစေ့စောင်းစာရေးဆရာများ၏အကြောင်း' စာအုပ်မှ)

စာရေးဆရာ အပ်မီတာကောင်းတစ်ထောင်

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာကောင်းတစ်ယောက်

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို စတင်သိသောအချိန်မှာ 'လင်းရောင်မဂ္ဂဇင်း' အမှတ် (၁) ထွက်ပြီးစအချိန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလင်းရောင်မဂ္ဂဇင်းကို အလယ်(၃၁)လမ်း နှို လင်းရောင်ပုံနှိပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေသည်။ အယ်ဒီတာမှာ ကွယ်လွန်သူ စာရေး ဆရာ၊ မှုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ (ဦး)မြင့်မောင် ဖြစ်ပါသည်။

ထို(ဦး)မြင့်မောင်နှင့်အတူ အထက်(၃၂)လမ်းထောင့်ဖျားရှိ အနောက် ဘက်သို့ မျက်နှာပြုနေသော အဆောက်အအုံအရှည်ကြီးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွား ဖူးသည်။ ထိုတိုက်မှာ ယခုအခါတွင် ဖော်ဘွားကြီးကုန်းသို့ ရောက်ရှိနေသော မြေဝတီစာပုံနှိပ်တိုက် ဖြစ်ပေသည်။

အဆောက်အအုံအရှည်ကြီးတွင် ပျားအုံသဖွယ် အခန်းငယ်များ ပျားစွာ ခွဲစည်းထားသည်။ တောင်ဖျားကျသော အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ကိုမြင့်မောင် ဦး ဆောင်ပြီးစင်လာခဲ့သည်။ ဆေးပြင်လိပ်တိုက် လက်ကြားညှပ်ထားသော လူတစ် ယောက်က ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီး လင်းရောင်မဂ္ဂဇင်း၏အခြေအနေကို မေးသည်။

အတန်ကြာပြောဆိုဆွေးနွေးအပြီးတွင် ကိုမြင့်မောင်က ကျွန်တော့်ကို လှည့်ကြည့်ပြီး မိတ်ဆက်ပေး၏။

'ကိုတင်အောင်။ အဲဒါ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်းလေ'

တစ်ဆက်တည်းပင် သူက 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ပဲ' ဟု ဆက်လက် မိတ် ဆက်ပေး၏။ ခုနစ်သက္ကရာဇ်ကိုမမှတ်မိသော်ငြား ထိုအခန်းမှာ 'မြတ်လှလင်'

ဌာနယ်အခန်းဖြစ်ကြောင်းကား ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။

လူပေါင်းများစွာ ဝင်ထွက်သွားလာနေသော အယ်ဒီတာအဖွဲ့ရှိ ထင်ရှားသော စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာတစ်ယောက်သည် ကဗျာကလေးဆယ်ပုဒ်ခန့်နှင့် စာညွှန် ၃-၄ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတို ၄-၅ပုဒ်သာ ရေးနိုင်သေးသော ကလောင်ပေါက်စတစ်ချောင်းအား မှတ်မိဖွယ်မရှိဟု ကျွန်တော်မျှော်လင့်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုအထင်မှာ မမှန်ကန်ပေ။

နောက်နစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဆရာဝေနေ(ကွယ်လွန်)ထံသို့ စာမူသွားပို့သောအခါ ကိုတင်အောင်၏စားပွဲကို ဆရာဝေနေ၏စားပွဲနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်တွေ့ရ၏။ သူသည် မီးသေနေသော ဆေးပြင်းလိပ်ကိုမီးညှိရင်း 'ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း နေကောင်းလား'ဟု စတင်နှုတ်ဆက်ချေသည်။

မဖြစ်ညစ်ကျယ် ကလောင်တစ်ချောင်းအား ထင်ရှားဖြစ်သော စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာတစ်ယောက်က မှတ်မှတ်ရရနှုတ်ဆက်သဖြင့် ဝမ်းသာရသည်။ ကျေးဇူးတင်ရသည်။

ဤအချိန်တွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မြတ်လှလင်ဂျာနယ်တည်ရှိရာ အခန်းထက် ပိုမိုကျယ်ဝန်းသော မြောက်ဘက်ခန်းသို့ ရောက်ရှိနေပါပြီ။ သူသည် ဆရာဝေနေဦးစီးသော 'ခလေးကျာနယ်' (ကလေးမဟုတ်)ကို တာဝန်ယူနေရသည်။ မကြာမီ အရှေ့ဘက်ပြတင်းပေါက်ကိုကျောပေးနေသော မြဝတီမဂ္ဂဇင်း ရုံးခန်းကြီးသည် အနောက်ဘက်ပြတင်းပေါက်များကို ကျောပြုထားသည့် အခန်းကျယ်ကြီးဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်လာပြီး အချိန်အခါမှာ အိမ်စောင့်အစိုးရလက်ထက်ဖြစ်ရာ ဥက္ကလာပမြို့နှင့် သာကေတမြို့များ တည်ဆောက်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် ထမင်းနပ်မှန်စားရရေးကိုသာ အာရုံပြုနေခဲ့ရာက အိမ်တစ်လုံးဆောက်ရန် ဖြစ်လာသည်။

သို့ဖြင့် အိမ်တစ်လုံးစာ ငွေလုံးငွေရင်းရချာရကြောင်းကို စိတ်ကူးသောအခါ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းက စာရေးဆရာတွေကို ငွေထုတ်ပေးနေကြောင်း သိလာရသည်။ ဤသို့ဖြင့်တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ထောက်ခံချက်ဖြင့် အမှုဆောင်အရာရှိက ငွေတစ်ထောင် ထုတ်ချေးသည်။ ယခု သာကေတမြို့တွင် ကျွန်တော် နေထိုင်ဆဲအိမ်သည် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း

ပယ်ပန်းရင် မငေးဘဲနေပေါ့။
ခင်စွားကို ဘယ်သူကစိုက်ပြီး
စာရေးခိုင်းနေလို့တုန်း အင်းဝဝေတံက
ပါရာယနဝတ္ထုရေးခဲ့တဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့
စာရေးနည်းကို မထူးကဲသီးသွင်ခမ်းပါနဲ့တုန်း

၏ချေးငွေဖြင့်ဆောက်ကာ 'စိန်ရတနာဦးပါ' က သွတ်မိုးပေးသောအိမ်ဖြစ်သည်။

လက်သမားခ နှစ်ရာမျှသာပေးရငြား ငွေတစ်ထောင်ဖြင့် မလောက်ငှပါ။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှ နှင် ထပ်မံပြီး နောက်ထပ်တစ်ထောင် ချေးယူရသေးသည်။ ထိုနောက်တွင်ကား တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏စားပွဲသို့ ဆရာကြီးဦးသိမ်းမောင် ချောက်နေပြီ။

ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား လိုက်လံစုံစမ်းရာ လှည်းတန်းလမ်းမကြီး (ကမာရွတ်) တောင်ဘက်ခြမ်းတွင် တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်တွင် စာအုပ်တိုက်တစ်တိုက်အုတ်မြစ်ချနေပြီ။ စာအုပ်တိုက်အမည်မှာ 'သီဟစာပေ'ဖြစ်သည်။

သီဟစာပေမှ စာအုပ်ငါးအုပ်ခန့်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ ကျွန်တော် ကူညီဆောင်ရွက်ခဲ့သောစာအုပ် သုံးအုပ်ရှိပါသည်။ ယင်းတို့မှာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ မိုးတိမ်ဘိုမျှော်၊ ဇင်အောင်၏ ဖိုးဘာဘပကသနီနှင့် အယ်ဒီတာဦးတင်အောင်အမည်ဖြင့် မြဝတီတွင် အခန်းဆက်ရေးခဲ့သော 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ စာရေးချင်သောသူများသို့'တို့ ဖြစ်ပေသည်။

စာအုပ်တိုက်အတွက် ကျွန်တော်အား စိတ်ချသောအခါ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် နစဒေးကျာနယ်ကိုထုတ်ဝေသည်။ ၅၁ လမ်းရှိ သန်းထိုက်ရတနာ ဖိုနိပ်တိုက်မှ ဦးထွန်းအောင်၊ ကိုလှစိန်တို့နှင့် ပူးပေါင်းထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်မှာ သီဟစာပေတွင်မြှုပ်နေဖြင့် နစဒေးသို့မရောက်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားချိန်ဝယ် နစဒေးမှာ ဂျာနယ်မဟုတ်တော့။ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သွားပြီ။ တွဲဖက် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် (ကို)လေးမြင့်ကို သွားအကျဲသာဖြင့် တွေ့ရသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အိမ်တွင် တင်ကျပ်တင်အေးအေးမည်ရှိသည့် မိချောင်းမိသား တစ်ယောက်ရှိသည်။ ရန်ကုန်ဘာဆွေ၏ တင်ကျပ်ရုပ်ရှင်သို့ မင်သားလုပ်ချန် ရောက်ရှိလာသော်ငြား မင်းသားမဖြစ်ဘဲ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အိမ်တွင် သောင်တင်နေခြင်းဖြစ်၏။

သီဟစာပေကို တင်ကျပ်တင်အေးအေး တာဝန်ပေးသည်။ တင်အေးစိတ်မဝင်စားမှန်းသိတော့မှ ကျွန်တော်ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ သီဟစာပေ ရုပ်စံသွားသည်။ နစဒေးမဂ္ဂဇင်းသို့ဝင်ရန် ကျွန်တော် ခြေတုတ်နောင်ခါ ခိုသေးသည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့သို့ ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာကို ချောက်နေပြီ။

သို့ကြောင့် ကျွန်တော်မှာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို ပြေးလွှားရှာဖွေပြန်သည်။ သူသည် မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ထုတ်ဝေရန် စိုင်းပြင်းနေပြန်ပြီ။ သို့သော် အပည့်သစ်ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းသစ်မထုတ်။ ရှိပြီးသား 'စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း' ဖြစ်သည်။

စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းမှာ မျိုးတူဆင်ကွဲ 'ကလောင်စုံ' မဂ္ဂဇင်းရပ်သွားသဖြင့် ပြိုင်ဖက်မျိုးတူမရှိသောမဂ္ဂဇင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် မမိလိုက်သော စုံထောက် ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းများမှာ သပ်ရပ်ကောင်းမွန်သောကြား ကျွန်တော်သိမိချိန်ဝယ် များစွာ ချွေချာနေပြီ။ ထုတ်ဝေသူမှာ 'ခင်မောင်ကြီး' ဖြစ်သော်ငြား ပုံနှိပ်ဖြန့်ချိသူမှာ ဦးဆန်နီ ဖြစ်သည်။

ထိုစုံထောက်ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း၏ ပိုင်ရှင်လည်းဖြစ်၊ အယ်ဒီတာလည်းဖြစ်သော (တို)မှီးဝေမှာ လခစားမဟုတ်ပါ။ တစ်နေ့လျှင် ငါးကျပ်စားဖြစ်သည်။ တွဲဖက် အယ်ဒီတာများမှာ ၂ ကျပ်စားနှင့် ၁ ကျပ်စားများ ဖြစ်ကြသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မျိုးမတူသောထိုမဂ္ဂဇင်းကို သူလုပ်လိုက်ရလျှင် ယုံနေတန်ရာ၏ဟု အတွေးပေါက်ကာ အယ်ဒီတာနှင့် မဂ္ဂဇင်းကိုပါ ဦးဆန်နီ ထံမှ လွှဲပြောင်းယူသည်။ မုန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက် ကိုက်ပါသော်ငြား ငွေမလိုက်နိုင်။ (ဦး)ရန်ကုန်သဆွေထံ အကူအညီတောင်းသောအခါ တီယူစီတီ တိုက်ပျက်ကြီးပေါ်သို့ တင်ပေးထား၏။ သူမှာလည်း မီးဒုတ်သတင်းစာ ရပ်ရလျှင်ဖြစ်နေသဖြင့် သည့်ထက်ပိုပြီးမကူညီနိုင်။

ထိုအချိန်တွင် ကယ်တင်ရှင် 'မြစာပေ' ပေါ်လာသည်။ စုံထောက်ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်းကို မြစာပေတိုက်က ဖြန့်ချိချိန်ဝယ် နှစ်လိုဖွယ်လည်းကောင်းလာ၏။ ငွေရေးကြေးရေးလည်း ပူပန်စရာမရှိတော့ပေ။ မြစာပေသည် စုံထောက်ဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း၌ စုရုံးလာသောစာရေးဆရာများကို အခြေခံလျက်များစွာထင်ရှားလာ၏။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်မှာလည်း ထိုအခါကျမှ လုံးချင်းစာအုပ်များကို အေးဆေးစွာရေးသားနိုင်ပေတော့သည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ယာယီအားဖြင့် အဆက်ပြတ်သွား၏။ အိမ်ထောင်ဦးစန်း မအမာ ကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်းရသည်။ သံတွဲသို့ပြောင်းသွားပြီဟု ကြားရသည်။

သို့သော် ဆုံမည့်ဆုံသောအခါ သာကေတတွင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်တွင် မြို့နယ်စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရန်ပြင်ဆင်စဉ် မြို့နယ်စာပေလုပ်သားအဖွဲ့ ဖြစ်မြောက်ရေးကော်မတီ၌ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ပါလာပါသည်။

သို့ရာတွင် တစ်ခဏမျှသာဖြစ်သည်။ သူ အင်စိန်သို့ပြောင်းသွားသဖြင့် သူ့တပည့် အောင်ကျော်(ကွယ်လွန်)ထံမှသာ သတင်းကြားနေရတော့သည်။ သို့သော် မကြာမီ ပန်းဆိုးတန်းတွင် ပြန်တွေ့ရပြန်သည်။ အသွင်အမျိုးမျိုး

ပုံစံအထွေထွေကို ကျော်လွှားချက် သန်းလာခဲ့ပြီးဖြစ်သော 'စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း' အယ်ဒီတာအဖွဲ့၌ ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၌တွေ့ရခြင်းသည် အယ်ဒီတာအဖြစ် နောက်ဆုံးတွေ့ရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ်ဖြင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ သူ့မိသားစုထံသို့ ထောက်ပံ့ကြေညာရေးကော်ပေးအပ်မည့် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းအဖွဲ့နှင့် လမ်းကြိုသောကြောင့် အင်စိန်ရှိ သူ့အိမ်သို့တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်တွင် အသားမွခြင်းနှင့် ကျစ်ခြင်းသာကွာသော အခြားညီတစ်ယောက် ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်စော်မင်း ဖြစ်သည်။ ညီက ကျောင်းဆုပ်ဆရာကြီးဖြစ်သဖြင့် အရယ်အပြုံးနည်း၏။ အကြီးက လူပေါင်းများစွာနှင့်ဆက်ဆံရသောကြောင့် အရယ်အပြုံးများ၏။ သို့ရာတွင် သူ့ညီမှာ ရပ်ရည်မျှသာမက ရယ်မောပုံနှင့် ပြုံးပုံ၊ လေသံပါမကျန် တူညီသည်။

ပုံစံကအစ တူညီသည်ကို ပြောရဦးမည်။ တစ်နံနက်တွင် ကမာရွတ်၊ လှည်းတန်းရှိ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ အိမ်သို့ ရောက်သွား၏။ အိမ်ရှေ့တွင် အေးအေးလူလူရပ်နေသည်ကို အခန့်သင့်တွေ့ရ၏။ 'စောစောစိမ်း' တိုက်ပုံအင်္ကျီကြီးနဲ့ ဘယ်သွားမလို့တုန်း။ နေပါဦး။ လူချင်းမတွေ့တာ ၃-၄ရက်ပဲရှိသေးတယ်။ ပိန်သွားပါကလား။ ကေန္တ ရက်ဆက်များနေပြီ ထင်တယ်'

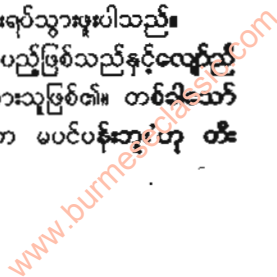
'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ညီပါ' ဟုပြောလိုက်လျှင် ပြီးပါလျက်နှင့် ရယ်သည်လည်းမပည့်။ စကားပြောသည်လည်းမကျသောအသံဖြင့် ပြီးစေစေ ရယ်နေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့သို့ မအမာရေးကော်လာ၏။

'ဆရာ။ အဲဒါ အစ်ကိုကြီးရဲ့ညီ ဦးတင်မောင်ရယ်' ကျွန်တော်ရှက်သွားကာ 'ခင်ဗျား ကိုတင်အောင်မဟုတ်ရင် မဟုတ်ဘူး ပြောပါလားဗျ။ ဘာမှန်းမသိဘူး။ မြို့စေ့စေ့နဲ့' ဟု သဟောက်သဟန်းလုပ်တော့၏။ သို့သော် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ရောက်လာသည်။

'ဒေါသဖြစ်နေမယ့်အစား အိမ်ပေါ်တက်ပြီး လက်ဖက်ရည်နဲ့ နံပြားနဲ့ သုံးဆောင်တာ ပိုပြီးမကောင်းဘူးလား'

ရယ်ရယ်မောမောဖိတ်ခေါ်သံကြောင့် တစ်ခန်းရပ်သွားဖူးပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မောင်သူတစ်ပါး တပည့်ဖြစ်သည်နှင့်လျော်ညီစွာ အမျိုးသားစာပေကို ချစ်ခင်မြတ်နိုး ရှိသေးလေးစားသူဖြစ်၏။ တစ်ခါသော် 'ကျွန်စကားပြောနဲ့ ပြောင်းရေးချင်တယ်ဗျာ။ အဲဒါက မပင်ပန်းဘူး' ဟု တီးခေါက်ကြည့်ရာ သူက ဤသို့ပြော၏။

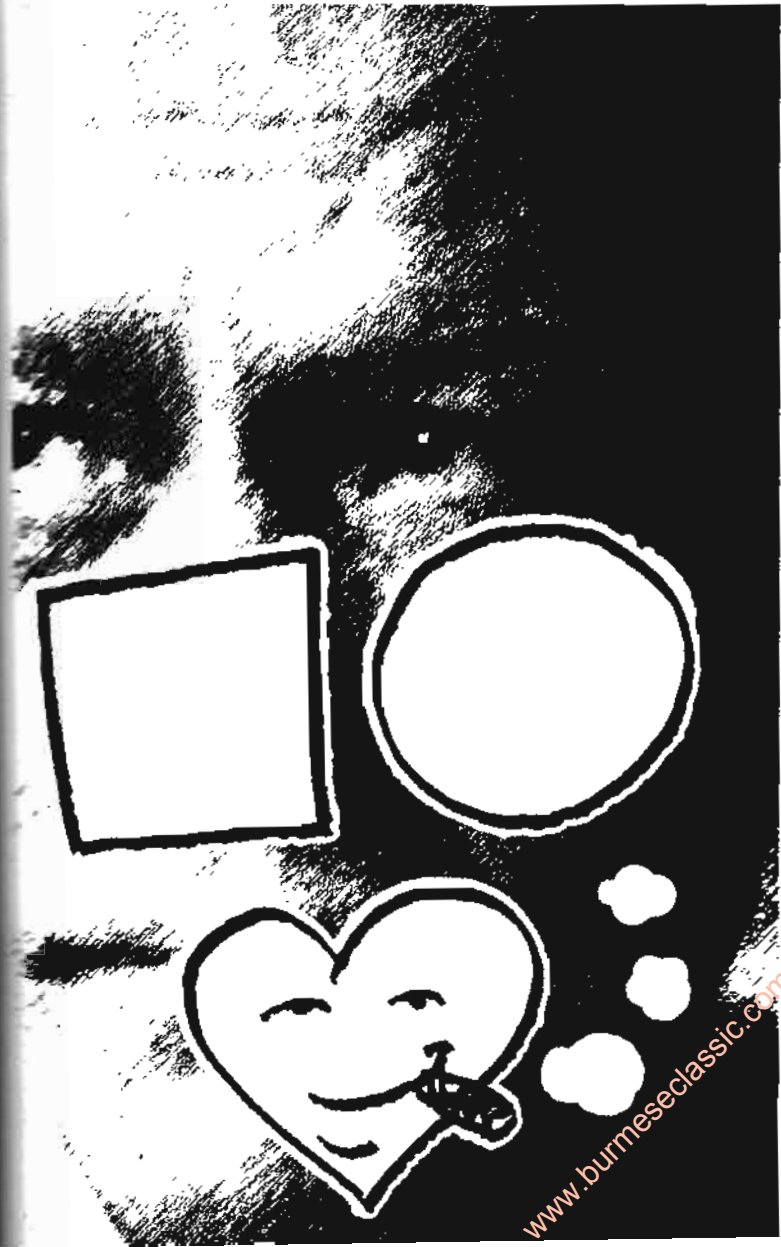
၇၂

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်

‘ပင်ပန်းရင် မရေဘဲနေပေါ့။ ခင်ဗျားကို ဘယ်သူကရိုက်ပြီး စာရေးခိုင်းနေလို့တုန်း။ အင်းစခေတ်က ပါရာယနဝတ္ထုရေးခဲ့တဲ့ ကိုယ်တော်ကြီးရဲ့ စာရေးနည်းကို မဖျက်ဆီးချင်စမ်းပါနဲ့ဗျာ’

သူ့ဟန်ပန်အတိုင်း ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပြောခြင်းဖြစ်ကြား ယနေ့ထက်တိုင် အလေးအနက် မှတ်မိနေပါတော့သည်။ ကလောင်သစ်များကို မြေတောင်မြှောက်ပေးနေရသဖြင့် အားသွန်ခွန်စိုက် စိတ်ရှိလက်ရှိ စာရေးမသွားနိုင်သော စာရေးဆရာကိုပြသပါဆိုလျှင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား ပြသရပါလိမ့်မည်။

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

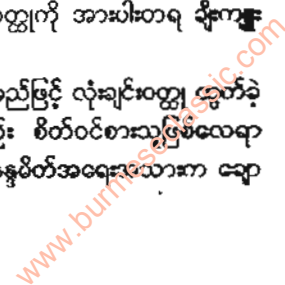
ဌေးမောင်

အပေါင်းအသင်းများအတွင်းမှာ ခင်မင်စရာကောင်းသူ၊ လေးစားစရာကောင်းသူ၊ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းသူ စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးရှိရာတွင် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ခင်မင်စရာကောင်းသူဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော့အယူအဆမှာတော့ သူသည် စွန့်စားခန်းနှင့် အချစ်ကို ရောယှက် ရေးသားလေ့ရှိသူ ဖြစ်ပါသည်။ စွန့်စားခန်းနှင့်အချစ်မှာ စာဖတ်ပရိသတ်အများဆုံးစိတ်ဝင်စားသည့် အကြောင်းအရာလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ပရိသတ်များ၍ သူကလိုက်ရေးခြင်းမဟုတ်။ သူ၏ပင်ကိုအကြိုက် ရေးသားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ စောစောပိုင်းကသူ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင်ရေးသားခဲ့သည့် 'ပိုးထိ' ဝတ္ထုကိုကျွန်တော်မှတ်မိသည်။ နှစ်သက်သည်။ သရုပ်ဖော်ပုံက အမိတင်အေးဆီလက်ရာ ခွဲဖောင်။

သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း ထွက်ပြီစမှာ စာရေးဆရာသန်းဆွေ၊ ဗကိုဆရာအောင်စိုး၊ ကဗျာဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေတို့က ပိုးဝါဝတ္ထုကို အားပါးတရ သို့မဟုတ် ခြုံကြခြင်းကို ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။

သည်ထက်စောစောတုန်းက 'နန္ဒာပုလဲ' အမည်ဖြင့် လုံးချင်းဝတ္ထု ထွက်ခဲ့သေးသည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် ရာဇဝင်ကိုလည်း စိတ်ဝင်စားသူဖြစ်လေရာ ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုများလည်း ရေးသည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်အရေးသားစာ ဆရာ

ပြောကြားလာသည်။ စကားလုံးရွေးချယ်အသုံးပြုခြင်းကလည်း မှန်ကန်ထိမိသည်။ မြန်မာစာပေပီပီသည်။ မြန်မာစာပေအပြည့်အဝ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစ ၁၉၄၆ မှ ၁၉၅၆ အထိကာလမှာ မဂ္ဂဇင်းကြီး လေးငါးစောင်သာ ရှိပါသည်။ ဂျာနယ်ကလည်း နည်းပါးသည်။ စစ်ကြီးခေတ် ကတည်းက ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည့် ဆရာကြီးများ၏လက်ရာတွေကို မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်တို့မှာ အားပါးစာဖတ်ရသည်။ ကလောင်သစ်တွေလည်း အင်နှင့်အား နှင့် ထွက်ပေါ်လာသည်။ စစ်ကာလ သုံးလေးနှစ်အတွင်းမှာ မယ်မယ်ရရ အလုပ် လုပ်စရာမရှိသဖြင့် စာကိုချည်း ဖိနှိပ်ဖတ်နေရသူတွေထဲမှာ ကျွန်တော်လည်း တစ်ယောက်ပါဝင်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကတော့ စစ်မဖြစ်ခင်ကတည်းက စာကြမ်းပိုဒ်အရင့်စား ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

စစ်အတွေ့အကြုံများနှင့် စာအများကြီး ဖတ်ခဲ့သူတို့သည် စာမရေးဘဲ မနေနိုင်ကြ။ ကိုယ့်အတွေ့အကြုံ၊ ကိုယ့်ခံစားချက်၊ ကိုယ့်အမြင်ကို စာရေးခွဲ ကြသည်။ ရိုသမှုမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ပို့ကြသည်။ မဂ္ဂဇင်းက နည်းနည်း ဝါရင့် စာရေးဆရာကြီးများလည်း ရှိနေသည်။ သည်တော့ ကလောင်သစ်တို့၏လက်ရာ ထဲမှ ရွေးချယ်အသုံးပြုခြင်း နည်းပါးသည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော် အပါ အဝင် ကလောင်အနည်းစုသည် ထိုအခြေအနေမျိုးမှာ ခက်ခဲကြမ်းတမ်းစွာ ကြိုး စား၍ စာပေစင်မြင့်ထက် တက်လာခဲ့ကြရသူများဖြစ်သည်။

ကလောင်အမည်တစ်ခုကို စာဖတ်ပရိသတ်က လက်ခံအသိအမှတ် ပြုသည်အထိ လျှောက်လှမ်းရသောခရီးရှည်မှာ မလွယ်ပါ။ ဝါသနာနည်းသူ၊ ဇွဲအားနည်းသူနှင့် အခြားတစ်ဖက်၌ အလုပ် တစ်ခုကို စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ကိုင်ရသူတို့သည် ဆက် လက်ရေးသားခြင်း မပြုကြတော့ဘဲ ကလောင် ကို လက်လွှတ်ခဲ့ကြပါသည်။

၁၉၅၂ မှ ၁၉၅၆ အထိ ကျွန်တော် သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်း၌ အယ်ဒီတာ လုပ်ကိုင် နေစဉ်မှာ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် ရံဖန်ရံခါသာ လူ ချင်းဆုံမိသည်။ ခဏတစ်ဖြုတ် ဆုံစည်းခြင်း လည်းဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကို အပေါ်ယံအမြင် မှသာ ရှိပါသည်။ နောက်တော့ သူနှင့် ကျွန် တော် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှာ အတူဆုံမိကြသည်။ သူက အယ်ဒီတာချုပ်၊ ကျွန်တော်က အယ် ဒီတာ။ အခြားအယ်ဒီတာတို့မှာ ဆရာကြီး(ဦး)

ရန်အောင်၊ မောင်ကျော်သာ(ဦးအုန်းကျော်)၊ တက္ကသိုလ်ညှိညှိလေး(ဦးမောင်မောင်မိုး)တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၌ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာတွင် အယ်ဒီချုပ်များအဖြစ်နှင့် မင်းရှင်၊ ထွန်း နေနွယ်၊ ဆရာကြီးဖေဝန၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒ မိတ်၊ သတင်းစာဆရာကြီးဦးသိမ်းမောင်နှင့် စာပေဗိမာန်ဦးဆိုးတို့နှင့် လက်တွဲလုပ်ကိုင်ခဲ့ ရပါသည်။ ဆရာကြီးတို့သည် အသိသိး တိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် တော်ကြသည်

ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းအနေဖြင့် ပြောရ လျှင် ဆရာထွန်းနေနွယ်နှင့်တွဲလုပ်ခြင်းမှာ အလုပ်အဆင်အပြေဆုံးဖြစ်ပြီး ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် တွဲလုပ်ကိုင်ခြင်းမှာ အပျော်ဆုံးဖြစ်ပါသည်။ ဆရာ ထွန်း နေနွယ်က အလုပ်ကို အေးအေးမုန်မုန် စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်တတ်သည်။ ဆရာ နန္ဒမိတ်ကတော့ သက်သောင့်သက်သာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရင်းထိုင်ရင်း လုပ် နိုင်တတ်သည်။ ကျွန်တော့်အဆိုကို ထောက်ခံသောအချက်မှာ ဆရာနန္ဒမိတ် ၏လက်ထက်မှာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်သည် အစည်ကားဆုံးဖြစ်ပါ၏။ စာရေး ဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာနှင့် ဓာတ်ပုံဆရာများ အရေအတွက်အများဆုံး ဝင်ထွက်ဆက်ဆံကြခြင်းကို ကြုံတွေ့ဖူးသူတို့ မှတ်မိပါလိမ့်မည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်သည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်သည်ဟု ဖော်ပြခဲ့ပါပြီ။ သူ လို ပျော်ပျော်နေတတ်သည် အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်းများ သူ့ထံလာလေ့ရှိ ပြီး ပို၍ပျော်အောင်ရွှင်အောင် ပိုင်းဖွဲ့သည့်အခါမျိုးလည်း ရှိပါသည်။ ထိုအကြောင်း တို့ ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သော 'ပန်းနွယ်ရွှေရည် မလှတည်' လုံးချင်းဆတ္တ(၁၉၆၄) ဆွင် ဤသို့ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

'... အရက်ကလေးမော့လိုက်၊ ခေါင်းတုံးကလေးမွတ်လိုက်၊ ဆေးပြင်း ထိပ်တိုကလေးဖွာလိုက်နှင့် ဆရာနန္ဒမိတ်က ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့်ပင် ကျွန်တော့်ဘက် ထူည့်လိုက်သည်'

'ဟုတ်လားဗျ၊ ကိုဌေးမောင်'
'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ၊ အသေးစိတ်ထပ်ဆိုရရင်တော့ ဆန်နှင့်လုပ်တဲ့သူရာ နှုတ်နှင့်လုပ်တဲ့သူရာ၊ ထမင်းနှင့်လုပ်တဲ့သူရာ၊ ဆေးပေါင်းစုံနှင့် ပြုလုပ်တဲ့သူရာ၊ အလှူထည့်ပြီးလုပ်တဲ့သူရာရယ်လို့ ငါးမျိုးရှိပါတယ်။ မေရယ်မှာလည်း သစ်မယ်

တယ်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်

ဖိပွင့်နှင့်လုပ်တာ၊ တခြားအပွင့်များနှင့်လုပ်တာ၊ စပျစ်သီးစတဲ့ အသီးမျိုးစုံနှင့်လုပ်တာ၊ ကြသကာနှင့်လုပ်တာ၊ ဆေးပေါင်းစုံနှင့်လုပ်တာ ရယ်လို့ ငါးမျိုးပဲရှိတယ်။ ပေါင်း ဆယ်မျိုးဖြစ်ပါတယ် ...'

'ဘိန်း လော်စာ ကုတ်ကင်း ကွမ်းစုံစတဲ့ ဟာတွေကို မူးယစ်စေတတ်လို့မလွဲဘဲခေါ်ပြီး မေ့လျော့စေတတ်လို့ ပမာဒဋ္ဌာနလိုခေါ်ပါတယ်။ အရက် သေစာလည်း ဖြစ်တယ်။ သောက်သုံး လိုစိတ်လည်း ရှိတယ်။ အားထုတ်မှုလည်း ရှိတယ်။ လည်မျိုတစ်ဖက်ရောက်အောင် သောက် မျိုမိတယ်ဆိုရင် အဲဒီကံ ခြောက်တယ်လို့ ဆိုပါ

'ဟိုတောင်ပေါ်မှာပွင့်တဲ့ပန်းရယ် ... ဘာပန်းလို့ခေါ်သလဲကွယ် ...' ဆရာနန္ဒမိတ်က ရှေ့ညီစွာ သီချင်းစတင်ပြောလို့လိုက်ပါသည်။'

ဆရာနန္ဒမိတ်သည် အလုပ်များသည်ကြားမှပင် 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ နန္ဒမိတ်တက္ကသိုလ်' ဟူသော အမည်ဖြင့် စာရေးနည်းသင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ခဲ့ပါသေးသည်။ စာပေဝါသနာရှင်များ၊ တက်သစ်စကလောင်ရှင်များအပေါ် ထားရှိသော ဆရာ၏စေတနာပင် ဖြစ်ပါ၏။ ထိုနောက်မှာ 'စာရေးချင်သော သူများသို့' အမည်ဖြင့် စာရေးနည်းစာအုပ် ထုတ်ခဲ့ပါသည်။ စာအုပ်ဆိုတော့ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှစာပေဝါသနာရှင်များ ဖတ်နိုင်၊ မှတ်နိုင်သည်။ သူတို့တက်လမ်းအတွက် အထောက်အကူရနိုင်သည်။

ရှည်လျားထူထဲသော ရုရှားဝတ္ထုကြီးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ဆရာနန္ဒမိတ်ပင် 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်' အမည်ဖြင့် ဘာသာပြန်ခဲ့သေးသည် ထင်ပါသည်။

စာပေခေတ်စောစောပိုင်းတုန်းက အယ်ဒီတာချုပ်နှင့် တွေ့ရန်ဆိုခြင်းမှာ အတော်ခက်ခဲပါသည်။ အယ်ဒီတာချုပ်သည် သီးသီးသန့်သန့်နေထိုင် လုပ်ကိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ နေထိုင်လုပ်ကိုင်မှလည်း အယ်ဒီတာချုပ်၏ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ညီညာသည်ဟူသောအယူအဆ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အယ်ဒီတာချုပ်အခန်းသို့ ဝင်သူအချို့သည် ဖိနပ်ချွတ်၍ဝင်တတ်သည်။ နောက်ပိုင်းမှာတော့ စာပေလောက ဆက်ဆံရေးသည် ပို၍ရင်းနှီးလာသည်။ အဟန့်အတားများ လျော့သွားသည်။ အယ်ဒီတာနှင့် စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာဆက်ဆံရေးသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အသွင်သို့ ရောက်လာသည်။ လုပ်ငန်း ပိုမိုအဆင်ပြေ ကောင်းမွန်လာသည်။ ထိုကဲ့သို့

အောင်ကင်းနှင့်မြေကြီးကို တောင်းခံသူ

ဆက်ဆံရေးအကောင်းဆုံး အယ်ဒီတာများတွင် ဆရာနန္ဒမိတ်ပါဝင်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဤဆောင်းပါးအစ၌ သူ့ကိုခင်မင်စရာကောင်းသူဟု ကျွန်တော် ဆိုခဲ့သည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်သည် အသာဉာဉ်ရှိသူ၊ အရပ်ငါးပေနှင့် သုံးလက်မခန့်မြင့်မည်ထင်သည်။ ကိုယ်လုံးကပ်အင်္ဂါနှင့် သွားလာလှုပ်ရှားပုံက မြည်မြည်အေးအေးပေးပေး ထို့ကြောင့် 'ပန်းနွယ်ရွှေရည်မလူးတည်' ဝတ္ထုတစ်နေရာတွင် 'ဩ ... ကိုငွေမောင်လည်း ရောက်နေသကဲ့သို့ ဂျေဆီဆု တအိအိနှင့် တက်လာသည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကဆိုပါသည်' ဟု သူ့ဟန်ပန်ကို ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

လှုပ်ရှားမှုအေးဆေးသလို စကားပြောရာမှာလည်း အေးအေးဆေးဆေး ဖြည်းဖြည်းသာသာပင်ဖြစ်၏။ အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အလောတကြီးပြောပုံမျိုး ကျွန်တော်မတွေ့ဖူးပါ။ အေးအေးပြောသော်လည်း အလုပ်ကိစ္စဆိုင်ရာမှာတော့ ရှင်းလင်းပြတ်သားပါသည်။

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တည်း အယ်ဒီတာတစ်ဖွဲ့တည်းမှာ အတူလုပ်ကိုင်နေသော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံမှာ ကျွန်တော့်စာမူအပယ်ခံရခြင်း ရှိပါသည်။ မည်သည့်စာရေးဆရာမဆို မိမိစာမူကို ကောင်းအောင်ကြိုးစား၍ ရေးသားကြသည် ချည်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အယ်ဒီတာက သူ့အမြင်နှင့်ပယ်ခြင်းကို လက်ခံရမည်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် စောဒကမတက်ပါ။ ကျွန်တော့်ခြေ၊ ကျွန်တော်လက်၊ ကျွန်တော့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သောမဂ္ဂဇင်း အနည်းအကျဉ်း ခိုခဲ့ပါသည်။ ထိုအခြေအနေမှာပင် ကျွန်တော့်စာမူကို ကျွန်တော်ပယ်ခဲ့ဖူးလေရာ အခြားအယ်ဒီတာက ပယ် ခြင်းအတွက် ကျွန်တော် စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ပါ။

စာနယ်ဇင်းသမားတို့ 'အစဉ်အမြဲထိတွေ့ရလေ့ရှိသော အကြောင်းတစ်ရပ် ရှိပါသည်။ ဥပမာ ရုပ်ရှင်အကြံပွဲ ကြည့်ရခြင်း၊ ဇာတ်သဘင်က တီထွင်မှုအသစ် ဇန်တီသည်အခါ ကြိုတင်ပြသခြင်း၊ လုပ်ငန်းနှင့် တစ်ခုခုကိုလေ့လာခြင်း၊ လေ့လာရေးဆန်းထွက်ခြင်း စသည်တို့ဖြစ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော် အတူတွဲမိသည်လည်း ရှိသည်။ တစ်ယောက်ယောက် မလိုက်ဖြစ်သည် အခါမျိုးလည်း ရှိသည်။

တစ်ကြိမ်မှာ ဇာတ်ဆရာကြီး ဦးစိုးအောင်မင်းက တီထွင်မှုအသစ်တစ်ခု

ဆရာနန္ဒမိတ် တွယ်လှန်သွားခြင်းမှာ စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက် ဘာသာပြန်ဆရာကောင်းတစ်ယောက် အယ်ဒီတာကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သောကြောင့် စာပေလောကအတွက် ပုံမှန်ဖြစ်သည်။

အကြံပြုပွဲသို့ စာနယ်ဇင်းသမားများကိုဖိတ်ကြားရာတွင် ဆရာနန္ဒမိတ်၊ မောင်ကျော်သာနှင့် ကျွန်တော်လည်း ရောက်ဖြစ်ပါသည်။ တင်ဆက်သည့် တီထွင်မှုအသစ်က ကောင်းပါသည်။ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သူတို့မှာ သတ္တရာရင့်သဘင်ပညာရှင်များဖြစ်သောကြောင့် ကျရာအပိုင်းကို ပိုင်နိုင်စွာသရုပ်ဆောင်ကြလေရာ အားရနစ်သက်ကြပါသည်။ မင်းသမီးနစ်လက်ဖြစ်သော စိန်လေဒီနှင့် ဥဩရွှေတို့မှာ ရုပ်ရည်ချင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ချင်း အသားရောင်ချင်းကျပြားခြားနားလှပါသည်။

စိန်လေဒီက အသားဖြူဖြူ၊ သွယ်သွယ်လှလှ၊ အသံက အေးအေးသာသာ၊ ဥဩရွှေက ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပြည့်ဖြိုးပြီး အသားညိုသည်။ အသံအောင်သည်ဟု သုံးနှုန်းလေ့ရှိသည့်အသံမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူ။ စိန်လေဒီ၏ အေးအေးသာသာအသံက နားဝင်ချိုလှပြီး ဥဩရွှေ၏အောင်မြင်လှသည့်အသံကလည်း အားရဖွယ်၊ အားတက်ဖွယ်ကောင်းပါသည်။ အပြော၊ အဆို၊ အကများကလည်း တစ်မျိုးစီ ကောင်းသည်။ နားထောင်၍မငြီး၊ ရှုမြင်၍မဝ၊ ကျွန်တော့်အမြင်မှာ စိန်လေဒီက ချစ်စရာကောင်းသည်။ ဥဩရွှေက ကြိုက်နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းသည်။

သည်ဖွဲ့မှာ ဆရာနန္ဒမိတ်အပါအဝင် ပရိသတ်အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြသည်။ ပို၍ပျော်ရွှင်စေခြင်းမှာ နံနက်စာ ထမင်းမကျွေးခင်မှာ ယမကာဖြင့်ဧည့်ခံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် ခါတိုင်းထက်ပို၍ စကားပြောသည်။ ထသွားထလာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြုသည်။ နံနက်စာထမင်းကျွေးတော့ ဧည့်သည်များသောကြောင့် စားပွဲမခင်းဘဲ ထမင်းပန်းကန်၊ ဟင်းပန်းကန်များကို ကြမ်းဖြင့်

ဇြဲစရာတစ်ခုတော့ ပိုသည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်သည်

သူ့ချစ်သောစာကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။

သူ့ရေးလိုသောစာကိုလည်း ရေးသားခဲ့သည်။

ဆင်းခဲ့ကာ၊ ချမ်းသာတက် အပထားလို့

စာပေအသိုင်းအဝိုင်း ရေးဖော်ရေးဖက်များနှင့်

ဒေအေးချမ်းချမ်း၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်

နေထိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သောအခွင့်အလမ်းကို

လှူတိုင်းရည်ပထင်ပါ။

ဤဖွဲ့မျိုးမှာ နစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသည်။ စာရေးဆရာများ ဆိုစဉ်းမိသည်။ မိတ်သစ် တိုးပွားသည်။ သုခုမ အနုပညာတစ်ရပ် အကြောင်းကိုလည်း သာမန်ထက် ပို၍ ထိတွေ့နားလည် ခံစားနိုင်ခွင့် ရပေသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာ ဆရာ

နန္ဒမိတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းအလုပ်မှ အနားယူပါသည်။ ကျွန်တော်တော့ မြဝတီမှာ တွန့်ရစ်သည်။ တစ်တိုက်တည်း၊ တစ်ဖွဲ့တည်းမဟုတ်လေတော့ လူချင်းတော့ အတွေ့ကျသွားသည်။ သို့သော် သူ့စာများကိုတော့ မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးမှာ အမြဲ ဖော်ပြသည်။

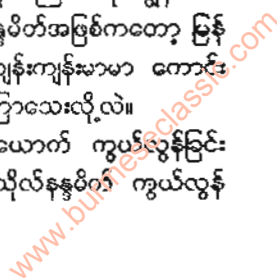
သည်နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှာ အယ်ဒီတာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ပြန်သည်။ မဂ္ဂဇင်းဆိုသည်မှာ အယ်ဒီတာလိုအပ်စမြဲ ဖြစ်သည်။ စာမူဖတ်ရှုရှုချယ်ဖို့၊ မဂ္ဂဇင်းအပြင်အဆင် လုပ်ဖို့၊ စိတ်ဝင်စားဖို့၊ ဇာတိထုတ်လုပ်ခြင်းကို ကြပ်မတ်ဖို့ရန်အတွက် အယ်ဒီတာမှာ တာဝန်ရှိသည်။ အယ်ဒီတာကောင်းလျှင် မဂ္ဂဇင်းကောင်းသည်။ အယ်ဒီတာညံ့လျှင် မဂ္ဂဇင်း ညံ့သည်။ ထို့အပြင် အယ်ဒီတာကို စာရေးဆရာကရော စာဖတ်ပရိသတ်ကပါ ယုံကြည်လေးစားရန် လိုအပ်သည်။

ကျွန်တော်လည်း စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ကျိုးကြားကျိုးကြားရေးသဖြင့် ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် ခပ်ကျဲကျဲပင် တွေ့ဆုံဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်နေရာ၊ မည်သည့်အခါမှာတော့ တွေ့ ဆရာ၏မူပိုင်ဟန် အေးအေးဆေးဆေးအမူအရာက မပြောင်းလဲပါ။

တစ်ခုသောသောကြာနေ့၊ ၁၂ နာရီလောက်ဟုပင် ထင်သည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် ဗန္ဓုလပန်းခြံအနီးမှာ သွားရင်းလာရင်းဆုံမိသဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင် သွားလာစဉ်ဖြစ်၍တစ်ကြောင်း၊ လူသွားလူလာများ၍ ထစ်ကြောင်း ရပ်တန့်၍စကားမပြောဖြစ်ပါ။ သူက ဖောင်းပြည့်လျက်ရှိသော လွယ်အိတ်ကိုလွယ်လျက် တအိအိ လျှောက်သွားသည်။ အယ်ဒီတာအဖို့ သွားလေရာမှာ လွယ်အိတ်ပါစမြဲပင်ဖြစ်ပါသည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဖတ်စရာစာမူ စည်း ပါသည်။ မြင်စရာစာရွက်လည်း ပါသည်။ အယ်ဒီတာသည် ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းမှာ အလုပ်လုပ်ပါသည်။ ထိုလွယ်အိတ်မျိုးကို မှော်တီဆရာသိန်းကြီးက 'အရှူးလွယ်အိတ်' အမည်ဖြင့် လုံးချင်းစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ထုတ် သတင်းစာဟုပင် ထင်သည်။ ထိုသတင်းစာထဲမှာ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ နာရေးကြော်ငြာကို မမျှော်လင့်ဘဲတွေ့လိုက်ရာ ကျွန်တော် ဟိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ ကွေးသောလက် ခေခနဲဖိ၊ ဆန့်သောလက်မကွေးမိ သေခြင်းတရားကြီးနိုင်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါသည်။ သို့သော် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အဖြစ်ကတော့ မြန်ဆန်လွန်းသည်ဟု ကျွန်တော်ယူဆသည်။ သူ့ကို ကျန်းကျန်းနာနာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသည်မှာ ဘာကြားသေးလို့လဲ။

ရင်းနှီးခင်မင်လှသော လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တစ်ယောက် ကွယ်လွန်ခြင်းအတွက် အတော်စိတ်ထိခိုက်မိပါသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကွယ်လွန်

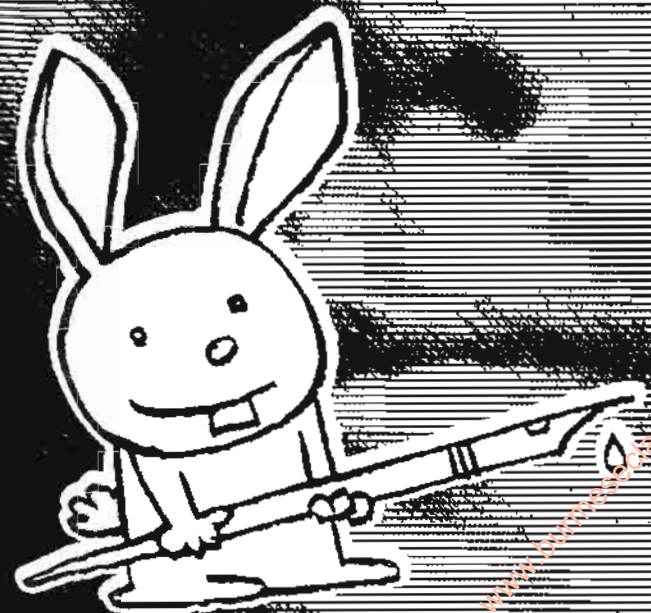
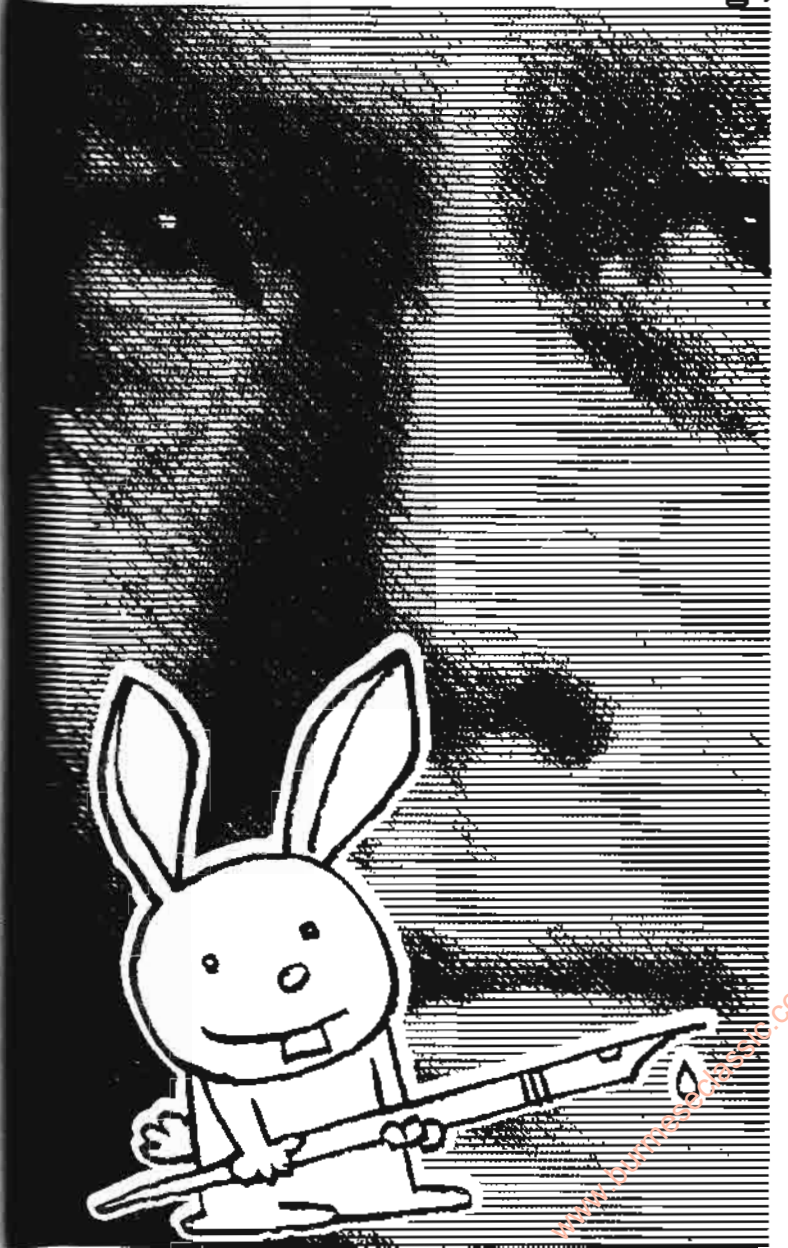

တက္ကသိုလ်ပုဂ္ဂိုလ် သို့မဟုတ် သွားခြင်းမှာ စာရေးဆရာကောင်းတစ်ယောက်၊ ဘာသာပြန်ဆရာကောင်း တစ်ယောက်၊ အယ်ဒီတာကောင်းတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးချွင်းခြင်းဖြစ်သောကြောင့် စာပေလောကအတွက်နှစ်နာလှပါသည်။ ခြေစရာတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သူဖတ်ချင်သောစာကို ဖတ်ခဲ့ရသည်။ သူရေးလိုသောစာကိုလည်း ရေးသားခဲ့သည်။ ဆင်းရဲတာ၊ ချမ်းသာတာကိုအပထားလို၊ စာပေအသိုင်းအဝိုင်း ရေးဖော်ရေးဖက်များနှင့် အေးအေးချမ်းချမ်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဤကဲ့သို့သော အခွင့်အလမ်းကို လူတိုင်းရမည်မထင်ပါ။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို အမှတ်တရရေးသားရင်း ဆရာသည် ရောက်လေရာဘဝတွင် စကားတအေးအေးနှင့်၊ မပွင့်တပွင့်အပြုံးနှင့် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်မြင်ယောင်မိပါသည်။

ဌေးမောင်

ယုန်ကလေး၏ဦးခေါင်း သို့မဟုတ် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

လေးမြင့်

'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ ဟန်ဟိတ်တွေလည်း မလုပ်ပါ။
 တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ ဟန်ဟိတ်တွေလည်း မလုပ်ပါ'
 သူ့အသံလေးက တိုးတိုးညှင်ညှင်သာသာ။ သူ့ခြေတစ်ဖက်ကို အသာ
 လေးမြှောက်လိုက်၊ အသာလေးပြန်ချလိုက်၊ ခြေတစ်ဖက်ကို မြှောက်တော့
 တုတ်ခိုင်ခိုင် သူ့ခါးကြီးကလည်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းလည်သွားလိုက်၊ ခြေထောက်ကို
 မြန်ချလိုက်တော့ ကိုယ်နေဟန် ပြန်တည်သွားလိုက်။
 သူ့လက်ဖဝါးတစ်ဖက်က သာသာလေးပြန်လိုက်၊ သာသာလေးဆုပ်
 လိုက်။ သူ့ဟန်ပန်မှာ ကလေးငယ်လေး ချိုမိုင်မိုင်ကနေသလိုလို၊ ချိုမိုင်မိုင်အက
 သင်ပြနေသလိုလို။
 လက်တစ်ဖက်က ချိုမိုင်မိုင်ကသလိုလှုပ်ရှားနေပြီး လက်တစ်ဖက်မှာတော့
 သမကာဖန်ခွက်။
 ကျွန်တော်တို့တစ်တွေက ခပ်ဆူဆူ၊ ခပ်ပူပူသမားများ။ တက္ကသိုလ်
 နန္ဒမိတ်က တိုးတိုးညှင်ညှင်သာသာ လှုပ်ရှားသူ။
 အပေါင်းအသင်းတွေကစုံတော့ စိုင်းကစည်ကားနေသည်။ မည်သူတွေ
 ညည်းသို့လှုပ်ရှားနေကြစေကာမူ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်မှာ သာသာလေး
 ချစ်လေး။ တိုးတိုး ညှင်ညှင်သာသာ လှုပ်ရှားနေခြင်းဖြင့် မိမိကိုယ်မိမိ ကျေနပ်
 သူ ဖြစ်သည်။

'တောင်ပေါ်မှာ ပဝါပျောက်၊ ကောက်ရေခဲတဲ့ပေးကြပါ။ ကောက်ရေခဲတဲ့ ပေးကြပါ။ ဖေလေးရိုက်လို့ တို့မငို၊ မေလေးရိုက်လို့ တို့မငို၊ ချစ်တဲ့သူ လာလို့ရိုက် ရင် ... ငိုပါ့မယ်လေး'

ဆရာနန္ဒမိတ်ထံမှ ထိုသီချင်းသံလေးကြားရပြီဆိုလျှင်တော့ ဆရာရေချိန် အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်။

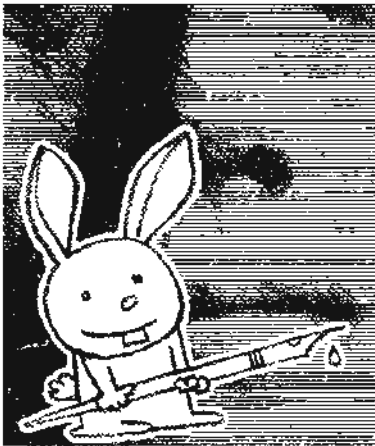
'ကျားကိုလည်းမထီ ... ဖို့ကိုလည်းမကရောက်' ဆိုသည့်အသံ ဆရာထံ မှ ပေါ်ထွက်လာလျှင်တော့ အမြင့်ဆုံးမှတ်တိုင်ရောက်ပြီဟု သဘောပေါက် နားလည်ကြသည်။ ယမကာရည်ကိုလျှော့၍ အစားများများကျွေးကြပြီ။

ဆရာနန္ဒမိတ်ကို အားလုံးကချစ်ကြခင်ကြသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ သည် တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး အလွန်ကြင်နာကြပါသည်။ တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး အလွန် တွယ်တာကြပါသည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် ဆုံစည်းရသောညများသည် ပို၍ စည်ကားလှပါသည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် အားလုံးကတောင့်တသော၊ အားလုံး က တွယ်တာချစ်ခင်သော၊ အားလုံးကလိုလားနှစ်သက်ကြသော အချစ်တော် တစ်ဦးပင် ဖြစ်ပါသည်။

စတင်တွေ့မြင်

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က မိမိစာရေးခဲ့သူဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တက္ကသိုလ်နန္ဒ မိတ်ဆိုသောစာရေးဆရာကို မသိခဲ့သေးပါ။ လူကိုလည်းမသိ၊ စာကိုလည်း သတိ မထားမိခဲ့သေး။

၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း စတင်ပေါ်ထွက်လာသည်။ ၁၉၅၃

ခုနှစ်ခန့်တွင်မှ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် မိမိဝတ္ထုတိုများ စတင်ပါဝင်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ စာမူခသွားထုတ်တော့ ဝတ္ထုတို အတွက် စာမူခငွေ ၅၀ ကျပ်ရသည့် အတွက် မိမိမှာ ပျော်ရွှင်ကျေနပ် နေသည်။ သို့သော် စာရေးဆရာ တစ်ယောက်မှာ စာမူခ ၁၅ ကျပ် ရသဖြင့် မကြည်မလင်ဖြစ်နေသည် ကို ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။ 'မြဝတီလိုမဂ္ဂဇင်းတိုက်က စာ ရေးဆရာတွေကို စာမူခ ကောင်း

ကောင်း ပေးရမှာပေါ့။ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် အနည်းဆုံး တစ်ရာတော့ ပေးသင့် တာပေါ့ ...'

ထိုစာရေးဆရာကို မိမိ သတိ ထား ကြည့်လိုက်ပေသည်။ လူပုံ ပုဒ်နှင့် ဆိုင်၊ ဆေးပြင်အိပ်တိုလေး လက်ကြား ညှပ်၍ တိုက်ပုံအကျိုးနည်းရောင်နှင့် ...။ သူ့အသံမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် တော့မဟုတ်။ ခပ်တိုးတိုး ညင်ညင်သာ သာ အသံ။

'ဟိုစာရေးဆရာ ဘယ်သူလဲဗျ

... ' မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကတစ်ယောက်ကို မေးကြည့်လိုက်မိသည်။ 'အဲဒါ စာရေး ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်' တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဆိုသော စာရေးဆရာကို ပထမ ဦးဆုံး မြင်ဖူးခြင်း၊ သတိထားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါကျမှပင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရေးသောဝတ္ထုများကို ပြန်လည် ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ဆုံကြပြီ

၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ထုတ်ဝေ သော ရောင်ခြည်ဂျာနယ်ဖြန့်ချိရေးဌာနသို့ မိမိရောက်ရှိလာသည်။ ထိုအခါ ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် အယ်ဒီတာစာပွဲတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား ဘွားခနဲ တွေ့ရပါတော့သည်။

သို့သော် မိမိမှာ ဖြန့်ချိရေးစာရေးအဆင့်ဖြစ်၍ မန်နေဂျာတာဝန် ဆောင် ရွက်သော ဦးထွန်းလွင်(ထွန်းဇေနန္ဒယ်)နှင့် လုပ်ငန်းသဘောဆက်ဆံနေရပြီး အယ်ဒီတာများနှင့် မိမိမှာ လုပ်ငန်းသဘောဆက်ဆံစရာ အကြောင်းမရှိပါ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဆိုသော စာရေးဆရာကိုတော့ မိမိအနီးကပ် တွေ့မြင် နေရပါပြီ။ သူစကားပြောလျှင် ပြုံးပြီးနှင့် ဟာသနော၍ပြောလေ့ရှိသည်။ မိမိကို သည်း စာရေးသူတစ်ယောက်အဖြစ် သိနေပါပြီ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဆိုသော စာရေးဆရာ၏အမည်ရင်း ဦးတင်အောင် ဆိုသည်ကိုလည်း ယခုမှ သိရှိခဲ့ရပါတော့သည်။

သို့သော် အချိန်ကာလ မကြာရှည်လိုက်ပါ။ ရောင်ခြည်ဂျာနယ်အား ရပ် နှိုင်းလျက် ခလေးဂျာနယ်ထုတ်မည့်အစီအစဉ်များ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ မိမိ

မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရာ စာရေးဆရာ ၄ ဦး မွေးထုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း အတွင်းကျကျ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ကြသူများ သိရှိကြပါသည်။ ထိုစာရေးဆရာ ၄ ဦးမှာ ဇေယျ၊ ဆေး၊ လက်တွေ့၊ ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လက်ထက်တွင်
 တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လက်ထက်တွင်
 မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ
 သိသိသာသာ စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက်ရှိသည်။
 တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ စားပွဲပတ်ပတ်လည်တွင်
 စာရေးဆရာများ
 အမြဲတမ်းစည်ကားလျက်ရှိသည်။

နယ်တွင် ကျင်လည်နိုင်ခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

မိမိပြင်ပစာပေနယ်တွင် ကျင်လည်နေခိုက် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် တစ်ယောက်လည်း မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ဖြစ်လာလေသည်။ ထိုအခါ မိမိကစာရေးသူ၊ စာမူပေးသူ၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က စာမူရွေးသူ၊ စာမူခပေးသူ ဖြစ်လာသည်။

တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လက်ထက်တွင် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း တိုက်မှာ သိသိသာသာ စည်ကားသိုက်မြိုက်လျက်ရှိသည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ စားပွဲပတ်ပတ်လည်တွင် စာရေးဆရာများအမြဲတမ်း စည်ကားလျက်ရှိသည်။ စာမူခများလည်းတိုးမြှင့်ပေးလာသည်။ စာရေးဆရာတစ်ဦးကို စာမူခသုံးပုဒ်အထိ ကြိုတင်ထုတ်ပေးခဲ့ရာ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း စာမူ ၂ ပုဒ်ပေး၍ စာမူ ၂ ပုဒ်စာ တစ်ပြိုင်တည်းရခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ဟာသနောသော အပျော်စကားတွေကိုတော့ အလွန်ပင်ပြောတတ်ပါသည်။

‘ဟေ့ ကိုလေးမြင့်၊ ခင်ဗျား စာမူလာပေးတာလား။ စာမူပေးရင် လက် တစ်ဖက်တည့်နဲ့ပေးလို့ မရဘူးဗျ။ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ပေးရတယ်...’ ရှုတ်တရက် ပြောလိုက်သော သူ့စကားကြောင့် မိမိမှာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားဖူးသည်။

‘လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဘယ်လိုပေးရသလဲ သိလား။ လက်တစ်ဖက်ကစာမူ၊ နောက်လက်တစ်ဖက်က အရက်ပုလင်း...’

‘အဲဒီအခါ ခင်ဗျားလက်ထဲကအရက်ပုလင်းကို ယူလိုက်မယ်။ စာမူကို တော့ ပြန်ပေးလိုက်မယ်’ သည်ဟာသမှာ သူ့ပြောနေကျဟာသဖြစ်သည်။ အရက်ကို ထိန်ချိန်ကွယ်ဝှက်သောက်သူမဟုတ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထင်းထင်း

ဟောင်ကင်းနှင့်မြို့ကြီးကို ဟောင်သံသူ

ပြောင်ပြောင်သောက်သူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ပါသည်။

မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်စဉ် စာရေးဆရာ ၄ ဦး ပေးထုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း အတွင်းကျကျ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခဲ့ကြသူများ သိရှိကြပါသည်။ ထိုစာရေးဆရာ ၄ ဦးမှာ ရေ၊ လေ၊ ဆေး၊ လက်ဝှေ့ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့ပါသည်။

ရေတပ်ခိုလ်တစ်ဦးအား ရေကြောင်းဝတ္ထု၊ ပင်လယ်ပြင်အတွေ့အကြုံ ဝတ္ထုတွေရေးရန် တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ထင်ရှားသောစာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ လေတပ်ခိုလ်တစ်ဦးအားလည်း လေသူရဲ တက်လမ်းများ လေကြောင်းပညာရပ်များကို ဝတ္ထုဖတ်လမ်းများရေးရန် တိုက်တွန်း အားပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ဆရာဝန်တစ်ဦးအားလည်း ဆေးပညာဖတ်လမ်းများရေးသားရန် တိုက်တွန်းအားပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ထင်ရှား အောင်မြင်သွားသည်။ လက်ဝှေ့အကျော်အမော် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအားလည်း လက်ဝှေ့ ဖတ်လမ်းများ ရေးသားအားပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် အောင်မြင်ထင်ရှားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ရင်၊ နံ၊ ကျွမ်းဝင်သူများက ‘ဦးတင်အောင် မြဝတီက မွေး ထုတ်ပေးခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာလေးဦး (ရေ၊ လေ၊ ဆေး၊ လက်ဝှေ့)ဟု အဆိုရှိလေသည်။’

ကျောင်းဆရာတော် နှစ်ဆူ

သူနှင့် မိမိ အတန်အသင့် ရင်းနှီးခဲ့ပြီ။ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါင်းလေ၊ ခင်ပင် ဧရာပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လေ။ လူကို လေးစားချစ်ခင်သလို၊ သူ့စာတွေကိုလည်း နှစ်သက်မြတ်နိုးခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်သောအခါက မိမိငယ်သူငယ်ချင်း မောင် အုန်းစိန်က ရွှေပြည်စိုးပုံနှိပ် စက်တည်ထောင်ပြီး ရွှေပြည်စိုး ဦးအုန်းစိန်အဖြစ် ထင်ရှားသည်။ မောင်အုန်းစိန်နှင့် ကိုအေးမောင်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ‘သံလွင်စာပေ’ သူထောင်လျက် ၃၄ လမ်းတွင် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေး လုပ်ငန်းများကိုလည်း ထုပ်ကိုင်လျက်ရှိရာ ‘ကိုလေးမြင့်ရယ် စာမူကောင်းကောင်းရအောင် ရှာပေး စမ်းပါဗျာ’ဟု ဆိုထားသဖြင့် တစ်နေ့သောအခါ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် တို့ခေါ်လျက် ရွှေပြည်စိုးပုံနှိပ်တိုက်၊ သံလွင်စာပေသို့ ရောက်သွားကြသည်။

သံလွင်စာပေမှာ မောင်အုန်းစိန်နှင့်အသင့်တွေ့တော့ ‘ဟေ့ မောင်အုန်း စိန်၊ ဒီမှာ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကွ’ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောလိုက်တော့ မောင် အုန်းစိန် ထိုင်ရာမှပြေးထွက်လာသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ပြီးတော့မှ မြေတွဲစီလှမ်း ဆောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရအသံထွက်လာသည်။

‘ဆရာ’

မောင်အုန်းစိန်၏အပြုအမူမှာ အလွန်ထူးခြားနေသည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကတော့ ဒေသံညင်ညင်းလေးနှင့် ရယ်နေသည်။

‘ဒါ၊ ကျွန်တော်တို့ဆရာ ကိုလေးမြင့်ရဲ့။ ဝါးခယ်မအထက်တန်းကျောင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ကို စာသင်ခဲ့တာ’

မောင်အုန်းစိန်ပြောပြတော့မှ တစ်ချိန်သောအချိန်က ဝါးခယ်မမြို့ အထက်တန်းကျောင်းတွင် အထက်တန်းပြဆရာဆောင်ရွက်ခဲ့ဖူးကြောင်း သိရတော့သည်။

‘နယ်မှာ ကျောင်းဆရာလုပ်ရတာ မလွယ်ပါဘူးဗျာ။ ကိုယ်က အရက်ကြိုက်တော့ အရက်ဆိုင်ထိုင်တယ်။ စာပြုပြီး ကျောင်းဆင်းပြီး တော့မှပါ။ အဲတော့ ဆရာက အရက်ဆိုင်ထိုင်တဲ့အရက်သမားလို့ ပြောကြတယ်။ ဆိုင်မှာမထိုင်ဘဲ ကိုယ့်အိပ်ခန်းထဲမှာ သောက်ပြန်တော့ ဆရာက ချက်ပုန်းသမားတဲ့။ ကံ၊ ဒီတော့ အလုပ်ကထွက်တာပဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး ကျောင်းဆရာကထွက်ခဲ့ပြီး တိုးတက်ရေးသတင်းစာမှာ တစ်လ တစ်ရာငါးဆယ်နဲ့ ညအယ်ဒီတာ လာလုပ်တာ’

ဪဒါ ဆရာဦးတင်အောင် ဝါးခယ်မမြို့မှာ ကျောင်းဆရာဘဝနှင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် အရက်မသောက်ရသဖြင့် အထက်တန်းပြဆရာအဖြစ်က အလုပ်ကထွက်လာခဲ့သော ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါကလား။

* * *

ကျွန်းရာ အကြို

လူ့ဘဝ၊ လူ့လောကလမ်းကြောင်းကြီးသည် တစ်သမတ်တည်း ဖြောင့်ဖြူသွားသည်ဟူ၍ မရှိတတ်ပါ။ အနိမ့်၊ အမြင့်လည်း ရှိမည်။ အကျွေးအကောက်များလည်း ရှိလိမ့်မည်။ ချောမွေ့ပြေပြစ်ခြင်းနှင့် ကြမ်းတမ်းဆက်ခဲခြင်းများလည်း အမှန်ရှိ ကြသည်။

လူတို့၏ ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းများကလည်း အံ့ဩဖွယ် ပြုပြင်ပြောင်းလဲတတ်သည့် သဘောသဘာဝအလျောက် ဆရာနန္ဒမိတ်၏ကံကြမ္မာ အလှည့်အပြောင်းကလည်း ရုတ်တရက်လျှင်မြန်စွာပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ဗြဝတီမဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာတာဝန်က အနားယူလိုက်ပြီ။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏သတင်းမှာ နာဂိုပိုင်အတွင်း စာပေနယ်မှာ ပျံ့လွင့်သွားသည်။

ထိုသောအခါ စာရေးဆရာအောင်လင်း၊ လေးမြင့်နှင့် ကိုတင်မောင်မောင်

တောင်တန်းပြုစုမှုကို တောင်သံသ့

တို့သို့ဦးသား ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် အချော်ယမကာဆိုင်များအနွဲ့ လိုက်လံရှာဖွေကြရာ ညဗိုဇဝင်စုပ်ချုပ်သည် အထိ ဘယ်ဆိုင်မှာမျှမတွေ့ရ။ ည ၇ နာရီကျော်ကျော် ကမာရွတ်က သူ့အိမ်သို့ရောက်သွားတော့ ဧည့်သည်သုံးလေးယောက်နှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ကနေသည်ကို ပြန်ပြန်နှင့်တွေ့ရတော့သည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်ပဒေ

ဆရာနန္ဒမိတ်သည် အနီးကပ်ပေါင်းလေ ခင်မင်စရာ၊ ကြည်ညိုစရာကောင်းလေ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိနားလည်ခဲ့ရသည်။ သူသည် အတိတ်ကို ပြန်လည်ကြည့်တတ်သောလူမျိုးမဟုတ်။ တမ်းတ၊ လွမ်းဆွတ်၊ နာကျည်းနေတတ်သော လူမျိုးမဟုတ်...’

သာ မဂ္ဂဇင်းကို စာပေရသစုံမဂ္ဂဇင်း ကြီးအဖြစ် ထုတ်နေပြီဆရာ။ ကိုအောင်လင်းက အချိုင်းစပယ် အခန်းဆက်ဝတ္ထုရှည် ရေးပေးမယ်။ ဆရာက နာယကစာတည်း၊ အယ်ဒီတာချုပ်ပေါ့။ ထိုင်ပေးပါ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ညလုံးလိုက်ရှာနေကြတာ’

မဂ္ဂဇင်းဆိုင်ရှင် ကိုတင်မောင်မောင်က လိုရင်းစကားကို တည်ပြောလိုက်တော့ သူ ဝမ်းသာအားရလက်ခံလိုက်လေသည်။ ရုပ်ရှင်ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတွင် မိမိက တာဝန်ခံအယ်ဒီတာဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် မိမိ အယ်ဒီတာစားပွဲခိုင်းမှာ ဆုံလာခဲ့ကြရသည်။ အနီးကပ် စတင်ဆုံစည်းလာရသည်။

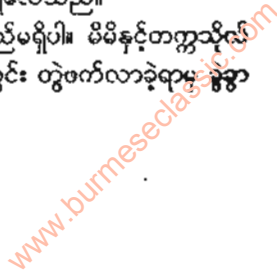
ဆရာနန္ဒမိတ်သည် အနီးကပ်ပေါင်းလေ ခင်မင်စရာကြည်ညိုကောင်းလေ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးဖြစ်ကြောင်း သိနားလည်ခဲ့ရသည်။ သူသည် အတိတ်ကိုပြန်လှည့်တတ်သော လူမျိုးမဟုတ်။ တမ်းတ၊ လွမ်းဆွတ်၊ နာကျည်းနေတတ်သောလူမျိုးမဟုတ်။ ပစ္စုပ္ပန်ကာလကိုသာ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စနစ်တီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အောင်လင်း၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်တို့ရှိနေသော ရုပ်ရှင်ပဒေသာမဂ္ဂဇင်း တိုက်မှာလည်း စာရေးဆရာတွေနှင့် စည်ကားနေပြီ။

စာရေးဆရာများကို ယမကာဖြင့်ညှော်တတ်ပြုတတ်သော ပိုင်ရှင် ကိုတင်မောင်မောင်၏ တာဝန်ကျေပွန်မှုကြောင့် ရုပ်ရှင်ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ နာမည်ကျော် စာရေးဆရာများဖြင့် နေ့စဉ်စည်ကားလျက်ရှိလေသည်။

သို့သော် မည်သည့်အရာမျှ တည်မြဲနေသည်မရှိပါ။ မိမိနှင့်တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်မှာလည်း တစ်နှစ်ကျော်၊ နှစ်နှစ်ကာလအတွင်း တွဲဖက်လာခဲ့ရာမှ နွေရာလို့က်ကြရပြန်လေပြီ။

* * *

နဝဒေးမှ ချစ်ကြည်မှု

၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၁၆ ရက်နေ့မှစ၍ မိမိနှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်တို့ အရင်းနှီးဆုံး၊ အနီးကပ်ဆုံး လက်တွဲခဲ့ကြရသည်။ နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းကြီးတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က အယ်ဒီတာချုပ်၊ မိမိက တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ။

ထင်ရှားနေသောမဂ္ဂဇင်းကြီးနှင့် ရင်ဘောင်တန်း အပြိုင်အဆိုင် တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ရသည်ဖြစ်၍ အယ်ဒီတာတစ်ယောက်၏ အရည်အသွေးများကို ဆရာနန္ဒမိတ် ဖော်ထုတ်သုံးစွဲခဲ့ပြီ။

'အယ်ဒီတာဆိုတာ စာမူထိုင်ဖတ်ပြီး ရွေး/ပယ်နေလို့ တာဝန်မကျောဘူး။ ကိုယ့်မဂ္ဂဇင်းမှာ ဘာတွေလိုအပ်မလဲ၊ အခြားမဂ္ဂဇင်းနှင့်မတူတဲ့ အကြောင်းအရာ တွေ ဘာတွေတင်ပြသင့်သလဲ၊ စာဖတ်သူအတွက် ဘယ်လိုအကြောင်းအရာ တွေက အကျိုးပြုမလဲဆိုတာတွေ ကြံဆရမယ်။ လုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိရမယ်။ မတူညီ မှုလေးတွေ ထွင်နိုင်ရမယ်။ ထွင်တတ်ရမယ်'

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကိုင်ပြီဆိုသည်နှင့် အယ်ဒီတာချုပ်၏စကားဦး ဖြစ်ပါ သည်။ ကဲ ... ကြည့်။

'မဂ္ဂဇင်းတွေလွန်လိုက်ရင် အဖွင့်စာမျက်နှာတိုင်းဟာ ကဗျာနဲ့ ချည်း ဖွင့်ကြတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကဗျာမသုံးချင်ဘူး။ တစ်မျက်နှာ ဝတ္ထုသုံးမယ်။ ပထမတော့ ကိုယ်က လမ်းကြောင်းရေးရာပေါ့။ နောက် စာမူတွေ ဒလဟောဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ မဂ္ဂဇင်းအတွင်းမှာလည်း အတို ထုံးဝတ္ထု တစ်လကို သုံးပုဒ်လောက်ထည့်မယ်။ စာရေးချင်တဲ့သူတွေ ကို ကြော်ငြာခေါ်လိုက်ပါ။ စာမူတွေ ဝင်လာမစဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မဂ္ဂဇင်းရဲ့ကြွေးကြော်သံကတော့ နဝဒေးကြီး အမှန်တရားချီတက်လာ ပြီပေါ့။ အင်္ဂလိပ်လိုကတော့ The truth is on the march ပေါ့'

မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင် စတင်ကိုင်တော့မည်ဆိုသည်နှင့် ဆရာနန္ဒမိတ်သည် မဂ္ဂဇင်း၏အသွင်အပြင်၊ အဆင်တန်ဆာများအကြောင်းကို လေးလေးနက်နက် ညှိနှိုင်းမှုပြုလေသည်။

'နောက်တစ်ခုရှိသေးတယ်။ အခုရေးနေကြတဲ့ Cover Story ။ ဘယ် စာအုပ်မှာကြည့်လိုက်၊ ကြည့်လိုက် အရပ်အမြင့်၊ ခါဘယ်လောက်၊ တင် ဘယ် လောက်၊ ရင်ဘယ်လောက် ဒါတွေချည်းပဲ။ ကျွန်တော်လိုချင်တာက မျက် နှာနဲ့ရင်တစ်ယောက်ဟာ သူ့မိဘ၊ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုလှုပ်ရှားနေတယ်၊ ဘယ်လိုကြိုးပမ်းအားထုတ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်း။ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းလို ဖတ် ကောင်းနေရမယ်။ စိတ်ဝင်စားနေရမယ်'

'အဲ၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အယ်ဒီတာဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့လိုလူတွေက

တိုယ်တာဝန်ပေးမယ့်လူကို ရွေးတတ်ဖို့လိုတယ်။ ကိုယ်လိုချင်သလို သူ့စရာ နိုင်ပါမလား။ ရေးတတ် ပါမလားပေါ့ဗျာ'

ဤသို့ပင်လျှင် ဆရာနန္ဒမိတ်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် အမှန်တရားချီတတ် လာသော နဝဒေးကြီး အောင်အောင်မြင်မြင် စာပေနယ်မှာ ထင်ရှားခဲ့ပါသည်။

နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းတွင် ထင်ရှားသောအဆိုတော် ထား။ တင်တင်မြ စသဖြင့် သူတို့၏ဇာတ်ပုံ၊ သူတို့၏ ထင်ရှားသောတေး၊ ထိုတေးသီချင်းကို ဝတ္ထုဇာတ် လမ်း ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားတင်ပြခဲ့သည်။

နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းတွင် ဇာတ်ပုံအယ်ဘမ်များ ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။ ဇာတ်ပုံအသစ်များ ရိုက်ကူးတင်ပြခြင်းမဟုတ်ပါ။ နှစ်ကာလရှည်ကြာစွာက ဇာတ် ပုံအဟောင်းများ ရှားပါးဇာတ်ပုံများ ကိုရှာဖွေ၍ ဆန်းသစ်တင်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မဂ္ဂဇင်း၏မျက်နှာစာရှေ့ပိုင်းတွင် မာတိကာအညွှန်းကိုလည်း စိတ် ဝင်စားဖွယ် သရုပ်ဖော်ပုံ၊ စာသားအညွှန်းနှင့် ဖော်ပြခဲ့သည်မှာလည်း မိမိတို့ နဝဒေးကစခဲ့သလား ထင်သည်။

စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာတို့၏ အဆိုအမိန့်များကိုလည်း မဂ္ဂဇင်းတိုက် သို့ရောက်လာလျှင် အမှတ်တရယူထားလိုက်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတွင် ပြန်လည် ဖော်ပြ မေးခဲ့ပါသည်။

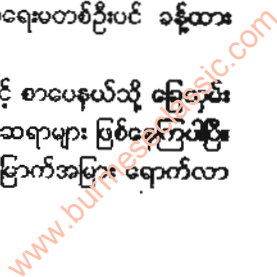
နဝဒေးမှတင်ပြဖူးကံပေးခဲ့သော ကာတွန်းဆရာ၊ ပန်းချီဆရာများပင်လျှင် ယနေ့ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားသောပညာရှင်ကြီးများ ဖြစ်နေကြသည်မှာ တကယ် စင်စစ် ဦးတင်အောင်၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ကျေးဇူးတရားများ မကင်းပါဟုဆို သွင် ဆိုနိုင်လောက်ပါပေသည်။

မိမိမှာလည်း တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် အနီးကပ်တွဲဖက်ခဲ့သည့်အတွက် အတွေ့အယူအဆ၊ မဂ္ဂဇင်းဒဏ်ပုံအတတ်ပညာ၊ အနုပညာများ ပိုမိုကြွယ်ဝခဲ့ ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

ဂူလယ်ဖူးအပေါ် စေတနာကောင်းသူ

တစ်မျက်နှာဝတ္ထုနှင့်၊ အတိုဆုံးဝတ္ထုများကို မဂ္ဂဇင်းမှဖိတ်ခေါ်လိုက်သော အခါ အံ့ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် နေ့စဉ် စာမူများရောက်လာပါသည်။ စာမူများ များပြားလွန်းသဖြင့် စာမူထိန်းသိမ်းရန် စာရေးပတ်စပီးပင် ခန့်ထား ဘာဝန်ပေးခဲ့ရပါသည်။

ထိုအခါတစ်မျက်နှာဝတ္ထု၊ အတိုဆုံးဝတ္ထုများဖြင့် စာပေနယ်သို့ ခြေတန်း မင်ခဲ့ကြသော လူငယ်အချို့ ယနေ့ထင်ရှားသောစာရေးဆရာများ ဖြစ်နေကြပါပြီ။ မဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုတိုအခန်းဖွင့်၍ စာမူတွေအမြောက်အမြား ရောက်လာ

သည်ကို သုံးသပ်လျက် သူ့စကားတစ်ခွန်းပြောလာသည်။

‘ကြည့်စမ်း၊ စာရေးတဲ့သူတွေ၊ စာမူအပုဒ်လေးငါးဆယ်ထဲက နှစ်ပုဒ်၊ သုံးပုဒ်ရအောင် အတော်ရွေးယူရတယ်။ ဒီတော့ စာရေးချင်တဲ့သူတွေ အများ အပြားဟာ စာရေးချင်စိတ်ရှိပြီး မဖော်စပ်တတ်ကြတာဘဲ။ ဟင်းတစ်အိုး ချက် သလိုပေါ့ဗျာ။ အစပ်အဟပ် မတတ်ကြတာဘဲ။ ကျွန်တော် စာရေးနည်းစာအုပ် တစ်အုပ် ပြုစုချင်တယ်။ စာအုပ်နာမည်က ‘စာရေးချင်သောသူများဆို့’ပေါ့။ ဘယ်နယ်လဲ’

‘ဟာ ကောင်းတာပေါ့။ သိပ်ကောင်းတာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ကိုယ်တိုင် ဇာတ်ရု လေ့လာရတာပေါ့ဗျာ’

ထိုသို့ဖြင့် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ‘စာရေးချင်သောသူများဆို့’ အမည်ဖြင့် စာပေကျမ်းငယ်တစ်စောင် ပြုစုထုတ်ဝေသွားခဲ့ပါသည်။

လက်ဆယ်ချောင်းကို ခေါင်းရာရွက်တင်

၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂ ရက်နေ့သည် မြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီး ခေတ် တစ်ခေတ် ပြောင်းလဲလိုက်သော ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးနေ့ကြီးပင် ဖြစ်ပါ သည်။

နဝဒေးမဂ္ဂဇင်းပိုင်ရှင် ဦးထွန်းအောင်သည် ဖဆပလအဖွဲ့ အကြီးအကဲ တစ်ယောက်ဖြစ်၍ ပါလီမန်အတွင်းဝန်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။ သူလည်း တာဝန်ဝတ္တရားများမှ အနားယူလိုက်ရသည်။

မိမိနှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လည်း မကြာမတင်ကာလမှာ အနားယူလိုက် ကြသည်။

မိမိတို့နှစ်ယောက်မှာ အလွန်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ကြပါသည်။ ယခု ပို၍ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ သူ့အိမ်သို့လည်း မိမိ မကြာခဏရောက်သည်။ မိမိ အိမ်သို့လည်း မကြာခဏ သူ့ရောက်ရောက်လာသည်။

မိမိသည် စာရေးဆရာများအားလုံးနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သူဖြစ်သည်။ စာရေး ဆရာများကို လေးစားကြည်ညိုသည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကိုတော့ မိမိသည် ဆရာကဲ့သို့ ကြည်ညိုသည်။ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လိုလည်း လေးစားသည်။ ကလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်သကဲ့သို့လည်း ချစ်သည်။

သူသည် အရက်ကိုကြိုက်သူဖြစ်၏။ အရက်သောက်ရင်း ညင်ညင်သာသာ ငြိမ့်ငြိမ့်ညောင်းညောင်း ကတတ်သည်။ သူ့အရက်မူးလျှင် အားလုံးပျော်ရွှင်ကြ သည်။ ‘ထောင်ပေါ်မှာ ပဝါပျောက်’သီချင်းကို ပွဲတောင်းကြသည်။ တောင် ပေါ်မှာ ပဝါပျောက်သီချင်းနှင့်ပင် ထင်ရှားကျော်ကြားလျက်ရှိသည်။ တကယ်

စင်စစ် သူသည် ကိုယ့်စိတ်ကိုဖြေဖျော်လျက် အနာဂတ်အတွက် အာဆာစီအဖွဲ့ကြီး သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု မိမိယူဆသည်။ သူ့ရင်ထဲ၌ အမှန်တရားအဘိဓမ္မာများ အပြည့်အဝကိန်းအောင်းနေသူဟု မိမိယုံကြည်သည်။

သူပြောသွားသော စကားတစ်ခွန်းသည် မိမိဘဝအတွက် ခိုင်ခိုင်မာမာ ခင်ကျင်းပေးလိုက်သော လမ်းကြောင်းကြီးနှင့်ပင်တူလှသည်။ ထိုလမ်းကြောင်း ကြီးမှာ ခြောင်တန်းစွာ မိမိလျှောက်လှမ်းသွားနိုင်မည်ဆိုလျှင် ‘ဒီမှာကိုလေးမြင့်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်တစ်ခုပေးမယ်။ ခင်ဗျာဟာ လောကမှာ ယုန်ကလေးရဲ့ခေါင်း ဖြစ်ချင်သလား။ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့အမြီးဖြစ်ချင်သလား’

မိမိမှာ ရုတ်တရက် စကားပြန်မပြောနိုင်။

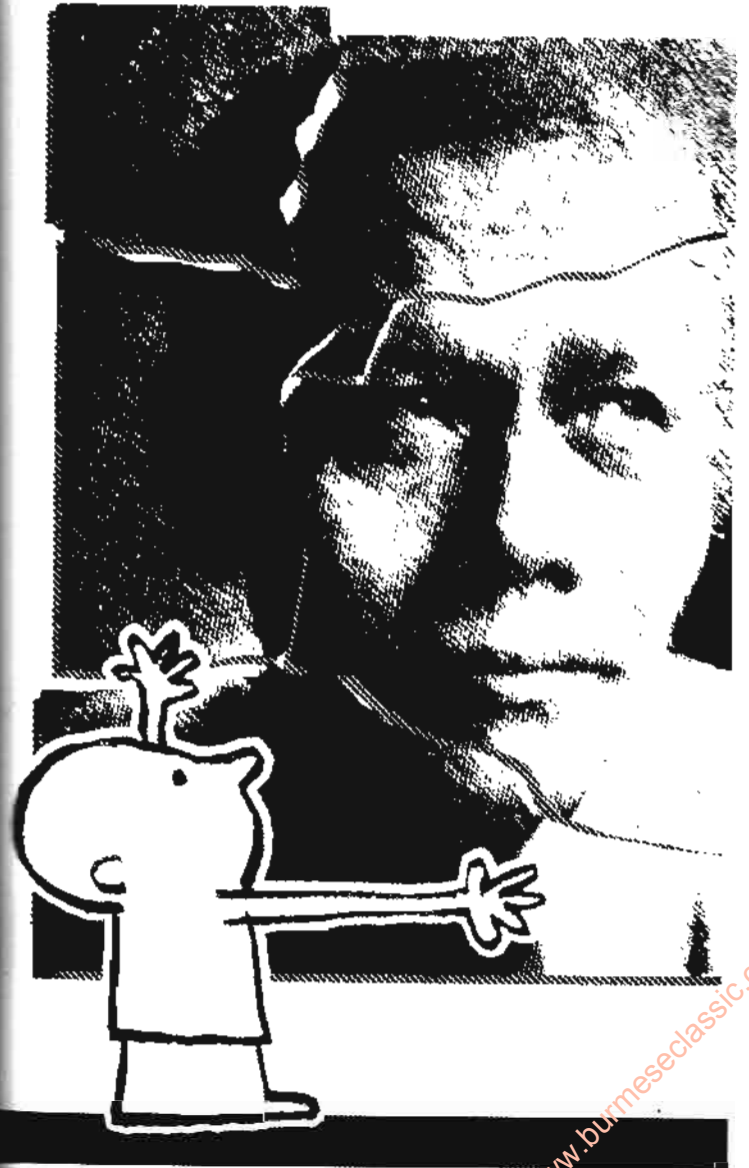
‘ကျွန်တော်ကတော့ ခြင်္သေ့ကြီးရဲ့အမြီး ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ချင် သူ့များ။ ယုန်ကလေးရဲ့ခေါင်းပဲ ဖြစ်ချင်တယ်’ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမြင့်ပြီး ဖြစ်သော်လည်း သူ့စကားအသံတို့သည် မိမိနားတွင် မကြာခဏ ကြားယောင် လျက် ရှိပါသည်။ မိမိကိုယ်မိမိ အမြဲတမ်း အားမာန်သွင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း မိမိကိုချစ်သော မိမိကလည်း အလွန်လေးစား ချစ်ခင် ကြည်ညိုရပါသော ဦးတင်အောင်၊ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား လက်ဆယ်ချောင်း ကို ခေါင်းမှာရွက်တင်လျက် အကြိမ်ကြိမ် ဂါရဝပြုလိုက်ပါသည် ဆရာ။

လေးဖြင့်

တက္ကသိုလ်နဲ့ပိတ် ဝိုင်းစာပိုဒ်အေး

တက္ကသိုလ်ခင်မောင်အေး

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ပုံရိပ်အပိုင်းအစ

တက္ကသိုလ်ခင်မောင်အေး

ကျွန်တော် စာရေးစပြုခဲ့သောကာလက စာရေးဆရာများထဲမှ ကျွန်တော် ပထမဆုံးသိခဲ့ရသူမှာ စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရန်ကုန်ခရိုင် ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအသင်းက မိတ္တူကူးစက်ဖြင့် နိုက်နိုက်ထုတ်ဝေသော လက်ရေးစာစောင်တွင် ကျွန်တော့်ကို ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ရေးခိုင်းပြီး ထည့်သွင်းခဲ့ပါသည်။

စာစောင်ကို ကြီးကြပ်ထုတ်ဝေသူများကလည်း ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ချားဖြစ်၍ ကျွန်တော်ကလည်း စာတိုပေစကလေးများ ရေးနေစပြစ်သည် အားလျော်စွာ ဝမ်းသာအားရ ကျွန်တော်ရေးပေးခဲ့ပါသည်။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကလည်း ကျွန်တော့်စိတ်ကူးသက်သက် မဟုတ်ပါ။ ထို ဇာတ်က ဗန္ဓုလပန်းခြံစောင့်လူကြီးတစ်ဦးက ပြောပြသောအဖြစ်ကို ကျွန်တော် က စိတ်ကူးနှင့်ဆက်စပ်ပြီးရေးလိုက်သော ဝတ္ထုတိုလေး ဖြစ်ပါသည်။ မဟာ ဗန္ဓုလပန်းခြံအတွင်း၌လည်း လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီးကို တည်ဆောက် နေဆဲကာလ ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်ကလည်း ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်း။

ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကတော့ ထိုစဉ်က ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုကြီး ဖြစ်ပွား နေခြင်းကြောင့် နယ်မှစစ်ပြေးဒုက္ခသည်အဖြစ် ရန်ကုန်သို့ ပြေးလာခဲ့လျှံခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ဦး၏အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမိန်းကလေးမှာ လင်ယောက်ျားဖြစ်သူက သူပုန်သတ်၍သေခဲ့ပြီ။

ကလေးနှစ်ယောက်၊ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နှင့် ရန်ကုန်သို့ပြေးလာရကာ ပလက်
တောင်းဘေး၌ တဲထိုး၍နေရသူ၊ အလုပ်မရှိ အကိုင်မရှိဖြစ်နေရသူ၊ စားရမဲ့
သောက်ရမဲ့အဖြစ်နှင့် ဘဝကိုရင်ဆိုင်နေရသူ၊ ဒုက္ခရောက်နေသူဖြစ်ပါသည်။
ထို့နောက် တစ်ညတွင် ထိုမိန်းကလေးသည် လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်ကြီး
တည်ဆောက်နေဆဲအောက်၌ ဘဝပျက်ရမလိမ့်ဖြစ်စဉ် သူ့အစ်ကိုက အမှတ်
မထင်တွေ့လိုက်ရသောစာတ်လမ်း ဖြစ်ပါသည်။

ဝတ္ထုကလေးက 'နီ'သည်။ သို့မဟုတ် 'ပန်းရောင်'ဟု ပြောရပါလိမ့်မည်။
ထိုဝတ္ထုကလေးကို ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား တော်တော်များများက
ကြိုက်ကြပါသည်။

ထို့နောက်မကြာမီမှာပင် ထိုစာစဉ်ကို ပြုစုဆောင်ရွက်သော ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်းက ကျွန်တော်ကို စာရေးဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က တွေ့လိုကြောင်း
ပြောသည်ဟု ကျွန်တော်ကိုလာပြောပါသည်။ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော်
ရေးသော 'ထို' လွတ်လပ်ရေးကျောက်တိုင်အောက်မှာ' ဟူသောဝတ္ထုကလေးကို
သူ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာလုပ်၍ ထုတ်ဝေမည်ဖြစ်သော 'ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်
ရခိုင်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအသင်း'၏ လွတ်လပ်ရေးနှစ်ပတ်လည်
အထိမ်းအမှတ်စာစောင်၌ ထပ်မံထည့်သွင်းလို၍ ကျွန်တော်ထံ၌ ခွင့်တောင်း
လိုခြင်းဟု သိရပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်မှာ ထိုစဉ်က
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား
များထဲတွင် အစောဆုံး နာမည်
ရနေသော စာရေးဆရာများထဲ၌
တစ်ဦးအဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း တစ်ခါက ကျွန်
တော် သူငယ်ချင်းတစ်ဦးနှင့်အတူ
ကျောင်းဆင်တန်းတက်သွားစဉ်က
စကြိုလမ်းပေါ်၌ ရပ်နေသော
ကျောင်းသားတစ်ဦးကိုပြကာ
'အဲဒါ စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်
နန္ဒမိတ်ပဲ'ဟု ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။

ထိုကျောင်းသားမှာ အရပ်ခပ်
ပြတ်ပြတ်၊ မပိန်မဝ အနေတော်
ဖြစ်ကာ ဖျက်နာခပ်ပိုင်ခိုင်၊ မေး

ဆောင်ဆိုင်နှင့်ပြုကြီးကို ဆောင်ဆိုင်သူ

မိုး ခပ်ထည်ထည်နှင့်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်
သူ့ရုပ်ကို မှတ်ထားလိုက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

သို့သော်လည်း အမှန်တကယ်
တွင်မူ ထိုကျောင်းသားမှာ စာရေးဆရာ
တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်မဟုတ်ပါ။ လူချင်း
ခပ်ဆင်ဆင်တူ၍ ကျွန်တော် သူငယ်
ချင်းက မှားပြော၊ မှားပြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တ ကယ် တမ်း၊ ကျွန်တော်
တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်
နေပါသည်။ လည်ပင်းကော်လာပြတ်၊ ရုပ်ပြုအင်္ကျီနှင့်၊ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီနှင့်
သပ်သပ်ရပ်ရပ် တည်တည်ခန့်ခန့်တွေ့ရသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတစ်ဦးက ခင်ဗျား
ကို လူများပြီး တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဟုအခြားတစ်ယောက်အား ပြခဲ့ဖူးကြောင်းကို
ပြောလိုက်မိပါသည်။

ဤတွင် သူကပြော၍ 'ခင်ဗျား သူငယ်ချင်းကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ လူချင်း
မှားမှား တတ်ပလေ့များ၊ ဒီတက္ကသိုလ်မှာ ကျွန်တော်လောက်ချောတဲ့လူ ရှိ
သေးလို့လားဗျာ'ဟု ရယ်ရွှန်းပယ်ရွှန်းပြောလိုက်၍ ကျွန်တော်တို့ ရယ်လိုက်မိ
ကြရပါသေးသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ကျွန်တော်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သောကာလအတွင်း
တွင် နောက်ထပ် ထိုကဲ့သို့ ခပ်နောက်နောက်ရွတ်ရွတ် စကားမျိုးပြောသည်
ကို မကြုံတွေ့ခဲ့ရတော့သည်ကို သတိပြုမိပါသည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ကျွန်တော်တို့ရှိစဉ်က သူနှင့် မကြာခဏဆုံတွေ့
လေ့ရှိသော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူနှင့် ကျွန်တော် အတွေ့အဆုံနည်းပါး
ပါ၏။ နောက် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကထွက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ကိုယ့်ဘဝနှင့်
ကိုယ် နေခဲ့ကြရာတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကြီး ပြဝတီမဂ္ဂဇင်းကြီး၌ အယ်ဒီတာချုပ်
ကြီး ဖြစ်နေသည်ဟု ကြားရသောအခါတွင် ကျွန်တော်ဝမ်းသာခဲ့ရပါသည်။
ထိုစဉ်က ကျွန်တော်နှင့် သူ တစ်ခါ၊ နှစ်ခါမျှသာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရပါသည်။ သို့
သော်လည်း သူ့သတင်းကိုတော့ ကြားနေရပါသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း စာရေး
ဆရာများနှင့် ညနေတိုင်းလိုလို ပုလင်းထောင်ကြသည့်အကြောင်း ...

သို့သော်လည်း သူ စာရေးတော့မပျက်ပါ။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းမှာ ဖြစ်
ပျက်ခဲ့သော စစ်တွင်းအတ္ထုပ္ပတ္တိတော်တော်များများကို သူဘာသာပြန်ခဲ့သည်
ကိုတွေ့ရ၍လည်း ဝမ်းသာခဲ့ရပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ထိုစဉ်က
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများထဲတွင်
အစောဆုံးနာမည်ရနေသော
စာရေးဆရာများထဲ၌
တစ်ဦးအပါအဝင် ဖြစ်၏

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် ခင်မင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း

သူ့ကို တစ်ခါမှ 'နံနံမိတ်' ဟူ၍ ပျက်တီးပျက်ချော် မခေါ်ခဲ့ဖူးပါ။

သူ့နာမည်ရင်း ကိုတင်အောင်ဟုသာ ခေါ်ခဲ့၏။

သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်နှင့်

ဝါကြီးပါသည်။ ထို့ကြောင့်

သူ့ကိုလေးစားသောအားဖြင့်

ကျွန်တော် ထိုသို့မခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၏အခန်းသို့ ကျွန်တော်ဝင်ကာ သူနှင့် စကားပြောဖြစ်လေ့ရှိသည်။ ထိုကာလက နန္ဒမိတ်အနေနှင့် အတော်လှုပ်ရှားရုန်းကန်နေခဲ့ရသည်ဟု ထင်ပါသည်။ စာလည်း သိပ်မရေးနိုင်တော့ပါ။

မှတ်မှတ်ရရအားဖြင့် တစ်ခုပြောရမည်ဆိုလျှင် တစ်ခုသောညနေ၌ ကျွန်တော့်တွင်လည်း စာမရေ၍ ငွေကလေးရွှင်နေသဖြင့် သူ့ကို ယမကာတိုက် ရန် ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဖိတ်ခေါ်သွားခဲ့ပါသည်။

ဆိပ်ကမ်းသာလမ်းဆင်က အစိုးရအရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ကျွန်တော်တို့ ဝင်ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သူနှင့်ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း ယမကာခွက်ကိုယ်စီနှင့် ဖိမ်ယစ်ကကလေးလည်း မိနေကြသည်။

သို့သော်လည်း ထိုဆိုင်မှ စားပွဲထိုးကလေးများမှာ ထောင့်မကျိုးပါ။

ကျွန်တော်တို့ကခေါ်လျှင်လည်း ချက်ချင်းမလာကြ။ ကြားလည်း ကြားကြဟန်မတူ။ သူတို့ စားပွဲထိုးကောင်လေးအချင်းချင်းသာလျှင် နောက်ပြောင်ပြောဆို လှုပ်ရှားနေကြလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်တို့က လိုချင်တာရှိ၍ သူတို့ကိုခေါ်ပါသည်။ ပါးစပ်နှင့်ခေါ်မရ၍ ကျွန်တော်ကစိတ်မရွံ့ဘဲ ပန်းကန်ကိုဖွန်းနှင့် အသံထွက်အောင်ခေါက်၍ ခေါ်လိုက်မိပါသည်။

ဤတွင်မှ ကောင်လေးတစ်ယောက် အနားသို့ရောက်လာကာ ...

'အဲဒီလို ပန်းကန်ကို ဖွန်းခွဲမခေါက်ခွဲလျှင် ပါးစပ်ခွဲခေါ်ပါ။ ကြားရင်လာမှာ

နောက် သူ့မြဝတီမဂ္ဂဇင်းကြီးမှ နုတ်ထွက်ခဲ့ပြီး စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ ဝင်လုပ်သောအခါတွင်မှ သူ့ကို ကျွန်တော် အတွေ့များလာရသည်။

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင် အားလုံးလိုလိုနှင့် ကျွန်တော်က ခင်မင်သည်ဖြစ်ရာ ထိုမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ကျွန်တော် မကြာမကြာ ရောက်တတ်ပြီး ဝတ္ထုလည်း တော်တော်ရေးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသို့ ကျွန်တော် ရောက်သည့်အခါတိုင်းလိုမှာပင် သူ

ဝဲ'ဟူ၍ ခတ်ဆတ်ဆတ်ကလေးပြောပါသည်။

ဤတွင် ကျွန်တော်ကလည်း ခတ်ထွေထွေလေးဖြစ်နေပြီဖြစ်၍ ...

'ဟေ့ တို့ပါးစပ်ခွဲခေါ်နေတာ ကြာလှပြီ။ မင်းတို့မလာနိုင်လို့ ဖွန်းခွဲ ခေါက်ရတာပဲ' ဟုပြောလိုက်ရာ သူက ...

'မကြားရင် ကြားအောင်ခေါ်ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာလည်း နားပါပါတယ်' ဟု ထပ်တွန့်၍ပြောပြန်ပါသည်။

ကျွန်တော် စိတ်ထောင်ခနဲ ဖြစ်သွားပါသည်။ ထို့ကြောင့် ...

'ဟေ့ကောင် မင်းတော်တော့ကွာ။ တို့လိုတာပေး။ ရမ်းနှစ်ပက်ယူခဲ့။ မင်းနော့ချင်ရင် မြန်မြန်လုပ်' ဟုပြောလိုက်ရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ကျွန်တော့်ထက်ကိုဆွဲပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်စေကာ စားပွဲထိုးကလေးအား 'သွားကွာ၊ သွား။ နာတာသာယူခဲ့' ဟုပြောလိုက်မှ ပြဿနာပြီးပြေသွားရပါတော့သည်။

ပြီးမှ သူက လေးအေးကလေးနှင့် ...

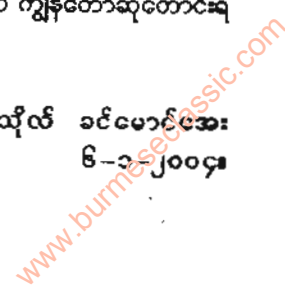
'ဒါ အစိုးရဆိုင်ဗျာ။ သွားပြီးရန်ဖြစ်မနေနဲ့။ ဥပဒေအရ သူတို့က တစ်ပန်းသာပြီးသား။ ပြည်သူပိုင်ပစ္စည်း ကာကွယ်ရေးဥပဒေချဉ်းသွားရင် ထောင်ထဲတန်း ဝင်ရလိမ့်မယ်' ဟုပြောပါသည်။ လူကြီးဆန်သော တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ပါပေ။

သူ့ကို သူနှင့် ခင်မင်သူတွေက တက္ကသိုလ်နံနံမိတ်ဟု ခေါ်ကြလေ့ရှိသည်။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် ခင်မင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော် လည်း သူ့ကို တစ်ခါမှ 'နံနံမိတ်' ဟူ၍ ပျက်တီးပျက်ချော် မခေါ်ခဲ့ဖူးပါ။ သူ့နာမည်ရင်း ကိုတင်အောင်ဟုသာ ခေါ်ခဲ့၏။ သူက ကျွန်တော့်ထက် အသက်နှင့် ဝါကြီးပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို လေးစားသောအားဖြင့် ကျွန်တော် ထိုသို့မခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူ ကွယ်လွန်ခါနီးတွင် သူ၌ စီးပွားရေးအကျပ်အတည်း ရှိခဲ့သည်ဟု ဆင်ပါသည်။ သူ့ထံသို့ ကျွန်တော်သွားပြီး တတ်နိုင်သမျှကူညီပမည်ဟု စိတ်ဓာတ်ဆောင်လည်း သူက အင်းစိန်တွင်နေသည်မို့ ဓုတ်တရက် မရောက်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ သူ့ထံသို့ ကျွန်တော်မရောက်မီမှာပင် သူကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။

သူ ကောင်းရာသုဂတိသို့ ရောက်ပါစေဟူ၍သာ ကျွန်တော်ဆုတောင်းခဲ့တော့သည်။

ပြောရတာထက် ပေးတာပိုအား...

တက္ကသိုလ်တင်လွင်စွဲ

ကြွေသော်လည်း ကျေနပ်ရစ်သော...

တက္ကသိုလ်တင့်လွင်ဦး

(၁)

ကိုတသင်း သို့မဟုတ် အနုအငြိမ် ဣန္ဒြေဝေသီသီနှင့် ဝေရီရီရှပ်ပုံလွှာတစ်ခု
 - ပတ်ဝန်းကျင်က စိမ်းစိမ်းနေသည် ...
 - ရာသီကတော့ မိုင်းမိုင်းမှုန်မှုန်အုံ့အုံ့ပျူပျူ ...
 - သူကတော့ တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသော ပိုးသားတိမ်လိပ်များကို ရိုဝေစွာ
 ကြည့်လျက်
 မတုန်မလှုပ်ကျောက်ရုပ် ... စသည် စသည်
 - လွန်ခဲ့သော ၁၉၅၀ ခုနှစ်များ တစ်ပိုက်လောက်သီက နန္ဒာသောအရေး
 အဖွဲ့ အလင်္ကာသရုပ်ဖော်စုတစ်ခုကတော့ ဖြန့်တီးသော 'နန္ဒာပုလဲ' ကိုလိုလား
 ခင်ခုန်စွာ ဖတ်ခဲ့ရလေသည်။ ရင်အပြည့်ဝယ် မချီနှမ်းနယ်အောင် တင်ကျန် ရစ်
 နှဲသည် ထိုဝတ္ထုဩဇာလောင်းရိပ်အောက်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ သံယောဇဉ်
 သွယ်တာမှု(EMOTIONAL ATTACHMENT)သည် အကြောင်းအားလျော်စွာ
 ဆတ်ရတိုင်း သက်ဝင်ရှင်သန်နေဆဲရှိသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ကိုတသင်း
 နှိုင်းသည် ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်၏ ပုံရိပ်သည်လည်းကောင်း၊ ဖန်တီးထုထွက်
 အသက်သွင်းခဲ့လေသူ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ အတ္ထုပ္ပံရိပ်လွှာတစ်ပိုင်းတစ်စ
 သည်လည်းကောင်း၊ မမေ့ကောင်းလေသော နောင်အိပ်မက်ပမာ ရင်၌တသင်းသ
 သလှလှဖြစ်လျက် စွဲစွဲနှစ်နှစ် ...။

(၂)

တောတောင်အထပ်ထပ်တို့ ချပ်ကာပတ်ကာ ဝိုင်းရံညှပ်လျက် သဒေးချောင်း ရေအလျင်စီးသွင်ညိုရစ် ဝိုက်လည်အပ်သော သံတွဲခရိုင်၊ ရွှေလှေတိုက်နယ်၊ ဘုရားမော်ရွာကို အချက်အချာပြု၍ ရွာဦးကျောင်း ဆရာတော်သခင်ကေသရာဇိပတိ၏ စာကြည့်တိုက်ကလေးက အစပိုမိုရလျှင် သီလျော်အံ့ထင်၏။

ဆင်းရဲသော လယ်သမားမိဘများကမွှေး၍ တောမှပင် လူလားမြောက်ခဲ့ရသော်လည်း ကျွန်တော်သည် ကြေးစည်သံနှင့် ခေါင်းလောင်းသံများဝေစည်ရာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၏ စာအံသံ၊ ဘုရားရှိခိုးသံများနှင့် အတန်ပင် နားရွည်ဝဲခဲ့ရလေပြီ။ ကောက်သင်းနဲ့ ရိုးပြတ်နံ့သင်းထုံသော ရွာရိပ်ဝန်းကျင်ထဲသို့ နှစ်လိုစွာ ခြေဆန့်ရမည့်အစား ဆရာတော်သခင်ကေသရာဇိပတိ၏ စာကြည့်တိုက်လေးသို့ ခုံမင်မေ့လျော်စွာ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။ ထိုမှ တက်ဘုန်းကြီးသိန်းဖေ (သိန်းဖေမြင့်)၏ စစ်နှင့်အချစ်၊ နောက်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို နှစ်နှစ်ကာကာဖတ်မိရာတွင် အင်္ဂလိပ်ကပြား သူနာပြုဆရာမချောလေးနှင့် မြန်မာမျိုးချစ်စစ်စစ်လေးတို့၏ သမုဒယဇာတ်လမ်းဆယ် နှစ်မြောသွားမိလျက် မလွှပ်နိုင်အောင် ဖမ်းစားခြင်းခံရရာမှ စာရေးဆရာဖြစ်လိုသည် ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့ဖူးလေသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းစာအပြင် အင်္ဂလိပ်စာနှင့်တကွ ခေတ်ပညာ အတန်းကျောင်းဘာသာစုံကို သင်သူမှာ ဆရာတော်

တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက် သခင်ပေါက်စတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ့စာမည်က ကိုချစ်လှိုင်၊ ပုသိမ်ဇာတိ။ ကိုချစ်လှိုင်သည် ရန်ကုန်မှနေ၍ ဆရာတော်ထံ နိုင်ငံရေးတာဝန်နှင့်ရောက်လာရာ တိုက်ဖျက်ခေါ် အူရောင်ငန်းအုပရောဂါဖြစ်ပြီး မကျန်းမာခိုက် ကျွန်တော်တို့က လိုလေသေးမရှိ ရောဂါပျောက်ကင်းသည်အထိ ပြုစုပေးရာမှ လူချင်းအလွန်ခင်မင်သွားပြီး နောင်သော် သူသည် ကျွန်တော်၏ ဘက်စုံကျေးဇူးရှင် ဖြစ်သွားလေ၏။ သူကျေးဇူးကြောင့်ပင် အင်္ဂလိပ်စာ တီဆီခေါက်မိတတ်မြောက်ပြီး ပြည်တွင်းစစ်မီးလျှံအထွတ်အထိပ်ရောက်နေသော ၁၉၄၉ ခုနှစ်

တောင်တန်းနှင့်မြို့ပြတို့ တောင်သို့ တွင် ဆရာ၏ဆွေမျိုးများရှိရာ မြောင်းဗုဒ္ဓိသို့ တက်ရောက်ပညာသင်ကြားခွင့် ရ၏။ နိုင်ငံအနှံ့ကျယ်ပြန့်လာသော ပြည်တွင်းစစ် မီးလျှံကြီးကြောင့်လည်းကောင်း၊ စက်ဝဲစာပေခေါ် အနီရောင်ရင့်ရင့် တော်ထုန်စာပေများကို သဲကြီးမဲကြီး ဖတ်မိသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ ဖဆပလအစိုးရ နိုင်ငံရေး စစ်ရေးအကျပ်အတည်း ဖြစ်လာစေသည့် နှစ်တွင် လက်ဝဲဝါဒီဆရာကိုချစ်လှိုင် တောခိုရာနောက်သို့ စာကောက်ကောက်ပါ လိုက်သွားမိခဲ့ခြင်းမှာ စာပေနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရွှေချယ်လေးနက် ရှုခေါင်းပါးခြင်း(THE LACK OF RESPECT)ကြောင့်သာဟု ချွင်းချက်ထားရပါမည်။

သို့သော် 'လက်ဝဲသူငယ်နာရောဂါ'ဟူသောစာအုပ်ကို စာကြည့်တိုက်ဇာပင် ရရှိဖတ်မိရာမှ တရားသေလက်ဝဲအစွန်းရောက်၊ သေရဲသတ်ရဲပါသည် ဆိုသော အလံနီတော်လှန်ရေးလမ်းစဉ်ကြီး၏အမှားများကို မြင်လာပြီး တွေဝေထားစဉ် လူထုဒေါ်အမာ၏ဓမ္မဓပမေ(ဘာသာပြန်)၊ မဟာဆွေ၏သူပုန်ကြီး ဝန်းမော်တင်အောင်၏ ဘုန်းမောင်တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ ဒဂုန်တာရာ၏မေဝတ္ထုထို့ကို ခဲရာခဲဆစ် ရယူဖတ်ရှုမိရင်း တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ တိုးတက်သောအယူအဆများနှင့် တက်ကြွတော်လှန်သော ဝတ္ထုတိုလေးများကို ရခိုင်တန်ဆောင် ဇေဇင်းနှင့် သံတွဲခရိုင် တက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ဖတ်ရလေသည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်၏ ဝတ္ထုတိုလေးများကိုဖတ်ရသည်မှာ မျှင်ငါးပိသင်းသင်း၊ နှိုင်းငှက်သီးထောင်နှင့်ထမင်းကြမ်း၊ နယ်စားသလို အရသာရှိလှပါသည်။ မှတ်ဇာတ်ရရပြောရလျှင် သံတွဲမြစ်ကမ်းပါးရှိ ပြည်ဝရွာလေးမှ ကျောင်းဆရာမလေး (...)နှင့် တောခိုကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင်လေး ကိုကျော်သောင်းတို့၏ ချစ်ဇာတ်လည်း ဘဝအမြင်မတူသော အနုသဟဇာတ်လမ်းလေးကို ရင်၌စွဲလန်းချွက် ရှိနေလေသည်။

ထိုစာအုပ်များ၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် တောတွင်းသူပုန်ဘဝ ၄ နှစ်ကျော် ဇာလအရောက် နိုင်ငံရေး စစ်ရေး ချွတ်မြို့ကျနေသော သခင်စိုး၏အလံနီဒီဒီ ဆရာကိုချစ်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော်က 'ပါတီဝါဒနှင့် လမ်းစဉ်အပေါ်ဝေခန့်ခေ' ဆိုင်းစဉ်ဖြင့် ညီလာခံတွင် အဆိုတစ်ရပ်တင်သွင်းဝေခန့်ခဲ့သဖြင့် 'ဟောပစ္စည်းဆွဲ

ပျော်စင်လည်း မြင့်မိုဝင်တော်လှောင်
ရိုးတက်ကောင်ဆယ်
လူဖြစ်ရင်လည်း ကမ္ဘာဦးကျမ်းထဲက
ပြဿနာဆင်းသက်တဲ့လူနို့ခြံမု
ကောင်တယ်။ ဒီဝင်ကျမ်းထဲက
ပျောက်ကဆင်းသက်တဲ့လူဟာ
ပကောင်ဘုရား
လူနဲ့တူရင်လည်း လူမဟုတ်ဘူးဝေ
တို့ရခိုင်အခေါ်တော့...

ဇာတ်မြေကို ချစ်တတ်တတ်
တိုင်းချစ်ပြည်ချစ် မျိုးချစ်နိုင်ရေး
ဒေါင်းဆောင်တစ်ယောက်နှင့် အတူတူပဲ။
ပင်အာ စာရေးဆရာဖြစ်ရေးကို
အဓိက ရည်မှန်းထားတော့
ကနဦး ဇာတ်မြေကိုချစ်တတ်တတ်
နိုင်နှင့်လူမျိုးအပေါ်
အမှန်တကယ်သစ္စာရှိတတ်ပြည်တဲ့
စာရေးဆရာမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။

ခေါင်းဆောင်ကြီး သခင်စိုးက ပညာတတ်
ဘူစွာ၊ အချောင့်သမား၊ လက်ယာ သွေး
ဖိရေးဂိုဏ်းသားများဟုခွင့်ခွဲကာ တစ်ချက်
လွှတ်အမိန့်ဖြင့် တောတွင်းမြတ်ထုတ်
သတ် လုပ်လာသောအခါ ဆရာတပည့်
နှစ်ယောက် အသက်လုပြေး၍ အလင်း
ဝင်ခဲ့ရသည်အထိ စာပေကျေးဇူးနှင့်မကင်း
ဟုဆိုပါက ယတာဘူတကျပည်သာပင်။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

ရိပ်ခက်ဂနိုင် ခြိုင်လည်းမောင်၍ တောင်
လည်းခပ်ခပ်ခပ်ခပ် ခပ်သိမ်းစန့်လည်း၊ မြေညှိ
လိမ်းနေသော ရွှေပြည်ရိုင် ဓမ္မေရပ်မြေနှင့်
ကာ။ ဝေး၍ဝေး၍ ဆွေးခဲ့ရလေသည်။

တကား ...။

(၃)

ကိုဘသင်။ သို့မဟုတ် အနုအငြိမ် ဣန္ဒြေဝေသီသီနှင့် ငေးရီရီရုပ်ပုံလွှာ
၏ တစ်ပိုင်းတစ်စိတ်ကို ပြန်ကောက်ရသော် ဧရာဝတီမြစ်ရေအလှည့်စီးဆင်း ညှိရစ်
၍ ခပ်သိမ်းစန့်ကျင့် စိမ်းပြာလွင်နေသည့် စိမ်းစိမ်းခပ်ခပ် သိပ်ကပ်အလှမြို့ကလေး
ပါးဆယ်မမှာ ...။

၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ကျွန်တော်တို့ အလင်းဆင်ရောက်လာပြီး
နောက် ပုသိမ်မြို့တောင်ကုန်းလမ်းရှိ ကိုချစ်လှိုင်၏အိမ်ကြီးအိမ်တွင် သောင်
တင်လျက်ရှိခဲ့သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် ဆရာကိုချစ်လှိုင်အလုပ်ပြန်၍ အလယ်
တန်းပြဆရာအဖြစ် ဝါးဆယ်မမြို့တစ်ဖက်ကမ်း ရွာသစ်ရွာ အလယ်တန်းကျောင်းသို့
ပြောင်းရွှေ့ရသောအခါ ကျွန်တော်သည်လည်း လိုက်ပါလာခဲ့ရလေသည်။ ရွာ
သစ်ရွာတွင် စာပေဝါသနာအိုးတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုဝင်းဆွေနှင့်ရင်းနှီးခဲ့သည်။

တစ်နေ့ညနေ အိမ်ရှေ့မြေကွက်လုပ်တွင် ဆရာနှင့်ကျွန်တော် ဘက်မင်
တန်ကစားနေစဉ် ကိုဝင်းဆွေရောက်လာ၏။ ထုံးစံအတိုင်း စာအုပ်တွေ တစ်ဖွဲ့
တစ်ပိုက်ကြီးပါလာသည်အပြင် သတင်းထူးတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ယူဆောင်လာလေ
၏။ ယင်းသတင်းထူးမှာ ဆရာဦးတင်အောင်ဆိုသော S. A. T (အထက်တန်းပြ
ဆရာ)တစ်ယောက် ရန်ကုန်ကနေ သူတို့ကျောင်းသို့ပြောင်းရွှေ့လာကြောင်း၊ ထို
ဆရာမှာ သံတွဲဇာတ်မြစ်ပြီး စာရေးဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဖြစ်ကြောင်းဟူ၍ ...။

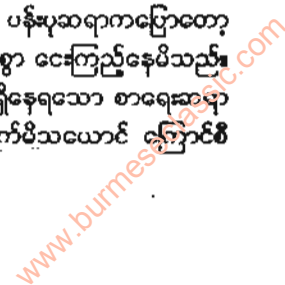
'တွေ့ချင်တယ်ဗျာ။ ဖြစ်နိုင်ရင်ဖိတ်ခဲ့ပါ'
သံတွဲသံယောဇဉ်မကုန်နိုင်သော ဆရာကိုချစ်လှိုင်က လိုလိုထားထား
ပြောတော့ ကျွန်တော်ကပါ ...

'ဟုတ်တယ်ဗျာ ကိုဝင်းဆွေ။ ဆရာနန္ဒမိတ်ကို ဆက်ဆက်ခေါ်လာခဲ့ပါ'
ဟု ထပ်ဆင့်ဖိတ်မိလေသည်။ ကိုဝင်းဆွေက ကျွန်တော်ကိုခင်မင်သလို ဆရာ
တို့ချစ်လှိုင်ကိုလည်း တောပြန်ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဟု သိထားရှိမျှားက
ကျောင်းဆရာတစ်ဦးအနေနှင့်လည်း လေးစားမှုရှိသောကြောင့် တရိုတသေပင်။
'သူကလည်း ကျွန်တော်ပြောပြလို ဆရာတို့နှစ်ယောက်ကို တွေ့ချင်ပါ
ထယ်တဲ့။ တစ်နေ့ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်' ဟုဆိုကာ ပြန်သွားလေသည်။

ကျောင်းဆိတ်သော တနင်္ဂနွေတစ်နေ့ည ဆရာနှင့်ကျွန်တော် စာအုပ်ကိုယ်
စီစတ်လျက် ညှော်ခန်းတွင်ရှိနေစဉ် ကိုဝင်းဆွေနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက် ပေါက်
ချလာသည်။ လူရွယ်မှာ အသက် ၃၅ နှစ်ခန့် အသားလတ်လတ်၊ မျက်နှာ
ဖြည့်ပြည့်၊ အရပ်ပုပုနှင့်ဖြစ်ပြီး မီးခိုးရောင်တိုက်ပုံနှင့် အကွက်စိပ်ပလောက် လုံ
အညိုကို ဝတ်ထားသည်။

ကိုဝင်းဆွေက 'ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ပါ'ဟု မိတ်ဆက်ပေးလိုက်
သောအခါ ဆရာကိုချစ်လှိုင်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြီးဆိုမှုနှင့် အတူ ရုတ်ချည်းတွင်
သူတို့ သိပ်မေ့သည်သာ လှိုက်လှဲလှဲ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖြစ်သွားကြသည်။ ပြီး
... ကိုယ်စီထိုင်၍ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ စကားပြော ဖြစ်ကြသည်။ ဆရာကိုချစ်လှိုင်
က ကျွန်တော့်ကိုလည်း လူရာသွင်သည်အနေနှင့် အထင်မကြီးလောက်သည်
ထင်ပုဒ်များကိုဖော်ကာ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြန်သည်။ ထိုအခါ
ဆရာနန္ဒမိတ်က သူ့ဇာတ်ကောင်ကိုဘသင်းကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော့်ကို ငေးငေး
နီနီကြည့်လျက် လက်ကိုကမ်းပေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်က သူ့လက်ကို
နီသောစွာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ဆွဲယူတုံ့ပြန်လှုပ်ရမ်းသောအခါ သူက ကျစ်လျစ်
သော ပိုးသားဆန်သည် အပြုံးနှင့် ခေါင်းညှိတ်လေ၏။ ပြီးမှ ပါလာသော
ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိသောက်ရင်း ...

'ခင်ဗျားက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် မြို့နယ်စစ်ခေါင်းဆောင်တောင် လုပ်ခဲ့
ထယ်ဆိုတော့ တကယ့်ဇော်(လ်)ရှိဘစ်တစ်ယောက်ပါပဲဗျာ။ အလေးပြုပါတယ်'
ဆို တိုဘသင်းကို ဖန်တီးထူဆစ်အသက်သွင်ခဲ့လေသူ ပန်းပုဆရာကပြောတော့
ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် ပီတိဝေစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။
မင်းသုန်စွာ သံယောဇဉ်တွယ်လျက် တသသ တလျလျရှိနေရသော စာရေးဆရာ
တို့ လူကိုယ်တိုင်တွေ နေရသောကြောင့်လည်း မင်သက်မိသယောင် ကြောင်စီ
နေမိသည်။

စိတ်ထဲကတော့ ပြောနေမိပါသည်။ 'မြန်မာနိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့မှာ အလံ နှိပ်တိဆိုတာ ငှက်ပျောတောမင်းသားအဆင့်လောက်တောင် မရှိပါဘူးဆရာ။ အဲဒီကပေးလိုက်တဲ့ မြို့နယ်စစ်ရေးတာဝန်ခံဆိုတာကြီးကို မသတိလွန်းလို့ စွန့်ပစ် ခဲ့ပြီးပါပြီဆရာ။ ကျွန်တော်အမှောင်ထဲက မိုက်ကြွေးတွေကြော့အောင် အလင်းထိ မှာ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်ရေးအတွက် ရည်မှန်းချက်အသစ်နှင့် ကြိုးစား ပြီး ဆပ်နေရပါတယ် ဆရာ'ဟု ပြောနေမိပါသည်။

'သူ့ အခု မက်ထရစ်မြေပုံကြီး စားနေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို မြန်မာပြည်မက်ထရစ်ထက် လန်ဒန်မက်ထရစ်ထိမှန်းပါလို့ မြှောက်ပေးထားတယ်' ဟု ဆရာကိုချစ်လှိုင်ကပြောပြီး ကျွန်တော် ဇွဲကြီးပုံ၊ စာပေဝါသနာထက် သန်ပုံတို့ကိုပါပြောပြတော့ ကိုဝင်းဆွေကလည်း 'ဟုတ်တယ် ဆရာ။ ဒီလူရဲ့ Aim and Object က စာရေးဆရာဖြစ်ရေးက တစ်ပြားသားမှမလျော့ဘူး။ သူ လက်တည်စမ်းရေးထားတာလေးတွေ ဖတ်ကြည့်ရတာ ဆရာမန်းမော်ရဲ့ Atmosphere အတိုင်းပဲ'ဟု ထပ်ဆင့်ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်က ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး 'ဟာ အာဂလုပ်'ဟု ဆိုလေ၏။ ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ခဲလျက် ငေးငေးရံရံ ...။

ကျွန်တော်က ဧည့်ခံရန် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်၍ ပြင်ဆင်ရလေသည်။ ရေခန်း ကြမ်းနှင့် ဆီလျော်ရာအမြည်းကိုလုပ်ပြီး ယူလာခဲ့သည်တွင် ဆရာနန္ဒမိတ် လွန်စွာ လျှာရည်ကျသွားပြီး ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ဘဲ တစ်စွန်းဆပ်စားလိုက်သည်။ ပြီးမှ 'အစပ်တည့်လိုက်တဲ့ ငါးနီတူသုပ်ဈာ။ ခင်ဗျားကိုတော့ ကျွန်တော့်ဇာတိမြို့နှင့် အတူ မပေနိုင်တော့ဘူး'ဟု ဆိုလေသည်။

'မှန်းရင်လည်း မြင်းမိုရ်တောင်လောက်မှန်းတာ ကောင်းတယ်။ လူဖြစ်ရင် လည်း ကမ္ဘာဦးကျမ်းထဲက ဗြဟ္မာက ဆင်းသက်တဲ့လူမျိုးဖြစ်မှ ကောင်းတယ်။ ဒါဝင်ကျမ်းထဲက မျောက်ကဆင်းသက်တဲ့လူဟာ မကောင်းဘူး။ လူနဲ့တူရင်လည်း လူမဟုတ်ဘူးဝေ။ တိုရိုင်းအခေါ်တော့ လဒူပေါ့ဝေ။ အင်္ဂလိပ်လို SUB-MAN ပြောတာ။ ကြားလား။ စစ်ရေးတာဝန်ခံလေး ကိုတင်အောင်ကျော်'

သံတွဲလေသံအပြည့်(Atmosphere)နှင့်ပြောတော့ ကျွန်တော်ကလည်း လှိုက်လှဲစွာ ...

'ဟုတ်ကဲ့။ ကြားပါတယ် ဆရာ။ ဆက်ပြောပါ' 'ဇာတိမြေကို ချစ်တဲ့စိတ်ဟာ တိုင်ချစ်ပြည်ချစ် မျိုးချစ်နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်နဲ့ အတူတူပဲ။ မင်းကစာရေးဆရာဖြစ်ရေးကို အဝီက ရည်မှန်းထားတော့ ကနဦး ဇာတိမြေကိုချစ်တတ်တဲ့စိတ်၊ နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအပေါ် အမှန်တကယ်သစ္စာရှိတဲ့စိတ်ပြည့်ဝတဲ့ စာရေးဆရာမျိုးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ အထူး

ရှောင်ရမကတော့ လဒူစာရေးဆရာမျိုးကိုပဲ'

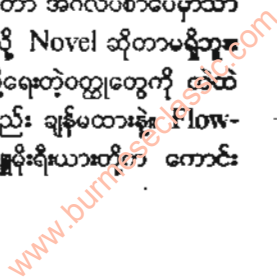
ဘယ်လောက်များလှပလိုက်တဲ့ ဒဿနနှင့် အဆုံးအမပါလဲ။ သည်လို မိမိလေးစားရသော စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏နှုတ်က ထွက်လာသည့်စကား ရပ်တွင် ညက်ညောသောသံစဉ်များ၊ ချိုကြည်နူးညံ့သော အပြုံးများ၊ သာယာ ချမ်းမြေ့သောအမူအသွင်နှင့် သဘောမနောဖြူစင်သန့်ရှင်းမှုများ အပြည့်ပါနေ သဖြင့် ကျွန်တော့်အတွက် အသက်ဆုံးတိုင် သတိရစွဲလမ်းနေရမည် မယ်လိုဒီ များပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ထိုနေ့က နှစ်နာရီကျော်ကျော် ပြေပြစ်ကျစ်လျစ်စွာ စကားပြောသွားပြီး မှ ပြန်သွားသော ဆရာနန္ဒမိတ်ကို ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းဖြူ လျက် စိတ်ညွတ်ရှိုင်းစွာ ကြည့်နေမိသည်။ သူ၏နည်းသားထဲတွင်ရှိသော အကြင်နာတရားနှင့် စာပေသဘောတရား အနုပညာ ပါရမီသတ္တများကို အထင် အရှား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ယခင်အဝေးကြည့်နှင့် ယခုအနီးကြည့် ရုပ် ပုံလွှာနှစ်ခုသည် စိတ္တစောင့်စွာပေါင်းဆုံသွားလေသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သည် အစွမ်းထက်မြက်သည့် အားဆေးတစ်ခွက်ကိုသောက်လိုက်ရသော လူနာ တစ်ယောက်လို လန်းဆန်းနေ၏။ တက်ကြွနေ၏။ သည်နေရာမှာ သူ၏ ဒဿန နှင့် အဆုံးအမသည် သင်္ကေတသာဖြစ်သည်။ အရင်းခံအချိတ်ရားကတော့ ကြင်နာ မှု ...။ စာပေနှင့်နီးနွယ်သော သံယောဇဉ်ကြီးမားသည့် သနားကြင်နာမှု။

(၄)

စာပေအငွေ့အသက်များနှင့် အတန်ပင်သင်းထုံသော ဝါခယ်မသည် လှပသောအနာဂတ်အား ဖန်ဆင်းလိုက်သော ဘူမိဇာတိသန်ပုန်ရာမြေဟု ကျွန် တော် ခံစားရသည်။ အစွမ်းအထက်ဆုံးကတော့ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ အနုပညာမြောက်သွန်သင်မှုများ။ သူ့အိမ်တွင် ဆရာကိုချစ်လှိုင်နှင့် ကျွန်တော် တို့ ထမ်းပြန်လည်ဖိတ်ကျွေးသော စေတနာပြည့်ဝမှုများအပြင် ဖြူဖြူသွယ်သွယ်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် ချောမောလှပသော ဆရာကတော် ဒေါ်အမာ(စစ်တွေသူ)၏ ကောင်းမွန်သော ရခိုင်လက်ရာအစားအသောက်များ ဖြစ်သည်။

'Novel လို့ခေါ်တဲ့ဝတ္ထုမျိုးကို ရေးတတ်ချင်ရင်တော့ အင်္ဂလိပ်စာ တွမ်းကျင်ဖို့လိုတယ်။ ဘာဖြုလို့လဲဆိုရင် Novel ဆိုတာ အင်္ဂလိပ်စာပေမှာသာ ဖို့တယ်။ မြန်မာစာပေမှာ နန်းတွင်းစာတိတွေကလွဲလို့ Novel ဆိုတာမရှိဘူး။ ဆမ်းမားဆက်မွန်း၊ ချားလစ်စစ်ကင်၊ ဂျက်လန်ဒန်တို့ရေးတဲ့ဝတ္ထုတွေကို လဲထဲ ဝင်ဝင် ဖြစ်အောင်ဖတ်။ ဂေါ်ဂီနဲ့ ချက်ကော့တို့ကိုလည်း ချန်မထားနဲ့။ Flow-ay ဖြစ်ချင်ရင်တော့ ဂျော့အိလီယက်နဲ့ ဒက်ဖနီဂျူးမိုးရီးယားတို့က ကောင်း

တယ်' စသည် စသည်ဖြင့် ဆရာ၏လမ်းညွှန်မှုများကို မှတ်သားရလေသည်။ တစ်စတစ်စ လူချင်းရင်းနှီးလာသောအခါ ကျွန်တော် လက်တည့်ဝမ်းရေးထားသမျှ စာတိုပေစေတော့ကိုဖတ်၍ အားနည်းချက်များကို သဘောပေါက်စေရန် ထောက်ပြချက်များ ဝတ္ထုရဲ့အသက်က စကားလုံးအားကောင်းစွာ ရေးသားချက် (Force full written) ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြချက်များ ထိုသို့ ဆရာနန္ဒမိတ်က စေတနာထားပြောပြသည့်ရက်များတွင် ပညာပြည့်ဝနုလုံးလှသော ဆရာကတော်က ရေနွမ်းကြမ်းနှင့် သဘောတော်သီးသုတ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ ရခိုင်မုန့်တီချက်ကို သော်လည်းကောင်း ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလုပ်၍ လာချပေးတတ်ခြင်းများသည်လည်း ဆရာထံမှရသည့် မေ့နိုင်ဖွယ်ရာမရှိသော စာပေအငွေ့အသက်များပါပင်။

‘ငြိမ်းချမ်းပါစေတော့’

ထိုနှစ်က သုတဒိပ်သာစာကြည့်တိုက်က ကြီးပျားကျင့်ပသော စာပေဟောပြောပွဲနှင့် ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် ကျွန်တော်ဝင်ပြိုင်ခြင်းသောခေါင်းစဉ် ဖြစ်သည်။ ဆရာကိုချစ်လှိုင်း၏အကြံပြုချက်၊ သူငယ်ချင်းကိုဝင်းသေ့၏တိုက်တွန်းချက် မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ဆန္ဒပြင်းပြချက်တို့ကြောင့် မောင်အောင်မော်(သံတွဲ) ကလောင်အမည်တပ်၍ ဝင်ပြိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခေါင်းစဉ်နှင့်အညီ ကိုယ်တိုင်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ပြည်တွင်းစစ်၏ အနိဗ္ဗာန်များကိုအခြေခံလျက် ကျွန်တော် စိတ်ပါလက်ပါရေးဖြစ်သည်။ ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းပါ စာမုက်နှာထက်ကျော်နေ၍ မနည်းနည်းယူတည်းဖြတ်ယူရသည်။ ပြီးသောအခါ ဆရာနန္ဒမိတ်ကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြီးတင်ပြတော့ ဆရာက လက်ကာလျက် ဖတ်ရန်ငြင်းပယ်သည်။ သူသည် ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့တွင်ပါဝင်နေ၍ ကြိုတင်မဖတ်လိုဟု ဆိုသည်။ ဤသည်ပင် သူ၏စာပေသမာဓိကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆုရစာရင်းကြေညာတော့ ကျွန်တော်ပထမ၊ ဒုတိယဝေးလို့ တတိယဆုပင် မချိတ်။ ဆုရွေးချယ်ရေးအဖွဲ့က အားနာ၍လားမသိ နှစ်သိမ့်ဆုပေးလေသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဆရာနှင့်တွေ့တော့ ‘မင်းက ဖော်စပ်နည်း မှားသွားတယ်။ ပြိုင်ပွဲပါဆိုမှ ပြိုင်ပွဲလိုမရေဘဲ တန်ဆင်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်မှာ သုံးမို့ စာမူတစ်ပုဒ်လို ရေးပစ်လိုက်တာကိုး’ ဟု ပြုံးအေးအေးနှင့်ဆိုလေသည်။

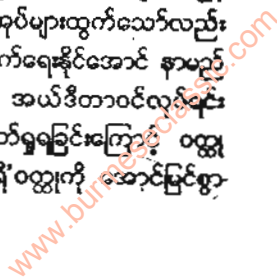
ကျွန်တော်သည် စိတ်ဓာတ်မကျသည့်အပြင် ပို၍ပင် စိတ်ဓာတ်တက်သွားလေသေးသည်။ ဆရာ၏ ‘တန်းဝင်စာမူ’ ဟူသောစကားကြောင့်ပင် ဖြစ်တန်ရာသည်။ ယင်းနောက်ပိုင်းတွင် ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ခပ်များများရေးဖြစ်သည်။ ရေးပြီးသမျှတွေကိုလည်း စာနယ်ဇင်းများသို့ ပို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် မည်သည့်စာမူကိုမျှ ဖော်ပြခြင်းမခံရ။ သည်နောက်တော့ ကျွန်တော်သည် ပုသိမ်၊ ပုသိမ်မှ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ခဲ့ပါ၏။ ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဆရာကိုချစ်လှိုင်း၏ပြောပြချက်အရ

ဆရာနန္ဒမိတ် ရန်ကုန်ရောက်နေကြောင်း သိရသည့်အတွက် မအူကုန်းဘက်တွင် နေသော ဆရာနန္ဒမိတ်ကိုသွားတွေ့တော့ အခန့်သင့်ပင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံတဝမ်းစားတသားကြိုဆိုလေသည်။ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းတွေ ပြောပြီးနောက် ကျွန်တော် စာပေအကြောင်းရောက်လာတော့ ဆရာကကျွန်တော်တို့ စာပေပွဲ အလားအလာရှိကြောင်း၊ ကြိုးစားလျှင် အောင်မြင်နိုင်သည် လက်စလက်နုရှိကြောင်း အားပေးစကားပြော၏။ ကျွန်တော်က ပါလာသောစာမူနှစ်ပုဒ်တို့ပေးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ထိုစာမူနှစ်ပုဒ်သည် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို သူကိုင်သော တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင်လည်းကောင်း၊ သူနိုင်သော စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းတွင်လည်းကောင်း ဖော်ပြခြင်းခံရလေသည်။ ဤသို့ မြေတောင်မြောက်ပေခြင်းဖြင့် ကျွန်တော် စာပေနယ်သို့ ခြေတစ်လှမ်းစင်မိသည်ဆိုလျှင် မှားပါပေ။ ကနဦးဆုံး ဝမ်းသာဝီတီကိုခံစားရလျက် ဆရာနန္ဒမိတ်ကို များစွာ တွေးရူးတင်မိလေသည်။

(၅)

တောရမှထွက်ခဲ့သည်မှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်ဖြစ်၏။ ဘဝကို စာပေနှင့် ပြန်လည် ထုထောင်ရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့်ဖြစ်၏။ တောရကရေးလာခဲ့သည့် စာမူများ တောရဆောက်တည်ဖက် ချစ်ခင်ရင်းနှီး၍ စာပေဝါသနာရှင် ကိုအုန်းဆွေဆိုသည့် ငွေရွှင်လူငယ်တစ်ယောက်လည်းပါလာခဲ့သဖြင့် ထိုနှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် ထိုဆုရွှင်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ထုတ်ဖြစ်လေသည်။ စာပေတစ်ခေတ်ထွန်းသစ်လျက် ပြား ၆၀ ၁ ကျပ်တန်များခေတ်စားနေချိန် စာရေးဆရာအဟောင်း၊ အသစ် လက်ရာများနှင့်အတူ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ဝတ္ထုများ ကြိုကြားကြိုကြား ထွက်နေချိန်၊ သူ၏ဇာတိမြေ သံတွဲကိုအခြေခံသော ကုန်းပွဲရေပွဲခေါ် လှေပြိုင်ပွဲ နောက်ခံဝတ္ထုများ ရိုသ်ရိုးရာ၏ ကျင်ပြိုင်ပွဲနောက်ခံဝတ္ထုများ ဖတ်ရလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်မှာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှထွက်၍ နဝဒေးသို့ရောက်သွားသောအချိန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် သွားတွေ့သောအခါ ဆရာအပြင် ထွက်နေချိန်မို့ မတွေ့ခဲ့ရပါ။

၁၉၆၂ ခုနှစ်မှသည် ၁၉၆၆ ခုနှစ်အထိ ငါးနှစ်တာကာလတွင် ကျွန်တော်သည် စာပေတယောကြီး ပိုက်လျက်ရှိ၏။ စာအုပ်များထွက်သော်လည်း အောင်မြင်ဘဲ ကွဲလျက်။ သို့သော် ဇွဲမလျှော့ဘဲ စာဆက်ရေးနိုင်အောင် နာမည်ကြီး စာပေတိုက်တစ်ခုဖြစ်သည့် ပင်းယစာပေတွင် အယ်ဒီတာဝင်လုပ်ငန်း ဆိုတိုက်၏ စုံလင်သောစာအုပ်များကို ထဲထဲဝင်ဝင်ဖတ်ရှုခြင်းကြောင့် ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ် ရေးဖြစ်သည်။ ‘နေ့ဦး ညလွမ်းကေရီ’ ဝတ္ထုကို အောင်မြင်စွာ

အဆိုသတ်ပြီး ထိပ်တန်းစာပေတိုက်တစ်ခုဖြစ်သည် မြစာပေတိုက်သို့ ပို့လိုက်
သောအခါ ဆရာဘုန်း(တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်) ဆရာအေး (တက္ကသိုလ် ခင်မောင်
အေး)တို့၏ စေတနာအလျောက် တည်းဖြတ်သုတ်သင် ရွေးချယ်ပေးမှုအပြင်
တင့်လွင်ဦး(ဒါရာဝတီ)ဟူသော ကလောင်နာမည်ကို ထုတ်ဝေသူက ဒွါရာဝတီကို
မြွတ်၍ တက္ကသိုလ်တပ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် တက္ကသိုလ်တင့်လွင်ဦးဖြစ်လာခဲ့ပြီး
ပရိသတ်အားပေးမှုကြောင့် စာပေဘဝ အခြေတည်ဖြစ်လေသည်။

သည်အချိန်အထိ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့်ကျွန်တော် မတွေ့ဖြစ်ပါ။ မြစာပေ
တိုက်က သူ၏ 'စာရေးချင်သောသူများသို့' လုံးချင်းထွက်သွားသည်ကိုသာ
တွေ့ရပြီး လူချင်းမတွေ့လိုက်ရပါ။

၁၀၇၇သည် ငှက်ခါးပျံသလို နိမ့်တုံမြင့်တုံရှိသည်စကားအတိုင်း ကျွန်
တော် အိမ်ထောင်ကျပြီး နောက်သုံးနှစ်ခန့်အကြာ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်
ကံစာတာ နလံထလာသည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဝတ္ထုအုပ်စု ၃၀ ခန့်ထွက်သွားပြီး
နောက်သုံးပုဒ်ကိုရုပ်ရှင်ရိုက်ဖြစ်၍ ငွေစလေးရှင်သဖြင့် မိသားစုနှင့်အတူ ဇာတိ
သံတွဲသို့ ဆွေမြမို့ပြသွားဖြစ်သောအခါ ဆရာနန္ဒမိတ် သံတွဲတွင်ရှိနေသည်ဟု
ကြားသိရလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ဆရာကတော် ဒေါ်အမာလည်း ကွယ်
လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ရောက်ခိုက် စာပေဝါသနာရှင် လူငယ်တစ်စု
ကဦးစီး၍ ကျွန်တော်ကိုအကြောင်းပြုပြီး စာပေဟောပြောပွဲလုပ်သောအခါ ကျွန်
တော်က ဆရာနန္ဒမိတ်ကိုပါ တက်ရောက်ဟောကြားပေးရန် တစ်ဆင့်ဖိတ်
လေသည်။ သို့သော် ထိုညဟောပြောပွဲတွင် ဆရာနန္ဒမိတ် 'ဖျား'နေ၍ တက်
ရောက်မလာနိုင်သဖြင့် ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့
ဟောပြောရလေသည်။

ဟောပြောပွဲအပြီးတွင် ဆရာနန္ဒမိတ် တပည့်ရင်းချာတစ်ယောက်၏
ဖောက်သည်ချချက်ကြောင့်သိရသည်မှာ ဆရာ၏ဝန်းဒေါ်အမာ ကွယ်လွန်သွားပြီး
နောက်ပိုင်းတွင် စိတ်ပန်းကိုယ်ပန်းဖြစ်ကာ ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လျက် စာမရေး
နိုင်တော့၍ ဇာတိမြေကိုရောက်လာပြီး ဆွေမျိုးများထံတွင်မိခိုနေကြောင်း၊ စီး
ပွားရေးအကျပ်အတည်းလည်း ဆိုက်ကပ်နေကြောင်း၊ ယမကာကိုလည်း အပိုပဲ
လွန်နေကြောင်း စသည်စသည်။ ကျွန်တော် တနိုင်တပ ကူညီဖြစ်ခဲ့၏။

နှစ်များ ကုန်လွန်သွားလေသည်။ ၁၅ နှစ်ကျော်ကာလ ၁၉၈၀ ခုနှစ်လွန်
များသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ ယင်းကာလတွင် ကျွန်တော်သည် ဆရာနန္ဒမိတ်
ကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရလေသည်။ စစ်ပြန်မပွဲစဉ်တွင် စာပေတပ်ပေးနေသော
အယ်ဒီတာလုပ်နေသည်ဟု သိရသည်။ လခကား ၆၀၀/-၊ သံတွဲသူ နောက်
အိမ်ထောင်နှင့် သားသမီးများပင် ထွန်းကားလျက်ရှိနေပြီဆို၏။ 'ခင်ဗျားကိုတွေ့

ရလို့ ဝမ်းသာရသလို အားလည်းတက်သွားမိတယ် ကိုတင်အောင်ကျော်ရာ။
ကြုံတုန်း အိမ်လိုက်ခဲ့ပြီးပျာ'ဟုဆိုကာ သူကခေါ်သွား၍ ကျွန်တော်လိုက်သွားရာ
ဆယ်ရပ်ကွက်၊ ဘုရားကြီးအနီး လမ်းကြားတစ်ခုထဲမှ သူ့နားနေထိုင်ရာ အိမ်
စာလေသို့ ရောက်သွားသည်။ ခြေရင်းခန်း ဆယ်ပေအခန်းကျဉ်းကလေး။ သူ
ဇနီးသံတွဲသူနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာ အသာညိုညိုချောချော ဆရာကတော်က
တော်ရွှေစွာဆက်ဆံ၍ ဧည့်ခံလေသည်။ စစ်တွေသူ ဒေါ်အမာကဲ့သို့ပင် သံတွဲသူ
ဆရာကတော်ကလည်း လွိုက်လဲ့ပူရှိသည်။ သို့သော် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သည်
အသွင်ကို ဆောင်လျက်။

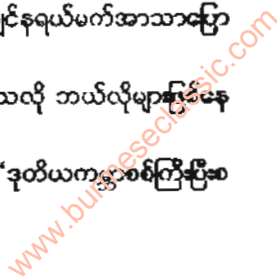
နှစ်ပေါင်းများစွာကြာသွား၍ စိမ်းသလိုဖြစ်သွားကာ ကျွန်တော်ကို တပည့်
တစ်ယောက်လို မဆက်ဆံဘဲ 'ခင်ဗျား ကျွန်တော်'နှင့် တန်းတူဆက်ဆံပြီး
ဇာတ်မှောက်ရေးရာနှင့် စာပေရေးရာများကို ဆွေးနွေးဖြစ်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ
ကျေးနပ်ဖွယ်မရှိ။ ဆရာမှာ အလွန်ပိန်ကျလျက် စားစက်နေရေးလည်း ရှုနာ
ပျက်ကုန်း ရှိတန်ရာသည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်အိမ်သို့ ဆရာ
နန္ဒမိတ်ရောက်လာပြီး ငွေရေးကြေးရေး အကူအညီတောင်းလေသည်။ သူ့မှာ
အိမ်စပေါ်တင်စရာမရှိ၍ အခက်ကြုံနေကြောင်း၊ ကူညီစေလိုကြောင်းဟူ၍ ဖွင့်ဖွင့်
ဆင်လင်းပင် ထုတ်ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာလိုသောငွေကို
ခေတနာပါပါ အဆောတလျှင် ရှာဖွေပေးလိုက်သည်။

စာပေသံယောဇဉ် မကုန်နိုင်သည့်အလျောက် ကျွန်တော်သည် ဆရာ
နန္ဒမိတ်ရှိရာ စစ်ပြန်မပွဲစဉ်တိုက်သို့ မကြာခဏ ရောက်ဖြစ်သည်။ သူက
တိုက်တွန်းသော်လည်း ကျွန်တော်ကမူ ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်ခန့် ရေးပေးဖြစ်သည်။
ကျွန်တော်စာမူကိုဖတ်ပြီး ခေါင်းစာညိတ်ညိတ်နှင့် နှစ်မြိုက်ကြောင်း ပြသည်။
ပြီး အပြုံးမမည်သော အပြုံးတစ်မျိုးကိုလည်း မသက်မသာပြုံးပြသည်။

'ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က အထူးအထွေပြောရမယ့်လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး
ဗျား၊ ဝါးဆယ်မတုန်းကပဲ ခင်ဗျား လက်စလက်နက် ကြိုက်ခဲ့တာပါ။ 'ငြိမ်းချမ်းမိ
ခေတော့'ကို ကျွန်တော် အခုထိမပေးသေးဘူး။ အခုလို ခင်ဗျား အောင်မြင်နေတဲ့
အခါမှာ ခင်ဗျားလက်ရာဆို ပိုပြီးကြိုက်ပေါ့ဗျား။ Flow ရော Presentation
ဒါ ကောင်းပွန်နေတာကိုတွေ့ရလို့ ခင်ဗျား နိုင်ငံကျော်နေတာကို မဆိုသြတော့ဘူး။
ဒါလေမယ့်၊ ဟဲ ... ဟဲ ...၊ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဂျင်နရယ်မက်အာသာပြော
အထို ခြစ်နေတယ်ဗျ'

'ခင်ဗျား ကျွန်တော့်စာမူက မက်အာသာပြောသလို ဘယ်လိုများဖြစ်နေ
သဲ ဆရာ'

သူက ပြုံးအေးအေး ခေါင်းညိတ်လျက်ကပင် 'ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးစ

ဆရာသေသော်လည်း
ဆရာ့စာတွေနှင့်တကွ ဒဿနတွေကတော့
ပသေဘဲ အပြင်လျက်
အာဝဇာတိသန်လျက်ရှိပါတယ်။
ဆရာ့ရဲ့ စာပဒဿနနဲ့
စာပေကိုယ်ကျင့်တရား အဆုံးအမများကို
ကျွန်တော်
အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်နာလျက်...

အချိန် ဝိုလ်ချုပ်ကြီးမက်အာသာက ပြော
တယ်။ ၃၈ ဖြည့်ကြောင်း (38 longitude)
မှာရှိတဲ့ ကိုရီးယားစစ်မြေပြင်ကို
ကြည့်လိုက်တော့ ပထဝီဝင်အရ အမှန်
အစက်ကလေးဆာ မြင်ရတယ်တဲ့။ ဒါပေ
မယ့် ညဘက်အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာ တောင်
နဲ့ မြောက်ကွဲနေတဲ့ ကိုရီးယား နှစ်နိုင်ငံ
အရေကို တွေးကြည့်လိုက်ရင် တစ်ညလုံး
အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ရှည်ရှည်လျား
လျားကြီးဖြစ်နေကြောင်း သတင်းထောက်
တွေကို ထုတ်ပြောဖူးတယ်ဗျာ့ဆိုတာ

စကားကိုရပ်ထားပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိသောက်သည်။ ပြီးမှ 'ခုလည်း
ခင်ဗျားစာမဟာ စာပေသမုဒ္ဒရာထဲက စာပေရေ့ကလေးစာစပ်ပွက်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
ခင်ဗျားလို ကိုယ်ထူးကိုယ်ချွန်ပြီး ဒီဂရီဟိုလဲဒါးတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင်
(ကျွန်တော် ဘွဲ့မရပါ။ အလွဲအထင်ကြီးဆဲခြင်းသာ ဖြစ်သည်။) နိုင်ငံသိစာရေးဆရာ
တစ် ယောက်ဖြစ်လာအောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ ကြိုးစားလာရုံပဲတွေ့တဲ့ တစ်နံတစ်လွှား
မျှော်မှန်းကြည့်လိုက်ရင် တွေးမဆုံးအောင် ရှည်ရှည်လျားလျားကြီး ဖြစ်သွား
တယ်။ အဲဒါအတွက် ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းဘူး။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခင်ဗျား
စာမူကို ကျွန်တော်ကြိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သုံးရေး မသုံးရေးကျတော့ ကျွန်တော်
မပိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်က အယ်ဒီတာသာဆိုတယ်။ စာမူဖတ်သမားသက်သက်ကိုး
ဗျာ'

စာပေသိက္ခာရှိ၍ ပွင့်လင်းလွန်းသော ဆရာ့စကားကို ကျွန်တော် ချက်
ချင်ကြီးပင် နားလည်လိုက်ပါသည်။

'ကျွန်တော်စာမူအတွက်နဲ့တော့ ဒီလောက်တောင်လည်း စိတ်မကောင်း
မဖြစ်ပါနဲ့ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဆရာကြိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်လုပ်ပြီ
သည်တစ်ခါလည်း သူက ပိုးသားဆန်ဆန် ကျစ်လျစ်စွာပြုံးလျက် ထုံ
အတိုင်း ဆေးပြင်းလိပ်ခဲနေလေသည်။ ပြီးတော့ ကိုဘသင်းကဲ့သို့ အနုအငြိမ်
ကုန်ခြေဝေသီသီနှင့် ငေးရီရီ။

ကျွန်တော့် ဝတ္ထုတိုများလည်း စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် တစ်ပုဒ်မျှဖော်ပြခြင်း
မခံရပါ။ ဆရာနန္ဒမိတ်ကိုလည်း နောက်ထပ်သွားပေတွေ ဖြစ်တော့ပါး။ စင်စစ် ဤ
တွေ့ဆုံခြင်းသည် နောက်ဆုံးအကြိမ်ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု စိုးစဉ်းမှုမစဉ်းစားမိခဲ့။
ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ရေကြည်ရာမြတ်နုရာနေ့

ရာ မှစာပေနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူပီ ထွက်သမျှစာအုပ်များကို မျက်မြည်
မြတ်ရှိခဲ့သောကြောင့် ဆရာနန္ဒမိတ်၏ ဘာသာပြန်စာအုပ်များ ကြီးကြားကြီးကြား
ထွက်လာတာတွေ့ရသလို သူ့ဆောင်းပါးများကိုလည်း မဂ္ဂဇင်းအချို့တွင် ထိုပိုင်း
ထိုပိုင်း ဖတ်ရသည့်အတွက် ဝမ်းသာရလေသည်။ သို့သော် ...

'ဆရာနန္ဒမိတ် ကွယ်လွန်ပြီ'
'ဟိုက်!'
လုံးစမထင်မှတ်ပါ။

၁၉၈၆ ခုနှစ်လောက်ကဟု ထင်သည်။ စာပေဟောပြောပွဲအတွက်
မြေလတ်ပိုင်နိဗ္ဗိသုံးစံမြို့က ဖိတ်ကြားသဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆရာစိန်ခင်မောင်စိ
ဦးဆောင်သောအဖွဲ့နှင့် ပါသွားရသည်။ ရထားပေါ်သို့အရောက်တွင် အဖွဲ့ဝင်
များဖြစ်ကြသည့် ဆရာမင်းသိမ်နှင့် ဆရာဖိုးကျောတို့ကိုတွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာ
အားတက်သွားသည်။ တစ်နှစ်က သူတို့နှင့် တစ်ကြိမ်မကတွဲခဲ့ဖူးရာတွင် အစစ
အဆင်ပြေသောကြောင့် အားတက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ လာဖီတီသူများ၏ စီစဉ်
ချက်အရ အထူးတွဲမှ စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ကြစဉ် ဆရာမင်းသိမ်က လူကံကြမ္မာ
အကြောင်းနှင့် စာပေရေးရာများပြောရာမှ ဆရာစိန်က ကောက်ခါငင်ခါ ဆရာ
နန္ဒမိတ်ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်ရာ အထူးဆုံးအားသင့်လျက် ကျွန်
တော်တုန်လှုပ် ခြောက်ခြားသွားရလေသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ဆရာစိန်
တပြောသည်မှာ ဆရာနန္ဒမိတ်ကွယ်လွန်ခါနီးတွင် စီးပွားရေးအကျပ်အတည်း
လူမှုရေးအကျပ်အတည်းနှင့် ကြုံတွေ့သဖြင့် လွန်စွာချို့ငဲ့ကာ ဆင်းရဲကျပ်တည်းစွာ
တွယ်လွန်သွားရကြောင်း ဆရာကြီးပီပိုးနှင့်ကဲ့သို့ တချို့နာမည်ကြီး စာရေးဆရာ
ကြီးငယ်တို့၏ဇာတ်သိမ်သည် မထင်မရှား အညတြိဆန်တတ်ကြောင်း ကံခေ
သော ဆရာနန္ဒမိတ်သည်လည်း ဘဝဇာတ်သိမ်းမလှရှာဘဲ အကျဉ်းနည်းဖြင့်ပင်
ဇာမသိ သူမသိဘဲ သပြီလင်ခဲလိုက်ရကြောင်းဟော၍ ဖြစ်၏။ ကြားရလေသမျှ
အရာသံဝေအတိုပြီးလျက် ရင်၌ထိခိုက်ခြင်းများစွာ ကျွန်တော် နင့်နှင့်ထန်ထန်
ခံစားရပါလေသည်။

'ဖြစ်မှဖြစ်ရလေဆရာရယ်'

သည်စကားကို ကျွန်တော် ပြောရမှဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ပြောလည်း
ပြောသင့်ပါတယ်။ ရင်ထဲမှာ ထုထည်ကြီးမားစွာရှိတဲ့ စာပေသိယောဇာတ်တွယ်တာမူ
(Emotional Attachment)ကတစ်ဆင့် ကျွန်တော် ပြောပါရစေဆရာ ...။

ကြွေသော်လည်း ဝေနေတတ်သော မဂ္ဂဿကခေါ်ပန်းပင်တစ်ပျိုး ဟို
အာမှာရှိကြောင်း စာထဲမှာဖတ်ဖူးပါတယ်။
ပမာဆိုမှ ထိုအတူ ...။

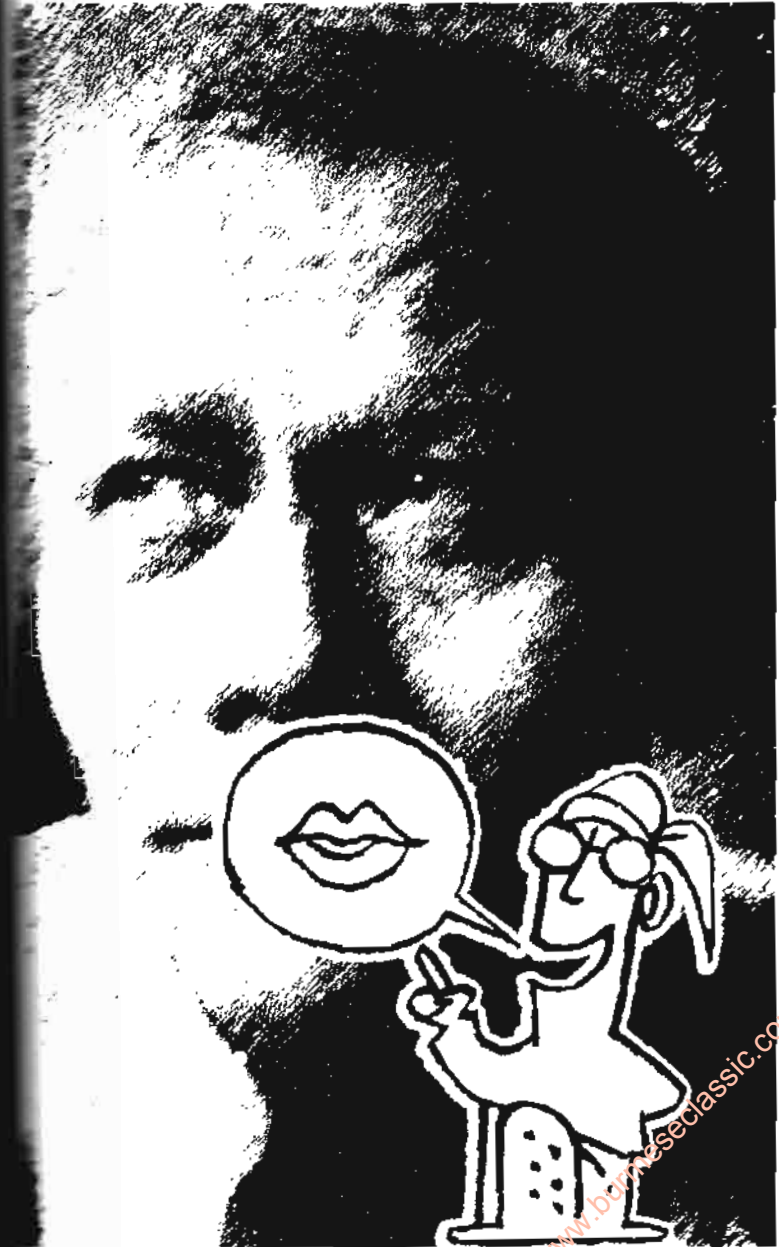

တက္ကသိုလ်မှပိုင်ပိုင် သို့မဟုတ်

ဆရာသေသော်လည်း ဆရာစာတွေနှင့်တကွ ဒဿနတွေကတော့ မသေ
ဘဲ အမြဲဝေလျက် ထာဝစဉ်ရှင်သန်လျက် ကျန်နေရစ်ပါတယ်။

ဆရာရဲ့ စာပေဒဿနနဲ့ စာပေကိုယ်ကျင့်တရား အဆုံးအမများကို ကျွန်
တော် အတတ်နိုင်ဆုံးလိုက်နာလျက် ကမ္ဘာဦးကျမ်းလာလူနဲ့ ဒါဝင်ကျမ်းလာ
လူနှစ်မျိုးကို ကွဲကွဲပြားပြားသိပါပြီ။ အသက်အရွယ်နဲ့ အတွေ့အကြုံအရ အစစ်
အမှန်စာရေးဆရာနဲ့ အတုရောင်စာရေးဆရာတို့ရဲ့ အတိမ်အနက်ကိုလည်း
ထောက်ဆဝေဖန်တတ်ပါပြီ။ ဆရာလို ကျွန်တော်လည်း စာရေးပြီး ထမင်းစား
လာရလို့ ကျေးဇူးတင်အနှိုင်းမရှိတဲ့ စာရေးခြင်းအတတ်ပညာကို ဆည်းပူး၍
ဆည်းပူးလျက်ပါ။ စာပေကိုယ်ကျင့်သိက္ခာကိုလည်း ထိန်းနိုင်သမျှထိန်းလျက်ပါ။
တစ်ဆက်တည်းမှာ ဖာတိမြေကိုချစ်တဲ့စိတ်ကိုမွေးပြီး စာပတ်ပြည်သူတွေကို
အလုပ်အကျွေးပြုနိုင်အောင် ကြိုးစားလျက်ရှိနေပါတယ်ဆရာ။ ဝါသယံမမှာ
နေတုန်းက ဆရာပြောခဲ့ဖူးသလိုပေါ့။ ဒါနဲ့ဆရာ၊ နောင်နှစ်ထဲမှာ ကျွန်တော်
သံတွဲကို တနိုင်တမလေး အကျိုးပြုဖို့သွားစရာရှိနေတယ်။ အဲဒါ ဆရာများ
ဘာမှာလိုက်ဦးမလဲလို့။

တက္ကသိုလ်တင့်လွင်ဦး

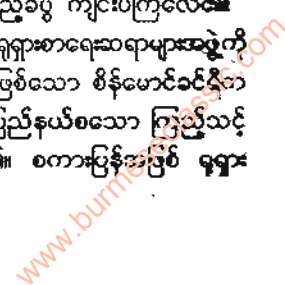
ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ မိတ်ထားစေတနာ

သောကြာမောင်ကလေး

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် စာပေလောကတွင် ထင်ရှားလှသော စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာကြီးဖြစ်၏။ ဆောင်းပါးပေါင်းများစွာ၊ ဝတ္ထုပေါင်းများစွာ ရေးသားခဲ့သူ ဖြစ်လေ၏။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် စာရေးသူ တွေ့ရ ကြီးရ ဆိုရသည်များထဲမှ ဆရာ၏ကျေးဇူးပြုမှုကြောင့် မြန်မာစာရေး ဆရာများ ပွဲလယ်တင့်ကာ ဝင့်ကြားနိုင်ခဲ့ပုံကို တင်ပြလိုပါ၏။ မြန်မာစာရေးဆရာ များ ဂုဏ်တက်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် ထိုအကြောင်းကို ပြန်လည်စဉ်းစား လိုက်မိတိုင်း မနေ့တစ်နေ့ကဖြစ်ရပ်လိုပင် စာရေးသူခံစားမိလေ၏။

ဖြစ်ရပ်မှာ နှစ်ကာလအတန်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ငွေတိုက် ဘုရားလမ်းရှိ ဆန်းကမ်းမှာ ရန်ကုန်မြို့၏ မျက်နှာစာခန်းမကြီးများထဲတွင် တစ်ခု အပါအဝင်ဖြစ်၏။ ထိုခန်းမကြီးထဲတွင် ဧည့်သည် ဆိုဗီယက်ရုရှားစာရေးဆရာ များနှင့် မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်းကြီးက ကြီးမှူးသော မြန်မာစာရေးဆရာ များ စာပေဆွေးနွေးပွဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် မိတ်ဆုံညှိခွဲပွဲ ကျင်းပကြလေ၏။

မိတ်ဆုံညှိခွဲပွဲ မကျင်းပမီအချိန်က ဆိုဗီယက်ရုရှားစာရေးဆရာများအဖွဲ့ကို မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာများအသင်း အတွင်းရေးမှူးဖြစ်သော စိန်မောင်ခင်၏ မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်း မန္တလေး၊ အင်းလေး၊ ရှမ်းပြည်နယ်စသော ကြည့်သင့် သီထိုက်သောနေရာများကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး၏။ စကားပြန်အဖြစ် ရုရှား

ပြည်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာနေထိုင်ခဲ့သော ကိုတင်မြင့်ပါရှိလေ၏။

မြန်မာနိုင်ငံအထက်ပိုင်းကို စုံစုံလင်လင်ပို့ဆောင်ပေးပြီးနောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ရောက်ပြီး ပုဂံညောင်ဦးသို့ ခရီးဆက်ရန်ပြင်ဆင်ရာ- ဧည့်သည် ရှုရှားစာရေးဆရာများ ခရီးပန်းနေပြီဖြစ်၍ အင်တင်တင်ဖြစ်နေ၏။ သို့သော် အိမ်ရှင်ကပို့ပေးလိုသဖြင့် ဧည့်သည်များမငြင်းသာဘဲ ပုဂံညောင်ဦးသို့ လိုက်ပါသွားရ၏။ ဤတွင် ရှုရှားစာရေးဆရာများ မှတ်ချက်ပြုသည်မှာ 'ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှုအမွေ ပုဂံမြေရှိ စေတီပုထိုးအမျိုးမျိုးတို့နှင့် မြန်မာမှုအနုပညာတို့ စုဝေးတည်ရှိရာ ပုဂံညောင်ဦးသို့ရောက်မှ မြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက်ရကျိုးနပ်မည်။ ပုဂံညောင်ဦးသို့ မရောက်လျှင် မြန်မာနိုင်ငံသို့ရောက်သည်မမည်' ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆိုဗီယက်ရှုရှားဧည့်သည်များ ပျော်ရွှင်ပြီး စိတ်ကြည်လင်နေချိန်တွင် ဆန်းကမ်းခန်းမကြီးထဲ၌ မိတ်ဆုံညီပွဲကြီး ကျင်းပလေ၏။ မြန်မာစာရေးဆရာများ ဆန်းကမ်းခန်းမထဲသို့ ဝင်လာမခံ တာသံသဖြစ်နေ၏။ ဧည့်သည် ဆိုဗီယက်ရှုရှား စာရေးဆရာများသည် စိန်ခင်မောင်ရီနှင့် စကားပြန်ကိုတင်မြင့်တို့ ဦးဆောင်ကာ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ ဤအချိန်တွင် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် အမျိုးသားဝတ်စုံဝတ်ဆင်လျက် လွယ်အိတ်နီကြီးလွယ်ကာ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခလယ်ကြားတွင် ဆေးပြင်ခရိပ်တို့ညှပ်၍ ဝင်ရောက်လာ၏။ ဆရာသည် ရောက်နှင့်နေသူများကို ကြည့်ရှုပြီး သူ၏လေ့စရိုက်အတိုင်း အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်နေ၏။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် လူကထိုင်နေသော်လည်း စိတ်က တစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်နေ၏။ အရာတစ်မျိုးကို ချင်ခြင်းတပ်နေ၏။ သို့ဖြင့် ရောက်နှင့်နေသော ဆရာကြီး ဦးရန်အောင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ တီးတိုးပြောကြားလေရာ ဆရာကြီး ဦးရန်အောင်က ငွေငါးကျပ် ထုတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုငွေဖြင့် ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သူ၏ ချင်ခြင်းကို ပြေပျောက်စေလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် စိန်ခင်မောင်ရီက စာပေဆွေးနွေးပွဲကြီး စတင်တော့မည် ဖြစ်၍ နေရာယူကြပါရန် အသံချဲ့စက်

ဖြင့် ပန်ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ဧည့်သည် ရှုရှားစာရေးဆရာများက မြန်မာစာရေးဆရာများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တစ်ဖက်တွင် အတန်းလိုက် အစီအစဉ်နေရာယူထိုင်ကြ၏။ အခမ်းအနားမျိုးဖြစ်သော စိန်ခင်မောင်ရီက ဧည့်သည်များကို မြန်မာစာရေးဆရာများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရာ အစွန်ဆုံးနေရာတွင်ထိုင်နေသူက အမျိုးသမီးစာရေးဆရာမ၊ သူမ၏ဘေးတွင် စတိုင်ပါပါဖြင့်ထိုင်နေသူက အခွဲခေါင်းဆောင် စာရေးဆရာ၊ ထိုသူ၏ဘေးတွင်ထိုင်နေသူက မှတ်စိတ်ကြီးနှင့် ကဗျာဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၏ဘေးရှိ အမျိုးသမီးကတော့ ဥရောပတိုက်သူနှင့် မတူဘဲ အာရှတိုက်သူနှင့်တူသူ အမျိုးသမီးစာရေးဆရာမ၊ ထိုဆရာမဘေးတွင် ထိုင်သူက မြန်မာလူမျိုးနှင့်ဆင်ဆင် မျက်နှာထားချို့ချို့နှင့် ဖြစ်နေလေ၏။

ရှုရှားစာရေးဆရာများက ရှုရှားပြည်ရှိ စာရေးဆရာများ စာပေရေးသား ထုတ်ဝေဖြန့်ချိပုံ စသည်ဖြင့် စာပေအကြောင်းအရာများကို ပြောကြားသလို မြန်မာစာရေးဆရာများကလည်း စာပေအကြောင်း ပြောကြားဆွေးနွေးကြ၏။ ရှုရှားစာရေးဆရာများ ရှုရှားဘာသာဖြင့်ပြောသည်ကို ကိုတင်မြင့်က မြန်မာဘာသာ ပြန်ကြားပေးပြီး မြန်မာစာရေးဆရာများပြောသည်ကို ရှုရှားဘာသာဖြင့် ပြန်ပြောပေး၏။ ဤသို့ဖြင့် စာပေဆွေးနွေးပွဲကြီး အပြန်အလှန်ပြောဆိုစဉ်ကား စိတ်ဝင်စားနေကြချိန်တွင် ဆရာနန္ဒမိတ်က မတ်တတ်ရပ်ပြီး ...

'ယခုရောက်ရှိနေကြတဲ့ ဧည့်သည်စာရေးဆရာတွေထဲမှာ ကဗျာဆရာလည်း ပါတယ်ဆိုတာကို သိရပါတယ်' ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုတင်မြင့် ဘာသာပြန်ပြောပေးသည်နှင့် ဧည့်သည်ကဗျာဆရာက မတ်တတ်ရပ်ပြီးပြန်ထိုင်၏။ ထိုအခါ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ...

'ရှုရှားကဗျာဆရာကို တောင်းဆိုချင်ပါတယ်။ ယခုအခမ်းအနားကြီးကျင်းပဆွေးနွေးပွဲမြင်ကွင်းကို လက်တန်းကဗျာတစ်ပုဒ် စပ်ဆိုပေးပါ' ဟု တောင်းဆိုလိုက်၏။ ထိုအခါ ရှုရှားကဗျာဆရာက ...

'ကျွန်တော်တို့မှာ လက်တန်းကဗျာ စပ်လေ့စပ်ထမရှိပါ။ စာရွက်ပေါ်မှာသာ ဖောင်တိုနီနီရေးပြီး စပ်ကြပါတယ်' ဟု ဖြေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ...

'ကျွန်တော်တို့ မြန်မာမှာတော့ လက်တန်းကဗျာစပ်လေ့ရှိပါတယ်။ အခု

ထိုပွဲတွင် မြန်မာစာရေးဆရာများ မျက်နှာပွင့်၍ ဂုဏ်တင်လေ၏။ ဤသို့ရှုမြင်မြို့ဟု ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာဖြစ်သည်မှာ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ စိတ်ထားစေတနာပင် ဖြစ်၏။

ဆရာ၏ ကဗျာဉာဏ်ရှင်ပုံကို သိနေသော
 ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည်
 ဆရာကြီးဦးရန်အောင်အား ဂုဏ်ပြုချင်နေ၏။
 ဆရာရန်အောင် ပညာရဲရင့်
 ပွဲလယ်တင်ပညာကို အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့်
 ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ထုတ်ပေးခြင်းပင်ဖြစ်၏။
 တစ်နည်းအားဖြင့်
 ယူထားသောငွေငါးကျပ်အတွက်
 နှက်ချင်းအကြွေးဆပ်ကာ
 ဂုဏ်ပြုလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

ကလည်း ဆရာရွတ်ဆိုသမျှကို မလွတ်တမ်း ရေးမှတ်ထားလိုက်လေ၏။ ကဗျာ
 မှာ အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

‘ဆို ဗီယက်ရယ် က
 မိတ်ဆက်တဲ့ ရောက်လို့လော ...
 မေ့ပါဘူး ဆွေတစ်သင်း။ ။
 ကလေးမရယ်နဲ့
 နံဘေးကထိုင်
 စတိုင်ခေါင်းဆောင်ကြီးရဲ့ပြင်
 မုတ်ဆိတ်ကြီးကဗျာဆရာနဲ့
 ဟောဟိုကညာ အာရသွေးကိုလ
 မနောဖိုစရာ နှစ်ခါမျှမွှေးချင်ရဲ့
 ဗမာသွေးလူညိုညိုက
 ပြုံးချိုချို မျက်နှာထားရယ်နဲ့
 ဘာမထီဇာနည်ဖွားပေမို့
 ကမ္ဘာတည်အောင် စာစီလို့သွားကြပါစို့
 မြန်မာပြည်ကို ကာလာအနီသားမယ်လှာ
 မိတ်ဆွေတို့ရယ် ... ထားသတိသွင်း ...။ ။

‘မနောဖိုစရာ နှစ်ခါမျှမွှေးချင်ရဲ့’ ဟူသောစာပိုဒ်ကို ရွတ်ဆိုသောအခါ ဘာ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်
 အခမ်းအနားကျင်းပပုံ မြင်ကွင်းကို စာ
 ရေးဆရာကြီးဦးရန်အောင်က လက်
 တန်းရွတ်ဆို စပ်ပြပါလိမ့်မယ်။ ဆရာ
 ကြီး စပ်ပြပါခင်ဗျာ’ဟု တောင်းဆို
 လိုက်၏။ ယင်းအချိန်တွင် မြန်မာစာ
 ရေးဆရာများက ဝိုင်း၍ လက်ခုပ်တီး
 ကြကာ ‘ထပါ ဆရာ။ စပ်ဆိုပြပါ’ဟု
 ပွဲတောင်းကြလေ၏။

ဤသို့ဖြင့် အများကဝိုင်း၍ ပွဲ
 တောင်းကြသောကြောင့် ဆရာ ရန်
 အောင်မှာ မငြင်းသာတော့ဘဲ ကဗျာ
 ကို လက်တန်းရွတ်ဆို စပ်ပြလေရာ
 ဆရာရွတ်ဆိုသမျှကို စကားပြန်က တစ်
 ပိုဒ်ချင်း ဘာသာပြန်ပေး၏။ စာရေးသူ

တောင်းနှင့်မြေကြီးကို တောင်းသံ
 သာပြန်ပြီးသည်နှင့် ခေါင်းဆောင်ကြီးက ရယ်ရွှင်ပြုံးကာဖြင့် ‘နှစ်ခါမျှမွှေးချင်
 တော်ပြီလား’ဟုမေးလိုက်ရာ ပရိသတ်မှာ ဝါးခဲနဲ့ပွဲကျပြီး ပျော်ရွှင်ကာ ရယ်မောသံ
 တိုဖြင့် သောသောညံ့ညံ့သွားလေတော့၏။

ရှုရှားစာရေးဆရာများကလည်း ဆရာရန်အောင်အား ချီးကျူးစကား ပြော
 ကြ၏။ ထိုပွဲတွင် မြန်မာစာရေးဆရာများ မျက်နှာပွင့်၍ ဂုဏ်တင်လေ၏။ ဤသို့
 လွှင့် မြန်မာတို့ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာဖြစ်ရသည်မှာ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ စိတ်ထား
 စေတနာပင် ဖြစ်၏။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ဆရာရန်အောင် အကြောင်းကို
 သိနေ၍ဖြစ်၏။ ဆရာရန်အောင်သည် ရောက်လေရာအရပ်၌ စကားစမြည်
 ပြောပြီးလျှင် ထိုအကြောင်းကို ကဗျာစပ်ပြီးပေးအပ်လေ့ရှိ၏။ တစ်ခါက စာရေးသူ
 ထံ ကဗျာစပ်ပေးဖူးသည်မှာ ‘ကိုမောင်ကလေး ပေးလိုက်၏စာတစ်စောင် ကျေးဇူး
 တင်ထိုစကား ပြောကြားရအောင် ... သောကြာစာစောင် ထွန်းပြောင်လို့ တိုး
 တက်စေသား လိုရာရာ ထိုဆန္ဒ ပြည့်ဝစေဗျား ...’ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ယင်းသို့လွှင့်
 ဆရာ၏ကဗျာဉာဏ်ရှင်ပုံကိုသိနေသော ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဆရာကြီး
 ဦးရန်အောင်အား ဂုဏ်ပြုချင်နေ၏။ ဆရာရန်အောင်၏ ပညာရဲရင့် ပွဲလယ်
 တင်ပညာကို အမြော်အမြင်ကြီးစွာဖြင့် ပေါ်လွင်အောင်ဖော်ထုတ်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်
 ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ယူထားသောငွေငါးကျပ်အတွက် ချက်ခြင်းအကြွေးဆပ်
 ကာ ဂုဏ်ပြုလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်လေ၏။

ယခုအခါတွင်ကား ဆရာစိန်ခင်မောင်ရီလည်း မရှိတော့။ ဘာသာပြန်
 ကိုတင်မြင့်ကိုလည်း မတွေ့တော့။ ဆရာကြီးဦးရန်အောင်နှင့် ဆရာတက္ကသိုလ်
 နန္ဒမိတ်တို့သည်လည်း အတိတ်တွင်ရုပ်ခန္ဓာက ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ဆရာ
 တို့၏ ပညာဉာဏ်စာပေစွမ်းအားကား မြန်မာစာပေလောကတွင် တိမ်မြုပ်ပျောက်
 ကွယ်ခြင်းမရှိဘဲ တလက်လက် တရှိန်ရှိန် တောက်ပလင်းထိန်လျက် ရှိနေဦး
 မည်သာ ဖြစ်လေ၏။

ဆရာကြီးများ တောင်းရာသုဂတိလားကြပါစေဟု လေးစားစွာဆန္ဒပြုပါ၏။

သောကြာမောင်ကလေး

အသည်းမှာခွဲထင်ထွန်ရင်ထဲ အခုအရာ

အောင်သာမိုး

အသည်းကွဲဝင်ခဲ့တဲ့ အရာရဲ့ တဖျာ

အောင်သာမိုး

(၁)

၁၉၄၉ - ၅၀။

ကျွန်ုပ်ပြုခံနိုင်ငံများသည် ကိုလိုနီကျွန်ုပ်ထမ်းပိုးအောက်မှ ရုန်းထ လွတ်မြောက်လာစအချိန်။

နယ်ချဲ့လွှမ်းမိုးမှု၏အမှောင်ထုသည် ကျွန်တော်တို့မြေပေါ်မှ လွင့်ပြယ်စေရောင်နီဦးကာလဖြစ်သည်။ ပန်းနှင်းဆီအသွေး သုတ်လိမ်းထားသော အရွေ့မိုကောင်းကင်ဦးထိပ်ဝယ် ရွန်းရွန်းစက်စက် ကြယ်နီကြီးတစ်ပွင့်သည် ထွန်းလင်းတောက်ပ၍လာလေသည်။

၁

မှောင်၍မိုက်၍ မောပျက်ခွေနှူး
လူဘုံဦးမှာ သူရွေးပမာ
လျှောက်၍လာစဉ် ...

၂

ဟော-ဟော ကြည့်စမ်း ကောင်းကင်နန်းမှာ
ဆန်းသစ်လာသည် ကြယ်နီနီ။

၃

ကြယ်နီနီသို့၊ ဦးလည်မျှော်စိုက်
ငါကြည့်ခိုက်ဝယ်၊ ရှေ့တိုက်တစ်ခွင်
လယ်ယာပြင်မှ၊ အားအင်ကြီးသစ်
ပြည်သူ့စစ်သည် ...

ဂန္ဓာလရာဇ်အောင်ပွဲသံ။ ။

ကဗျာဆရာသည် ရောင်နီဦးကိုတမ်းတ၍ ကဗျာဖွဲ့လေသည်။

'ပုလဲ'၏ချစ်သူ ကဗျာဆရာ။ ကိုဘသင်း။

ပုလဲက ရဲရင့်သည်။ ပြတ်သားသည်။ ကိုဘသင်းကတော့ တွေဝေနေ
လေသည်။ သို့သော် သူသည် ရောင်နီဦးကို တမ်းမက်သူတော့ဖြစ်သည်။ လက်
တွေ့မှာ မပြတ်သားသို့။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ကဗျာဆရာကို 'ကိုဘသင်း'
သို့မဟုတ် မြူဟု ကင်ပွန်းတပ်လေသည်။

ထိုဝတ္ထုကိုဖတ်ရချိန်က ကျွန်တော်သည် များစွာနငယ်နေသေးသည်။
ကျွန်တော်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် 'ပုလဲ'ကိုတွေ့နေရသည်။ 'ရဲဘော်ရဲဒင်'ကို တွေ့နေ
ရသည်။ 'ကိုဘသင်း'ကိုကား မတွေ့ရ။ ကိုဘသင်းသည် နီယွန်မီးရောင် လင်း
ထိန်နေသည့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင်လျှောက်သွားလျက် ကဗျာတွေရေးဖွဲ့နေဆဲ
ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သိစိတ်ထဲတွင် 'ကိုဘသင်း'သည် 'ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်'
၏ ကိုယ်ပွားဖာတ်ကောင်ဟု မှတ်ယူထားခဲ့သည်။

ကြည့်လေ ...။

သူသည် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်နှင့် အရင်းစနစ်ဆန့်ကျင်ရေးကဗျာကို

ရေးဖွဲ့လေသည်။

ဘိ ... ဆောင်းဦး၊ မြူးလော့

ထူးတင့်တင့် သင့်ဂုဏ်သရေကို 'ဆောင်း
ဦး'ကဗျာကို သည်လို အစချီသော်လည်း
ဆောင်းအလှကို သူမဖွဲ့။ ဆောင်းအလှဖွဲ့သူ
တို့ကို သူတိုက်ခိုက်သည်။ အလှအပ ကဗျာ
ဖွဲ့သူတို့ကို 'ပဒေသရာဇ်၊ ကျွန်စနစ်၏၊ ဖဲညစ်
ရောင်'ဘိ၊ ဆောင်းဦးရိပ်ဝယ်၊ စိတ်ကူးယဉ်
ကြောင်း၊ တေးချီလောင်း'ကြသူတွေဟု သူ
ကဲ့ရဲ့သည်။

မတောင်ဘဝ၊ စပ်ဆိုကြလည်း

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို
ငိုအားပေးလော့
သူက သူ့ကဗျာကို ဤသို့ဖွင့်သည်။
ကာရန်ကို လွှတ်ပစ်ခဲ့သည်။
ကာရန်မိအောင်ယူနေလျှင်
ကြေးကြော်သံ အားပျော့သွားမည်။
ထိုကာလ ဆရာအုန်းတာရာသည်
ကာရန်ကိုပစ္စုတ်သေး။

ဘူစွာကဗျာ၊ ထိုထိုစာသည်
ကဗျာ ငါတို့တောမဟုတ်---။

သူသည် သူ့ကဗျာအယူအဆကို တင်
ပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ငါတို့တောကား၊ သင်ရှုစားလော့
ဝမ်းခါးမလှုံ၊ အိမ်မခြုံတည်း။

ငါတို့တောကား၊ သင်ကြည့်ငြားလော့
ဉာဏ်အားမစုံ၊ ဂုဏ်မရုံတည့်

လူဘုံဘဝ၊ လူဖြစ်ရလည်း
လူမှတို့သား၊ မတူပါတည်း။

၁၉၅၀ ပြည့် နှစ် ထုတ် 'ရန် ကုန်
တက္ကသိုလ် ရခိုင်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ

အသင်းမဂ္ဂဇင်း'တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် 'ဆောင်းဦး
ကဗျာ'(တေးကြီး)ဖြစ်သည်။ ကဗျာအဆုံးတွင် ကလောင်အမည်ကို 'မောင်
တင်အောင်'ဟု တပ်ထားသည်။ ထိုမဂ္ဂဇင်း၏ တာဝန်ခံစာတည်းမှာလည်း
'မောင်တင်အောင်'(ဒု-ဝိဇ္ဇာတန်း) ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်တော်၏ရင်ထဲက
ကဗျာဆရာကိုဘသင်းသည် 'ပုလဲ'ကိုမေ့ခဲ့ပြီထင်သည်။ ပုလဲနှင့် လက်တွဲ
မြတ်ခဲ့သည်ကို ကျွန်တော် ဘဝင်မကျ။ သူကတော့ သူ့အယူအဆတွေကို
ကဗျာဖြင့် ဆက်လက်တင်ပြနေဆဲ။

သူက သူ့ကဗျာတွေကို 'တေးကြီး'ဟု အမည်တပ်သည်။ 'ခေတ်ဇန်
ကြေးမုံ'ကဗျာတွင် သူ၏ကြွေးကြော်တောင်းဆိုသံသည် ပဲ့တင်ထပ်အောင် ကျယ်
လောင်မြည်ဟိန်းသွားလေသည်။

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို
ငါ့အားပေးလော့။

သူက သူ့ကဗျာကို ဤသို့ဖွင့်သည်။ ကာရန်ကို လွှတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ကာရန်
မိအောင်ယူနေလျှင် ကြေးကြော်သံအားပျော့သွားမည်။ ထိုကာလ ဆရာ ဒဂုန်
တာရာသည် ကာရန်ကိုမလွှတ်သေး။

'ပင်လယ်ဝသို့
လှေကလေးနှင့်ထွက်ခဲ့တယ်'ဟူ၍ အမြင်ကာရန်နှင့် စမ်းသပ်ရေးဖွဲ့နေ

ဆဲ ဖြစ်သည်။
သူကမူ ပြတ်ပြတ်သားသားပင်။
'ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို

ငါ့အားပေးလော့'ဟု တောင်းဆိုလိုက်လေသည်။
ပြီးတော့မှ သူ၏ 'ကောင်းကင်' နှင့် 'မြေကြီး' အဓိပ္ပာယ်ကို ဤသို့ ဖွင့်ဆိုသည်။

ကောင်းကင်မွန်တွင် တံခွန်ထင်ရှား
စက်ရုံများတည်။
မြတ်မြေကြီးတွင် ရွှေသီးစပါး
များရောင်းတည်။

သူသည် ကျောက်ခေတ်သုံးခေတ်မှစကာ ကြောင်လိမ်လှေကားပမာ တစ်ပတ်ပတ် တစ်ရစ်ရစ် မြင့်တက်ထွန်းသစ်လာခဲ့သော လူ့ဘောင်သမိုင်းကို ထိုကဏ္ဍဖြင့် ဖော်ပြသည်။ ရီနေဆင့်ကြယ်ပွင့်၊ ပြင်သစ်အရေးတော်ပုံ၊ ရုရှား အရေးတော်ပုံ၊ ဂန္ဓာလရာဇ်နေမင်းရောင်။

တကယ်တော့မဆန်း။ ထိုကာလသည် အမှောင်လွင်ပြယ်စ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးက နီးထစပြည်သူတို့သည် အလင်းရောင်ပေါ်ထွန်းရာအရပ်သို့ ငေးမျှော်လျက်။ အာရုံကောင်းညွတ်လျက် ...။

ယခုကား ...။
အရာအားလုံးသည် လင်းကြည်၍သွားခဲ့ပြီ။ 'မြို့'ထုသည် တစ်စတစ်စ ပါးလျှော့နေပြန်လေလို့လွင့်ခဲ့ပြီ။ ကောင်းကင်ပြာတွင် ချိုးငှက်တို့ မြူးတူးယုံသန်းကြပြီ။
ပုလဲ
ကိုဘသင်း
တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
မြို့လိုပါပဲလား ...။

မင်းလည်း
ကဏ္ဍဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။
ငါ့ အဖွင့်ဆုံးပြောပယ်။
ငါ့ဆိုင်ထဲက ကဏ္ဍဟာ
အပြိုင်နေတယ်။
မှောင်လည်း ခိုနေမှာပဲလေ။
ငါ့သေပျာဆုံးအထိပေါ့။

(၂)
'ဆရာ'၏ ကဏ္ဍတွေကို 'နန္ဒာပုလဲ'ထဲ မှာ တွေ့နိုင်သည်။ တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ တွေ့နိုင်သည်။ နောက်တော့ အဆက်ပြတ် သွားသည်။
ထိုအခါ ကျွန်တော် အထက်တန်း ကျောင်းသား ဖြစ်နေပြီ။ 'သံတွဲ'မြို့ပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ ဆရာဝတ္ထုတိုတွေ အလှည့် မပြတ် ရေးသားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်တော်ရင်မှာ စွဲငြိခဲ့သည့်ဝတ္ထုအချို့ကို ကျွန်တော် ယခုတိုင် မှတ်မိနေသည်။ ပြန်တွေ့

လိုက်လျှင် ထိုစဉ်ကကဲ့သို့ပင် ရင်တလှုပ်လှုပ် ခံစားရသည်။
'ပန်းဂုဏ်တမ်း'၊ 'ဒိုးပတ်မင်းသား'၊ 'တောဒဟတ်ပန်း'၊ 'လမင်းရာ ဆိုစို့ကွယ်'၊ 'မောင်ဘာပြု မလာသေး'စသောဝတ္ထုများ။

'မောင်ဘာပြု မလာသေး'ကို ဆရာသည် 'လင်းယုန်'ဂျာနယ်တွင် ရေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးပြီးစ၊ နယ်ချဲ့မျက်နှာဖြူတို့ ပြန်ဝင်လာချိန် တ ရခိုင်ဒေသအခြေအနေကို သရုပ်ဖော်ထားသည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး တွင် ရွတ်ရွတ်ချဲ့ချဲ့ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ရခိုင်ပြောက်ကျားများအား ဗြိတိသျှအစိုးရ တ လူသတ်မှု၊ ဓားပြမှုများဖြင့် အမှုဆင်ဖမ်းဆီးထောင်ချခဲ့ပုံကို ရင်နှင့်ဖွယ်ရေး ခွဲပြသည်။

ထိုစဉ်က 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်'သည် ကျွန်တော့်'ဟီးရီး' ဖြစ်သည်။ 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်'လို စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သည်။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဆရာ ရေးသည့် 'စာရေးချင်သောသူများသို့'ဆောင်ပါးစဉ်များကို ဖတ်သည်။ 'နဝဒေ' မဂ္ဂဇင်းတွင်ကျတော့ ဆရာက ကလောင်သစ်များကို 'များများပတ်၊ များများ ငှုတ်၊ များများရေး'ဟု အကျဉ်းချုပ် ဩဝါဒတွေပေးသည်။

ဆရာနှင့် ကျွန်တော် လူချင်းတွေ့ရသောအခါ၊ ကျွန်တော်ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်သာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသေးသည်။ သို့သော် သွေးသောက်၊ ရှုမဝနှင့် မြဝတီ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် ကဏ္ဍအတော်အသင့်ရေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

'မင်း စာပေနယ်ထဲဝင်ပို့စိတ်ကူးရင်တော့ ဝတ္ထုသာများများရေးဖြစ်အောင် ဩဇာပေး'ဟု ဆရာကပြောသည်။ 'ကဏ္ဍက ဘာဖြစ်လို့လဲ'ဟူသော ကျွန်တော့် အမေးကို ဆရာရုတ်ခြည်းမဖြေ။ ကျွန်တော်မျက်နှာကို အတန်ကြာ ငေးကြည့် နေသည်။ နောက်တော့မှ ... 'ကဏ္ဍဆရာဆိုတာဟာ တကယ်တော့ ဇီဝိသီတာကွဲ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ထမင်းစားဖို့အတွက်တော့ ဝတ္ထုရေးမှ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာတောင် ဝတ္ထုတိုလောက်နဲ့ မင်းဘဝရပ်တည် နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ လုံးချင်းဝတ္ထု ရေးရလိမ့်မယ်'

ဟုတ်သည်။ ထိုအခါ ဆရာသည် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ကြီးများကို ဟော ဆစ်အုပ်၊ ဟောတစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေနေခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က ကဏ္ဍကို အထူးအားသန်ပြီး ကဏ္ဍရေးအားကောင်းနေသော ကျွန်တော်က ဆရာအား ဆရာသည်။

'ဆရာ၊ ကဏ္ဍကို လုံးလုံးစွန့်လွှတ်လိုက်ပြီးလား'
ဆရာက ပြုံးသည်။ ဆရာအပြုံးမှာ မသိနားမလည်သော ကလေးငယ် ဆစ်ယောက်ကို ခွင့်လွှတ်သည့်အပြီ။ ပြီးတော့မှ ဆရာက လိုရင်းကို တိုတိုရှင်း ရှင်း ဖြေသည်။

'မင်းလည်း ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီပဲ။ ငါ အရှင်းဆုံးပြောပြမယ်။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ကဗျာဟာ အမြဲရှိနေတယ်။ နောင်လည်း ရှိနေမှာပါပဲလေ။ ငါ သေသွားတဲ့အထိပေါ့'

မှန်သည်။ ဆရာသည် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ကဗျာမရေးတော့သော်လည်း အကြောင်းတိုက်ဆိုင်လာသောအခါ နှုတ်လွတ်ကဗျာလေးတွေ ရွတ်ဆိုတတ်သော အလေ့ရှိသူ ဖြစ်သည်။

၁၉၆၃ ဟုထင်သည်။

ဆရာ သံတွဲသို့ တစ်ယောက်တည်းပြန်ရောက်လာသည်။ ဆရာမှာ လူမှုသောကတွေ ပွေနေသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဆရာကို ဟိုဟိုသည်သည် ခေါ်သွားသည်။ တစ်နေ့ 'ပြည့်ဝ' ရွာ ဓနိခင်းကြီးထဲတွင် သောက်ကြစားကြသည်။ ဓနိရည်တန်ခိုးကြောင့် ရီရီဝေဝေဖြစ်လာသောအခါ ဝိုင်းသည် အဆိုတွေ၊ အတီးတွေဖြင့် စိုပြည်လာသည်။ အဖွဲ့သားသုံး၊ လေးယောက်၏ ပါးစပ်ဆိုင်းမှာ အတော်မြိုင်ဆိုင်သည်။ သူတို့ပါးစပ်မို့ စွမ်းနိုင်ကြပေသည်။ နဲ့သံ၊ ခုံသံမှာ ပီလွန်းမြန်လွန်း၏။ ဆိုင်းတစ်ကျော့အနားတွင် ဆရာသည် ဘာမပြောညာမပြော ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ ခုံထောက်တစ်ပုဒ်ကို မင်းသားဟန်ပါပြောတစ်လိုက်လေ သည်။

'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ဟန်ဟိတ်နဲ့ မကြွားပေါင်ဗျ'

ပါးစပ်ဆိုင်းသမားများမှ ပထမတော့ ကြောင်နေသည်။ နောက်မှ သတိရကာ ကဗျာကယာ ဆရာအသံနှင့်လိုက်အောင် တီးမှုတ် ပေးလိုက်ကြရသည်။

'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ဟန်ဟိတ်နဲ့ မကြွားပေါင်ဗျ'

မာန်စိတ်နဲ့ တအားဆောင်တယ်

ကျားတစ်ကောင်အလား ...'

ဆရာအသံနှင့် ပါးစပ်ဆိုင်းအသံမှာ လိုက်ဖက်ညီညီ ရှိလှသည်။ လတ်ခုပ်သံများကလည်း စည်းချက်ညီညီ။ ဝိုင်းက စည်နေသည်။

ဆရာက လက်ရုန်းကိုဆန့်တန်းလိုက်၏။

'ခွဲရှိလို့အစွမ်းပြောင်တယ်၊ ခွဲရှိလို့ အစွမ်းပြောင်တယ်

အလိုဗျာ ... ကျွမ်းထောင်အောင် မူးတဲ့ယောက်ျား ... အား ...

ဟား ... ဟား'

ပါးစပ်ဆိုင်းဆရာတို့က လက်သံကုန်မြှင့်၍ တီးပေးလိုက်ကြရာ ဆရာသည် မျက်နှာလေးကိုမော့ကာ၊ ဗိုက်ကလေးကိုငေါ့ကာ၊ ခါးကလေးကိုတော့ကာဖြင့် အားရပါးရကြီး ကလေးတော့သည်။

ဆရာရင်ထဲမှာ ကဗျာတွေရှိသည်။ မူးယစ်မိဝေနေချိန်မှာ ဆရာ့၌ တဗျာ ဉာဏ်ရှင်သည်။ လက်တန်းကဗျာတွေ စပ်သည်။ ရွတ်သည်။ တွန့်တော်ထားမှတ်မထား။ တစ်ခါက ကျွန်တော် ကျောင်းသားလေးအချို့ကို အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါ အခြေခံပြနေသည်ကို ဆရာက ဆေးပြင်းလိပ်တိုကလေးခဲလျက် ပျက်လုံးလေး စင်းကာ နားထောင်နေသည်။ ကျွန်တော်ခဏရပ်ထားစဉ်ဆရာက 'ဟေ့ မင်းတို့မှတ်ထားကြကွ၊ မင်းတို့ဆရာသင်သွားတာကို ဆရာကကဗျာစပ်ပြမယ်။ အတိုချုပ်ကလေးပါကွာ။ မှတ်ရလွယ်ပါတယ်' ဟုဆိုကာ သင်ပုန်းကြီးပေါ်တွင် ရေညှိပြသည်။

ပစ္စုပ္ပန် Singular

Verb မှာ 'S' တွေ အကျွေးသား။

ကလေးတွေ သဘောကုသွားသည်။ သူတို့ တစ်သက်လုံးမမေ့အောင် ခေါင်းထဲ၌စွဲသွားတော့မည်မှာ သေချာသည်။

ဆရာကဗျာဉာဏ်နှင့်ပတ်သက်၍ တသသနှင့် ပြောမဆုံးအောင်ဖြစ်နေသည့် စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ရှိသည်။ ဆရာအောင်ကျော်မင်း(ပိလိန္ဒပညာ ကျမ်းပြုဆရာကြီး ဦးကောင်းထွန်း)ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် 'စုံထောက်' မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် 'ဆရာမိုးဝေ'လည်း ရှိသည်။ ဦးအောင်ကျော်မင်းသည် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းသို့ စာမူတစ်ပုဒ်သွားလို့သည်။ စာမူပို့ရာတွင် သူက ရိုးရိုးမပို့။ အစွန်းထွက်ပြီး တဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရေးထည့်လိုက်သည်။

ဦးနန္ဒမိတ်

စိတ်ရိုတိုင်း ဖတ်တော်မူ၊

ဆာမိုးဝေ အကူတောင်းလို့

ကြောင်းကျိုးကို ဝေဖန်ကြည့်

နှိုင်းညှိတပ်တူ။

အောင်ကျော်မင်းစာမူ

ဇမ္ဗူလုံးကျော်ကြား။

ချစ်ရာမှာ မေတ္တာဆင့်ရင်ဖြင့်

ရွေးသင့်ထင်သဗျား။

ထိုစာမူကို ဆရာနန္ဒမိတ်က ပယ်လိုက်သည်။ ပယ်ရာတွင် ရိုးရိုးပယ်ပြီး တဗျာလေးနှင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အောင်ကျော်မင်းစာမူ

ယူဖို့က မသင့်။

ရေးရေးခါ သည်လိုဇာတ်
ဖတ်မိသထင် ... တဲ့။

သူ့စာမူကိုပယ်လိုက်သဖြင့် ဦးအောင်ကျော်မင်းမှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်စို့
နေနေသာသာ ဆရာမှတ်ချက် ကဗျာလေးကိုဖတ်ပြီး ကျေနပ်ပီတိတွေပင် ဖြစ်
နေလိုက်သေးသည်ဟု သိရသည်။ ထိုအဖြစ်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ သို့သော် ဦးအောင်
ကျော်မင်းသည် မမေ့။ ဆရာကဗျာလေးကို တစ်ခွက်တစ်ပြောင်း ယနေ့တိုင်ပြန်
ပြော၍ မဆုံးနိုင်အောင်ရှိသည်။

(၃)

ဦးအောင်ကျော်မင်းကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်မှာလည်း 'မေ့မရတဲ့ ဆရာကဗျာ'
တစ်ပုဒ်ရှိသည်။ ထိုကဗျာကို စဖတ်လိုက်ရသည့်အချိန်မှစ၍ ရေတွက်လျှင် နှစ်
ပေါင်း ၄၀ နီးနီးရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်သည်။ အတိအကျကား မမှတ်မိတော့။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် တောင်ကုတ်မြို့နယ် ကုန်သွယ်ရေး(ထိုစဉ်က
ပပက)တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ မပြီးဆုံးသေး
သော ပညာရေးရည်မှန်းချက်အတွက် တက္ကသိုလ်စာမေးပွဲများကို တစ်နှစ်တစ်
ကြိမ် ရန်ကုန်သို့ သွားသွားဖြေနေသည်။

ဆရာသည် သူ၏ 'ယုံကြည်ချက်ခေန်း'ကို သံတွဲမြို့၊ ရတနာလမ်းတွင်
ချရပ်ထားသည်။ ဆရာ စာရေးကျဲနေသည်။ အတိုတွေရေးတာ မတွေ့ရတော့။
လုံးချင်းထုတ်ဝေရေးမှာလည်း အီလယ်လယ်ဖြစ်နေချိန်။ ဆရာရှိရာသံတွဲသို့
ကျွန်တော် မကြာမကြာရောက်သည်။ ဆရာက သူ Hermann Inns၏
TRICOLOR ကို ဘာသာပြန်လိုကြောင်းနှင့် သူပါးစပ်မှခေါ်ပေးသည်ကို
လိုက် ရေးပေးမည့် စာပေဝါသနာရှင် လူငယ်တစ်ယောက်ရှာပေးဖို့ ကျွန်တော်အား
ပြောသည်။ ကျွန်တော် မောင်သာထွန်း(သန္တာမြေ ငြိမ်းထွန်းဆိုင်)ကို ဆရာထံ
ခေါ်သွားပြီး အပ်ပေးခဲ့သည်။

'TRICOLOR'ကို ဆရာက 'သုံးရောင်ခြယ် တစ္ဆေသင်္ဘော'ဟု
အမည် ပေး၍ မြန်မာပြန်သည်။ ထိုဝတ္ထုပြီးဆုံးချိန်နှင့် ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့စာမေး
ပွဲဖြေရန်သွားချိန် တိုက်ဆိုင်နေသည်။ လက်ရေးစာမူထုတ်ကြီးကို ကျွန်တော်နှင့်
ပေးလိုက်သည်။ ဆရာက ထွေထွေထူးထူး ဘာမျှမပြော။ 'မောင်မြတ်ခေါင်ကို
သာ ပေးလိုက်ပါကွာ'ဟု မှာသည်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်က သူငယ်ချင်းဘတင်(နေမိုးကျော်)အခန်း
မှာ တည်းသည်။ ကျွန်တော်ထံတွင် ဆရာစာမူပါလာသည်အကြောင်း ကိုမြတ်
ခေါင်ထံ သွားပေးရမည့်အကြောင်းပြောတော့၊ အရာရာတွင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နတ်

ထောင်ကင်းနှင့်ကြိုက်ကို ထောင်ဆဲသူ

သာမက ဉာဏ်တက္ကနိကာလာရောင်စုံထွက်သော ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းကြီး
သည် အိုးတစ်ဝက်သာသာအထိ မညီမညာ မီးလောင်ကျွမ်းထားသဖြင့် ရေတွင်း
ဖျက်ကြီးနှင့်တူသော ဆေးတံဘိုကိုခဲကာ ဦးစံရှားဆိုက်တင်ခံလျက် အတန်ကြာ
နည်းစားနေသည်။ နောက်တော့ ...

'ကိုမြတ်ခေါင်ကို သွားပေးမနေပါနဲ့ကွာ။ ဒီကိစ္စငါစိစဉ်မယ်။ စာမူခရတော့
သောက်ရစားရတာပေါ့ကွာ။ ကိုမြတ်ခေါင်ကိုသွားပေးလိုက်ရင် တို့ ဘာမှမဟုတ်
ဟုတ်ဘူး'

သူ့အကြံအစည်ကို ကျွန်တော် သဘောတူလိုက်သည်။ သူက ရန်ကုန်
ရည် ဝနေပြီ။ အကြံအစည်လည်း ကောင်းသူ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှာလည်း
တစ်ဖက်က စာမေးပွဲဖြေရန်ရှိသေးသည်။ စာမူထုတ်ကြီးကို သူ့လက်သို့
ကျွန်တော်အပ်လိုက်၏။

နေမိုးကျော်သည် ထိုစာမူကိုစွဲအတွက် သူ့အသိအကျွမ်း အဆက်အသွယ်
များဖြင့် ထုတ်ဝေသူတွေထံသွားပြသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကျွန်တော်လည်းပါသည်။
ဗူးသောအားဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း လှုပ်ရှားသည်။

တစ်လကျော် ကြာသွားသည်။ ကျွန်တော်စာမေးပွဲလည်း ပြီးပြီ။ သို့သော်
ကျွန်တော် တောင်ကုတ်သို့မပြန်သေး။ ခွင့်ရက်တွေ ကျန်သေးသည်။ ရန်ကုန်
တွင် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေသွားလိုက်၊ သူငယ်ချင်းကဗျာဆရာတွေနှင့် သောက်စား
ဇီဝလိုက်နှင့် တစ်နေ့တွင်တော့ ဆရာထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။
သူမှာသည်အတိုင်းမဆောင်ရွက်သဖြင့် ကျွန်တော်ကို အပြစ်တင်သည်။ ဆရာ
သည် ကိုမြတ်ခေါင်ထံ စာရေးမေးပြီးပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်နေသည်ဆို
တာ ဆရာသိသည်။ 'မင်းတို့ ဘာမှကြိုးစားမနေကြပါနဲ့တော့ကွာ။ မောင်မြတ်
ခေါင်ဆီကိုသာ သွားပေးလိုက်ပါ'ဟု စာကိုနိဂုံးချုပ်ပြီး ကဗျာလေးတစ်ပုဒ် ရေး
ဆည့်ပေးလိုက်သည်။ ထိုကတည်းက ထိုကဗျာသည် ကျွန်တော်အသည်းမှာ
နွှဲနေခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်ဖြစ်သည်။ ဆရာကဗျာက သည်မျှပြောင်မြောက်သည်။
ကျွန်တော် အမှန်းတင်နေရန်မလို။ ဖတ်ကြည့်လျှင် သိပါလိမ့်မည်။

တစ်ခုတော့ ကြိုတင်ရှင်းပြထားရန် လိုပါသည်။ ဆရာကကဗျာကို 'ကျွဲ'နှင့်
'ရဲ'ဟု အစချီထားသည်။ 'ကျွဲ'မှာ ဘတင်(နေမိုးကျော်)ကို ဆရာခေါ်သော
အမည် ဖြစ်သည်။ သည်ကောင်ကြီးက သူ့ပထမဆုံးဝတ္ထု 'သွေးသောက်'
တွင်ပါတော့ ရေးထားသည်က ကျွဲကျောင်ဆည်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာက
သူ့ကို 'ကျွဲကျောင်သား'ဟုနောက်ရာမှ 'ကျွဲ'ဟုခေါ်နေတော့သည်။ 'ရဲ'မှာ
ကျွန်တော်ငယ်နာမည် ဖြစ်၏။

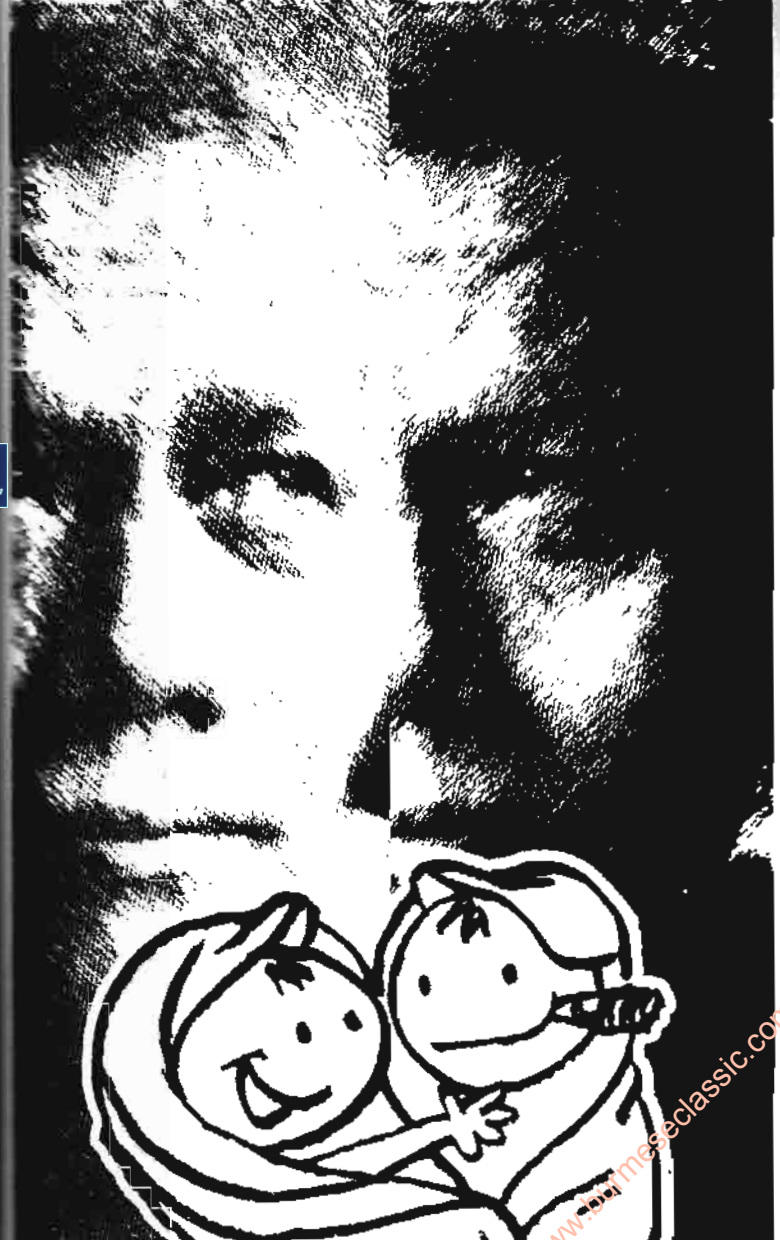
ကဲ ... ယခု ဆရာကဗျာကို ဖတ်ကြည့်ပါလေ။

တက္ကသိုလ်နွယ်စိတ် သို့မဟုတ်

'ကျွဲ'နှင့်'ရဲ'
 ... ပြုတဲ့ ဒီနှစ်ကောင်း။
 ငါ့'သုံးရောင်'စာမူခ
 'ဒီး'မှရပေါင်း။
 ယောင်တီးနဲ့ယောင်တောင်
 ဘယ်ချောင်က ကပ်။
 ရန်ကုန်မှာ ဆရာလုပ်တယ်။
 'ဟီး'ပုပ်ပါစိ ... တဲ့။
 ကဲ ... အဆီတစ်ထပ်၊ အသားတစ်ထပ် မဟုတ်လား။

အောင်သာမိုး

ကျွန်တော်နှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်

တက္ကသိုလ်ဇော်မင်း

တက္ကသိုလ်ဇော်မင်းနှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သည် တစ်ဖက်တစ်ဖက် ညီအစ်ကိုအရင်း ဖြစ်ရုံသာမက 'အမြှာညီနောင်'လည်း ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် တောင်ကုတ်မြို့ တိုင်ရင်းမြန်မာအလယ်တန်းကျောင်းတွင် ပဉ္စမတန်း၌ ပညာသင်ကြားနေရာမှ သံတွဲမြို့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုအား အတန်းဖော်များက 'ဒွေးညီနောင်'ဟု အမည်သညာသစ်ဖြင့် အသိအမှတ်ပြုခေါ်ဆိုလိုက်ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် သံတွဲမြို့သို့ ရောက်သည့်နှစ်တွင် အေဝမ်းဖလင် ဇွင်ရုပ်ကုမ္ပဏီက နာမည်ကျော် စတန့်ရှပ်ရှင်မင်းသားများဖြစ်သော 'ချစ်ရွှေ'နှင့် 'ကျော်အေး'တို့ ဖိတ်ခေါ်ဆောင်သည့် 'ဒွေးညီနောင်' ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားကို သံတွဲမြို့ သိန်းစိနီးမားရုံ၌ ရုံတင်ပြသနေချိန်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် သံတွဲမြို့ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွင် 'SPECIAL CLASS' ဟုခေါ်သော အထူးတန်း၌ အတန်းပိုင် ဆရာမ 'LADY CHRISTIAN'၏စာသင်ခန်းတွင် သင်ယူရပါသည်။ ထိုအချိန်သည် အင်္ဂလိပ် အစိုးရ အုပ်ချုပ်နေသောကာလဖြစ်ပြီး ဝှ၊ တောင်ကုတ်၊ သံတွဲမြို့နယ် သုံးမြို့နယ် ပေါင်းသည့် သံတွဲခရိုင်တွင် အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာအစိုးရအထက်တန်းကျောင်း တစ်

ကျောင်းတည်းသော သံတွဲမြို့၌ ဖွင့်လှစ်သင်ကြားလျက်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရွေးညီနောင်သည် တောင်ကုတ်မြို့ တိုင်းရင်းမြန်မာ အလယ်တန်းကျောင်း၌ သူငယ်တန်းမှ ပဉ္စမတန်းထိသင်ယူခဲ့ရသောကြောင့် ဘာသာရပ်များတွင် အခြေခံကောင်းစွာရရှိခဲ့ပါသည်။ မူလတန်းများတွင် ဆရာဦးဖိုးတန်း၊ ဆရာဦးအေးကျော်တို့၏ သင်ပြမှုအထူးကောင်းမွန်ကြောင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အလယ်တန်းကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးအဖြစ် ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ဆောင်ရွက်ရသောအခါ သိရှိနားလည်ခဲ့ရပါသည်။

ထို့ပြင် မူလတန်းပိုင်းတွင် ဦးဖိုးအေးက အင်္ဂလိပ်စာဘာသာရပ်ကို သင်ပြပေးသဖြင့် သံတွဲမြို့ အင်္ဂလိပ်မြန်မာ အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သင်ကြားရသောအခါ များစွာ အခက်အခဲမရှိဘဲ ဆည်းပူးနိုင်ခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍လည်း ကျွန်တော်တို့ညီနောင်သည် 'SPECIAL CLASS'၌ တစ်နှစ်သာသင်ယူပြီးနောက် ဆဋ္ဌမတန်းသို့ တက်ရောက်ခွင့် ရရှိခဲ့ပါသည်။ ကျန်အတန်းသားများသည် ပဉ္စမတန်းသို့ တက်ခွင့်ရကြပါသည်။

တောင်ကုတ်မြို့တွင် ပညာသင်ယူနေခိုက် မိဘများ၏စိစဉ်ပေးချက်အရ အလယ်တန်းပြဆရာ ဦးအောင်သိန်းက ကျွန်တော်တို့ညီနောင်အား ညနေပိုင်းတွင် သင်္ချာဘာသာရပ်ကို အချိန်ပိုသင်ပြပေးခဲ့သဖြင့် အခြေခံကောင်းရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က အလယ်တန်းပြဆရာများအနက် ဆရာဦးဖြူဝင်းနှင့် ဆရာဦးအောင်သိန်းတို့ကိုသာ ကောင်းစွာမှတ်မိနေပါသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးရွှေခိုင်က သတ္တမတန်းကို တာဝန်ယူသင်ပြလျက်ရှိသည်ဟု မှတ်မိပါသည်။

သံတွဲမြို့အထက်တန်းကျောင်းတွင် အလယ်တန်းအဆင့်များ၌ ဦးလှအောင်၊ ဆရာငြိမ်း၊ ဆရာဦးထွန်းပေါ်၊ ဆရာဦးကျော်မြနှင့် ပုံဆွဲပညာနည်းပြဆရာဦးချစ်စံဦးတို့အား ကောင်းစွာမှတ်မိပါသည်။ အခြားဆရာများ၏ အမည်ကို မမှတ်မိတော့ပါ။ အထက်တန်းဆင့်သို့ရောက်သောအခါ ဆရာဦးဖေ၊ ဆရာဒတ်တာ၊ ဆရာဦးကျော်ညွန့်၊ ဆရာဦးမောင်ကလေး၊ ဆရာဦးအောင်မြင့်၊ ဆရာ

ဦးကျော်ရင်တို့၏ သင်ပြမှုကိုနာယူရပါသည်။ ထို့ပြင် အထက်တန်းပိုင်း၌ တစ်ဦးတည်းသော အမျိုးသမီးဆရာမသည် ဒေါ်ခင်ခင်ရင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးမှာ ပထမတွင် ဦးမြအောင်ဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်း၌ ဆရာကြီးဦးဘဦး ဖြစ်ပါသည်။

နောင်အခါ 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်'ဟူ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားလာမည့် ကိုဆင်အောင်သည် အဋ္ဌမတန်းမှစတင်ကာ မြန်မာစာကို အထူးလေ့လာလိုက်စားခဲ့ပါသည်။ သူသည် ပျို့ကဗျာလင်္ကာများကို အလွတ်ရွတ်ဆိုနိုင်စေရန် ကျက်မှတ်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ညီနောင်သည် စာဖတ်ဝါသနာပါသူများဖြစ်သောကြောင့် သံတွဲမြို့ မြို့နယ်ပယ်လူကြီး ဦးအောင်ထွန်း၏အိမ်သို့ သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် ဆောင်းစာဂျာနယ်များ ရောက်ရှိသည့်အခါ ဆိုင်း သွားရောက်ဖတ်ရှုလေ့ရှိသည်။ ဦးအောင်ထွန်းသည် သတင်းစာ ကိုယ်စားဆုလ်အဖြစ်လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုခေတ်က ရန်ကုန်မှ သံတွဲသို့ လေယာဉ်ခရီးစဉ်သည် သီတင်းတစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ်သာသွားရပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် 'မြန်မာဝေါဟာရနှင့် အနုစာပေ' ဘာသာရပ်ကို အထူးလေ့လာဆည်းပူးလျက် ကဗျာများ ဆောင်းပါးများနှင့် ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရရှိပြီးနောက် ရောင်စုံသူပုန်များကြောင့် တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကာ သွေးချောင်းစီးခဲ့ရုံကို 'မောင်တို့ရခိုင်ပြည်' အမည်ရှိကဗျာဖြင့် ရေးဖွဲ့ပတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားတစ်စုသည် မုန့်ဖိုးထဲမှစုဆောင်းကာ 'လူငယ်အိမ်ပြု စာဖတ်အသင်း'အမည်ဖြင့် အိမ်အိမ်အိမ်၌ စာကြည့်ခန်း ဖွင့်လှစ်ထားပါသည်။ ထိုစာဖတ်အသင်းမှကြီးမှူးလျက် စာအုပ်အချေအတင်ပြောပွဲ ဟောပြောပွဲများ ဖြစ်လုပ်လေ့ရှိပါသည်။

...

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ရှိပြီးနောက် 'မြန်မာဝေါဟာရနှင့် အနုစာပေ'ဘာသာရပ်ကို အထူးလေ့လာဆည်းပူးလျက် ကဗျာများ ဆောင်းပါးများနှင့် ဝတ္ထုတိုများ စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရရှိပြီးနောက် ရောင်စုံသူပုန်များကြောင့် တိုင်းပြည်မငြိမ်မသက်ဖြစ်ကာ သွေးချောင်းစီးခဲ့ရုံကို 'မောင်တို့ရခိုင်ပြည်' အမည်ရှိကဗျာဖြင့် ရေးဖွဲ့ပတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ ထိုကဗျာကို ကျွန်တော် နှုတ်တက်ရွှေ ကျက်မှတ်ထားခဲ့သောကြောင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား ဂုဏ်ပြုသည့်အနေဖြင့် ပြန်လည်ဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

မောင်တို့ရန်ကြံပြည်

လိုက်ခဲ့စမ်းပါလှ
 ပျော်မြန်းတဲ့ မောင်တို့ဆို
 တောင်ယံထွတ်တွေက
 ဆွတ်ပျံ့ဖွယ် သီသီဝန်ရွံ
 ကြည်ကြည်လျှံ စမ်းရေကျတွေနဲ့
 သန်းရွေ့လှ ရွှင်မယ်ပြည်။
 ကောင်းကင်တစ်ပိုင်းမှာဖြင့်
 ရွှတိုင်းငယ် သာယာလို့
 နီပြာဝါ တိမ်လိပ်ပန်းတွေနဲ့
 တင့်ဆန်းကြယ် ပင်လယ်ကမ်းရယ်က
 လွမ်းဖွယ်ပ ဆေးပန်းချီ
 တေးသီတဲ့ ရံ့ဖြိုင်ကျေး။
 ရံ့အညီ တူနစ်လီ ပြန်မည်ပြုသော်လည်း
 ဘယ်မူကံ ဘယ်ဝင်္ဂကြွေးလေသီ
 ပြည်ရေး ပြည်အရာက
 မသာယာ ဖြစ်ပုံဆိုးလှချည်
 ကိုယ်မျိုးကို ကိုယ်ပြန်သတ်ကာပ
 သည်ဇာတ်တူ သည်လူညည်းလို့ရယ်
 ဆင်းကျတဲ့သွေး။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကွယ်လွန်ခဲ့သည် (၁၂)နှစ်မြောက်နေ့ကို တမ်းဆ
 လွမ်းဆွတ်သည်အနေဖြင့် စာရေးဆရာအောင်ကျော်မင်းက ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ နိုဝင်
 ဘာလထုတ်၊ မိုးဂျာနယ်တွင် 'လွမ်းသူ့ကဗျာအလင်္ကာ'ဟူသော ဆောင်ပါး
 ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုဆောင်းပါး၏နိဂုံးချုပ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထားသည်
 ကို ဖတ်ရှုရပါသည်။

စင်စစ် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကွယ်လွန်ခြင်းသည် ကမ္ဘာစာပေဗဟုသုတ
 မြန်မာစာပေအရည်အသွေးအဆင့်အတန်း ဆုတ်ယုတ်ဆုံးရှုံးခြင်းဟူ၍ပင် မ
 မှားကင်းစွာ ဆိုလိုက်ချင်သည်။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းနှင့် အခြားမဂ္ဂဇင်းမှစာပေများဖြင့်
 ရုပ်ရှင်ပဒေသာမှထုတ်ဝေခဲ့သော 'ရွှေပြည်ကြီး'ဝတ္ထု ဘာသာပြန် မှီငြမ်းဖြူ စသည့်
 စာပေအနုပညာများသည် သူ၏မြန်မာစာအလင်္ကာကျမ်း၊ ကမ္ဘာစာပေနှင့် ခေါ်
 နှီးကျမ်းဝင်မှုပြုယုဂ် ဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ကံတရား၏မျက်နှာ သာပေးမှုဖြင့် အခွင့်သာခဲ့ပါသော် ဆရာ
 တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဤမြန်မာနိုင်ငံတော်၌ပင်လျှင် နောက်တစ်ဖန် စာရေး
 ဆရာ၊ စာပေသမားအဖြစ်ဖြင့် ဂုဏ်ကျက်သရေ တင့်ရွန်းတောက်ပစွာ ပြန်လည်
 ငယ်ထွန်းလာပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက်ရပေသည်။

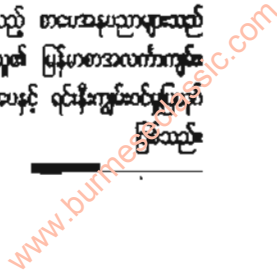

ကျွန်တော် ဘာသာပြန်စာရေးဆရာ ဖြစ်လာရသည်မှာ တက္ကသိုလ်
 နန္ဒမိတ်၏ အထောက်အကူပြုမှုကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၅-၅၀ ပြည့်နှစ်တွင်
 လူထုပညာရေးကောင်စီကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဥပဒေပြုပြဋ္ဌာန်းကာ ဖွဲ့စည်းလျက်
 လူထုပညာရေးမှူးများအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်လိုသူများအား ခေါ်ယူခဲ့သည်။
 ကျွန်တော်သည် လူထုပညာရေးမှူး၊ ပထမပတ်သင်တန်းကို တက်ရောက်ချိန်
 နောက် တာဝန်ကျရာဒေသများ၌ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ ခရိုင်လူထုပညာရေးမှူးအဖြစ် ရာထူးတိုးမြှင့်ခံရပြီး မြောင်း
 မြေခိုင်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လက်ထောက်တိုင်းလူထု
 ညာရေးမှူးရာထူးဖြင့် တိုင်းတာဝန်ခံအဖြစ် ရခိုင်တိုင်းနှင့် စစ်ကိုင်းတိုင်းတို့တွင်
 ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် လူထုပညာရေးကောင်စီကို ဖျက်သိမ်းလိုက်
 သောအခါ ကျွန်တော်သည် ပညာရေးဌာနသို့ ကူးပြောင်းကာ အလယ်တန်းပြ
 ဆရာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ရသည်။

ထိုအခါ ရရှိသည့်ဝင်ငွေ မလုံ
 လောက်သောကြောင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
 ဆံ့မှ စာရေးနည်းကို လေ့လာသင်ယူလျက်
 စာရေးဆရာလောကသို့ ခြေဦးလှည့်ခဲ့ရ
 သည်။ ကျွန်တော်သည် လူထုပညာရေး
 မှူးတာဝန်ဖြင့် ကျေးလက်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို
 ဆောင်ရွက်ရာမှ တွေ့ကြုံရသောဖြစ်ရပ်များ
 ကို တောဇာကဗျာ၊ အမှောင်ရိပ်ဝယ်၊
 ဆန်းသစ်လာသည့် အရုဏ်ဦး၊ ပညာရေး
 ဆန်းသည် စသည်ဆောင်းပါးတို့များကို
 လူထုပညာစာစောင်နှင့် တိုးတက်ရေး
 ဆတင်းစာတို့၌ ရေးသားခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်သည်။
 သို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ထံမှ နည်း
 နာဆည်းပူးရသောအခါ စာပေလောကသို့
 ဝင်ရောက်ရန်များစွာ အခက်အခဲမရှိတော့ပါ။

စင်စစ် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကွယ်လွန်ခြင်းသည်
 ကမ္ဘာစာပေဗဟုသုတ
 မြန်မာစာပေအရည်အသွေးအဆင့်အတန်း
 ဆုတ်ယုတ်ဆုံးရှုံးခြင်းဟူ၍ပင်
 မှားကင်းစွာ ဆိုလိုက်ချင်သည်။
 မြဝတီမဂ္ဂဇင်းနှင့်
 အခြားမဂ္ဂဇင်းမှစာပေများဖြင့်
 ရုပ်ရှင်ပဒေသာမှထုတ်ဝေခဲ့သော
 "ရွှေပြည်ကြီး"ဝတ္ထုဘာသာပြန် မှီငြမ်းဖြူ
 စသည့် စာပေအနုပညာများသည်
 သူ၏ မြန်မာစာအလင်္ကာကျမ်း
 ကမ္ဘာစာပေနှင့် ခေါ်နှီးကျမ်းဝင်မှုပြုယုဂ်
 ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်သည် အလယ်တန်းပြဆရာအဖြစ် နေ့တစ်ဝက်သာ ကျောင်းထက်ရသဖြင့် ညနေပိုင်းတွင် လုပ်သားများကောလိပ်သို့ တက်ရောက်လျက် ဝိဇ္ဇာအပိုင်း(က)စာမေးပွဲဖြေဆိုရန် စာကျက်ရသေးသည်။ တစ်ဖက်မှလည်း ဝင်ငွေရရှိစေရန် စာရေးရသည်။ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးဝတ္ထုတိုမှာ 'အရိုင်းသစ္စာ'ဖြစ်ပြီး စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း၌ ပါရှိလာသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုကို ကလောင်အမည် 'မင်းနန်'ဖြင့် ရေးသားခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် 'တက္ကသိုလ်ဇော်မင်း' ဟုပြောင်းလဲခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်က လုပ်သားကောလိပ်၊ ဝိဇ္ဇာတန်းတွင် အင်္ဂလိပ်စာ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်အဖြစ် THE CARD ကို သတ်မှတ်ထားပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို အထပ်ထပ်ဖတ်ရှုပြီး မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်လည်ရေးသားခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် SIX DETECTIVE STORIES စုံထောက်ဝတ္ထု ခြောက်ပုဒ်ကိုလည်း မြန်မာမူပြုကာ သိပ္ပံစုံထောက်၊ စိတ္တဗေဒဆန်သော ခင်မြသူ၊ ပင်ရင်းခုနစ် စသည်ဖြင့် မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုတိုများအဖြစ် ရေးသားခဲ့သည်။

ဝိဇ္ဇာအပိုင်း(ခ)တွင်သင်ယူနေခိုက် THIRD FLARE ခေါ် တတိယမီးကျည်ဝတ္ထုရှည်ကို သုံးပုံနှစ်ပုံထိ ဘာသာပြန်ရေးသားခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲ နီးလာသောအခါ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ဆက်လက်ရေးသားခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ တတိယမီးကျည်ဝတ္ထုရှည် အမှာစာတွင် 'မောင်ဇော်မင်းအား ကျေးဇူးတင်ကြောင်း' တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် စားဝတ်နေရေးပူလုံရန်၊ သို့မဟုတ် အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးသည်မှာ လွယ်ကူသောအလုပ်မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က 'စာရေးစားသောနန္ဒမိတ်က စာရေးဆရာနန္ဒမိတ်သို့' ဟူသောဆောင်းပါးများဖြင့် ဘဝအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြိုးပမ်းရပုံများကို ရင်ဖွင့်ရေးသားခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ၁၈ နှစ်ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ သူ့အပေါင်းအသင်းရောင်းရင်း စာရေးဆရာများက ဆရာနန္ဒမိတ်ကွယ်လွန်ခဲ့သည့် နိုဝင်ဘာလတွင် သတိတရဆောင်းပါးများရေးသားလျက် ဂုဏ်ပြုဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၈ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ်၊ အတွဲ ၈၊ အမှတ် ၉ 'မိုးဂျာနယ်' တွင် စာပေရောင်းရင်းတစ်ဦးဖြစ်သည့် ဆရာအောင်ကျော်မင်းရေးသားခဲ့သော 'လွမ်းသူ့ကဗျာအလင်္ကာ' ဆောင်းပါးနိဂုံးချုပ်၌ဖော်ပြခဲ့သလို 'အကယ်၍များ ကံတရား၏မျက်နှာသာမမူဖြင့် အခွင့်သာခဲ့ပါသော် ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဤမြန်မာနိုင်ငံတော်၌ပင်လျှင် နောက်တစ်ဖန် စာရေးဆရာစာပေသမားအဖြစ်ဖြင့် ဂုဏ်ကျက်သရေတင်ရွှန်းတောက်ပစွာ ပြန်လည်ပေါ်ထွန်းလာပါစေဟု ဆန္ဒပြုလိုက်ပေသည်'

တစ်စုံတစ်ရာအောင်
နေမိကျော်

www.burmeseclassic.com

လမ်းထိန်ထိန် သာဓကော်

နေပိုးကျော်

စိတ်တံခါး အနုပညာထုတ်လုပ်ရေးအမည်ဖြင့် ဘခင်(တင့်ခိုင်)ထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာသည်။ ယင်းစာတွင် စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ တက္ကသိုလ် နှစ်နှစ်တံခါးပုံရိပ်ကို ဖော်ထုတ်တင်ပြသော အမှတ်တရစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသား ထုတ်ဝေရန် ဆရာ၏တပည့်များက စီစဉ်လျက်ရှိပါသည်ဟူ၍တည်း။

ဤစာကိုဖတ်ရသောအခါ ကျွန်တော် များစွာ ဝမ်းသာဝမ်းနည်းခံစားရ သည်။ 'နေပိုးကျော်'ဟူသောကလောင်သည် စာပေလောကနှင့်ကင်းကွာခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်းအစိတ်ဝန်းကျင်ခန့် ရှိခဲ့ချေပြီ။ စာဖတ်သူများ မေ့လောက်ပြီပေါ့။ သို့သော် သူတို့(အချို့)ကမေ့မေ့ကြသေး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏ ရေးဖော် နေပိုးကျော်များ။

ထိုကြောင့် တင့်ခိုင်ထံမှ စာမူတောင်းခံစာရသောအခါ ကျွန်တော် ဖော် ပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းသာရသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံဖတ်ဖတ်၊ ရေးဖော်ရေးဖတ်များကို သတိရလာသည်။ အချို့ ကြယ်ကြွေ သလို ကြောခဲ့ချေပြီ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော်၏ဆရာရင်း တက္ကသိုလ်နှစ်နှစ်တံခါး သူနှင့်ကျွန်တော်သည် ဆရာတပည့်၊ သူငယ်ချင်း၊ ညီအစ်ကို၊ မိဘနှင့် သားသမီး စသည်စသည်ဖြင့် ပုံစံအမျိုးမျိုး ဆက်ဆံနေထိုင်ခဲ့သည်။ ယခု သူ့အကြောင်းကိုရေးမည်ပြုသောအခါ စိတ်ထဲမှအချက်အလက်တို့ကို စုစည်းရ သည်။ ခက်ခဲလှပါတီတောင်း။ အရက်မူးသမားတစ်ယောက် သမံတလင်းပေါ်တွင် နှိပ်ခွဲအပ်သော ဖန်ခွက်အပိုင်းအစတို့ကို ကောက်ယူစုစည်းသည်ထက် ခက်ခဲနေ သည်။ ပြည်လုံးကျွတ်ဖြန့်ဝေမည်ဖြစ်သောကြောင့် ပေါ့ပေါ့တန်တန်ရေး၍မဖြစ် သူနှင့် ကျွန်တော်၏ စာပေနှင့်ပတ်သက်သော ဆက်ဆံရေးတစ်ပိုင်းတစ်လက်ကို ထည်း ကမ်းသာယာမဂ္ဂဇင်းတွင်ရေးခဲ့ပြီးမှ မရေးလို။ ဆရာတွင် တပည့်တန်းများ။

ကျွန်တော် သူ့အမှုအရာကိုကြည့်ကာ
 ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍
 လွယ်ကူမည်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဟု
 စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။
 သို့သော် ကျွန်တော်အမြင်
 တက်တက်စင်စင်အောင် လွဲတော့သည်။
 ဝါဆိုလေ ငါ့ခွက်လောက်
 သူ့ဦးကံထောက်သွားသောအခါ
 သူနှင့်ကျွန်တော်၏ဆက်ဆံရေးသည်
 သူသေသည်အထိ
 မှေးမှေး ညရော အရောင်မရှိတော့။
 ကြာလေ ဟောင်းလေ
 ကောင်းလေဖြစ်သွားတော့သည်။

ရေးဖော်ရေးဖက်များ ပေါများလှသောကြောင့်
 သူ၏ စာရေးဆရာဘဝ၊ အယ်ဒီတာဘဝ
 တို့ကို ဆရာဆရာများရေးသားရန် ချွန်လှုပ်
 ခဲ့ရပေမည်။ သည်တော့ ကျွန်တော် လက်
 ရှောင်ရပေမည်ပေါ့။ ဆရာ၏ စာရေးဆရာ
 ဘဝ၊ အယ်ဒီတာဘဝတို့နှင့် ဆက်စပ်မှု
 မရှိသော ကြားခံဘဝတစ်ခုကို ရှာဖွေနေ
 သားရမည်။ ကျွန်တော်တွေ့ရပါပြီ။ သူ၏
 အလယ်တန်း တွဲဖက်ကျောင်းဆရာဘဝမှ
 အပိုင်းအစများ။ ပြုံးချင်စရာ၊ ရင်နှင့်စရာ
 စသည် စသည်တို့။

* * *

‘နေ့ရော ညရော အရောင်မရှိနီ +++
 အောင်ငြိမ်း တက်ခေတ်စိန် အောင်

မင်္ဂလာစိန် +++ မီးတွေလင်းလို့ထိန် +++ ယနေ့ညမှာ ရောက်
 လို့လာတယ်စိန် +++ ကြာလေ ဟောင်းလေ ကောင်းလေ တက်ခေတ်
 စိန်’

ဇာတ်စင်ပေါ်က ပွဲသဘင်မပေါ်ထွက်လာသော တေးသံသာမဟုတ်မီ
 သံတွဲမြို့အနီးရှိ ပြည်ဝရွာအနောက်ဘက်ရှိ ကိုမြအေး၏ ခန့်ခင်းတစ်နေရာမှ
 ပေါ်ထွက်လာသောအသံ ဖြစ်ပါသည်။

တုတ်ခိုင်၍ ပုသယောင်ရှိသောခန္ဓာကိုယ်ကို နွဲ့ကာနွဲ့ကာနှင့် ခြေမညီထွ်
 စည်းထားသောလှုပ်ချည်စကို မကာမကာနှင့်။ ဤပွဲတွင်ကျွန်တော်တို့က ပွဲကြည့်
 ပရိတ်သတ်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား အသူနည်း။ အထူးဖော်ပြစရာ လိုမည်မထင်မီ
 ကျွန်တော့်အား ကောင်းရာညွှန်လတ်၊ ဆိုဆုံးမသော(စာပေလူမှုရေး) နာမည်
 ကျော်စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်တည်း။

ဤသည်မှာ သူနှင့်ကျွန်တော် စတင်သိကျွမ်းခင်မင်ခဲ့သောဘဝအစတည်း။
 သူ့ကို ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်က သူ၏
 တူတော်မောင်ဖြစ်သော ကိုတင်ဦးမိတ်ဆက်ပေး၍ သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။

သည်အချိန်က ကျွန်တော်တို့သည် စာရူးပေရူး၊ စာရေးဆရာရူး ဆယ်တန်း
 ကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည်။ စာရေးဆရာဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်များကို အထူး
 ကြည့်ညို့ သိကျွမ်းလိုကြသည်။ ခင်မင်လိုကြသည်။

ကိုတင်ဦး မိတ်ဆက်ပေးစက ကျဉ်းသောမျက်လုံးကိုတွေ့ကြည့်တာ ငါ
 သော နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာမဲ့လိုက်သည်။ ကျွန်တော် သူ့အမှုအရာကိုကြည့်တာ
 ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ၍ လွယ်ကူမည်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်ဟု စိတ်ထဲမှ မှတ်ချက်ချလိုက်
 သည်။ သို့သော် ကျွန်တော့်အမြင် တက်တက်စင်စင်အောင်လွဲတော့သည်။ ခန့်
 ချည် လေး၊ ငါးခွက်လောက် သူ့ဦးကံထောက်သွားသောအခါ သူနှင့်ကျွန်တော်
 ၏ ဆက်ဆံရေးသည် သူသေသည်အထိ မှေးမှေး ညရောအရောင်မရှိတော့။
 ကြာလေ ဟောင်းလေ၊ ကောင်းလေ ဖြစ်သွားတော့သည်။

* * *

ဆရာ ရန်ကုန်သို့ ပြန်သွားသည်ကို ကျွန်တော်ရွာရောက်နေ၍ မသိခဲ့။
 ဆရာစာများကို ကြိုးကြားကြိုးကြား ဖတ်ရ၍သာသိခဲ့သည်။ ထို့နောက် ကျွန်တော်
 ရန်ကုန်သို့မရောက် မဖြစ်သော အခြေအနေတစ်ရပ်ကြောင့် ရောက်သွားသည်။
 သည်အခါ ဆရာနှင့် ကျွန်တော်သည် တပူးတွဲတွဲ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏
 စာပေကိစ္စ၊ အလုပ်အကိုင်ကိစ္စတို့ကို
 လည်း ဆရာသည် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကူ
 ညီခဲ့သည်။ ဆရာနှင့် သူ၏အပေါင်း
 အသင်းများ အကူအညီဖြင့် ကျွန်တော်
 စာပေဗိမာန်တွင် အလုပ်ရရှိခဲ့သည်။

ကျွန်တော်အလုပ်ရပြီး များမကြာ
 ခဲ့ ဆရာသည် သူ၏မွေးဖွားရာ ဇာတိ
 ဖြစ်သော သံတွဲမြို့သို့ မိသားစုလိုက်
 ပြောင်းရွှေ့သွားသည်။ တစ်နှစ်ကျော်
 ကျော် ကြာသောအခါ ဆရာ တစ်ဦးတည်း
 ကျွန်တော်ဆီသို့ ရောက်လာသည်။ သည်အခါ ဆရာ အတော်ကလေး
 ငယ်တတ်ကျနေသည်။ ကျွန်တော် ဆရာကို နားလည်ပါသည်။ သူသည် မိသားစု
 င် ယောက်တို့၏တာဝန်ကို မနိုင်မနင်း၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေရသော အဘိုးဆို
 ဘစ်ယောက် ဖြစ်နေပါပကောလား။ တစ်လ၊ နှစ်လ၊ သုံးလ အချိန်တို့သည်
 တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာသည်။ စာဟူ၍ ဟုတ်တိပတ်တိ မရေးဖြစ်
 သေး။ ကျွန်တော့်လခကလေးဖြင့် ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဖြစ်သလို စားသောက်
 နေထိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော် ယခုလို ရေးသားဖော်ပြနေခြင်းမှာ မဏ္ဍိုင်တိုင်
 တက်လို၍မဟုတ်ပါ။ ဤအကြောင်းကိုဖော်ပြလျှင် ဆရာ၏ တွဲဖက်အလယ်တန်း
 ဆရာဘဝသည်လည်း ဖြစ်လာနိုင်စရာအကြောင်းမရှိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဆင်းရဲကျပ်တည်းမှုကို ပြန်ကောက်ကြပါမို့။ ကျွန်တော်သည် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ငတ်ပြတ်မှုဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသော်လည်း လူကြီးပိုင်းသို့ဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်သော ဆရာသည်မခံနိုင်တော့။ အထူးသဖြင့် ညနေပိုင်းတွင် ယမကာလေးမပိုင်ရခြင်းသည် ဆရာအဖို့ ကြီးမားသော ဒုက္ခ

ကျွန်တော်သည် ဆရာကဏ္ဍတိုက်လေးကိုဖတ်ပြီး ပြုံးရည်အစား ရင်ထဲမှ နှင်းခဲနံ့စားလိုက်သည်။ ယမကာကို အပိုမရှိသော ကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာတွင်တော့ တောအရက်အကြီးတစ်လုံးမီး နှစ်ကွပ်ပူသောအသံပြာကို ဖတ်လိုက်တာကား။

တဆ ချေမှုန်းခံလိုက်ရပြီ။

လောကပါလနတ်သည် ကျွန်တော်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်၏ ဒုက္ခကို လျစ်လျူရှုရက်လေခြင်း။ ဆရာသည် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ခေါက်တို့ ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ အကြံဉာဏ်ထုတ်နေခြင်းပေလော့၊ စိတ်ပျက် လက်လျှော့စွာ လျှောက်နေခြင်းပေလော့ ခွဲခြားရန်ခက်ခဲလှသည်။

'ဟေ့ကောင်၊ ဟိုမှာ' ကျွန်တော် ဆရာမျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ဝင်းလဲ့ရွှန်းပနေသည်။ သည်တော့ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာမူရာ ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်နှင့် ဌာနတစ်ခုတည်းတွင် အလုပ်လုပ် နေသော ကိုခင်မောင်နှင့် အခြားတစ်ယောက်သည် ကျွန်တော့်အခန်းကလေး သို့ ရှေ့ရွာလာနေကြသည်။ ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ဦးအား လိုက်လှဲပျူငှာစွာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။ ကိုခင်မောင်နှင့်ပါလာသူကိုလည်း ကျွန်တော် ကောင်းစွာ သိကျွမ်းခင်မင်ပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော်တို့ရေကျော်ရွာနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်ဖြစ် သော ကုလားပြင်ရွာမှ ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးထွန်းရွှေဖြစ်ပြီး ယမကာ မသောက်သုံးတော့သော်လည်း ပါရမီကိုတော့ ယခုတိုင် ဖြည့်ဆည်းနေ သေးသည်။ ဤညနေခင်းသည် ကျွန်တော်တို့အတွက် အားလုံးအဆင်မပြေ သွားသည်။ ဤသို့ဆိုပြန်တော့လည်း လောကပါလနတ်သည် တာဝန်ကျေပွန်ထု ပါတကား။ သည်လိုနှင့် ဆရာသည် ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဝှဉ္စိနယ်၊ ကုလားပြင်

ကျေးရွာတွင် တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်း တာဝန်ခံဆရာကြီးအဖြစ်သို့ တစ် မဟုတ်ချင်း ရောက်ရှိသွားတော့သည်။

* * *

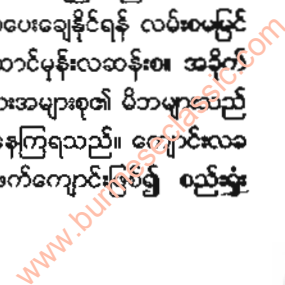
ဆရာ၏ ကလောင်အမည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဆိုသည်ကို စာဖတ်သူ တိုင်း သိမည်ဖြစ်သော်လည်း ဦးတင်အောင်ဆိုသော အမည်ရင်းကိုတော့ လူ တိုင်း သိကြမည်မဟုတ်ပါ။ ဆရာတွင် အခြားလူသိနည်းသော အမည်တစ်ခု ရှိနေသေးသည်။ ယင်းအမည်ကား ကုလားပြင် တွဲဖက်အလယ်တန်းကျောင်းမှ ကင်ပွန်းပွဲမပြုလုပ်ရဘဲနှင့် ပေးလိုက်သောအမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းအမည်ကို ဆရာ စာဖတ်ပရိသတ်များ မသိသော်လည်း ကုလားပြင်ရွာဝန်းကျင်မှာတော့ လူတိုင်း သိကြ၊ ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းကြသည်။ ယခုတိုင်လည်း တသသခေါ်နေကြသေးသည်။

'ဆရာကြီး နယ်နိမိတ်' ဟူ၍တည်း။

ဆရာကြီး နယ်နိမိတ်သည် တွဲဖက်တာဝန်ခံဆရာကြီးအဖြစ်နှင့် လခ ၄၀၀ ကျပ်လောက်ရနေသေးသော်လည်း ဖြေလည်မှုရှိသည်ဟုတော့ မဆိုသာ ပါ။ (ထိုအချိန်က မူလတန်းဆရာလခ ၁၂၆ ကျပ် ဖြစ်သည်) တစ်ခါတစ်ခါ မနက်စားပြီး ညစာကို ချေးငှားချက်ပြုတ်နေရသေးသည်။ သူ့ကို တာဝန်ခံငှား လာခဲ့သော ဦးထွန်းရွှေမှာလည်း ကုလားပြင်နှင့် တစ်မိုင်ကျော်လောက်ဝေးသော ထုံးဝလယ်ထဲတွင် ညအိပ်ညနေ နေထိုင်ကာ စပါးရိတ်သိမ်းနေသည်။ သည်တော့ ဆရာ ဘာလုပ်သည်မှတ်သနည်း။

'ထုံးဝမှနေ ဦးထွန်းရွှေလူလှ၊ ရွှေပြင်ရွာသည်ဌာနကို လှမ်းကြွ ပါဗျ။ ကျုပ်ဆရာ မိန့်မြှောက်ကယ်မသာပေဘူး။ ငွေအသပြာ ကျုပ်လစာ ဆယ်မှာရုံတယ် ညွှန်းလှည့်ပါဦး' ဟူသော ကဗျာတိုကလေးကိုရေးကာ ဦး ထွန်းရွှေထံသို့ လူကြိုပါးလိုက်သည်။ ဦးထွန်းရွှေသည် ဆရာကဗျာတိုကလေးကို အင်အားတိုင်းထည့်ကာ ရွာသို့ရောက်လာသည်။ အခြား ကျောင်းကော်မတီ လူကြီးများနှင့် ရပ်မိရပ်ဖများကိုပါဖိတ်ခေါ်ကာ ဆရာကဗျာတိုကလေးကို ဖတ်ပြ သည်။ လူကြီးများမှာ ဆရာကဗျာလေးကိုကြားရသောအခါ တသောသော ရယ်မောကြပြီး ဆရာကိုလည်း များစွာပင် ကရုဏာသက်ကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ဆရာလစာငွေကိုတော့ပေးချေနိုင်ရန် လမ်းစမပြင် သေး။ အချိန်က ကောက်လည်စင်းပြတ်ချိန် တန်ဆောင်မုန်းလဆန်းစ။ အချိန် အတန်အားဖြင့် ဆန်ဈေးတက်နေသည်။ ကျောင်းသားအများစု၏ မိဘများသည် ချမ်းသာသူများမဟုတ်ကြ။ ထိုကြောင့် ဆန်ဝယ်စားနေကြရသည်။ ကျောင်းလခ ဝိုက်ဆံကို မပေးနိုင်ကြသေး။ တည်ထောင်စ တွဲဖက်ကျောင်းဖြစ်၍ ဝည်းခွဲ

မူသဘောသို့ ဦးတည်နေကြရသည်။ အဓမ္မကောက်ခံလိုက်ပါက တစ်မိုင်ကျော် ကျော်တွင်ရှိသော ရေကျော် အစိုးရအလယ်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့ သွားမည်ကို စိုးရိမ်ရသေးသည်။

သည်တော့ ကျောင်းကော်မတီ လူကြီးများနှင့် ရွာမိရွာဖများသည် ဆရာ အား မေတ္တာရပ်ခံကြရသည်။ ဆန်စပါးပေါ်မှ ကျွန်နေသောလခနှင့်တကွ လက်ရှိကျောင်းလခကို တစ်စုတစ်ပေါင်းတည်းပေးပါမည်ဟူ၍။ ဆရာ၏ လက်ရှိ စားဝတ်နေရေးကိစ္စကိုတော့ စည်းဝေပွဲသို့ ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသော လူကြီးများက ဆန်၊ ဆီ၊ ဆားမှအစ၊ အခမဲ့ထောက်ပံ့ကြသည်။ ပြီးတော့ နောင်တွင်လည်း ဦးထွန်းရွှေက စပါးပေးမည်။ ဦးစောထွားက ကမ်းဆွဲပိုက်သူကြီး ပဲ့နင်းဖြစ်သော ကြောင့် ငါးပေးမည်။ ဦးအိဆတ်က သားသတ်လိုင်စင် ရရှိထားသောကြောင့် ဆရာကြိုက်တတ်သော အမဲသားနှင့် အတွင်းကလီစာများကို ပို့ပေးမည်။ ဦးဖိုး မျှင်ကလည်း ဆရာအနေနှင့် အားငယ်စိတ်ဓာတ်ကျရန် မလိုကြောင်း အချိန်တန် လျှင် ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း စသည်စသည်တို့ကို ကတိပေး နှစ်သိမ့်ကြ သည်။ သည်တော့ ဆရာ လက်ခံရသည်ပေါ့။ ပိုက်ဆံပေးစရာမလိုဘဲ ရောက်ရှိ လာမည့် အစာအာဟာရကောင်းများ မဟုတ်လား။

သို့သော် ဆရာအတွက် စားရုံလောက်နှင့် မပြီးသေးပါ။ ညနေပိုင်း အပန်းဖြေဆေးကလေးက လိုနေသေးသည်။ မိမိ၏ ဂုဏ်သိက္ခာအရ ကောက်ခံ ပေးထားသောဆန်နှင့် အရက်ကို လဲသောက်၍မဖြစ်။

ဆရာရင်ထဲမှ ပျို့တက်လာပြီ။ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာပြီ။ ဆရာ အငြိမ်နေ၍မရတော့။ ကျောင်းကော်မတီများ ပေးထားသောအိမ်တွင် ခေါက်တုံခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း စဉ်းစားခန်းထုတ်သည်။ ပါးစပ်တွင်ခဲထားသော ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို မာန်ဖွာဖွာသည်။ မိမိငြိမ်းနေ၍ အငွေ့ကထွက်မလာ။ စာကြည့် စားပွဲမှ မိမိခြစ်ကိုယူကာ ညှိလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သုံးလေးဖွာ အားပါးတရ ဖွာ လိုက်ကာ ဆေးလိပ်ပြာကိုခါထုတ်လိုက်သည်။ ဆရာမျက်နှာ အနည်းငယ် လင်း လက်လာသည်။ ဆေးလိပ်မှာပါသော နီကိုတင်းဓာတ်သည် ဆရာဦးခေါင်းကို အနည်းငယ် ရစ်သိုင်းသွားပြီတည်း။ သည်အခါ အကြံအဖန် တစ်ပိုင်းတစ်စ ရလာသည်။

ဆရာသည် စာတစ်ရွက်နှင့် ဖောင်တိန်(ဘောလံပင် အသုံးနည်းသေး သည်)ကိုယူ၍ စာတိုလေးတစ်စောင်ကို ရေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ၏တပည့် ကျော် မောင်သိန်းသန်းကိုခေါ်ကာ တစ်ရွာတည်းနေ ဆရာမဒေါ်အုန်းမေထံသို့ စာပို့လွှတ်လိုက်သည်။ ဒေါ်အုန်းမေမှာ မူလတန်းဆရာမဖြစ်သလို တစ်ဖက်မှလည်း အိမ်ဆိုင်ကလေးဖွင့်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ငွေကြေးလွယ်ကူသည်။ ပြတ်သည်ဟူ

၍ မရှိလှ။ ဤသည်ကို ဆေးလိပ်ဖွာ၍ ဆေးငွေထိတွေ့သွားသော ဦးခေါင်းပိုင်ရှင် ကျွန်တော်၏ဆရာသည် ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်သည်။ သင့်ပေပွတကား။

ဆရာမဒေါ်အုန်းမေသည် ဆရာ၏စာတိုကလေးကို ဖတ်လိုက်ပြီး ဟတ် ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောကာ ရှေးသေတ္တာကိုဖွင့်ရရှာတော့သည်။ ဆရာစာက 'ဒေါ်အုန်းမေ ဆရာမ၊ ချေးပါငွေစ၊ အစိတ်နှင့် နှစ်ဆယ်မရွယ်ဘူးဗျို့၊ ငါးကျပ်၊ တစ်ဆယ်လောက်ကိုတော့၊ မှန်တကယ် ပြန်ကာပေးပါ့မယ်၊ ချေးလိုက်ပါဗျ' ဟူ၍တည်း။

ဤဆောင်းပါးကိုရေးသားရန် အချက်အလက်စုဆောင်းသောအခါ ယခု အငြိမ်းစားယူထားပြီးဖြစ်သော ဆရာမကြီးဒေါ်အုန်းမေက သူ တရုတ်သေ သိမ်း ထားသော ကဗျာတိုကလေးကို ကျွန်တော့်အားထုတ်ပြရှာသည်။

သေသပ်သော ဆရာလက်ရေးမှ အချို့စာလုံးကလေးများ အတွန့်အတတ် ခံနေသည်ကို ကျွန်တော် သတိထားမိသည်။ ကျွန်တော်သိလိုက်ပါပြီ။ ဆရာ တွင် ယမကာရေချိန် လိုနေပေပြီ။ ကျွန်တော်သည် ဆရာကဗျာတိုကလေးကိုဖတ် ပြီး ပြုံးရမည့်အစား ရင်ထဲမှ နှင့်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ယမကာကို အမိန့်လည် ထက် ကြိုက်နှစ်သက်သော ဆရာတွင် တောအရက်အကြီးတစ်လုံးဖိုး နှစ်ကျပ် မှုသောအသပြာကို မတတ်နိုင်ရှာပါတကား။

* * *

ကျွန်တော်သည် ဤဆောင်းပါး၏တစ်နေရာတွင် ကျောင်းကော်မတီ လူကြီးများနှင့် ဆရာ၏အကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖော်ပြခဲ့သည်။ ယင်း အကြောင်းကို ယခုပြန်ဆက်တော့အံ့။

တန်ဆောင်မှန်းလ နှောင်းရက်များသို့ ရောက်ခဲ့ချေပြီ။ ကောင်းကင်ပြင် တွင် မိုးသားမိုးရိပ်တို့ကင်းစင်၍ ဆောင်း၏သရုပ်ဖြစ်သော နင်းမြူပါးလွှာတို့ ငင်းမူခဲ့ချေပြီ။ ရွှေရောင်အိနေသော စပါးနံ့များနေရာတွင် ရိုးပြတ်တို့ အစားဝင် ရောက်လာသည်။ စပါးနံ့များ အပြတ်များလာပြီပေါ့။

ဆရာအတွက်မူကား စာသင်လစာမရသေး။ ဦးထွန်းရွှေတို့ စုဆောင်းပေး ထားသော ဝိက္ခာတို့လည်း ပြတ်တော့မည်။ ဦးထွန်းရွှေပို့ပေးမည့်စပါးက အစအန မမြင်သေး။ ပိုက်ခေါင်းဆောင် ဦးစောထွားထံမှလည်း ငါးရောက်မလား။ ဦး အိဆတ်၏ အမဲသားကနတ္ထိ။ ဦးဖိုးမျှင်ကလည်း သူ့ကတိစကားကို မေ့လျော့ နေလေသလားမသိ။ ဆရာသည် ထွေထွေကလေးနှင့် ထမင်းပွဲတွင် ထိုင်လိုက် သည်။ ဘာဆို ဘာမျှမရှိ။ ခရီးနည်းပါးလှသော ကန်စွန်းရွက်ကြော်နှင့် ငါးပိရေ တို့စရာ။

'ထပ်သင်္ခါ' ဆင်းရဲကျပ်တည်းသော်လည်း ဆရာသည် ဤလိုဟင်းမျိုးနှင့် မည်သည့်အခါမျှ မစားခဲ့။ ဆရာသည် ထမင်းပွဲမှထလိုက်ပြီး လက်ဆေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ လက်ကျန်အရက်ကို ရေချော၍ တစ်ငုံစာမျှသောက်လိုက်သည်။ ပေါ်လာလိုက်သော အတွေးသစ်၊ ဉာဏ်သစ်များ ဘွားခနဲ၊ ဘွားခနဲ။

သူသည် စာရေးစားပွဲသို့သွားကာ သူ့ခံပြင်းချက်တို့ကို ရင်ဖွင့်တော့သည်။ တစ်စောင်၊ နှစ်စောင်၊ သုံးစောင်၊ လေးစောင်တိတိရေးလိုက်ပြီး သူ၏လက်စွဲ တပည့်ကျော် မောင်သိန်းသန်းလက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

'ရော့ကွာ၊ ဒီစာတွေကို နာမည်တပ်ထားတဲ့လူတွေဆီ ပေးချေစမ်း' ဆရာ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုသည် သူ့အတွက် သေးသိမ်နည်းပါးသည်ဟု မဆိုသာပါ။ အခြားပုဂ္ဂိုလ်များထံမှ တုံ့ပြန်မှုမရရှိခဲ့သော်လည်း ဦးအိဆတ်ထံမှတော့ အမဲသားနှင့် ဝမ်းတွင်းကလီစာများကို မောင်သိန်းသန်းနှင့် ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ထိရောက်လှစွာသော ဆရာ၏စာအပြည့်အစုံကို ဖော်ပြရလျှင် ... 'ဦးထွန်းရွှေရဲ့စပါး၊ ကိုစောထွားရဲ့ငါး၊ ကိုအိဆတ်ရဲ့အမဲသား၊ ဦးဖိုးမျှင်ရဲ့စကား၊ ယုံစားမိမှားတာကြောင့်(အမယ်မင်း) တို့တစ်တွေ ငတ် လုပါပေါ့လား' ဟူ၍တည်း။

ဤတွင် ဆရာ၏ဘဝ တစေ့တစောင်းဖြစ်သော တွဲဖက်အလယ်တန်း ကျောင်းဆရာဘဝကို နိဂုံးကမ္မတ်အဆုံးသတ်ပါအံ့။

ဤဆောင်းပါးကိုရေးချိန်တွင် ဆရာကား ကွယ်လွန်ခဲ့ချေပြီ။ ထို့အတူ ဆရာနှင့် လက်ပွန်းတတီး ဆက်ဆံခဲ့သော ကျောင်းကော်မတီ လူကြီးများ ရပ်မိ၊ ရပ်ဖများမှာလည်း အချို့ ကွယ်လွန်ခဲ့ချေပြီ။

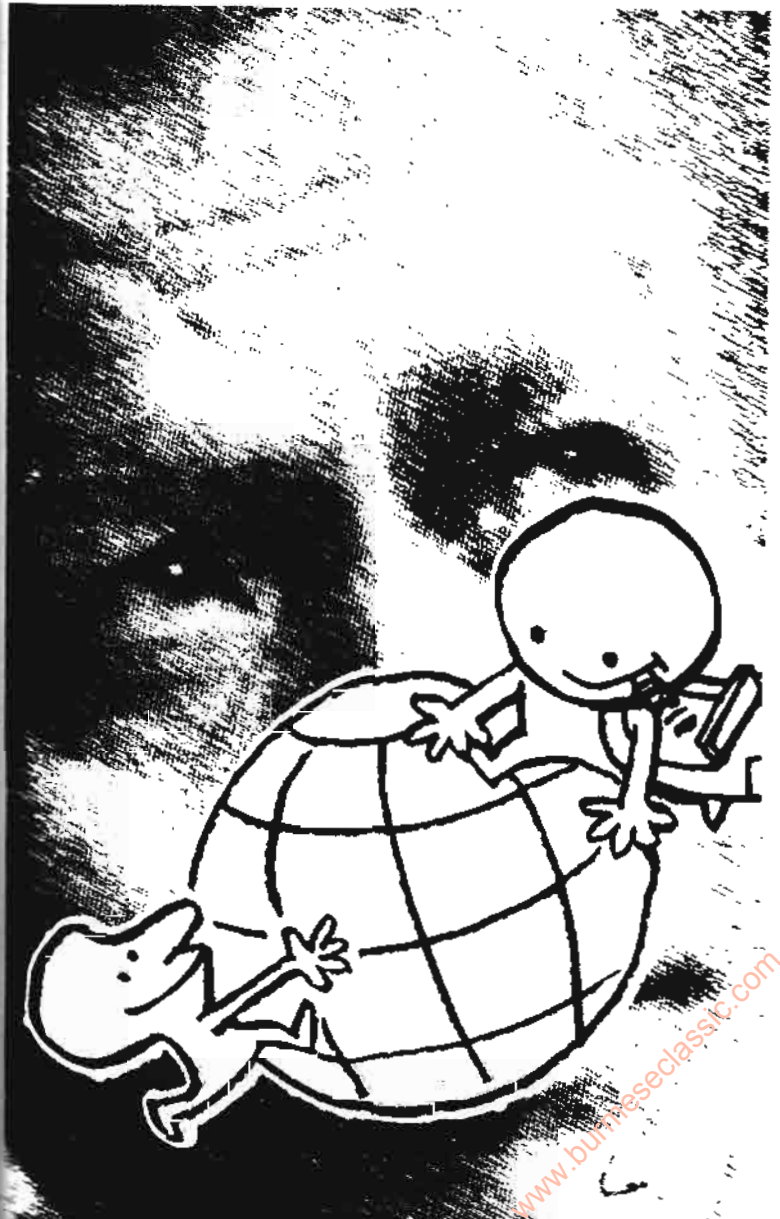
အကယ်၍ သေပြီးသည်၏ နောက်၌ ဘဝတစ်ခုရှိနေသေးခဲ့လျှင် အလင်းကို ကြိုက်သောဆရာအတွက် ကြည်လင်ရွန်းမြသော အလင်းရောင်တို့သည် ညအချိန်တွင်လည်း မင်းမူလျက်ရှိပါစေသတည်း။

'ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားစေသော်'

နေမိုးကျော်

မှတ်ချက်။ ။ ဤဆောင်းပါး ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ကူညီခဲ့ကြသော ဦးထွန်းရွှေ၊ အငြိမ်းစားဆရာမကြီးဒေါ်အုန်းမေနှင့် မောင်သိန်းသန်းတို့အား အထူးကျေးဇူးတင်မိကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

နန္ဒာ့ကလေးနှင့်ဆင်းရဲနှင့် ဓမ္မာရုံကြီး တင်မောင်မြင့်

နန္ဒာပုလဲပန်ဆင်းရင်နှင့် ခုပိခြင်း

တင်မောင်မြင့်

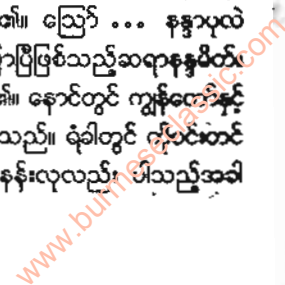
‘ဒါ ဆရာနန္ဒမိတ်လေ’

‘ရာ’

ကိုဝင်းတင် မိတ်ဆက်ပေးတော့ ကျွန်တော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ၁၉၈၀ ဝန်းကျင်လောက်က ထင်ပါသည်။ ကိုဝင်းတင်မှာ ထိုစဉ်က ဝန်းဆိုးတန်းစာအုပ်လောကတွင် ‘အဟောင်းဆုရင် ကိုဝင်းတင်’ ဟု နာမည် ကြီးခဲ့သည်။ စာရေးဆရာ အသိအကျွမ်းများလှသော ကိုဝင်းတင် ဖြစ်ပါသည်။ အံ့အားသင့်နေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြီး ကိုဝင်းတင် ခဏကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှ သူက ‘ဆရာ၊ ဒါ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကိုတင်ဝင်းမြင့်လေ’ ဟု မိတ်ဆက် ခြင်းအလုပ်ကို ပြီးအောင်လုပ်သည်။

မူးကံနာဖြူဖြူဝိုင်းဝိုင်းကြီးထဲတွင် ရောမအပြုံးကြီးပေါ်လာသည်။ တစ် ဆက်တည်း ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်သည်။ ဘက်ထရီမီးလုံးကလေး နီကျင့်ကျင့် အလင်းရောင်တွင် သူ့ကို ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေမိ၏။ ဩော် ... နန္ဒာပုလဲ ပန်ဆင်းရင်ကို။ ကျွန်တော်တွေ့ချင်နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည့်ဆရာနန္ဒမိတ်လေ

နေရာမှာ ၄၂ လမ်း ဆိုင်ကြီးရှေ့ကွက်လပ်ဖြစ်၏။ နောင်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဆရာတို့သည် သည်စုရပ်တွင် မကြာခဏဆိုဖြစ်တော့သည်။ ခုံခါတွင် ကိုဝင်းတင် နှင့်အတူ ပုသိမ်မောင်စိမ်းသူ ပါလာတတ်၏။ မောင်နန်းလှလည်း ပါသည့်အခါ

ပါသည်။ သည်သုံးယောက်က ကျွန်တော်နှင့် အိမ်နီးနားချင်းတွေ။ ခုတော့ သူတို့အားလုံး မရှိကြတော့ပြီ။

နယ်မှ နောက်ဆုံးအကျော့ပြန်ရောက်လာပြီး ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် စာအုပ်တွေ ရေးနေချိန်ကျမှ ဆရာကို ကျွန်တော် စတင်တွေ့ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မြဝတီလို လှမ်းလှမ်းတောက်မကွင်းကြီးတစ်စောင်ဖြစ်အောင် ဆရာလုပ်နေချိန်တွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်တွင်မရှိသဖြင့် ဆရာနှင့် သိခွင့်မကြုံခဲ့ပါ။

ဆရာကို တွေ့ချင်နေသည်မှာ ကြာပြီ။ ဆရာနှင့်တွေ့လျှင် ပြောပြချင်စရာကလေးများ ကျွန်တော်တွင်ရှိနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ၏။ နန္ဒာပုလဲ နောက်ခံ ၁၉၅၀ ပြည့်တစ်ပိုက်မှ နိုင်ငံရေးမီးလျှံများ၊ Defeat into victory မှ အောင်မြင်သော စစ်တိုက်ခန်းများအပြင် အခြားကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကွင်းဆက်ကလေးများ။ ဒါတွေပြောဖြစ်လျှင် ဆရာနှင့်ကျွန်တော် ချက်ချင်းရင်းနှီးသွားမည် ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော့်အထင် မမှားပါ။

တွေ့ချင်လွန်းသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကို မထင်ဘဲနှင့် မထင်သည်နေရာတွင် တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ကျွန်တော် အရမ်းအံ့ဩသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

'ကျွန်တော် ကိုဘဆန်းရဲ့သူငယ်ချင်းပါဆရာ' သည်အခါ အံ့အားသင့်သွားသူက ဆရာနန္ဒမိတ်။

'ဗျား ခင်ဗျား ဆရာမောင်မိုးဆွေကို ပြောတာလား'

'ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ'

ထင်သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်နှင့်ဆရာ ချက်ချင်းရင်းနှီးသွားကြ၏။ ကိုဘဆန်းသည် ကမာရွတ်သားဖြစ်၏။ အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်များခန့်က သူနှင့်ကျွန်တော် စတင်တွေ့ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်က စာတိုပေစကလေးများ စရေးချိန်တွင် သူကမောင်မိုးဆွေအမည်ဖြင့် အောင်မြင်သော ဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်နေပြီ။ ထိုစဉ်က(အလယ်တန်းလား၊ အထက်တန်းလား မမှတ်မိ) ကျောင်းသုံးစာအုပ်တစ်အုပ်တွင် မောင်မိုးဆွေ၏ 'ရွှေတောင်ပုဆိုးနှစ်ထည်' ဝတ္ထု ပါဝင်ခဲ့သည်။

ဆရာမိတ်အမိုးကို ကျွန်တော်ဝင်သည်။ သူက ကျွန်တော်များကိုကြည့်ပြီး မိမိပုံရသည်။ ဘယ်လိုလဲဟု အမှအထဖြစ်လေ၏။ ကျွန်တော်ကပြောပြတော့ ပြောသည့်သူများကို တည်သွားသည်။

ကိုဘဆန်းသည် ဝတ္ထုတိုအရေးကောင်းသလို အဆိုကောင်း၊ အတီးကောင်းလည်း ဖြစ်၏။ ကိုစောငြိမ်း၏ သီချင်းများကို မယ်ဒလင်ဖြင့် ဂီတနက်သံမူအတိုင်း ဆိုတီးတီး နိုင်သူ ဖြစ်၏။ သူ့စကားပြောလျှင် မင်းရှင်က ဘယ်လို၊ နန္ဒမိတ်ကဘယ်ပုံ စသဖြင့် အမြဲပါတတ်၏။ ဤသို့ဖြင့် ဆရာနန္ဒမိတ်

ကို စိတ်ထဲက အစောကြီး ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုဘဆန်းအကြောင်း စလိုက်သည်နှင့် ဆရာဘက်ကလည်း ချက်ချင်း ရင်းနှီးပွင့်လင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

* * *

'မစန်းရီကို ကျွန်တော် နီးပေးတာလေ' မစန်းရီမှာ ကိုဘဆန်း၏ဇနီး ဖြစ်သည်။

'ဟုတ်တယ်ဆရာ။ သူ့အထစောပြောပါတယ်' ဆရာက

သူတို့ခေတ် တက္ကသိုလ်ငယ်ဘဝများကို တမ်းတမ်းတတပြန်ပြောတတ်သည်။

'ကိုဘဆန်းက ကျွန်တော်တို့ထက်ငယ်တယ်ဗျ။ မယ်ဒလင် သိပ်ကောင်းတဲ့လူ။ အဆိုလည်း ပိုင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ခေတ်က အားလုံးအဆင်ပြေတယ်ဗျ။ ထုတ်တန်း ခုံးကြီးအောက်မှာ ခုလိုပါပဲ။ ဟိုတုန်းကတော့ ရေနံဆီမီးခွက်ကလေးတွေ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်နဲ့ အကုန်ရတယ်။

ဆရာက ရယ်စရာလေးများပြောနေရင်း အေးအေးဆေးဆေး ဝိုင်တိုင်တိုင်ကြီး ဖြစ်သွားသည်။

'အေးဗျား ဝတ္ထုရေးဖို့တောင်ကောင်းတယ်။ မိန်းမခိုးပေးတဲ့အထိ သူနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြပြီ။ ကွဲသွားလိုက်တာ။ အင်း... နည်းနည်းနောနော နှစ်တွေလား သူ့အသုဘလိုက်ပို့ရတော့မှပဲ သူနဲ့ပြန်ဆုံတော့တယ်'

'ဗျာ' သည်အခါတွင် ကျွန်တော် ဗျာရပြန်သည်။

'သူဆုံးပြီ၊ ဟုတ်လားဆရာ'

'ဟုတ်တယ်လေ။ မနှစ်က ဆုံးသွားတာ'

ဪ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကိုဘဆန်းနဲ့မတွေ့တာ ကြာခဲ့ပြီကိုး။ ကျွန်တော်သည် အလုပ်တာဝန်ဖြင့် နယ်တွင်အနေများသူဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူငယ်ချင်း ကိုဘဆန်းဆုံးသွားသည်ကို မသိလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုခဲ့သလို ဆရာနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ကြုံသိကျွမ်းချိန်မှာ ဆရာက ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် ဘာသာပြန်တွေရေးနေချိန် ကျွန်တော်က ကိုမြတ်ငြိမ်း၏ ငြိမ်းအေးစာပေတွင် စာအုပ်တွေထွက်နေချိန် ဖြစ်ပါသည်။

'ဆရာ 'ပိုးတိမ်ကိုမှာ'ထွက်တာ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်လောက်ကလဲ'
'သိပ်မမှတ်မိဘူး။ ခြောက်ဆယ့်တစ်ခုနှစ်လောက်က ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်

လို့လဲဗျ'

'အဲဒီမျက်နှာပုံးက ကျွန်တော်ရိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံလေး မရင်မြဲ(အင်းစိန်မယ်)

တို့ ညီအစ်မတစ်တွေ တောင်ကြီးလာထုန်းက ကျွန်တော် ရိုက်ပေးခဲ့တာ'

'ဟုတ်လား။ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ သိပ်ကြည့်ကောင်းတဲ့ပုံပဲ'

သူက ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုလှမ်းပုတ်ပြီး 'ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်

ကမ္ဘာကြီး လုံးလှချေလားဗျ'ဟု ဆိုသည်။

* * *

ဆရာမိတ်နှင့် ကျွန်တော် ကမ္ဘာကြီးလုံးပုံက မဆုံးသေးပါ။ တစ်နေ့
ကျွန်တော် ခရီးထွက်ခါနီးတွင် ဆရာမောင်ပေါ်ထွန်းက ရုရှားဝတ္ထုလတ်တစ်ပုဒ်
ပေးလိုက်သည်။ 'အစ်ကိုပြန်၊ အစ်ကိုလေးနဲ့လိုက်မယ်'ဟုပြောပြီး ခိုင်းလိုက်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ဆရာပေါ်၊ ဆရာလူအောင်၊ ကိုမြတ်ငြိမ်းနှင့် ကျွန်တော်တို့မှာ စာ
အုပ်ကောင်းရလျှင်လှည့်ဖတ်ပြီး သင့်သလို ဘာသာပြန်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဖတ်ပြီးကြိုက်သဖြင့် နယ်တွင် ကျွန်တော်ဘာသာပြန်ဖြစ်သွားသည်။ ထုံးစံ
အတိုင်း ဇနီးနှင့်သမီးဖတ်ဖို့ အိမ်ပြန်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အမျိုးသမီးဆီမှာ
ကိုဝင်းတင်က ယူဖတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့သဘောနှင့်သူ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်
သို့ ပို့လိုက်ကြောင်းသိရသည်။ ဘယ်မဂ္ဂဇင်းကိုပို့မှန်း ကျွန်တော်မသိ။ ကျွန်တော့်
ဝတ္ထုနာမည်က 'စစ်ပြန်ကြီးဒူရှင်'။ ဆရာနန္ဒမိတ် စစ်ပြန်တွင်ဝင်လုပ်နေမှန်း ကျွန်
တော် မသိ။

ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လို့ ထုံးစံအတိုင်းစုရပ်တွင်ဆိုကြတော့မှ သူစစ်ပြန်တွင်
လုပ်နေကြောင်း၊ ဆရာလူအောင်ပါရောက်နေကြောင်း ဆရာကပြောပြသည်။

'ခင်းဗျာဝတ္ထုက တော်တော်နိပ်တာပဲ။ အယ်ဒီတာချုပ်ကလည်း ကြိုက်
တယ်တဲ့။ ခင်ဗျားကိုတွေ့ချင်တယ် ပြောနေတယ်။ လာခဲ့ပါဦး'ဟု သတင်းပါသည်။

ကျွန်တော်သည် စာများများရေးဖြစ်သူမဟုတ်ပါ။ ဆရာလင်းယုန်မောင်
မောင်နှင့် မောင်ပေါ်ထွန်းတို့က ကျွန်တော့်ကို သူ့ကလောင် သံရေးတက်နေပြီး
စာမရေးဆရာ စသည်ဖြင့် ကြိုလျှင်ကြိုသလို မခံချင်အောင် စာရေးဖြစ်အောင်
လှုပ်နှိုးတတ်ကြသည်။ ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ်လည်း စာပေလောကခြံစည်းရိုးနားတွင်
ရပ်သီရစ်သီ လုပ်နေသူတစ်ယောက်အဖြစ်သာ သဘောထားသဖြင့် မဂ္ဂဇင်းတိုက်၊
စာပေတိုက်များဆီသို့ အရောက်အပေါက်နည်းလှသည်။

သို့သော် ဆရာမိတ်ကျေးဇူးကြောင့် စစ်ပြန်သို့ ကျွန်တော် ရောက်ဖြစ်ခဲ့

* * *

သည်။ အတန်ကြီးကြာအောင် အယ်တီတာချုပ်၏ဆေးပြင်းလိပ်နဲ့နှင့် လေမှန်
ဆိုင်းအော်ခံရပြီးမှ စစ်ပြန်ကြီးဒူရှင်အကြောင်း ရောက်သည်။ ကြိုက်ကြောင်း၊
ဆွမ်းနှင့်ခွင့်ကျကြောင်း သို့သော် ...။

'ပေါ်ပလာပင်ကို မြန်မာမူပြုလို့မရဘူးလားဗျ။ နီးစပ်တဲ့အပင်တစ်ပင်
ဆုတ်လိုက်ရင်ကော'ဟု အကြံပြုလာသည်။

'မရဘူးဆရာ။ ပေါ်ပလာပင်က အဲဒီဇာတ်ရဲ့ အဓိကဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့
ဘာပင်နဲ့တူမှန်း ကျွန်တော်မသိဘူး။ မလုပ်ရဲဘူးဆရာ'

'ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ဗျား ကျွန်တော့်ကို ပုံရှာပေး။ ကြည့်လုပ်ကြတာပေါ့'
အင်း ... တစ်မျိုးကြီးပါလား။ ဆရာမိတ်အခန်းကို ကျွန်တော်ဝင်သည်။

သူက ကျွန်တော့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ရိပ်မိပုံရသည်။ ဘယ်လိုလဲဟု အမူအရာ
ဖြင့် မေး၏။ ကျွန်တော်ကပြောပြတော့ ပြုံးနေသည့်သူ့မျက်နှာကြီး တည်
ချာသည်။

'အဓိပ္ပာယ်မရှိပါဘူးဗျား။ ရှာမပေးနဲ့တဲ့။

ဒါဆို နေပေါ့။ သည်တစ်ခေါက် နယ်တွင်ကျွန်တော်ကြာသွားသည်။
ကျွန်ပြန်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မနားတော့ဘဲ ရောက်ပြီး
နောက်တစ်ရက်တွင် မြို့ထဲထွက်သည်။ ဆရာတို့စုရပ်သို့ နောက်ကျပြီးမှရောက်
သွားသည်။ ခနော်ခနဲ့စားပွဲနိမ့်ကလေးပေါ်တွင် ခါတိုင်းလို အပြုံးပွဲကလေးတွေ
နားဗျားစားစားမတွေ့ရ။ ယမကာလည်း လောက်ပုံမရ။ 'ပိုးထိုးလောက်ကိုက်
အိုအကြိုက်' ဆောင်ပုဒ်ပိုင်ရှင်၊ အဟောင်းဘုရင်သည် စည်ပင်ရဲလိုက်လို့ ဆိုင်
ဆွက်ရဲဘဲ ပြေးနေရကြောင်းပြောပြီး ခိုညည်းညည်းနေ၏။ လေဖြတ်ထားသဖြင့်
အိုင်အိုင်သိပ်မရေးနိုင်တော့သော ကိုစိမ်သူ ရိုဝေဝေငေးနေသည်။ ကျွန်တော့်ကို
မြင်တော့ အားတက်သွားပုံရသည်။ မောင်နန်းလုက မဟာပိုင်းလေးချိုးကြီးကို
ချွတ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာဒေါင်း၏ဒေါသကာရန်များ သည်လိုအခါ
နှင့် သူ စကားမထစ်တော့။

ဆရာမိတ်က ကျွန်တော့်ကို ပြုံးပြီးကြီးကြည့်ပြီး ...

'ကဲ ... ကိုယ့်လူ ...။ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ပေါ်ပလာပင်ပုံသာ ရှာပေး
တိုက်တော့တဲ့။ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် စစ်ပြန်ကြီးဒူရှင်ဝတ္ထုရှည် ပါလာသည်။ ထိုအခါ
အတလေးတွေ စိစိပြည်ပြည် ပြန်ဖြစ်လာ၏။ မကြာခင် ခရီးထွက်ခဲ့ပြန်သည်။
သည်တစ်ခါ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဆရာမရှိတော့ပေ။ မပျိုဖြစ်ရုံမဟုတ်ဘဲ
အိမ်မသိလိုက်သော ဖျာပနာနှစ်ခု၊ မောင်ပိုးဆွေ၊ ပြီးတော့ သူ့အလွန်ချစ်သည့်
ဣန္ဒြေသီလနန္ဒမိတ်။

www.burmeseclassic.com

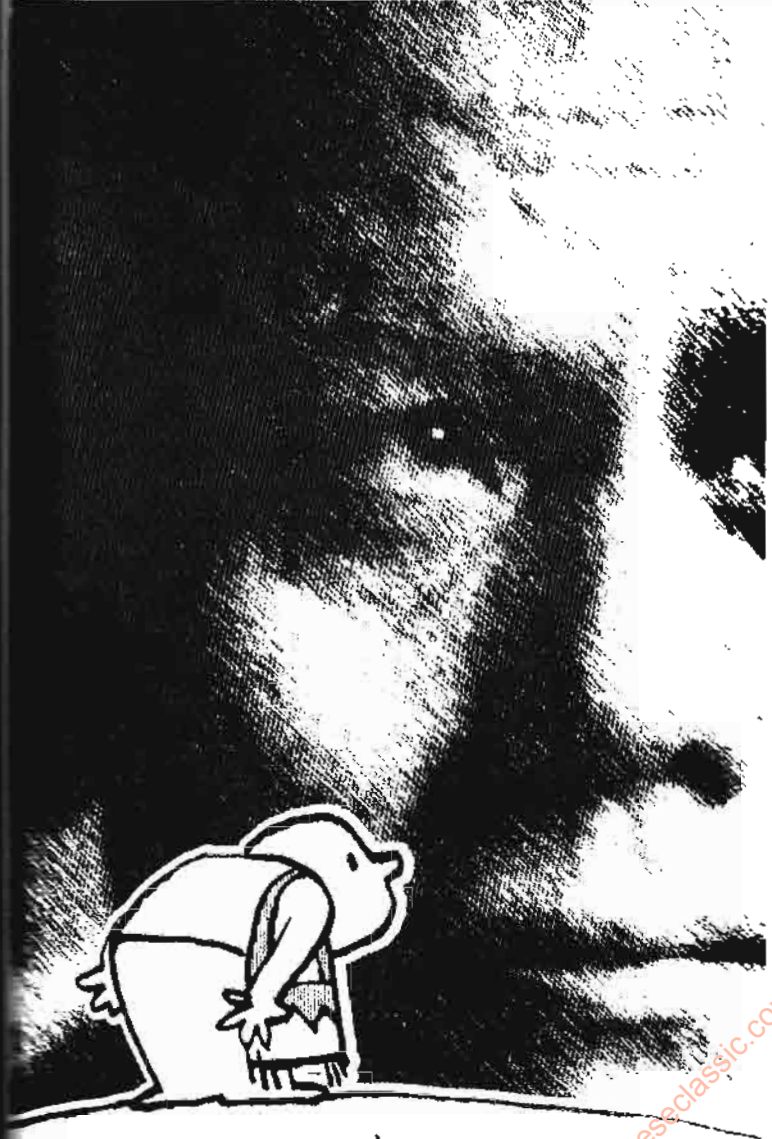
တက္ကသိုလ်မှပိတ်အား နောက်ချစ်ရင်ကြွင်း

ပြတ်ဆွေ

၁၄၀

တက္ကသိုလ်မှပိတ် အိုဖုန်း
စာရေးပျင်းသောကျွန်တော်သည် ဆရာတင်ခိုင်က စာမူတောင်းသောအခါ
ဆရာကို လွမ်းဆွတ်အောက်မေ့စွာဖြင့် ကောက်ကာငင်ကာရေးဖြစ်လေသည်။

တင်မောင်ဖြင့်

တက္ကသိုလ်နှင့်ပိတ်အား ရောက်သုံးပါရပ်ပြုခြင်း

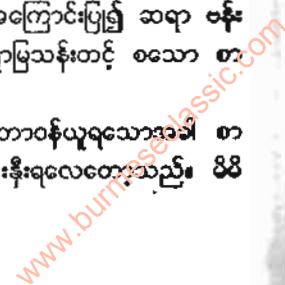
မြတ်သော

ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာကြီးများနှင့် အနီးကပ်တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသည်။ အချို့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မိဘဆရာသမားသဖွယ် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်စ ၁၉၅၆ ခုနှစ်လောက်က စာရေးဆရာသခင်မြသန်း တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာလုပ်သော ပြည်သူ့ဂျာနယ်မှာ အလုပ်သင်အဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ရာ သခင်လေးမောင်၊ သခင်ခင်ဇော်၊ တက္ကသိုလ်ဆုဖြို၊ ဗိုလ်ချုပ်အစ်ကို ဦးအောင်သန်း စသောစာရေးဆရာ၊ နိုင်ငံရေးသမားကြီးများနှင့် ဆုံစည်းခဲ့ရသည်။

ထိုစဉ်က ပြည်သူ့ဂျာနယ်တွင် ဆရာပါရဂူ၏ ဆောင်းပါးတည်သွင်းနေရာ ဆရာပါရဂူ၏အိမ်သို့ စာမူတောင်းရန် အယ်ဒီတာကိုချစ်စံနှင့်အတူ ရောက်ဖူးသည်။ ဆရာပါရဂူသည် ထိုစဉ်က ဗဟန်း၊ ရေတာရှည်လမ်းထိပ်မှာရှိသော ဖေသန်းကမ်း၌ ကျွန်တော်တို့အား လက်ဖက်ရည်လိုက်တိုက်လေ့ရှိသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ပြီး ပထမဆုံး ကျွန်တော်တွေ့ဆုံဖူးသော နိုင်ငံရေးသမားမဟုတ်သော စာရေးဆရာတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

သည့်နောက်မှာတော့ လင်းယုန်ဂျာနယ်ကိုအကြောင်းပြု၍ ဆရာ ဗန်းမော်တင်အောင်၊ ဆရာလင်းယုန်မောင်မောင်၊ ဆရာမြသန်းတင့် စသော စာရေးဆရာများနှင့် တွေ့ကြုံဆုံဆည်းရလေသည်။

သတင်းစာတိုက်ရောက်၍ သတင်းထောက်တာဝန်ယူရသောအခါ စာရေးဆရာကြီးငယ် အတော်များများနှင့် ဆုံတွေ့ရင်းနှီးရလေတော့သည်။ မိမိ

အိမ်ထဲမှာ...

တက္ကသိုလ်မှူးမိတ် သို့မဟုတ်

ကိုယ်နို့က်ကလည်း စာပေဝါသနာပါ၍
ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးများရေးသားဖြစ်သောအခါ
အယ်ဒီတာစာရေးဆရာကြီး အတော်များ
များနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရလေသည်။ စာရေး
ဆရာများ စာပေဗိမာန်ဆရာ အမျိုးသား
စာပေဆရာသော သတင်းများကို တာဝန်ယူ
ရေးသားရသောကြောင့်လည်း စာရေးဆရာ
များနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ရသည်။

ထိုအထဲ၌ ကျွန်တော်သည် ၁၉၅၀ ပြည့်
နှစ်များကစပြီး ၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များ
အထိ စာပေလောက၌ စာအလွန်ရေးနိုင်
ပြီး ထင်ရှားခဲ့သော ဆရာ တက္ကသိုလ်
နန္ဒမိတ်နှင့်မူ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမရှိခဲ့ပေ။ သူသည် ခင်မင်စရာကောင်း၍ အပေါင်း
အသင်းများသော စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်လင့်ကစား ကျွန်တော် ဆုံစည်းခွင့်မရ
ခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ သူနှင့်အလွန်တွဲခဲ့သော စာရေးဆရာလေးမြင့်မှာ ကျွန်
တော်နှင့် တောင်ဥက္ကလာပ ၁၆ ရပ်ကွက်တွင် အတူနေခဲ့၍ ခင်မင်ရင်းနှီး
ခဲ့သော်လည်း ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် ရင်းနှီးခွင့်မကြုံခဲ့ရပါ။

တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်တော့ သတင်းထောက်ကြီး ကိုရွှေမောင်နှင့်အတူ
ဆရာလေးမြင့်၏ ဖိတ်ကြားမှုဖြင့် ဆရာနန္ဒမိတ်တို့ပိုင်းသို့ ရောက်ဖူးသည်ဟု
ထင်ရပါသည်။ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး၏ ဧည့်ခံပွဲလား၊ ထုတ်ဝေသူတစ်ဦး၏ ဧည့်ခံ
ပွဲလား မမှတ်မိတော့ပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့သည် အဆိုကောင်း၊ အတီးကောင်း ဆရာနန္ဒ
မိတ်၊ ဆရာလေးမြင့်တို့၏ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ဖန် အလုပ်တာဝန်က
လည်း တစ်ဖက်၊ များများလည်း သောက်ရဲစားရဲသော သတ္တိကလည်းမရှိနှင့်
ခင်မင်လေးစားသော မိမိအရင်က စာရေးဆရာကြီးများကို မျှော်ကြည့်ပွဲမျှသာ
ဖြစ်လေသည်။

ဆရာနန္ဒမိတ် စုံထောက်မဂ္ဂဇင်းမှာရေးသည်။ ပြီးတော့ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ။ ထိုအချိန်များကလည်း တောတော့ဆိုင်ဆိုင် မဆုံမိလိုက်ပါ။
နောက်ဆုံး ဆရာ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာဝင်လုပ်သည်။

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း စထွက်ကာစ အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာဒဂုန်မြတ်လေးနွယ်
က ကျွန်တော်အား ရုပ်ရှင်သတင်းလာရေးပေးလှည့်ပါဟု ဖိတ်ခေါ်သည်။ ဆရာ
ကို လေးစားမှုဖြင့်မငြင်းသာခဲ့။

ကောင်ကင်းနှင့်မြို့ကြီးကို ကောင်းသူ

ထို့နောက် တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာ
အောင်သန်း(မန္တလေး)။ ပြီးတော့ ဆရာ နန္ဒမိတ်
ရောက်လာသည်ဟု ထင်သည်။

ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်သတင်း လချုပ်
ရေးပေးသူ။ သူက ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးတွေ ဖတ်
သူ။ ဘယ်လိုမှ အဆက်အစပ်မရှိခဲ့။ ဆေးပြင်း
လိပ်တိုနှင့် ကုလားထိုင်မှာ ငြိမ်သက်နေသည်
ကိုသာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

နဝဒေး စသောမဂ္ဂဇင်းတွေ ပေါ်ထွက်
စဉ်ကလည်း ဆရာကို ဖျိုးခနဲ ဖျတ်ခနဲ တွေ့
လိုက်ရသည်။

မှတ်မိသမျှ ဆရာနှင့်တွေ့ဆုံပြီး အေး
အေးဆေးဆေး၊ စကားမပြောခဲ့မိဟု ထင်ပါ၏။
သို့သော် ဆရာစာတွေမှတစ်ဆင့် ဆရာနှင့်စကားပြောခဲ့၊ ရင်းနှီးခဲ့ရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ လူငယ်ကျောင်းသားအရွယ်မှာ ဆရာ၏လုံးချင်းဝတ္ထု
နန္ဒာပုလဲကို ဖတ်ရလေသည်။ နိုင်ငံရေး နောက်ခံအခင်းအကျင်း ခေတ်ကာလတွင်
လှပနှစ်သက်စရာ အချစ်ဇာတ်လမ်းဖြစ်၍ စွဲလန်းခဲ့ရသည်။ ကျောင်းသားကြီး
တစ်ဦးထံမှ ငှားဖတ်ရပြီးနောက် ကိုယ်ပိုင်ဝယ်ခဲ့သည်။ ဆရာသည် သူ့ခေတ်၊
သူ့အခါက စာရေးအားကောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဆရာမိုးဝေ၊ ဆရာတင်ဆန်း၊
ဆရာနတ်နွယ်တို့လိုပင် မဂ္ဂဇင်းတွေမှာလည်းရေး၊ လုံးချင်းလည်း ထွက်သည်။

'မိုးတိမ်ကိုစေ' ဆိုသော လုံးချင်းခပ်ပါးပါးကလေးကိုလည်း အလွန်ကြိုက်
ခဲ့သည်။ ကြည့်နူးဆွတ်ယုံဖွယ် အချစ်ဇာတ်လမ်းကလေး ဖြစ်သည်။ သိမ်းခဲ့ဖူးသည်။
ယခုအခါ ပြန်ရှာ၍မတွေ့တော့။ ကျွန်တော်စာအုပ်ဘိရိထဲမှာ ဆရာ၏စာအုပ်
တစ်အုပ်သာ ရှိတော့သည်။

'မြဝတီစစ်ကြောင်း' အမည်ရှိ ရာဇဝင်နောက်ခံ စာအုပ်ထူကြီးဖြစ်သည်။
မြဝတီမင်းကြီးဦးစကို နှလုံးရွှည်ထူးချွန်သော ဂီတပါရဂူစာဆိုကြီးအဖြစ် သိကြ
သည်။ လက်ရုံးရည်လည်းထူးချွန်သော စစ်ရေးအသွင် ရာဇဝင်ရှိခဲ့ပုံကို ဆရာက
ရေးဖွဲ့တင်ပြသော သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုရှည်ကြီးဖြစ်သည်။ စာမျက်နှာ ၇၀၀ နီး
ပါးရှိ၏။ ကဗျာဆရာကိုမြတ်ခေါင်တို့ထုတ်ဝေသော ရန်ပုံခွင်းစာပေမှဖြစ်၏။ ဟန်
ဖိုး ငါးကျပ်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လက ထုတ်ဝေသည်။ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးအုန်း
လွင် ၏မျက်နှာပုံးက ခန့်ညားလှသည်။

ဆရာသည် 'မြဝတီစစ်ကြောင်း' ကို အတော်ပင် ကြိုပမ်းအားထုတ်ထား

ထိုအထဲ၌ ကျွန်တော်သည်
၁၉၅၀ ပြည့်လွန်နှစ်များအထိ
၁၉၈၀ ပြည့်လွန်နှစ်များအထိ
စာအလွန်ရေးနိုင်ပြီး ထင်ရှားသော
တက္ကသိုလ်မှူးမိတ်နှင့်
ခင်မင်ရင်းနှီးမှုမရှိခဲ့ပေ။
သူသည်
ခင်မင်စရာကောင်း၍
အပေါင်းအသင်းများသော
စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်လင့်ကစား
ကျွန်တော် ဆုံစည်းခွင့်မကြုံခဲ့ရပါ။

နှင့်ထွက်ပါစေဦးဆရာ

မောင်မောင်လှမြင့်

၁၂၂ တက္ကသိုလ်မှူးမိတ် သို့မဟုတ်

ပို ရင်း ရာဇဝင်နောက်ခံထား၍ အချစ်၊ စစ်နှင့် နန်းတွင်းရေးများကို ခပ်စိပ်စိပ် တလေး အကွက်ဖော်ခြယ်မှုန်းထားသည်။ ဝတ္ထုအတတ်ပညာ ကျွမ်းသုဖြစ်၍ စာဖတ်သူကိုဆွဲဆောင်သော အရေးအဖွဲ့ဖြင့် ဖမ်းစားနိုင်သည်။ အလောင်းမင်း တရားလက်ထက်မှ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်အထိ အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ ဆက်ဆံ ရေးများအပေါ် အခြေခံထားပြီး မြဝတီမင်းကြီး၏ မြဝတီစစ်ကြောင်းကို ပုံဖော်ထား လေသည်။ စိတ်ကူးဖြင့် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့သော်လည်း နောက်ခံကိုးကားသော ကျမ်း များ ဖော်ပြသည်။

ဤစာအုပ်ကြီးတွင် ဆရာ၏အထူးဖော်ပြချက်မှာ စာရေးဆရာတစ်ဦး၏ စိတ်ထားအမှန်ကို မြင်ရလေသည်။

'ဘုရားရှင်အား မြဝတီမင်းကြီးဦးစသည် ထူးမခြားနားသီချင်းဖြင့် ပူဇော် လေသည်။ ဦးစအား စာရေးသူသည် 'မြဝတီစစ်ကြောင်း'ဖြင့် ပူဇော်ပါသတည်း ... ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်သည် ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး လက်ပွန်းတတီးမနေ လိုက်ရ။ မကြုံလိုက်ရပါ။ သို့သော် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆရာ၏နောက်ဆုံးခရီးကို ကား ကြုံလိုက်ဆုံလိုက်ရလေသည်။

၁၉၈၆ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် စာရေးဆရာ မောင်ကောင်း မြင့်နှင့်အတူ ကန်တော်လေး ၉၃ လမ်းရှိ မောင်သန်းနီ(ဦးနီ၏သား)ပုံနှိပ်တိုက် တွင် ပန်မဂ္ဂဇင်း လုပ်ကိုင်နေသည်။ မောင်ကောင်းမြင့်က တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ ဖြစ်၍ ဦးသိန်းလွင်(ချင်းတွင်း-ကွယ်လွန်)က အုပ်ချုပ်ရေးမှူးဖြစ်သည်။

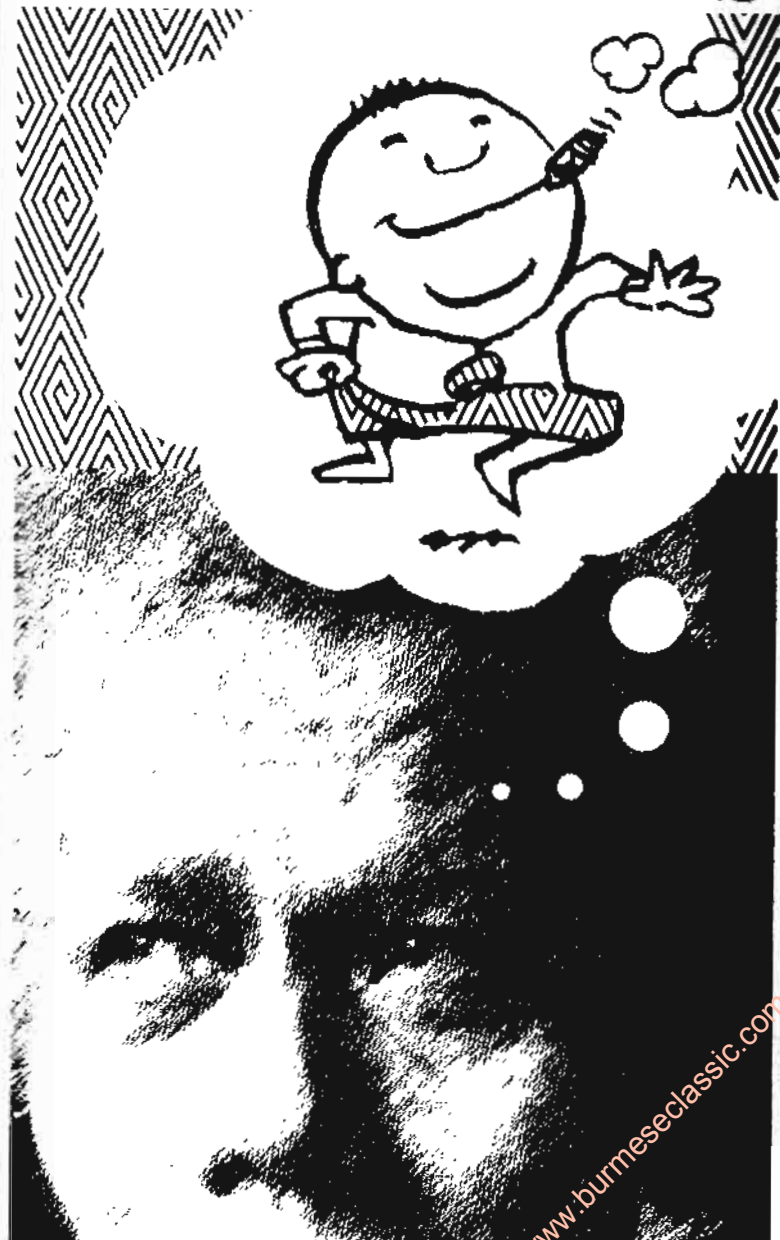
တစ်ညနေ ဆရာကောင်းမြင့်နှင့် ကျွန်တော် အလုပ်တိုက်မှာရှိနေစဉ် ချင်းတွင်းစာအုပ်တိုက်မှ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက(အမည်မမှန်) ဆရာနန္ဒမိတ် ကွယ်လွန် သွားကြောင်း လာရောက်အကြောင်းကြားသည်။

ဆရာ၏နောက်ဆုံးခရီး ဆင်ယင်ကျင်းပနေပြီ။ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဆရာဇနီး နှင့်သမီးတို့ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေကြသည်။ အခြား မိတ် ဆွေစာရေးဆရာများ ရုတ်တရက် သိရှိကြပုံမပေါ်။ ကျွန်တော်နှင့် မောင်ကောင်း မြင့်သည် ဆရာရုပ်အလောင်းကို နောက်ဆုံး ဦးညွတ်ဂါရဝ ပြုလိုက်ကြသည်။

အနောက်ဘက်ကောင်းကင်တွင် နေရောင်ခြည် မှန်ပျံ့သာရှိတော့သည်။ သစ်ပင်များ၊ သစ်ရွက်စိမ်းများသည် ညိုမှိုင်းညှိုးလျော်သွားသည် ထင်ရသည်။ ငှက်ကလေးအချို့ ငိုကြွေးသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

မြတ်ဆွေ

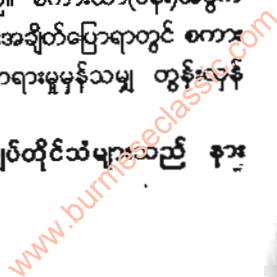
ခွင်လွတ်ပါလော့၊ ဆရာ

မောင်မောင်လှမြင့်

၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ အကြိုတက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ကျောင်းသားဘဝ။ မဂ္ဂဇင်း ဖတ်ရကောင်းမှန်းသိချိန်တွင် ဆရာစာများနှင့် စတွေ့ရသည်။ ထိုစဉ်က လစဉ် ထုတ် ပုံမှန်မဂ္ဂဇင်းကြီးဟူ၍ များများစားစားမရှိသေး။ သွေးသောက်၊ ဂ္ဂမဝ၊ မြဝတီတို့လောက်သာ။ ထိုသုံးစောင်တွင် မြဝတီတစ်စောင်တည်းကိုသာ လက် လှမ်းစီသည်။ ခြေရင်းအိမ်မှ လူဖျိုကြီး၊ အပျိုကြီးမောင်နှစ်မက လစဉ်ဝယ်သည်။ သူတို့က အဟောင်းရော အသစ်ပါ ပေးဖတ်သည်။

မြဝတီကား အခန်းကဏ္ဍအလွန်စုံလှသည့် မဂ္ဂဇင်းကြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျား ဘဠိမ်၊ ဗိုလ်တာရာ၊ ဗိုလ်မြင့်၊ ဗိုလ်ဘသော်တို့၏ သည်းထိတ်ဖိစွန့်စားခန်း များ၊ ရန်ကုန်ဘသေ့၊ အောင်လင်း၊ မင်းရှင်တို့၏ ဘဝသရုပ်ဖော်၊ ဆရာဝန် မောင်သင်၏ ဆေးပညာအခြေခံ မြူးမြူးကြွကြွလက်ရာ။ ထိုအထဲတွင် တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ထူးထူးခြားခြား ဖမ်းစားလိုက်သည်က တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ရခိုင် ကျေးလက်ဝတ္ထုတိုနှစ်ပုဒ်၊ 'ပန်းဇွက်တမ်း' နှင့် 'ဒိုးပတ်မင်းသား'၊ ယင်းဝတ္ထုနှစ်ပုဒ် မှာ ဇာတ်လိုက်ကိုတောလူ၏ရုပ်လုံးမှာ ကြုံနေသည်။ စကားထာ(ပန်း)အဖွက် ကောင်းလှသည့် ကိုတောလူ။ အပျိုများနှင့် အစောင်းအချိတ်ပြောရာတွင် စကား တတ်လှသည့် ကိုတောလူ။ မဟုတ်လျှင်မခံ၊ မတရားမှုမှန်သမျှ တွန်းလှန် တတ်သည့် ကိုတောလူအား အစွဲကြီးစွဲနေသည်။

'ဒိုးပတ်မင်းသား' မှ ကိုတောလူ၏ သံချပ်တိုင်သံများသည် နား

၁၅၄
ထဲတွင် အမြဲမျှဝေနေတော့သည်။ ကိုတောလူနှင့် တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်၊
တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကိုတောလူ ခွဲခြား၍မရတော့။

ပန်းဖွက်တမ်းနှင့် ဒိုးပတ်မင်းသားအပြင် ရခိုင်ကျေးလက်အခြေခံ အခြား
ဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်ကိုလည်း ဖတ်ရသေးသည်။ ယင်းအပြင် 'သွေး
သစ္စာတိုင်'၊ 'ခင်ဦးစားငါ့ချစ်ညို' နှင့် 'ရာဇကုမာရ' စသည့်သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုများ
ကိုလည်း ဖတ်ရသည်။ နှစ်မြို့ကံသဘောကျသည်သာချည်း။ ဆရာသည် ရခိုင်
ကျေးလက်ကို ပိုင်သည်။ ရာဇဝင်နှင့် စာဟောင်းပေဟောင်းကို နိုင်
သည်။

ထိုသို့ပိုင်နိုင်ရသည့်အကြောင်းကို စာရေးဆရာမောင်ကျော်သာရေးသည်
'တရေတစောင်း စာရေးဆရာတို့အကြောင်း' ဖတ်ရသောအခါ သိလာရသည်။
မောင်ကျော်သာက ထိုခေါင်းစဉ်ဖြင့် မြဝတီပင်တိုင်စာရေးဆရာများအကြောင်း
လဆက်ရေးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ဘသွေ၊ သော်တာဆွေ၊ မောင်သင်၊ မင်းရှင်၊
အောင်လင်း၊ ခင်နှင်းယု၊ ယုဝတီခင်ဦး၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊

ဆရာ၏ကိုယ်ရေးဘဝပုံကားချက်ကား အရောင်အသွေးစုံလှသည်။ ရခိုင်
မျိုးနွယ် ဇာတ်။ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးသမား၊ ရှေးဟောင်းစာပေလိုက်စားသူ၊
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ သတင်းစာပညာသင်၊ နောက် ကျောင်းဆရာ၊ နောက်
ဆုံး၌ စာရေးဆရာအယ်ဒီတာ။ မောင်ကျော်သာက မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် ဆရာ
လုံးဝတ္ထုချင်း 'နန္ဒာပုလဲ' ကိုလည်း မြည်းစမ်းခွင့်ရသည်။

ထိုကာလမှ နောက်ဆယ်ရှစ်နှစ်အကြာတွင်တော့ အစွဲကြီးစွဲနေသည့်
ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာစားဖွဲ့တစ်ခုတွင် ဆုံမိကြသည်။ ၎င်း လမ်းထိပ်
ချိုတေးသံပုံနှိပ်တိုက် ထပ်မိုးရုံ မိုးဝေမဂ္ဂဇင်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က မိုးဝေ
အယ်ဒီတာများမှာ အောင်ကျော်၊ အောင်မော်၊
ညိုသစ်၊ သန်းအုန်း၊ စာရေးသူက စာပေနယ်
သို့တိုးစမ်းဝင်စ။ နယ်တွင် ဝန်ထမ်းအလုပ်လုပ်
ရင်း ရန်ကုန်သို့ တာဝန်ဖြင့် မကြာခဏ လာ
ရသည်။ မိုးကိစ္စပြီးသဖြင့် ထုံးစံအတိုင်း မဂ္ဂဇင်း
တိုက်တွင် အချိန်ဖြုန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။
ထပ်မိုးကလေးပေါ် တက်လာသည်နှင့်
ဆရာနန္ဒမိတ်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။
ဆရာ ရခိုင်မှပြန်ရောက်နေကြောင်း သတင်း

ဆရာသည် စာရေးသူအား
တန်းတူညီတူ
သူငယ်ချင်းတစ်ဦးဟုပေါင်းသည်။
အဘယဟာ။ ဝါပဟာ။
ဟိတ်ပမိုး၊ ဟန်မမိုး
အခြားသူများထက်ပို၍လည်း
ထိုညိုအတိုင်းပင်။

တောင်ကင်းနှင့်မြေကြီးကို တောင်သံသ့

ကြားထားပြီး ဖြစ်သည်။ ထိုပြင် ရုပ်သွင်
ကလည်း စာထဲတွင်ဖတ်ဖူး၊ ဓာတ်ပုံထဲ
တွင် မြင်ဖူးသည့်ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် သိပ်မကွာ။
ဆံပင်တိုတို၊ မျက်နှာလေးထောင့်တွင်
ပါးတွဲတွဲ၊ ပါးစပ်၌ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲလျက်။
စကားပြောတော့ ခပ်တိုးတိုး၊ ခပ်လေး
လေး။ 'နန္ဒာပုလဲ' ထဲမှ ကိုဘသင်းနှင့်
ခပ်ဆင်ဆင်။ ထိုအချိန်တွင် ဆရာစာ
အတော်များများကို ဖတ်ပြီးခဲ့ပေပြီ။ အမည်
ရင်း ဦးတင်အောင်ဖြင့်ရေးသော 'စာရေး
ချင်သောသူများသို့' ကျမ်းကိုလည်း လေ့
လာပြီးပေပြီ။ 'ဆရာ ပြန်လာမယ် ကြား
ကတည်းက ကျွန်တော်တို့လန့်နေတာ'
ကိုအောင်မော်ကပြောသောအခါ ဆရာက မျက်လွှာပင့်ကြည့်သည်။

'ရုပ်ရှင်ချစ်သူမဂ္ဂဇင်းမှာ ဆရာ့ကို အယ်ဒီတာချုပ်လုပ်ဖို့ လှမ်းမှာလိုက်
တာ။ ဆရာလည်း မင်္ဂလာဒုံလေဆိပ်ရောက်ရော မဂ္ဂဇင်းလည်းရပ်ရော မဟုတ်
လား'

ထိုအခါ မလှုပ်မယှက် ဆရာ့မျက်နှာကြီးမှာ ပြုံးတုံးတုံးကြီးဖြစ်လာသည်။
ရခိုင်တွင် ရွာခန့်ဆရာအဖြစ် အင်္ဂလိပ်စာပြပေးနေကြောင်း၊ ကျောင်းသားများ
သဒ္ဒါကို နားလည်လွယ်ရန် သံချပ်စပ်၍သင်ပေးကြောင်း ပြောပြောဆိုဆို 'ကြိယာ
ဆိုတာ ဘာခေါ်လဲကွယ်' အစချီသည့် အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါသံချပ်ကို ဆိုတော့သည်။
စောစောက ကိုဘသင်းက ချက်ချင်းပင် ကိုတောလူဖြစ်သွားတော့သည်။ ဆရာ
ဟန်က သွက်လာသည်။ အသံက ရွှင်လာသည်။ သို့ရာတွင် သံချပ်ကိုအဆုံး
ဆိုပြီး 'ဒါမျိုးက ဒီနေရာမှာဆိုလို့ မကောင်းဘူး။ ဟိုဝိုင်းမှာမှ' ဟုပြောပြီး တစ်ဝိုင်း
လက်စနှင့် ရပ်လိုက်သည်။

အရက်ဆိုင်စားပွဲများပေါ်မှ ဆရာ၏ 'ပဝါပျောက်မင်သား' ကကွက်ကို
ဖတ်ထားရသော စာရေးသူက သဘောပေါက်လိုက်သည်။ ထိုနေ့က ဆရာ
သိပ်ကြာကြာမနေ။ အခြား နှုတ်ဆက်စရာများရှိသေးသည်ဆိုကာ စာမူတစ်ပုဒ်
ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားသည်။

ဆရာနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်မင်ခွင့်ရသည်မှာ ဆရာစစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင်
ခင်လုပ်သောအခါ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုအောင်ကျော်မှာ မိုးဝေတွင်ပရို
ဆော့၊ ပုံနှိပ်တိုက်တစ်တိုက်၌ စာပြင်ဆရာ ဝင်လုပ်နေသည်။ ကိုအောင်ကျော်က

ဆရာကို အလွန်ကြည်ညိုလေးစားသည်။
'ဆရာဦးတင်အောင်' ဟု ရိုရိုသေသေ ခေါ်
လေ့ရှိသည်။ သူက စာရေးသူ စာမူကိစ္စဖြင့်
စစ်ပြန်သို့အသွားတွင်လိုက်လာပြီး ဆရာ
နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ နောက်ပိုင်း
တိုက်အသီးသီးသို့ စာမူကိစ္စငင်ရာတွင် စစ်
ပြန်၌ ကြာကြာထိုင်ဖြစ်လာသည်။

'ခင်ဗျားစာမူလေးတွေက သရော်ဟန်
ပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ ကြိုက်တယ်။
ဒါပေမယ့် ...'

ဆရာကအဆုံးမပြောဘဲ ဆေးပြင်းထိပ်
ခဲပြီး ပြုံးပြုံးကြီး လုပ်နေသည်။ ဆရာ
ဘာဆိုလိုမှန်း နားလည်လိုက်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် 'ဆရာတို့ရေးဟုန်းကလောက် မထိမိပါဘူးဆရာရယ်' ဟုပြောရင်း
မြဝတီတွင်ပါခဲ့သည့် ဆရာ၏ 'လက်တွေ့ဗေဒင်ဆရာ' နှင့် 'ဆန်တစ်ပြည့်
ငွေတစ်မတ်၊ ကြက်တစ်ကောင်၊ ချက်တစ်လုံး' ဝတ္ထုတိုတို့ကို ပြန်အစဖော်ရေး
လိုက်သည်။ ကြက်တစ်ကောင်၊ ချက်တစ်လုံးမှာ ဖဆပလခေတ်ပညာရေးစနစ်
ကို ကလိထားခြင်းဖြစ်သည်။ အလွတ်ပညာသင်ဆရာနှင့် သူ့တပည့်များအကြောင်း
အတော်ပင်သရုပ်ပါသည်။ ခုကာလ ကျွန်ုပ်တို့ဆရာများသာဖတ်ရလျှင် မည်သို့
နေမည်မသိ။

စစ်ပြန် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာကလည်း ဝတ္ထုကလေးများကို သဘော
ကျကြောင်းခေါ်ပြောပြီး နှစ်ပုဒ်ဖော်ပြခံရသည်။ စာရေးသူ၏ ပင်တိုင်ဇာတ်ကောင်
တစ်ကောင်ဖြစ်သည့် လက်ထောက်မြို့ပိုင်မောင်လူလှဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်သည်။
ထိုဝတ္ထုတိုကလေးများပါပြီးနောက်တွင် ဆရာသည် စာရေးသူအား 'မြို့အုပ်မင်း'
ဟုသာခေါ်တော့သည်။ တကယ်တော့ ထိုအချိန်၌ မြို့အုပ်၊ မြို့ပိုင်ဆိုသည့်
ရာထူးရော အခေါ်အဝေါ်ပါမရှိတော့။ စာရေးသူလည်း မြို့ပိုင်မဟုတ်တော့။ ဆရာ
ကတော့ ထိုသို့ခေါ်ရသည်ကို အတော်ခံတွင်းတွေ့နေပုံရသည်။ စာရေးသူအား
သရော်လှောင်ပြောင်လိုသည့်သဘောနှင့် ခေါ်ခြင်းမဟုတ်သည်ကတော့ သေ
ချာပါသည်။ ဆရာအတ္ထုပ္ပတ္တိ၌ ဆရာ၏ဖခင်မှာ မြို့အုပ်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း
မှတ်မိထားသည်။

ဆရာသည် ပုံမှန်ဝင်ငွေရသည့်အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေသော်လည်း ရှေး
လည်ပုံမရ။ ယူလာသည့်ထမင်းဘူးကလေးထဲတွင် ဖွယ်ဖွယ်လျှာလျှာမပါ။ စာရေး

သူက တစ်ခုခုဝယ်ကျွေးလျှင်လည်း စားလေ့မရှိ။ ဆရာသည် လက်ဖက်ရည်၊
ကော်ဖီ သိပ်မကြိုက်။ ဆီချက်၊ မုန့်ဟင်းခါးစသည်တို့လည်း ဟက်ဟက်ပက်
ဆတ်မရှိ။ ဘာမျှမစားသော်လည်း စာရေးသူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရာကိုတော့
အဖော်လိုက်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတော့ 'ညအထိမနေတော့ဘူးလား' ဟု
မေးတတ်သည်။

ထိုစဉ်က ည ၁၀ နာရီ ပြည့်သို့ထွက်သောအမြန်ရထား ရှိသည်။ စာ
ရေးသူနေထိုင်ရာမြို့ကလေးသို့ တစ်နာရီခွဲမျှသာမောင်းသည်။ တစ်ခါတွင် စာ
ရေးသူ၊ ဆရာနှင့် ကိုအောင်သာမိုးတို့သုံးယောက် ဂါးဒင်းပျော်ခွဲစားရုံတွင် ထိုင်
ကြသည်။ တစ်ယောက်ငါးကျပ်စီပူးပြီး အဖြူတစ်လုံးနှင့် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ
မှာသည်။ သုံးယောက်တစ်လုံးဆိုတော့ စကားပြောကောင်းရုံသာ။ ဆရာတို့
တလည်း အင်းစိန်၊ ဘိုကုန်းကိုပြန်ရမည်။ စာရေးသူကလည်း မြို့ကိုပြန်ရမည်။
စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်လုပ်၍ မဖြစ်။ သည်တော့ ဆရာ၏ 'တောင်ပေါ်မှာ ပေါ
ပျောက်' ဘဲလေးကိုမကြည့်ရ။ 'ကိုက်စ၊ ကိုက်စ၊ ချိုက်ကိုက်စ' အဆိုကို နား
မဆင်ရတော့။ ဤသည်ကို ဆရာက အားမလှို၊ အားမရဖြစ်ပုံရသည်။

'တစ်ခါလောက် ညအိပ်ပါဗျာ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ခင်ရင် အိပ်
မှာ လိုက်သောက်ဖူးရမယ်၊ အန်ဖူးရမယ်။ ဒါမှ တကယ်ချစ်တာ'

ဆရာကား အရက်ကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ သည်
အကြောင်းမှာ တိုင်းသိပြည်သိပင် ဖြစ်၍နေပေပြီ။ ၁၉၄၉-၅၀၊ တက္ကသိုလ်
နှစ်လည်စာစောင်၌ ကွယ်လွန်သူ စာရေးဆရာမောင်ကြည်လင်ရေးသော ဆရာ
အကြောင်းတွင်လည်း ပါသည်။ စာရေးဆရာ မောင်ကျော်သာ၏ 'တရုတ်စာစောင်
စာရေးဆရာ တို့အကြောင်း' တွင်လည်း ပါသည်။

ထို့ကြောင့် စာရေးသူက တစ်ခါတစ်ခါ ညနေ
အတွက် ရန်ပုံငွေဆိုပြီးထားခဲ့သည်။ ထိုအခါများ၌
ဆရာ၏ သီလဝမျက်နှာကြီးမှာ ပြုံးပြီးပြီးကြီး
ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဆရာသည် စာရေးသူအား တန်းတူ
ရည်တူ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးပမာ ပေါင်းသည်။
အထာမထာ၊ ဝါမထာ၊ ဟိတ်မရှိ၊ ဟန်မရှိ။
အခြားသူများအပေါ်တွင်လည်း ထိုနည်းအတိုင်း
ဝင်း တစ်ခါ၌ စာရေးသူအား အကူအညီ
တောင်းသည်။

'မြို့အုပ်မင်း ကျွန်တော့်စာအုပ်တစ်အုပ်

စောစောက ကိုဘယ်က
အုတ်ခွင်ပင် ကိုတောလူဖြစ်သွားသည်
ဆရာဟန်က သွက်လာသည်
အသံက ဖွင့်လာသည်
သို့ရာတွင်
သံချပ်ကိုအဆုံးမရှိ
"အချို့က
ဒီလိုနေရာမှာဆိုလို့ပကောင်းဘူး
ဟိုကိုင်မှာမှ ဟုပြောပြီး
တစ်ပိုင်းတစ်နေ့ ဝင်လိုက်သည်။

များတွေ့ရင် ဆွဲခဲ့စမ်းပါများ အလုပ်လုပ် စရာရှိလို့

သူ့စာအုပ်အမည်က 'သင်ကြားပေးပါလေဦး ဆရာ' ရှင်ရှင်ကုမ္ပဏီတစ်ခုက လိုချင်၍ဟုဆိုသည်။ ကံအားလျော်စွာပင် နောက်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်အလာ၌ စာအုပ်ကို အဟောင်းတန်းတွင်တွေ့ရသည်။ ဈေးကဘာမျှမရှိ။ သုံးကျပ်တည်းသာ။

ထိုစာအုပ်ကို ယခင်ကမဖတ်ဖူးသေး။ ထို့ကြောင့် ဆရာအားမပေးခင် ဖတ်ကြည့်သည်။ စစ်နှင့်အချစ်နောက်ခံ ခပ်သွက်သွက်။ ခပ်ကြွကြွ။ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုတစ်ပုဒ်နှင့် နည်းနည်းဆင်သည်။ ဆရာသည် စစ်နောက်ခံဝတ္ထုများတွင်လည်း အတော်အားသန်သည်။ 'မြဝတီစစ်ကြောင်း'၊ 'ပန်းဝါစစ်ကြောင်း'တို့ထိုပင်ကိုများ။ 'တတိယဝါကျည်း'၊ 'ချင်းတွင်းကျော်လျှင်'ကဲ့သို့သော ဘာသာပြန်များ စသည်ဖြင့် အရည်အတွက်များစွာ လုပ်ခဲ့သည်။ ဆရာသည် ပင်ကိုအရေးကောင်းသလို ဘာသာပြန်လည်းညက်သည်။ ရုရှစာရေးဆရာ မစ်ဆေးလ် ဟိုလိုကော့၏ 'တသိမ့်သိမ့်ခွန်'ဘာသာပြန်မှာ အတော်ကိုကောင်းသည်။ အဆုံးထိမပြီ။ ပထမတွဲသာ ထွက်နိုင်သည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဆက်ပြန်ရန်တိုက်တွန်းသောအခါ 'ဘယ်သူကထုတ်ပေးမှာလဲ ခြုံအုပ်မင်းရာ'ဟု လေးလေးကြီး ညည်းသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာမြသန်းတင့်၏ 'စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး'၊ 'လေ့ရွေးသန်သန်'ဘို့မှာ စာပေဆုချီးမြှင့်ခံထားရပြီးပေပြီ။ တသိမ့်သိမ့်ခွန်သာ ပြီးအောင်ပြန်ဖြစ်လျှင် ဆရာလည်း စာပေဆုရမည်ဟု ယုံကြည်မိသည်။

• • •

ဆရာနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေရသည့်ကာလမှာ သိပ်မကြာလိုက်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ် စာရေးသူ တာဝန်ဖြင့်ယောသို့ပြောင်းရသောအခါ ရန်ကုန်သို့ အရောက်ကျသွားသည်။ တစ်နှစ် တစ်ခေါက်၊ နှစ်ခေါက်လောက်သာ အလွန်ဆုံး ဆင်းနိုင်တော့သည်။ ရောက်သည်အခါတိုင်း စစ်ပြန်သို့ဝင်ဖြစ်ပါသည်။ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာက ယောတွင် ပုရပိုက်မှတ်တမ်းများရှိကြောင်းနှင့် ရှာဖွေရေးအားစေလိုကြောင်းမှာလိုက်သဖြင့် စာမူပေးဖို့ကလည်း ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် ယခင်ကလို ကြာကြာမနေနိုင်သဖြင့် ဆရာနှင့် အေးအေးဆေးဆေးမထိုင်ဖြစ်တော့။

ဆရာနှင့် အတွေ့ကျသွားသော်လည်း ဆရာစာအုပ်များကိုတော့ ခစ်စိတ်စိတ်ဖတ်နေရသည်။ ဘာသာပြန်လုံးချင်း ခေတ်ကောင်းသဖြင့် ဆရာလည်း တော်တော်ပြန်ဖြစ်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် ဇာတ်လမ်းများကား လေးနက် ခိုင်မာသည့် အကြောင်းအရာများမဟုတ်။ လောလောဆယ် အရောင်သွက်နေ

သည့် သည်းထိတ်ဖိစွန်းစားခန်းများ ဆရာလက်နှင့်ဘာမျှမခေါင်း စာရေးသူတို့ ဝတ်ချင်သည်က တသိမ့်သိမ့်ခွန်လို ဂန္ထဝင်မျိုး တစ်ခေါက် ရန်ကုန်ဆင်းအလာတွင် ဆိပ်ဖြူဖြူ စာအုပ်အငှားဆိုင်၌ ဆရာဘာသာပြန် 'သေမင်း၏နောက် ခြေရာကောက်သော်'ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ရန်ကုန်ရောက်သောအခါ စာရေးသူဘဝင်မကျစိတ် တစ်ဝက်ဖြင့် ...

'ဆရာ ဘယ်နှယ်သေမင်းရဲ့နောက်ကို ခြေရာလိုက်ကောက်နေတာလဲ။ ခေတ်ဟိုကပြန်မလွှတ်ဘဲ ခေါ်ထားလိုက်မဖြင့်'ဟု သရော်တော်တော် ပြောမိသည်။ ဆရာက စိတ်မဆိုး။ သူ၏ ပင်ကိုဟန် သီလဝပြုံးကြီးဖြင့် မထုံတက်တေး ဝေးကြည့်နေသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်တော့ စာရေးသူမှာ ရန်ကုန်နှင့် လုံးဝအဆက်ပြတ်သလောက် ကင်းကွာသွားသည်။ လေးနှစ်တစ်ကြိမ် ပုံမှန်အလုပ်များနေကျကာလနှင့် တိုက်ဆိုင်နေသဖြင့် ဘယ်မှမသွားနိုင်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ် ရေနံချောင်းဆို့ပြောင်းရသောအခါ စာပေလောကနှင့်ပြန်နီးလာပြီဟု ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့ရာတွင် နေရာသစ်၊ လူသစ်များနှင့် နှုတ်လုံးနေရသဖြင့် အချိန်အားမရ။ ထိုစဉ်မှာပင် ဆရာကွယ်လွန်ကြောင်း သတင်းဆိုးကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

စာရေးသူ၏ရင်တွင်း 'ဟာ'ခနဲဖြစ်သွားကာ နဂိုပူပြင်းခြောက်သွေ့သော အညှာ မြေမှာပျံ၍ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ခန်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဆရာ ကွယ်လွန်သွားပေပြီ။ ဆရာ့ကို နောက်ထပ် ဘယ်လိုမှမတွေ့နိုင်တော့။ ဆရာ့နောက်ဆုံးခရီးကိုပင် လိုက်မပို့နိုင်။

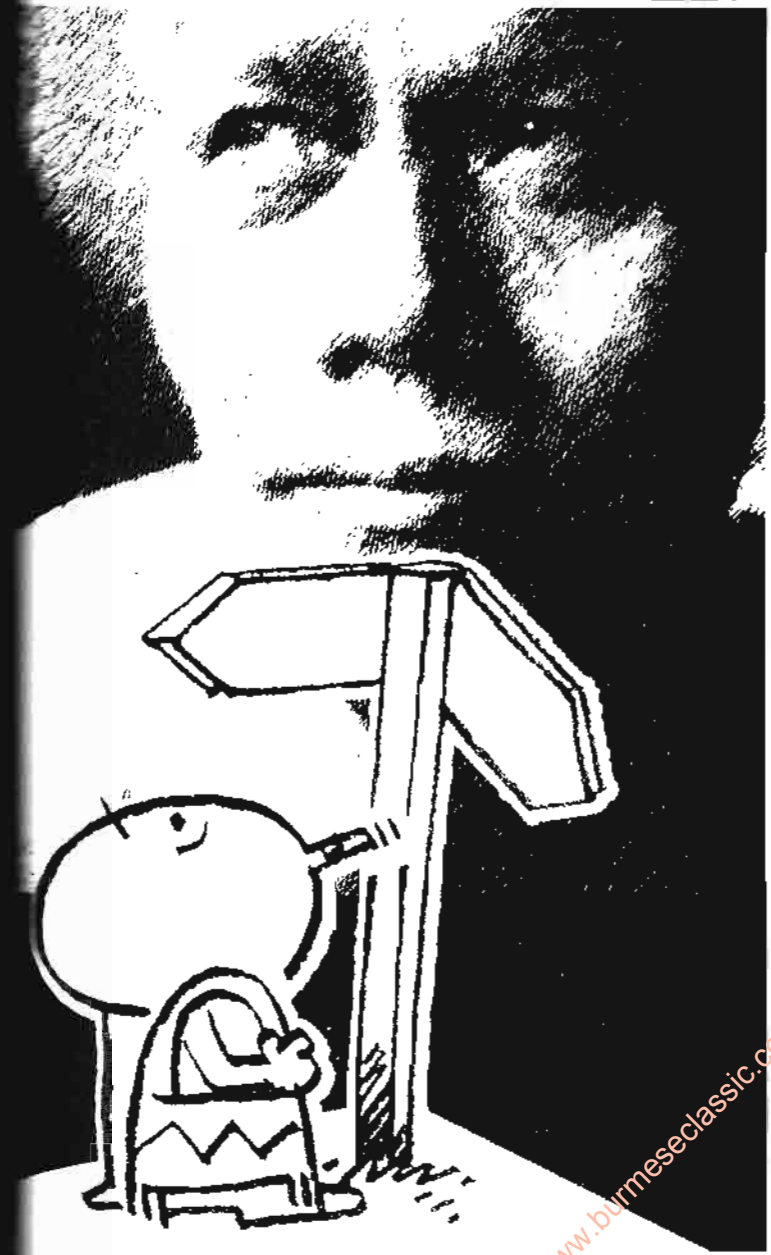
ရေနံသာစာပေသမားများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး ဆရာနှင့် ဆရာစာများကို ပြန်ပြောင်း တမ်းတကြရင်း ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ် ပွင့်ယသဘောမျိုး ပြုလုပ်ဖြစ်သည်။ စာရေးသူက ဆရာနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ရသည့်အကြောင်းများနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့စဉ်က ဆရာအား အမှတ်မထင် ကျီစယ်ခနဲမိသော စကားတစ်ခွန်းအတွက် အပြစ်ရှိသလိုခံစားနေရကြောင်း သူတို့ရှေ့တွင် ဖွင့်ဟဝန်ခံမိသည်။

'ခွင့်လွှတ်ပါလေဦးဆရာ ...'

မောင်မောင်လှမြင့်

(ရွှေရပ်ရံမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မေလ၊ အတွဲ ၁၊ အမှတ် ၅)

www.burmeseclassic.com

ယုံကြည်ခက်ခဲသော သို့မဟုတ် ဖျက်တိုက်လေးတစ်ပုဂ္ဂိုလ်

ကြည်နိုင်

ဆရာနန္ဒမိတ်ကား ကွယ်လွန်ခဲ့ပေပြီ။ သူသည် ခေတ်အဆက်ဆက် ဖြတ်သန်းကျော်လွှားခဲ့ကာ အတွေ့အကြုံစုံလင်ခဲ့သော ရှေ့မီနောက်မီ စာရေး ဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပါ၏။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့ လူငယ်စာပေသမားများနှင့် တွေ့ဆုံကြရသော ကာလများကား ဆရာ၏ရွှေကာလများမဟုတ်တော့။

. . .

‘သဇိုင်လပေါ်ချိုင် သဇိုင်ပေါ်ခိုက်
ကျားကိုလဲ မထို့။ ဇွဲကိုလဲ မကရောက်
မယ့်ကိုခေါ် ညဉ့်သန်းခေါင်
မောင်မောင် ဘာကိုက်စ’

‘နတ်တော်၊ ပြာသိုနှင်းစိုစိုဟု သဇင်ပန်းပေါ်ချိန်တွင် ကျားရဲတိစ္ဆာန် ဘေးကိုလည်း မကြောက်၊ မြွေကင်းစသော အဆိပ်ရှိသည့်သတ္တဝါများ ဘေးရန် ကိုလည်း မကြောက်နိုင်ဘဲ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တွင် အကျွန်ုပ်ကိုခေါ်နေသော မောင်ကြီးသည် အဘယ်ကိစ္စခေါ်နေပါလဲ။ မိန်းကလေးကမေးတော့ ယောက်ျား လေးက

'ကိုက်စ ကိုက်စ ချိုက်ကိုက်စလို့ ဆိုလိုက်ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ လူကြီးမင်းများ သိတော်မူကြတဲ့အတိုင်း ချစ်ကိုစွပ်ဖြစ်ပါတယ်'

'ဝေး ပေး ပေး၊ ရှီး ဝမ်းစမိုး ဝမ်းစမိုး'

ဆရာမောင်ကျော်သာ၏ 'တစေ့တစောင်း စာရေးဆရာတို့အကြောင်း' စာအုပ်မှ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အကြောင်း ဖတ်ရသောအခါ သူတို့၏ စာပေအရက်ဝိုင်းကလေးကို ကြည့်နူးမိပေသည်။ ရန်ကုန်ဘေဆွ၊ ဗဂျီအောင်စိုး စသော စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာများနှင့်ဆိုကြကား အခုမင်းညို၊ ဥက္ကာပျံ၊ နန်းတွင်းမိညိုစသူတို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် စာပေများအကြောင်း၊ ရှေးဟောင်းကဗျာများ ရွတ်ကြ၊ ဖတ်ကြနှင့် ကြည့်နူးစရာပင်ဖြစ်တော့၏။

ဆရာနန္ဒမိတ်ကား တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာအနုစာပေနှင့် အရှေ့ဖျား ရာဇဝင်တို့ကိုယူခဲ့သူပီပီ မြန်မာစာပေနှင့် ရာဇဝင်ကိုနှံ့စပ်ခဲ့သည်။ 'ပန်းဖွက်တမ်း' ဒိုးပတ်မင်းသာ၊ လှေပြိုင်ပွဲ' တို့ကဲ့သို့သော ရခိုင်လေ့ပါသည့် ဝတ္ထုတိုများသာမက 'မြဝတီစစ်ကြောင်း၊ ပန်းဝါစစ်ကြောင်း၊ သွေးသစ္စာတိုင်း၊ ရွှေပြည်ကြီး' စသော ရာဇဝင်နောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကိုလည်း ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်၏ 'နန္ဒာပုလဲ'ကို ထွက်စက ဝက်ဖတ်ခဲ့ရသတဲ့။ ထိုခေတ်ကိုကား ကျွန်တော်တို့မသိလိုက်။ သို့သော် 'နန္ဒာပုလဲ'ကို ကျွန်တော်တို့ ရှာဖွေဖတ်ခဲ့ကြ၊ နှစ်ခြိုက်စွဲလမ်းခဲ့ကြသည်။

ဆရာမောင်ကျော်သာတို့ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို 'နန္ဒာပုလဲမှ ကိုဘသင်း' အဖြစ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ထိတွေ့ဆုံခဲ့ကြရသော်လည်း ကျွန်တော်တို့နှင့် တွေ့ဆုံကြရသောကာလကား ဆရာနန္ဒမိတ်ကို ကိုဘသင်းအဖြစ်ထက် သူ့ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ထဲမှ 'ကိုတောလူ'အဖြစ် ပိုထိတွေ့လာရသည် ထင်မိ၏။

ဆရာနန္ဒမိတ်ကား

တက္ကသိုလ်တွင် မြန်မာအနုစာပေနှင့် အရှေ့ဖျားရာဇဝင်တို့ကိုယူခဲ့သူပီပီ မြန်မာစာပေနှင့် ရာဇဝင်ကို နှံ့စပ်ခဲ့သည်။ 'ပန်းဖွက်တမ်း' ဒိုးပတ်မင်းသာ၊ လှေပြိုင်ပွဲ' တို့ကဲ့သို့သော ရခိုင်လေ့ပါသည့် ဝတ္ထုတိုများသာမက 'မြဝတီစစ်ကြောင်း၊ ပန်းဝါစစ်ကြောင်း၊ သွေးသစ္စာတိုင်း၊ ရွှေပြည်ကြီး' စသော ရာဇဝင်နောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်ကြီးများကိုလည်း ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

ထိုမှ 'ကိုတောလူ'အဖြစ် ပိုထိတွေ့လာရသည် ထင်မိ၏။

သူ့လာလျှင် အဝေးမှပင် မှတ်မိနိုင်ပါသည်။

အရပ်ပုပျံ ကိုယ်လုံးပြန်ပြန်ဖိုင်ဖိုင်၊ သူ့ဝမ်းမိုက်အိအိကို သယ်ဆောင်လျက်၊ မျက်နှာပြုပြီ၊ ပြုံးလိုက်လျှင် ပါးအိုတစ်စုံပေါ်လာတော့သည်။ သို့သော် သူ့အပြုံးကို တွေ့ရခဲ့၏။

၃၇ လမ်း စာအုပ်တန်း ပထမပိုင်းကာလများက သူ့သားကြီး ဇေယျာနန္ဒမိတ်သည် တစ်ဖက်က ကျောင်းတက်ရင်း တစ်ဖက်

ကလည်း မိသားစုစရိတ်ကာမိအောင် ကျွန်တော်တို့နှင့် စာအုပ်လာထွက်ခဲ့သည်။

ညနေတိုင် စာအုပ်လိမ်းချိန်ဆိုလျှင် ဆရာနန္ဒမိတ်သည် အိပ်ပွဲနှင့် တရွေ့ရွေ့ပေါက်ချလာတတ်သည်။ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ၃၇ လမ်း စာအုပ်တန်း မဝေးလှသော်လည်း သူ့မှာ ခွေးပြန်မောဟိုက်နေတတ်သည်။ သက်ပြင်းလေပူကို ဖူးခနဲ မှတ်ထုတ်ကာ ...

'ပါပါကြီးအတွက် လုပ်ဦးကွာ'ဟု ဆိုတတ်သည်။

'ဆရာ၊ လက်ဖက်ရည်လေး၊ ဘာလေး သောက်ရအောင်'ဟုခေါ်လျှင် 'ရန်မစနဲ့ဗျာ'ဟု ဆိုတော့သည်။

'အချိန်က ညနေ ယစ်ရွှေရည်က တစ်ခွက် လက်ဖက်ရည် ဘယ်မက်ပါ့မလဲဗျာ'တဲ့။

ဆရာသည် ကဗျာဉာဏ်ကွန့်မြူးသူလည်း ဖြစ်သည်။ အစောပိုင်းကာလများက ကဗျာရေးခဲ့ကြောင်းလည်း ကြားခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့်ဆိုပြီး နောက်ပိုင်းတွင်တော့ ဘာသာပြန်လက်ရာများသာ အများအပြား ထွက်လာခဲ့သည်။ မိသားစုဝန်က သူ့ကို ဖိဝိုးထားဟန် တူသည်။ သူ့ရသည်အယ်ဒီတာလခမှာ သူ့သားကြီးအတွက် ကျောင်းစရိတ်ပင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

'ဆရာ ရှိလိုကော့ရဲ့ 'တသိမ့်သိမ့်ဒွန်'ကိုဖြန့်ညှိပြာမှာ အခန်းဆက် လုပ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ ပြီးအောင်ဆက်လုပ်ပါလား ဆရာရယ်'

'အေးဗျာ ခင်ဗျားတို့လို ထက်သန်တဲ့ လူငယ်စာပေသမားတွေနဲ့ တွေ့ရတာ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်ကတာဝန်မကျေလို့ အဲ ... အခြေအနေကလည်း မပေးဘဲကိုးဗျ၊ အမှန်က ၆ လတန်သည်၊ ၁ နှစ်တန်သည် နယ်ထွက်၊ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူ။ အိမ်အတွက်လည်း ဘာမှ မပူပင်ရ။ အဲဒီမှာ စိမ်ပြီးလုပ်။ စာကောင်းတွေ ထွက်လာတာပေါ့ဗျာ၊ ခုတော့ ပြန်တဲ့လူက အကျအန။ 'ဒွန်'မှာ အခန်းဖွင့်ကဗျာလေးတွေ ပါပါဘော့' 'ဪ ... မှတ်မိတယ်ဆရာ။ ဖြန့်ညှိပြာမှာတုန်းက ပါတယ်လေး သောမတ်စ်ဟာဒီရဲ့ကဗျာလေးတောင် ပါသေးတယ်'

အေးဗျား ခင်ဗျားလို
 ထက်သန်တဲ့လူငယ်စာပေသမားတွေနဲ့
 တွေ့ရတာ စိတ်ပကောင်းဘူး။
 သာပြုလို့လဲဆိုတော့ ကိုယ့်ဘက်က
 ထာရ်မကျေလို့ အဲ... အခြေအနေ
 ထဲတည်း မပေးဘဲကိုးဘူး။ အမှန်က
 ၆ ယာန်သည် ၁ နှစ်တန်သည်
 နှယ်ထွက်၊ အေးအေးသေးသေးအမှားပျား
 အိမ်အတွက်လည်း ဘာမှမပူရ အိမ်မှာ
 မိမိပြုလုပ် စကောင်းတွေ
 ထွက်လာတာပေါ့ပျား။ ခုတော့
 မြန်တလူက အကျအမှားလည်း "ဒွန်" မှာ
 အနိမ့်နိမ့်ကပျာလေးတွေ ပါပဲကော။

အမှတ်ရမိလိုက်ပါ၏။

တစ်ဖက်က ယုံကြည်ချက်၊ မျှော်မှန်းချက်၊ ရယ်ရွယ်ချက်အပြည့်၊
 အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိစာတွေကိုသာရေးချင်သော စာရေးဆရာ၏ စာပေစိတ်ဓာတ်နှင့်
 တစ်ဖက်က တကယ်တမ်းဖြတ်သန်းနေရသော ကြီးစားငြိမ်းသတ်နေရသော ဝမ်းနိုး
 တောက်အရေး၊ မိသားစုအရေး၊ စားဝတ်နေရေးတို့ လုံးထွေးနပ်နီးလုံးကြဲ၊ ပဋိ
 ပက္ခဖြစ်ကြရင်း မရေးချင်သောစာကို ရေးစား၊ လုပ်စားနေရသော စာရေးစားသူ
 အဖြစ်ကို ရင်နာနာနှင့် ဖွင့်အံ့ခဲ့သည်။

စာရေးဆရာနန္ဒမိတ်က တက်ကြွထက်သန်စွာနှင့် ဒေါသပေါက်ကွဲပြော
 လိုက်၊ စာရေးစားသောနန္ဒမိတ်က မထုံတက်တေးအိပ်ပဲ့ ဗိုလ်ခွဲကြီးပွတ်ကာ
 မပုံမရဲလေသံဖြင့် ပြန်ဖြေရှင်း ဆင်ခြင်ပေးလိုက်နှင့် မိမိကိုယ်ကိုမညာတမ်း ရင်
 နာနာနှင့်ပင် ပြန်လည်သုံးသပ်ခဲ့သည် ထင်ပါ၏။ စာရေးဆရာနှင့်ဝမ်းရေး
 ဝမ်းရေးနှင့်စာပေစိတ် မလွယ်ပါလားဟု တွေးမိသည်။ အနုပညာသည်တို့၏
 ဘဝကား များစွာပေးဆပ်ကြရပါတကားဟု သဘောပေါက်မိ၏။ မထင်မရှား
 ကွယ်လွန်သွားသည့် မင်းသမီးကြီးပဲခူးမြို့ကို အမှတ်ရမိ၏။ ထိုအတူ များစွာသော
 အနုပညာရှင်တို့၏ခရီးလမ်းကား ခယောင်းလမ်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်မိပါ၏။

ဆရာနန္ဒမိတ်သည် နောက်ပိုင်း ပင်ကိုရေးနည်းသွားသော်လည်း မှတ်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်

'အေးဗျား အဲဒါ လုံးချင်းထုတ်တော့
 ထုတ်ဝေသူက ရှည်တယ်ဆိုပြီး ဖြုတ်ခဲ့တယ်။
 တစ်အုပ်နဲ့ တစ်သွားရေး'

ဆရာက ရင်နာနာနှင့် ပြောပြနေသည်။
 ကျွန်တော်ကား သက်ပြင်းလေပူကို မှတ်
 ထုတ်လိုက်မိ၏။

'နောက်ပိုင်းတော့ ထုတ်ဝေသူလုပ်စေ
 ချင်တဲ့စာအုပ်တွေပဲ ဦးစားပေးလုပ်ခဲ့ရတယ်
 ဗျား။ ဝမ်းရေးလေ ကိုရင်လေးရဲ့။ ဟဲ့ ...
 ဟဲ့ ...'

ဆရာနန္ဒမိတ်၏ ထိုအသံကိုကြားရသည့်
 အခါ ၆၈-၇၀ တစ်ပိုက်လောက်ဆိုက
 'အတွေးနှင့်အရေးစာအုပ်တွင် ဆရာရေးခဲ့
 သော 'စာရေးဆရာနန္ဒမိတ်က စာရေးစား
 သော နန္ဒမိတ်ကိုဝေဖန်ခြင်း'ဆောင်းပါးကို

စောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို စောင်းခံသူ

မှတ်ရရ လုံးချင်းတစ်အုပ် ထွက်ခဲ့ပါသေးသည်။ ကျွန်တော်လှန်ရေး နောက်ခံ
 ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါ၏။ ဖက်ဆစ်ကျွန်တော်လှန်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုတွင်
 အသက်ကိုပာနာမထားဘဲ ခဲရာခဲဆစ် နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ကြ
 သော အာဇာနည်ရဲဘော်များအား အမှတ်ရစိတ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုရေးသားခဲ့ခြင်းဖြစ်
 သည်။ တော်လှန်ရေးရဲဘော်များ၏ အခန်းကဏ္ဍကို ဆရာ မမေ့နိုင်ဘဲရှိခဲ့သည်။
 ဝတ္ထုအမည်က 'နောက်ဥဒါန်း ဘယ်မကျေစရာ' တဲ့။

'စာမော်ကွန်း'စာအုပ်တွင် သူ၏ လက်သုံးစာတန်းကလေးတစ်ခု ဖြစ်
 သည့် ယုံကြည်ချက်စခန်းကို ၃ လတိုင် ရေးသားခဲ့သည်။ ထိုအမည်ဖြင့် သူ့ဘဝ
 အတွေ့အကြုံတို့ကို ကိုယ်တိုင်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိရေးရန် ဆန္ဒရှိခဲ့သည်ဟု သူ့သား
 ကြီးကပြောသည်။ ထို'ယုံကြည်ချက်စခန်း' စာတန်းကလေးကို သူ၏ဝတ္ထု
 တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည့် 'သင်ကြားပေးပါလေဦးဆရာ'တွင် စတင်အသုံးပြုခဲ့သည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်၏ ဘဝခရီးကို ပြန်ပြောင်းမျှော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

- (၁) ကျွန်တော်အတွင်း ကထိကဦးကျော်ရင်၊ သာထွန်းအောင် (မီးရထား)၊ ဦး
 ရွှေကြိုင်စသူတို့နှင့် အတူတွဲကာ ကျွန်တော်လှန်ရေးလုပ်ခဲ့။
- (၂) တိုးတက်ရေးသတင်းစာ လက်ထောက်အယ်ဒီတာ(၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်)
- (၃) ဝါးခယ်မကျောင်းဆရာဘဝ(၁၉၅၃ ခုနှစ်)
- (၄) သတင်းစာအယ်ဒီတာအဖြစ်ခံယူရင်း ဝတ္ထုတို၊ ရှည်များရေးသားခဲ့။ မြဝတီ
 မှ 'ရောင်ခြည်ဂျာနယ်' ထုတ်ဝေသည့်အခါ အယ်ဒီတာဝင်လုပ်ခဲ့ပြန်သည်။
- (၅) ရောင်ခြည်ဂျာနယ်ဖျက်သိမ်းပြီး မြဝတီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာဝင်လုပ် (၁၉၅၄
 မှ ၁၉၆၀ အထိ)
- (၆) ရုပ်ရှင်ပဒေသာ အယ်ဒီတာ။
- (၇) နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း စာတည်းချုပ်။
- (၈) စာရေးဆရာမိုးဝေနှင့်ပူးတွဲကာ ဝံ့ထောက်
 မဂ္ဂဇင်းကိုဦးစီးထုတ်ခဲ့။(၁၉၆၃)

စသည် စသည်ဖြင့် ဘဝအကန့်များ
 တို့ တွေ့ရပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆုံရ
 ချိန်ကား စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း အဖွဲ့ဝင် အယ်ဒီတာ
 အဖြစ်နှင့်။

မိသားစုဝန်း၊ စာပေဝန်လှိုင်းတံပိုးတို့နှင့်
 နှုတ်လုံးနေရချိန် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဆရာမင်းသီ
 နှင့် ဆရာနန္ဒမိတ်ကား အလွန်ချစ်ခင်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး တိုင်ပင်စီစဉ်ထားသည့်အလုပ်များအကြောင်း အားပါးတစ်
ပြောပြတတ်သည်။

'ကိုရင်လေးရေ၊ ခင်ဗျားတို့မျှော်လင့်တဲ့ ကမ္ဘာစာပေနဲ့လည်း ထိတွေ့
ရအောင်၊ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ကျုပ်တို့အတွက်လည်း ဝမ်းရေးပိုင်းလေး ငြိမ်
အောင်ပေါ့ဗျာ။ ကိုမင်းဏီနဲ့ နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ထားပါတယ်။ ကျွန်တော့်သား
ငယ်က ဆိုတယ်ဗျ။ သိလား။ မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည်တဲ့။ ဟဲ့
... ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော်တို့က'

'မိမိကိုယ်ကို မူးအောင်ကြိုးစားမည်'

စာပေနှင့် ဆရာနန္ဒမိတ် ခွဲခြားမရသလို ယစ်ရွှေရည်နှင့် ဆရာနန္ဒမိတ်
ကိုလည်း ခွဲခြားမရခဲ့။ ဆရာ၏ စာပေဘဝတစ်လျှောက်တွင် အယ်ဒီတာဘဝ
ဖြတ်သန်းမှုက တစ်လျှောက်လုံးလိုလို ဖြစ်၏။ သူ့အယ်ဒီတာဘဝဖြတ်သန်းမှု
မှ ခံစားချက်များ၊ ထိတွေ့ချက်များ မကျေနပ်ချက်များကိုရင်ဖွင့်အံကာ မဝှေ့ဝှေ့
တစ်စောင်သို့ စာမူပေးခဲ့သည်။ သို့သော် ပုံနှိပ်စာလုံးအဖြစ် မမြင်တွေ့ကြရ။

သူ၏ နောက်ဆုံးလက်ရာကလေးအဖြစ် စပယ်ဦးတွင်ပါဝင်သည့် 'ပိတ်စဉ်
မှာဟော့ အင်းမှာမျှော့ ဆိုသည့် ဝတ္ထုတိုကလေးသာ တွေ့ကြရတော့သည်။ 'ထား
ဝယ်ချောင်းမှာ ဒေါင်းတွေ့သည်၊ တောင်တကားတော ဆန်ကောနှင့် ကျား
ထောင်' စသည်ဖြင့် ရိုးရာစကားလိမ်ကလေးများကို ဝတ္ထုနာမည်များအဖြစ် နှစ်နှစ်
သက်သက် ပေးခဲ့သည်။

လူငယ်စာပေသမားများအတွက် 'စာရေးချင်သောသူများသို့' ဆိုသည့်
စာအုပ်တစ်အုပ်လည်း ပြုစုခဲ့သည်။ 'စာရေးဆရာ အနုပညာသမားတွေဟာ
ခပ်ကြောင်ကြောင်ပဲ' ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည့် မြဝတီအယ်ဒီတာအခန်းတွင်
ခပ်ရိုရိုစာမူပေးခဲ့ရသူ နန္ဒမိတ်အဖြစ်နှင့် 'ကိုယ်
တိုင်' မြဝတီအယ်ဒီတာချုပ်ဘဝ၊ အယ်ဒီတာ
စားပွဲတွင် စာရေးဆရာ။ ပန်းချီဆရာ မိတ်ဆွေ
များနှင့် စည်ကားနေတတ်ပုံ၊ ဆရာနန္ဒမိတ်၏
ဘဝနှစ်ရပ်ကောက်ကြောင်းကို ဆရာ မောင်
ကျော်သာက အမှတ်ထင်ထင်ပင် ရေးသားခဲ့
ပေသည်။

'တစ်ပွင့်ပန် မန်းကျွန်ရိုရို စိတ်မဟိပါ။
နှစ်ပွင့်ပန် မန်းကျွန်ရိုရို စိတ်မဟိပါ။
ကရောင်းနားက ကညင်ပန်လို အနံ့ဆိုးလို့။
တစ်ပွင့်ပန် မန်းကျွန်မြိုက်မြိုက်မဟုတ်လား။
နှစ်ပွင့်ပန် မန်းကျွန်မြိုက်မြိုက်မဟုတ်လား။
မရုံကေ အရသာ၊ မောင်းကာအောက်က စမ်းကြမလား'

'သောက်ဖော် လူကြီးမင်းများခင်ဗျား။ ကိုက်စ ကိုက်စ၊ ချိုက်ကိုက်စလို့
ယောက်ျား လေးကပြောတဲ့အခါ မိန်းကလေးက တစ်ပွင့်ပန်မိန်းမ၊ တစ်ခါရူးအသော
နှစ်ပွင့်ပန်မိန်းမ နှစ်ခါရူးသူကိုစိတ်မရှိပါ။ ကျောင်းနားက ကညင်ပန်လို အနံ့
ဆိုးလို့ဆိုပါတယ်။ ဒီတော့ ယောက်ျားလေးက မိန်းမတစ်ခါရူးတဲ့လူရဲ့အချစ်
ဟာလည်း အချစ်ပဲမဟုတ်ပါလား။ မယုံရင် မောင်းထောင်းတဲ့အောက်မှာ
စမ်းကြည့်ရအောင်လို့ ဆိုပါတယ်'

'ဝါး ... ဟား ... ဟား။ နန္ဒမိတ်ကွ၊ ဒါမှတို့ရခိုင်ကွ' (စာရေးဆရာ
တို့အကြောင်းမှ)

ဆရာ၏ ထိုရွှေကာလများကား ကျွန်တော်တို့နှင့်တွေ့ချိန်တွင် ဆိတ်သုဉ်း
ခဲ့ချေပြီ။ သူဖြတ်သန်းခဲ့သော ဒီးဒုတ်၊ ဂျာနယ်ကျော်၊ သွေးသောက်၊ တာရာ
ပဒေသာ၊ စုံထောက်၊ ရှုမဝ၊ မြဝတီ၊ ရုပ်ရှင်ပဒေသာ၊ နဝဒေး၊ ရောင်ခြည်၊ ငွေ
တာရီကာလတို့ကား ဆွတ်ယုံဖွယ်ရာ၊ လွမ်းမောဖွယ်ရာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပေပြီ။

ဆရာဆေးရုံတက်နေစဉ်တွင် ဆရာအောင်ဇင်၊ မောင်လွင်သော်စသော
စာပေသမားများ ရောက်သွားခဲ့ကြ၏။ သတိမေ့နေသည့်ဆရာကို ခွေခွေကလေး
ခုတင်ပေါ်တွင် တွေ့ကြရ၏။ ဆရာကတော်ဒေါ်သန်းနုကို မျက်ရည်စက်လေး
များဖြင့် ဝမ်းနည်းဖွယ်တွေ့ရ၏။

ဆရာဆုံးပြီး သူ့မိသားစုမှာ အတော်ကလေး ပန်းဟိုက်ခဲ့၏။ သမီးလတ်
စောစန္ဒာတို့ရုံးက အိမ်ခန်းရမလိုလိုကြား၍ ဝမ်းသာရန်ဟန်ပြင်ထားစဉ် အိမ်
ထောင်မရှိ၍မရဟု သိရပြန်သောအခါ ပိုမောသွားရသည်။

ဆရာဆုံးစဉ်က နီးစပ်ရာစာပေသမားများ အပြေးအလွှား သွားရောက်ခဲ့
ကြသည်။ ကဗျာကိုခိုင်မာတို့ အပြေးအလွှား သတင်းစာနာရေးကြော်ငြာ သွား
ထည့်ခဲ့ကြသည်။

စာပေလောကအတွက် ဆရာနန္ဒမိတ်ကား 'နန္ဒာပုလဲ' ကဲ့သို့သော ကပေ
ရတနာမှတ်တိုင်များ စိုက်ခဲ့သည်။ ဆရာ့နောက်ဆုံးခရီးအတွက် ကျွန်တော်တို့
တား ဘာမျှဟုတ်တိပတ်တိ မကူညီနိုင်ခဲ့ကြ။ သူငယ်ချင်း ပန်းချီယဉ်မင်းစိုက်

၁၆၈

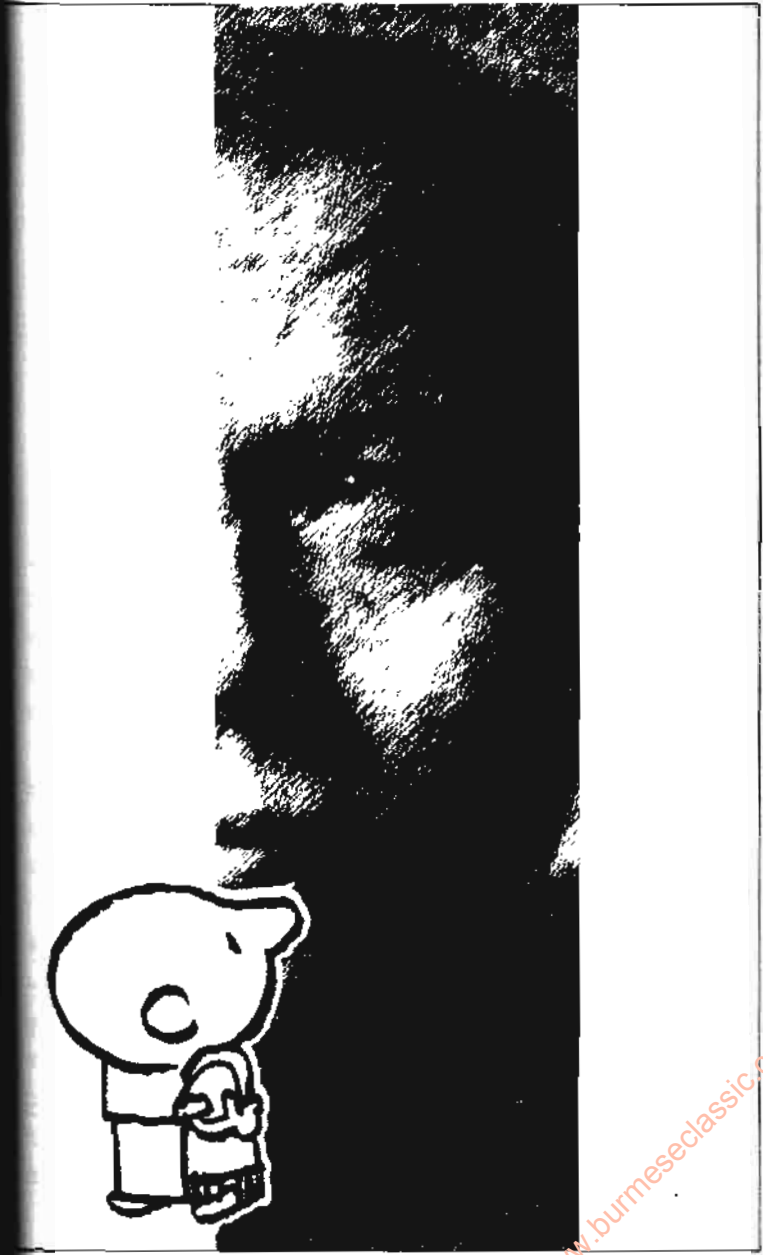
တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်

နှင့် စာပေသမားများက ဝန်းဝိုင်းကာသာ။

'စာရေးဆရာ နန္ဒမိတ်၊

အသက်(၆၄)နှစ်ဆိုသည့် သင်္ချိုင်းတွင်စိုက်ထူဖို့ မှတ်တိုင်လေးတစ်တိုင်သာ ပို့ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကား မြန်မာစာပေလောကမှ မည်သို့သောအခါမှ ပျောက်ကွယ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ကျွန်တော်တို့ ယုံကြည်ရင်းစွဲအတိုင်း 'ယုံကြည်ချက်စခန်း'ဟု သူ့အမြဲလက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့သည့်အတိုင်း ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲ မပျောက်ပျက်ဘဲရှိနေမည် ဖြစ်ပါသတည်း။

ကြည်နိုင်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ သို့မဟုတ် ပြောင်စင်းခြင်းတိုက်

ညွှန်သစ်

မိမိ လေးစားချစ်ခင်သည့် စာရေးဆရာများထဲတွင် ဆရာတက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင်ဖြစ်ပါသည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မတိုင်မီကပင် သူ၏လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်သော 'နန္ဒာပုလဲ' စာအုပ်ကို စွဲလမ်းစွာနှစ်ခြိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့၏ဝတ္ထုထဲကဇာတ်ကောင် ကဗျာဆရာမပုလဲသည် သူမ၏ချစ်သူ ကိုဘသင်းကို ချစ်လျက်နှင့်ခွဲခွာကာ သူမ၏ယုံကြည်ချက်နောက်လိုက်သွားသည့် ဇာတ်လမ်း ထဲက ချစ်စရာလှပဖြူစင်သော ပုလဲရတနာလေးဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် မတိမိမယ်မိမိ ခေတ်ပြိုင်ဖြစ်သည့် စာရေး ဆရာများ၏စာအုပ်များကိုလည်း မိမိတို့ ဖတ်ရှုခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဗန်းမော် တင်အောင်၊ မြသန်းတင့်၊ သခင်မြသန်း၊ ဒဂုန်တာရာ၊ အောင်လင်း၊ ကျော် အောင်နှင့် နတ်နွယ်စသည့် စာရေးဆရာများ၏စာများပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်သည် ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ၊ ဘာသာပြန်များ နှင့် အခြားစာအုပ်များကိုလည်း ရေးသားပြန်ဆိုခဲ့ပေသည်။ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုများ မှာ ရှေ့ပြည်ကြီး၊ ပန်းဝါစစ်ကြောင်း၊ စောကြိုလှဲ့ပါ၊ မောင်ကြီးလာပါပေါ့၊ ပန်း ဇွတ်တမ်းနှင့် သွေးသစ္စာတိုင်တို့ ဖြစ်သည်။ သူ့ အင်္ဂလိပ်မှမြန်မာပြန်သည့် ရုရှား စာရေးဆရာကြီး မီခေးလ်ရှီလို့ချေ၏ 'တသိမ့်သိမ့်ခွန်' စာအုပ်မှာ မူလက 'ခွန်မြစ် ညင်သာ စီးဆင်းပါ' ဟုအမည်ပေးခဲ့ပြီးမှ 'တငြိမ့်ငြိမ့်ခွန်' ပေါ်လာသဖြင့် 'တသိမ့် သိမ့်ခွန်' ဟုဖြစ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်မှာလည်း ပထမတွဲသာထွက် ထားခဲ့ပြီး နောက်ထပ်အတွဲများ ဆက်မထွက်တော့ဘဲ ရပ်ဆိုင်းသွားခဲ့ပေသည်။

ဆရာနှစ်ပါးသည်
စိတ်ငမိုးတိတ်ထာ
တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ပြီး
ပေါ့ပေါ့လွတ်လွတ်စွာ၊
မုတတ်လေ့ရှိသည်။
လူငယ်များနှင့်
ပွင့်လင်းစွာပေါင်းသင်းလေ့ရှိပြီး
ယမကာကိုလည်း
စိတ်တူ ဝါသနာတူများနှင့်တွဲကာ
သောက်သုံးလေ့ရှိသည်။

ဆရာ၏ အခြားဘာသာပြန်စာအုပ်များမှာ 'မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်'၊ 'မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ'၊ 'အင်ဇာတိုက်ပွဲ' တို့ ဖြစ်သည်။ 'မြဝတီစစ်ကြောင်း' သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုကိုလည်း ရေးခဲ့သည်။

ဆရာသည် စာပေရေးသားခြင်းအလုပ်နှင့် မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာအလုပ်များကို တစ်စိုက်မတ်မတ် လုပ်ကိုင်ကာဘဝကို ရပ်တည်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၉-၅၀ ပြည့်နှစ်၊ ဆရာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတက်နေစဉ်က ဖြစ်သည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် ကဗျာနှင့်စာညွှန်များကို လက်သွေးရင်း ကျောင်းကထုတ်ဝေသည့်စာစောင်များ၊ နှစ်ပတ်လည်မဂ္ဂဇင်းများတွင် စာစတင်ရေးသားနေပေပြီ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအသင်းမဂ္ဂဇင်း (လွင်လင်ရေးစာစောင်)ကို မြန်မာစာပါမောက္ခ ဆရာဦးကျော်ရင်နှင့်တွဲကာ တာဝန်ခံအဖြစ် စာတည်းအဖွဲ့တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ဆရာသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ်ဝိဇ္ဇာတန်းတွင် ပညာသင်ယူနေခိုက်ဖြစ်လေသည်။

၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်ကျော် ပတ်ဝန်းကျင်လောက်ရောက်သောအခါ တိုးတက်ရေးစိန်ခွေ(ဦးဖဂျီ)၏ တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင် စာရေးဆရာမင်းရှင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး တိုက်ထိုင်အယ်ဒီတာအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။ ဆရာသည် တိုးတက်ရေး သတင်းစာရပ်ဆိုင်းသွားသောအခါ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာဖြစ်လာသည်။ နောက်တစ်ဖန် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းနှင့်အဆင်မသင့်ပြန်သဖြင့် နဝအေးမဂ္ဂဇင်းသို့ ရောက်သွားပြန်လေသည်။ ဆရာ နောက်ဆုံး အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့သောမဂ္ဂဇင်းမှာ 'စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း'ပင် ဖြစ်ပါသည်။ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် ကာထအတန်ကြာမျှ မောင်ရည်နန်း၊ အောင်သာမိုးတို့နှင့်တွဲကာ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အကြောင်းမသင့်သဖြင့် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှထွက်လိုက်ပြီး စာရေးခြင်းတစ်ခုတည်းဖြင့် အေးချမ်းစွာ ရပ်တည်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်သည် စိတ်နေစိတ်ထား တည်ကြည်ဖြောင့်မတ်ပြီး ပေါ့ပေါ့လွင်လင်စွာ နေတတ်လေ့ရှိသည်။ လူငယ်များနှင့် တန်းတူရည်တူ ပွင့်လင်းစွာ ပေါင်းသင်းလေ့ရှိပြီး ယမကာကိုလည်း စိတ်တူဝါသနာတူများနှင့်တွဲကာ သောက်သုံးလေ့ရှိသည်။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်လောက်က ရခိုင်သမဝါယမအသင်းကို ထွန်းခင်(ကိုချစ်မုန်း-သံတွဲ)မိတ်ဆက်ပေးသဖြင့် မိမိနှင့်ဆရာတို့ သိကျွန်း

ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ သုံးလေးငါးကြိမ်ခန့် ဆရာနှင့် အတူတူ စားသောက်ခဲ့ကြဖူးသည်။ ဆရာနှင့် ဆုံသည့်အခါတိုင်း စာအကြောင်းပေအကြောင်း ထွေရာလေးပါး စကားစမြည်ပြော၊ စားကြသောက်ကြရင်း ရယ်စရာ ရှင်စရာများလည်းပါကာ ဆရာဝါသနာအတိုင်း သီချင်းလေးတအေးအေး ညည်းလေ့ရှိတတ်သည်။ မိမိက ဆရာစာပေဖြတ်သန်းမှုနှင့် ဆရာဘဝကို စူးစမ်းမေးမြန်းကြည့်မိသည်။

ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ရခိုင် အမျိုးသားတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ရခိုင်ပြည်နယ်၊ တောင်ဇာတိမြို့တွင် အဖ မြို့ပိုင်ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ အမိ ဒေါ်ရွှေတို့မှ မွေးဖွားခဲ့သည်။ ငယ်နာမည်မှာ မောင်စင်အောင် ဖြစ်လေသည်။ ဆရာနှင့် တစ်အူတုံဆင်း အမြွှာညီငယ်ဖြစ်သူ တက္ကသိုလ်ဇော်မင်းသည် စာရေးဆရာ၊ ဘာသာပြန်ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ဆရာသည် အိမ်ထောင် နှစ်ဆက်ကျခဲ့ပြီး ပထမအိမ်ထောင်နှင့် သမီးတစ်ယောက်၊ ဒုတိယအိမ်ထောင်နှင့် သားသုံးယောက်၊ သမီး တစ်ယောက်တို့ ရရှိထွန်းကားခဲ့လေသည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် ပထမဇနီးဆုံးပြီးမှ နောက်အိမ်ထောင်တစ်ဆက်ထူခြင်း ဖြစ်သည်။

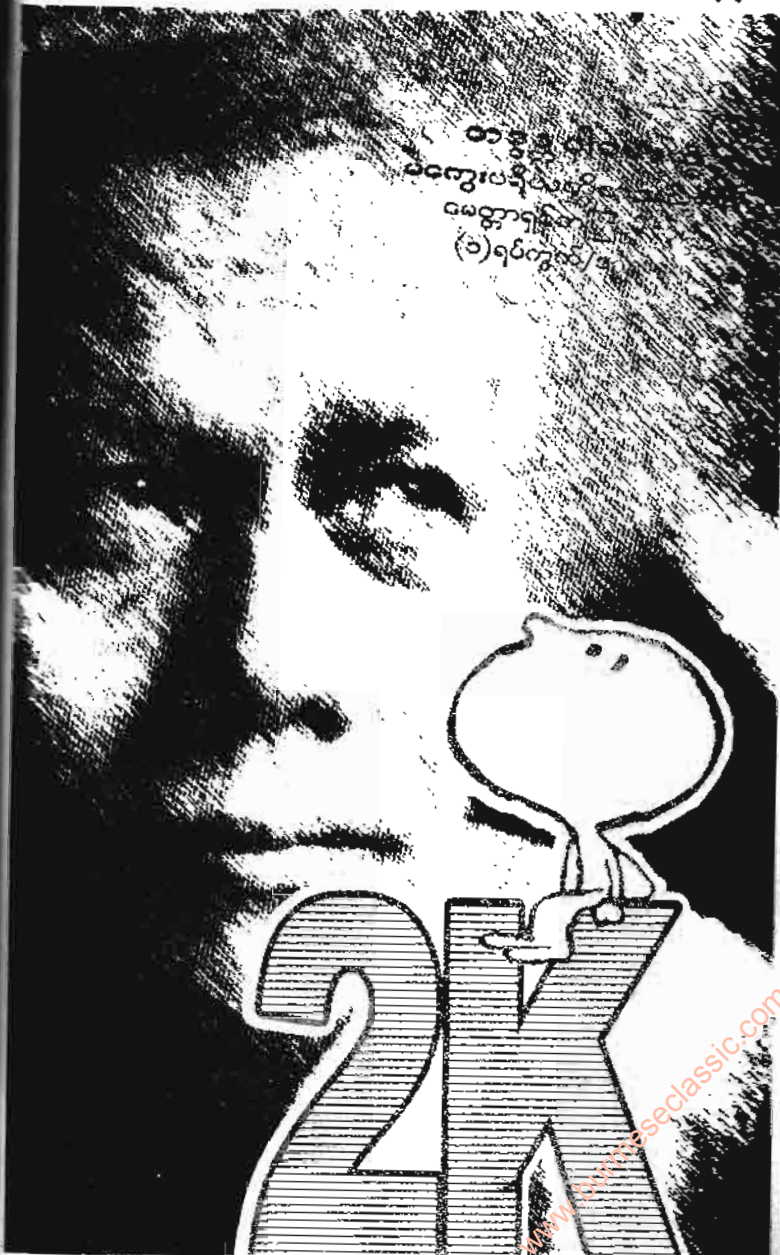
ဆရာနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ခါကကြားခဲ့ဖူးသော အဖြစ်ကလေးတစ်ခုကို သွားအမှတ်ရခိုသည်။ ကြည့်မြင်တိုင်၊ ထီးတန်းမှာနေသည့် ကဗျာဆရာ မြင့်ညီဦးမြင့်အမေ ဆုံးပါးသွားစဉ်ကဖြစ်သည်။ ၎င်းဈာပနသို့ ဆရာနန္ဒမိတ်တစ်ယောက် ရောက်သွားသည်။ ဆရာ၏ သားတပည့်တွေလိုဖြစ်နေသည့် ကဗျာဆရာ စစ်တွေနောင်လတ်နှင့် အောင်သာမိုးတို့လည်း မြင့်ညီဦးမြင့်အိမ် ရောက်လာကြသည်။ ကဗျာဆရာက အိမ်ရှင်ဝတ္ထုရားအရ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများကို ဧည့်ဝတ်ပြုရန် အပြင်ကိုခေါ်သွားသည်။ 'ဆရာတို့၊ ဘာသုံးဆောင်ကြမလဲ၊ အပူလေးအအေးလေး'ဟု မြင့်ညီဦးမြင့်ကမေးရာ ဆရာနန္ဒမိတ်က ဟန်မဆောင်ဘဲ 'ဟိုကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အပူပဲပေါ့ကွာ'ဟုဆိုကာ စားသောက်ဆိုင်ကို တန်သွားကြသည်ဟု ကြားသိလိုက်ရသည်။

ဆရာ၏တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုချစ်မုန်း(သံတွဲ)က ဆရာ၏ စာမူရွေးချယ် တာဝန်ဖြစ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောပြဖူးသည်။ ကိုချစ်မုန်းနှင့်ဆရာတို့ ဆရာတပည့် နှစ်ဦးမှာ နောက်ပိုင်းတွင် တပူးတွဲတွဲဖြင့် စားအတူ သောက်အတူ၊ သွားအတူ လာအတူနေခဲ့ကြသည်။ ကိုချစ်မုန်းသည် စာရေးဝါသနာပါသဖြင့် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း သို့ ဝတ္ထုတိုလေးများရေးပြီး ပေးလေ့ရှိသည်။ ဆရာ၏ လက်ထောက်စာတည်း များက ကိုချစ်မုန်း၏ဝတ္ထုတိုအချို့ကိုကြိုက်၍ အယ်ဒီတာဖြစ်သူ ဆရာနန္ဒမိတ်ဆီ တင်ပို့လိုက်သည်။ လူချင်းရင်းနှီးမှုဖြင့်(အထူးသဖြင့် ဧည့်ခံပြုရသူ) ဖည် သူ့ကိုမှ ဆရာသည် ဒီမီစီတီကြိုက်မတွေ့ဘဲ ဝတ္ထုများကိုထည့်ပေးလေ့ မရှိပေ။ တစ်ခါတော့ ကိုချစ်မုန်းက သူ ကြိုးစားပမ်းစား ရေးထား သည့်ဝတ္ထုများကို ဆရာကမသုံးသဖြင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ပြန် တောင်းသည်ဟု ဆိုသည်။ ဆရာက ဘာမျှပြောမနေဘဲ ပြုံးရွှင်စွာနဲ့ စာမူများကို ကိုချစ်မုန်းကို ပြန်ပေးလိုက်သည်။ နောက်ဆုံး ကိုချစ်မုန်း ထပ်မံသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကျမှ ဆရာသည် အကြိုက်တွေ့သွားကာ 'ဝတ္ထုဆိုတာ အဲဒါမျိုးမှကွဲ'ဟုဆိုကာ ကိုချစ်မုန်းကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ချီးကျူးကောင်း ပြော ကြားခဲ့လေသည်။

ဆရာသည် နာမည်ရစာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်သော်လည်း စာပေ ဟောပြောပွဲများသို့ အမြဲလိုက်၍ ဟောပြောလေ့သိပ်မရှိပေ။ စာပေစကားပိုင်း (ဆွေးနွေးပွဲ)များ၌သာ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးသည်သာ များပေသည်။ အမှန်တော့ ဆရာသည် 'စာရေးဆရာဆိုတာ အပြောသမားမဟုတ်၊ ကိုယ့်စာကိုယ်သာ အလေးထားရေးသားနေရမယ်။ ဟောပြောမှုဆိုတာ ကွက်စိပ်ဆရာနဲ့ တရားဟော ဆရာတွေရဲ့အလုပ်' ဟု ယူဆသူဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်းအချိန်ကာလများတွင် ဆရာနန္ဒမိတ်သည် အင်းစိန်မြို့နယ် မင်းကြီးလမ်းအနီး၊ တောင်ကုန်းကလေးပေါ်ကအိမ်ကလေးတွင် ဗိသားစုနှင့်အတူ အေးချမ်းစွာနေထိုင်ရင်း စာပေနှင့် လူမှုရေးကိစ္စများကိုသာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက် နေတော့သည်။ ဆရာသည် ကိုယ်ယုံကြည်ရာစာပေလုပ်ငန်းနှင့် ပေါင်းဆင်း ဆက်ဆံရေးကိစ္စများကိုသာ အဓိကထားပြီး ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်မိသဖြင့် ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ အသက် ၆၀ ကျော်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့ရပေသည်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်တစ်ယောက် အသက်အရွယ် သိပ်မကြီးသေးခင် အလုပ် တွေ အများကြီးလုပ်နိုင်သေးသည့်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်သွားသည်အတွက် အလွန်တရာ နှမြောတသ၊ စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ရပါတော့သည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်
မေတ္တာရရှိသူ
(၁)ရပ်ကွက်/၅

လက်ဦးဆရာ ညည်ထိုက်စွာ

ကိုပိုက်

'ပိုက်ပိုက်ရေ၊ နှစ်ကျပ်ဖိုးဟေ့' ဆိုသည့်အသံသည် မိမိနားဝယ် ယနေ့ တိုင် ရံခါဆိုသလို ကြားယောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

ထိုအသံရှင်ကား 'ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်' ဖြစ်ချေ၏။

ဆရာသည် မိမိအား 'ပိုက်ပိုက်' ဟုခေါ်တတ်သလို မိမိသည် ဆရာကို 'ဆရာနန်နန်' ဟုခေါ်တတ်၏။

မူးပြီးဟေ့ဆိုလျှင် ဆရာသည် သူ၏ရိုးရာသီချင်းတွေ ဆိုတတ်သလို ကျေးနေအောင်လည်း ကတတ်ပြန်သေး၏။ လွန်မင်းစွာ နှစ်လိုချစ်ခင်ဖွယ်ကောင်း ပေ၏။

မိမိနှင့်ဆုံမိစဉ်ကာလက ဆရာသည် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာဖြစ်သည် ပန်းဆိုးတန်းတွင် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်ကာလက မိမိသည် ပဲခူးရိုးမတောအတွင်းလုပ်ငန်းတာဝန်ဖြင့် တစ်တောဝင်၊ တစ်တောတက်၊ တစ်တောဆင်း၊ တစ်တောထွက် နှင်နေသူ ဖြစ်သည်။ ရံခါဆိုသလို မြို့သို့ပြန်ရောက်တတ်သည့်အခါ ဆရာနှင့်ဆုံတတ်၏။

ဆရာနှင့် မည်မျှပင်ခင်မင်ရင်းနှီးစွဲရှိငြား စာတိုပေစလေးရေးနေသော မိမိသည် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ဘယ်သောအခါမျှ စာမူပေးပို့ခြင်းမရှိခဲ့ချေ။ ဘယ်အတွက်မူ မိမိကိုယ်မိမိ ဘာမှမဟုတ်သည့်ကောင်၊ တန်းမမီသောသူဟု သတ်မှတ်ထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

မည်မျှပင်ခင်မင်ရင်းနှီးစွာရှိကြား စာမူပေးပို့ခဲ့သည်သတ္တိ မရှိခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခင်မင်မှုကတော့ဖြင့် အတိုင်းထက်အလွန်ရှိချေ၏။ ဆရာသည်လည်း သို့နယ်တွက်ထားကောင်း တွက်ထားပေလိမ့်မည်။ 'ပိုက်ပိုက် ရေးလေကွာ' ရယ်လို့ မပြောခဲ့ဖူးချေ။

သို့ကြောင့်လည်း ဆရာနှင့်မိမိသည် လွတ်လပ်စွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခွင့် ရှိကြခြင်း ဖြစ်ချိမ့်မည်။

သည်တော့ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သွားလေတိုင်း 'ပိုက်ပိုက်ရေ ... အတူပြန်ကြမယ်' ဆိုလာတတ်၏။ သည်တော့ မိမိသည် ဘယ်အချိန် ရောက်သွားသွား၊ ညနေ ဆရာတိုက်မှအပြန်ကိုစောင့်၍ အတူတူပြန်တတ်၏။

အချိန်သိပ်စောနေသေးလျှင် မိမိသည် မြို့တွင်သို့ တစ်ပတ်လျှောက်လှည့်လိုက်ပြီး ပြန်ဝင်ခေါ်တတ်၏။

ဆရာနှင့် မိမိသည် အင်းစိန်တွင်နေကြသူများ ဖြစ်သည်။ မိမိသည် အင်းစိန်၊ ဘိုကုန်း၊ မင်းကြီးလမ်းရပ်တွင်နေသလို ဆရာသည်လည်း ထိုအရပ်မှာပင် နေသူဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က ဆရာသော်တာဆွေ အင်းစိန်သို့ ရောက်မလာသေးချေ။ ၇ မိုင်ခွဲတွင်သာ ရှိသေး၏။

ဆရာသည် အင်းစိန်၊ ဘိုကုန်း၊ မင်းကွန်းကျောင်းလမ်းတွင် မနေခင်က အင်းစိန်၊ ကြော့တိုင်စုတွင်နေခဲ့သေး၏။ ထိုမှ အင်းစိန်၊ မင်းကွန်းကျောင်းလမ်း၊ ပြီးလျှင် မင်းကြီးလမ်း မိမိနေထိုင်ရာအိမ် မျက်စောင်းထိုးလောက်တွင်နေ၏။ သည်နောက် မိမိအိမ်ရှေ့လောက်ကျသည့် အတွင်းလမ်း 'အောင်မင်လာ' တွင်နေ၏။

သို့ဆိုသလို အင်းစိန် အတူတူပြန်ကြသည်တွင် တိုက်ရိုက်တန်းပြန်ကြခြင်း မဟုတ်။ မြို့ထဲရှိ 'အီကော့နောမစ်' ဘားတွင်လည်းကောင်း၊ 'ဒဂုံ' ဘားတွင်လည်းကောင်း၊ သို့မဟုတ် ၃၈ လမ်း 'အိ' တွင်

ပုဂ္ဂိုလ်ရေးခင်မင်မှုကတော့ဖြင့် အတိုင်းထက်အလွန် ရှိချေ၏။ ဆရာသည်လည်း သို့နယ် တွက်ထားကောင်း တွက်ထားပေလိမ့်မည်။ 'ပိုက်ပိုက် ရေးလေကွာ' ရယ်လို့ မပြောခဲ့ဖူးချေ။

ဝင်မော့တတ်ကြ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် အင်းစိန်ရောက်လျှင် ဟီးနီးကားကြီးကိုတ လေဟာပြင်ရေးအတွင်း ရှိ 'ခိုင်သဇင်' တွင် ထိုင်တတ်ကြပြန်သည်။

'ပိုက်ပိုက်ရေ၊ နှစ်ကျပ်ဖိုးဟေ့' ဆိုသည်မှာ ဆရာနှင့် မိမိတို့၏ လက်သုံးစကား ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က 'အိုပီ၊ သို့မဟုတ် ဘီအီးဒီစီ'

(အရက်ဖြူ) နှစ်ပတ်တစ်ခွက်စီမှ အစပျိုးကာ တစ်ယောက်ခြောက်ပက်၊ ရှစ်ပက်ခန့် အနည်းလေး သောက်တတ်ကြ၏။

ပုံမှန်အားဖြင့် အဖြူ အသောက်များကြ၏။ အဖြူကိုပို၍ နှစ်သက်ကြ၍ ဖြစ်သည်။ ရံခါဆိုသလိုသာလျှင် 'ရစ်' သောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာ၏နားရက်၊ 'တိုက်' ပိတ်ရက်ဆိုပါလျှင် အိမ်ချင်းမဝေးလှသည်ဖြစ်၍ ဆရာအိမ်တွင် သောက်ကြ၏။

သည်သို့ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာသည် တွဲဖက်မိကြ၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော့်အိမ်သို့ ဆရာရောက်လာ၏။ ထိုအချိန်ကာလက ကျွန်တော်သည် လုပ်ငန်းတာဝန်မှ ခေတ္တအိမ်ပြန်ရောက်လာခိုက် မိသားစုအရေးကိစ္စတစ်ခုကြောင့် ဆရာထံသို့မရောက်ဖြစ်ခဲ့ချေ။ ခြံဝမှနေ၍ ဆရာသည် မိမိကိုလှမ်း၍ခေါ်လေ၏။

'ဆရာနန်း၊ အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး' ဆိုတော့ 'မတက်တော့ဘူး၊ ပိုက်ပိုက်၊ ဘယ်တုန်းကပြန်ရောက်လဲ၊ လာကွာ နှစ်ကျပ်ဖိုး' ဟု ထုံးစံအတိုင်း ပြုံးပြုံးလေးပြောလေ၏။

သည်တော့ ကျွန်တော်သည် 'ကောင်းပြီးလေ သွားကြတာပေါ့' လို့ ပြောပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆရာထံသွားလိုက်သည်နှင့် ဆရာသည် မိမိအိမ်ဘက် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေပြီး 'နေပါဦး၊ ပိုက်ပိုက်တို့အိမ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ' ဟု စိတ်ဝင်တစား မေးလေတော့၏။

မေးလည်းမေးချင်စရာပင် မိမိအိမ်ရှေ့မျက်နှာစာတွင် 'ကနားဖျဉ်း' လည်း ထိုးထား၏။ ခေါက်ကုလားထိုင်တွေလည်း ချထား၏။

သည်တွင် မိမိက 'ဟင် ...၊ ကျွန်တော့်အဖေဆုံးတာ ဆရာမသိဘူးလား' ဟု ပြောလိုက်လေတော့မှ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားကာ 'ဆရာ လုံးဝမသိဘူးကွာ။ ခု ပိုက်ပိုက်ပြောမှသိတာ' ဟု ပြောလာတော့၏။

မိမိသည်လည်း ကိုယ့်အပူနှင့်ကိုယ် သတင်းမပေးခဲ့မိလေသည်။ ထိုနေ့က ဆရာသည် အရက်လည်း သွားမသောက်ပါလေတော့။ ဘယ်လိုမှလည်း ခေါ်၍မရ။ မိမိကို တစ်ချိန်လုံး အဖော်ပြု၊ အားပေးစကားဆိုလေတော့၏။

နက္ခတ်တို့ကမ္ဘာလုံးဆိုင်ရာ အရာ

နဝ၀၀

နန္ဒာပုလဲကို ပွားပွားခဲတဲ့ဆရာ

နိဟိန်း

ယုံကြည်ချက်စခန်း၊ ကြေးတိုင်စု (၁)လမ်း၊ အိမ်ခမ်းတွဲအပေါ်ထပ်ကို ကျွန်တော်တို့တက်သွားတော့ အလယ်ခန်း၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဆေးပြင်းလိပ် လက်ကြားညှပ်ထိုင်နေတဲ့ ဆရာ့ကိုတွေ့ရတယ်။

အတူပါလာတဲ့ ကိုအောင်ကျော်မြင့်နဲ့ ဆရာတို့ဟာ တစ်ပြိုင်တည်းသား၊ ရခိုင်အမျိုးသားတွေ ဖြစ်ကြတယ်။ ကိုအောင်ကျော်မြင့် မိတ်ဆက်ပေးမှ ဆရာနဲ့ သိခဲ့ရတယ်။ ဆရာ့ရဲ့ နန္ဒာပုလဲကိုစွဲမက်နေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာ့ကိုတွေ့သိရတော့ ဝမ်းသာမှုကြည်နူးမှုတွေ ရင်ထဲမှာအပြည့်ပေါ့။

ဆရာနေတဲ့ကျေးတိုင်စုနဲ့ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ အောင်ဆန်းပြိုဟာ နီးနီးလေး။ ကိုအောင်ကျော်မြင့်ပါတဲ့အခါလည်း ဆရာ့ဆီရောက်ဖြစ်တယ်။ သူမလာလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ရောက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာဟာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းမှာ လုပ်ကိုင်နေချိန်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာ့မိသားစုတွေက များပါတယ်။ ဆရာ့ဝင်ငွေနဲ့ မိသားစုစားဝတ်နေရေးဟာ အမှန်ကျပ်တည်းနေတဲ့ အခြေအနေကိုမြင်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာက သောကဒုက္ခတရားတွေကို ခံနိုင်ရည်သတ္တိ ဆရာ့မှာရှိနေတယ်။

ဆရာနဲ့တွေ့ရင် စာအကြောင်း၊ သူ့မိတ်ဆွေ သောက်ဖော်သောက်ဖော်တွေအကြောင်း၊ မဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေရေးအကြောင်းများနဲ့ စကားရိုင်းဟာ ပွဲသိမ်းသွားတတ်ပါတယ်။ ဆရာ့ကို အမြဲတွေ့နေကျ(ဒီရိုင်း)ဝတ်စားမှုကတော့ ခွပ်ကျယ်

လက်စကကို အမြဲဝတ်လေ့ရှိပါတယ်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုတော့ လက်ကြားက ဘယ်တော့မှမချ။ ဆရာနဲ့ 'အင်ဖာတိုက်ပွဲ' စာအုပ်အကြောင်း ကျွန်တော်တို့ မေးတော့ ဆရာဟာ လက်တစ်ဆစ်လောက် ဆေးပြင်းလိပ်တိုလေးကို ခဲရာခဲဆစ် ဖွာရှိုက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ကို အင်ဖာတိုက်ပွဲဝတ္ထုအကြောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြပါတယ်။

'စာပေလေ့လာရေး မြန်မာနိုင်ငံ' အင်းစိန်မြောက်ပိုင်း စာပေလေ့လာရေး အသင်းကို ကိုအောင်ကျော်မြင့်နဲ့ ကျွန်တော် တည်ထောင်လိုက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စာပေလုပ်ငန်းတွေနဲ့ အလုပ်များနေတာမို့ ယုံကြည်ချက်စခန်း ကြေးတိုင် စုကို အရောက်ခပ်ကျကျ ဖြစ်သွားတယ်။ ရောက်သွားရင်လည်း ဆရာနဲ့ မတွေ့တာ များတယ်။ သတင်းတော့ ကြားရတယ်။ ဆရာ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းရောက်သွားတဲ့ အကြောင်း။ လပေါင်းအတော်ကြာတော့ ကိုအောင်ကျော်မြင့်ကိုဝင်ခေါ်ပြီး ဆရာ

မမျှော်လင့်ဘဲ
အင်းစိန်ရွှေရဲ့ အထွက်များမှာ
ပလက်စတစ်ပေါ်မှာ
ဆိုင်းထမ်းကြီးနဲ့
ရိုင်းပုဒ်တိုရောင်းနေတဲ့
ဆရာကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

ဆီ ရောက်လာကြတယ်။ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဆရာနဲ့ တွေ့ရတော့တယ်။ အချိန်လည်း ညနေ စောင်းနေပြီ။ ဆရာဟာ စာရေးစားပွဲခုံပေါ်ထိုင်ပြီး ပုလင်းထောင်နေတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း ရောက်သွားရော ဆရာဝမ်းသာပုံပါပဲ။ ကိုအောင်ကျော်မြင့်ကို ရခိုင်လိုပြောနေတယ်။ ပြီးမှ ကျွန်တော်ဘက်လှည့်ပြီး 'ခင်ဗျားလာသွားတာ အိမ်က ပြောတယ်။ အခေါက် မနည်းတော့ဘူးလို့

မဂ္ဂဇင်းအသစ်ပြောင်းကိုင်ရတော့ ညဆိုမိုးချုပ်မှရောက်တယ်။ ဒီနေ့က နားမယ်ဆိုပြီး ဖုန်းဆက်ပြောထားလိုက်တယ်' ခပ်ထွေထွေဖြစ်နေတဲ့ဆရာဟာ ကိုအောင်ကျော်မြင့်ဘက် ဖန်ခွက်တစ်လုံး ကျွန်တော့်ရှေ့တစ်လုံး ချပေးလိုက်တယ်။ ကိုအောင်ကျော်မြင့်သောက်၊ ကျွန်တော်က အမြည်းစား။ အချိန်အတော်ကြာတော့ ဆရာလည်းမူ။ ကိုအောင်ကျော်မြင့်လည်းမူ။ အဲဒီမှာပဲ ပွဲကစပါတော့တယ်။ စားပွဲခုံဘေးကထိုင်ခုံတွေ နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး ရခိုင်အမျိုးသားတို့ရဲ့ ဆိုက် 'ငစေ' အကကို လက်ဖျောက်တီးအဆိုနဲ့ စားပွဲခုံကို ဝိုင်းပတ်ကနေကြတော့တယ်။ အကနားလိုက်၊ တစ်ခွက်သောက်လိုက်၊ နားထောင်လို့ကောင်း၊ ကြည့်လို့ကောင်း၊ မကြားဖူး၊ မကြည့်ဖူးတဲ့ အနုပညာတစ်ရပ်ပေါ့။

ဆရာရဲ့ဘဝတစ်သက်တာဟာ ဖြူစင်ရိုးသားခြင်း၊ ဆရာတို့လို စာပေအနုပညာကို မြတ်နိုးဖန်တီးနေကြတဲ့ စာရေးဆရာများဟာ ကျပ်တည်းခြင်းဆိုတဲ့ ကပ်ဆိုးကြီးရဲ့ ရိုက်ခတ်ထုထောင်းခြင်းကို ဘဝတစ်သက်လုံး ခံစားနေကြရမိတယ်။ ဒီကပ်ဆိုးကြီးထဲမှာ ဆရာလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ပေါ့။

မမျှော်လင့်ဘဲ အင်းစိန်ရွှေရဲ့ အရှေ့ဘက်မျက်နှာစာ ပလက်စတစ်ပေါ်မှာ ဆိုင်းထမ်းကြီးနဲ့ ရခိုင်ပုဒ်တိုရောင်းနေတဲ့ ဆရာကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ အတော်ကြာ ရပ်ကြည့်နေမိတယ်။

ဆရာဟာ သူ့ဖောက်သည်စားသောက်နေသူများကို ဟင်းချည်တွေထည့်ပေး၊ မုန့်ပွဲခြင်ပေးနဲ့ အလုပ်များနေပုံပါပဲ။ တအောင်ကြာမှ ကျွန်တော့်ကို မြင်သွားပါတယ်။

- 'လာဗျာ ... မုန့်တီသောက်ဦး'
- 'တော်ပြီဆရာ'
- 'ခင်ဗျား အိမ်ဘက်ရောက်သေးလား'
- 'မရောက်သေးဘူး ဆရာ။ ဒီကပြန်မှ ဆရာဆီဝင်ဖို့ပဲ'
- 'အေးဗျာ၊ အလုပ်အားနေတာနဲ့ မုန့်တီလေးထွက်ကြည့်တာဗျ'
- 'ကောင်းပါတယ် ဆရာ'

ဒီစကားတစ်ခွန်းကလွဲပြီး ကျွန်တော် ဘာပြောနိုင်ဦးမည်လဲ။ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်များ၊ ဝတ္ထုတိုများ ရာနဲ့ချီရေးခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ၊ အမျိုးသားထွတ်လပ်ရေး၊ ဂျပန်တော်လှန်ရေးတွင်ပါဝင်ခဲ့သူ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်။ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် နောက်ဆုံးတွေ့ခြင်းလို ဆရာလည်း မထင်ခဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း မထင်ခဲ့။

ကျွန်တော် ရေခြား၊ မြေခြားခရီး ဆယ်စုနှစ်တစ်ဝက်မျှနေပြီး ပြန်ရောက်တော့ ဆရာမရှိတော့ပါ။ ကွယ်လွန်သွားပြီ။

ဆရာနောက်ဆုံးခရီးကို စာပေနယ်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ အင်းစိန် စာပေအသိုင်းအဝိုင်းမှ ပန်းချီဆရာ၊ စာရေးဆရာများရောက်တယ်လို့ သိရပါတယ်။

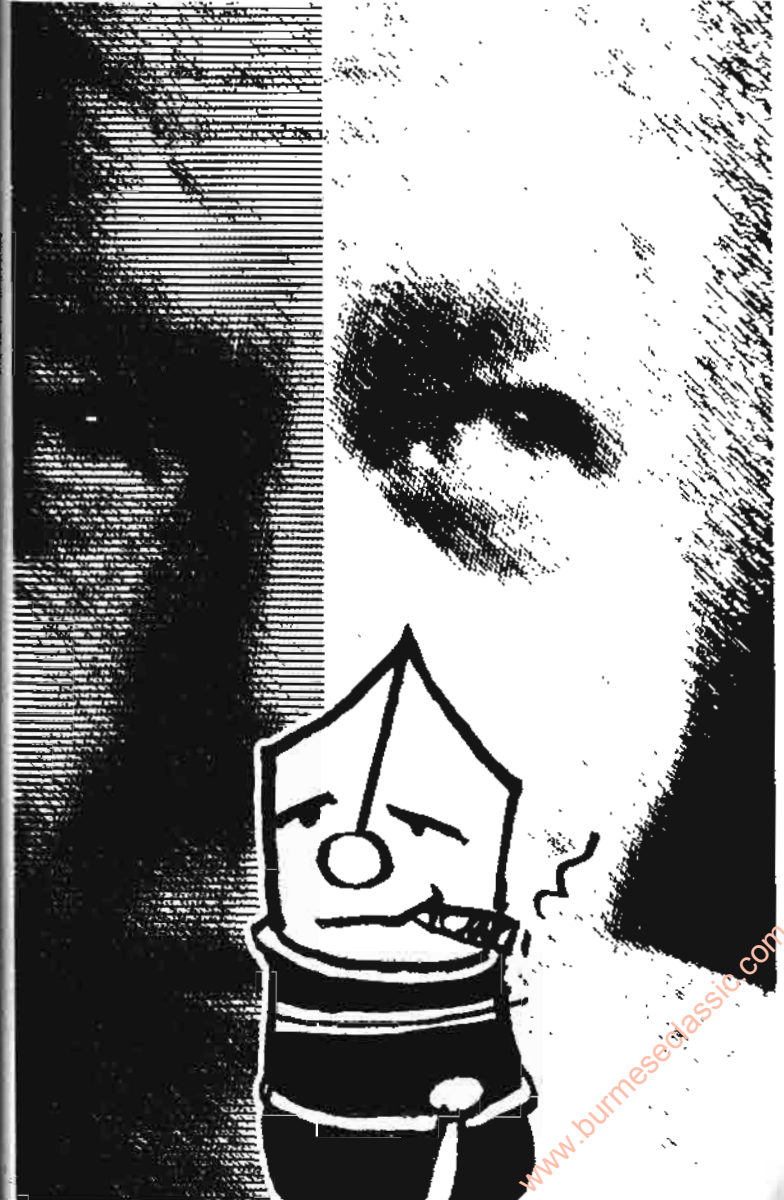
စာပေအနုပညာလောကမှာ 'ထင်ရှားခဲ့တဲ့' ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့ စာပေသိမ်းဆည်းကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ကြေကွဲစရာများနဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် ဆရာရဲ့ စာပေမှတ်တိုင်တွေကတော့ ဘယ်လောက်ပဲ လောကဝန်တိုင်းတွေထန်ပါဝေ။ ဆရာစိုက်ထူခဲ့တဲ့ ကျောက်တိုင်တွေက ကျွန်တော်တို့ နောက်မျိုးဆက်သစ်တွေအတွက် သမိုင်းစာမျက်နှာတွေပါဆရာ'

ဆရာဆိုင်းထမ်းကြီးနဲ့တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဆရာပုံရိပ်ဟာ ဘဝပုံရိပ်ပန်းချီကားအစ်ချုပ်၊ 'ကျွန်တော့်အတွက် ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါဆရာ'

မုန့်တီနီး

ကိုယ်တော်တော်လည်းကောင်း
အောင်အောင်နှင့် ဇော်ဇော်
တင့်တိုင်

ကိုဘသင်း၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ဦးတင်အောင်နှင့် ကျွန်တော်

တင့်နိုင်

(၁)

ကျွန်တော်သည် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝ ကတည်းကပင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို သိခဲ့ပါ၏။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သိခဲ့ခြင်းသည် သံတွဲသား စာရေးဆရာတစ်ဦးကို သံတွဲသား စာပေဝါသနာပါသူ၊ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်သူ တစ်ဦးက သိခဲ့ခြင်းမျိုးသာဖြစ်သည်။

(၂)

၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်သည် ရန်ကုန် ပိဇ္ဇာနှင့် သိပ္ပံတက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် ကိုဘသင်းကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့ ရပါသည်။ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာ ကိုဘသင်း၊ လူက ပျော့ညံ့သလောက် စာရေးလျှင် ခဲပုံပြတ်သားသော ကိုဘသင်း၊ လေခွေးခံသယ်ဆောင်ရာသို့ လွင့်ဝါ ထိုက်မျောနေသော ကိုဘသင်း၊ သို့မဟုတ် မြူ၊ နေရှင်အိမ်ထောင်ရေးစနစ်နှင့် နေရှင်ပီးပွားရေးစနစ်ကို မုန်းတီးလာသော ကိုဘသင်း၊ အချစ်ကိုမုန်းသော ဖြည့် သူကဗျာဆရာပလေးကိုမှ တန်းတန်းခွဲချစ်ခဲ့ရှာသော ကိုဘသင်း၊ ကျွင်းမြောင်း သော လူမျိုးရေးအမြင်ကင်းစင်ပြီး လူတန်းစားအမြင်ကိုသာ ရွေ့တန်းတင်ခဲ့သော ကိုဘသင်း၊ နှလုံးသားကို နေရာချအထားမှားခဲ့မိသဖြင့် မိမိအသည်းနှစ်အား ချစ်ခဲ့ရသော ကဗျာဆရာပလေးပုလဲက အသည်းတစ်ခြမ်း ဖြန်တောင်ဆုံးခဲ့ရသော ကိုဘသင်း။

အနီ ကိုဘသင်းကို ကျွန်တော်သည် မြကျွန်းညီညီညွှန်နန်းဆိုစဉ်က ရင်းနှီးခဲ့ဖူးပါသည်။ အထင်ကြီး အားကျခဲ့ရပါ၏။

(၃)

၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော်ဘွဲ့ရသည်။ ထိုနှစ်မှာပင် ကျွန်တော် စာပေလောကနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်ခဲ့သည်။ လုံးချင်းတစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်ထုတ် သတင်းကျာနယ်တွင် 'ငယ်လိပ်အင်' သရော်စာကို ရေးသားပြီး စာပေပိုးဝင်ခဲ့သည်။ သည့်နောက်တွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ကျွန်တော်ဆရာဖြစ်လာမည်ဟု ထိုစဉ်က ကျွန်တော်မထင်ခဲ့ပါ။

ထို့နောက် စာပေပိုးဝင်နေသော ကျွန်တော်သည် စာပေလောကသို့ ထိုးဝင်ခဲ့သည်။ လူငယ်၊ တေဇနှင့် တခြားမဂ္ဂဇင်းကျာနယ်များတွင် အတိုအစ ရေးသားခဲ့သည်။ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မရှိခဲ့ပါ။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ဝန်းကျင်တွင်မူ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော်သည် နှလုံးသားချင်း ထိခတ်လာတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကျွန်တော်သည် အိမ်ထောင်သည်တစ်ဦး ဖြစ်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်၏ ဒုတိယလုံးချင်းဖြစ်သော 'ကလေးကိုချစ်ပါ' တွင် ဆရာက အမှာစာရေးပေးသည်။ စာပေလောကတွင် ယခင်ကလောက် ထဲထဲဝင်ဝင်မရှိတော့သော်လည်း ကျွန်တော်သည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ထံသို့ မကြာခဏရောက်သည်။ ရောက်တိုင်းလည်း ဆရာနှင့်ကျွန်တော် ဝိုင်းဝိုင်းဖြစ်သည်။ အီကိုနောမစ်နှင့် အီ (EAT) တွင် အထိုင်များသည်။ တခြား စားသောက်ဆိုင်များတွင်လည်း ထိုင်ဖြစ်သည်။

သည်လိုဝိုင်းဖြစ်တိုင်း ကျွန်တော်က ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းရေးများကို ပြောပြသည်။ 'အေး ...၊ အဲဒါကောင်းသားပဲကွ' ရေးပါလား' ဟု ဆရာက တုံ့ပြန်လာတော့မှ ကျွန်တော်ရေး

ပြီးသားဝတ္ထုတိုများကိုပြသည်။ ဆရာက ဖတ်ပြီး ဝေဖန်သည်။ အလွန်တော်သော အယ်ဒီတာတစ်ဦး၏မှတ်ချက်ကိုရ၍ ကျွန်တော် လေးနပ်ဝမ်းမြောက်နေပါသည်။

'မင်းအတွေးတွေက သိပ်ကောင်းတယ်။ ဒါပေမယ့် အရေးမကောင်းသေးဘူး။ မာတောင့်တောင့်ကြီးရယ်။ ဝတ္ထုရေးတယ်ဆိုတာ ငွေ

မိန့်ရေးသလို 'ယခုလာသူအား ငွေတစ်ထောင်ပေးလိုက်ပါ' ဆိုတာမျိုး မရေးရဘူး။ မင်းရေးတဲ့စာတွေမှာ နိုင်ငံရေးလေ တွေပါနေတယ်။ ဝတ္ထုဆိုတာ ရသစာပေလေကွာ။ ရသစာပေ များများဖတ်၊ များများရေး၊ မပျင်းနဲ့။ အကြိမ်ကြိမ်ပြင်ရေး။ မင်းက သိပ်စိတ်မရှည်ဘူး။ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်ရင်တော့ သည်းခံနိုင်ရမယ်။ စိတ်ရှည်ရမယ်။ သာမန်ကြိုးစားမှုမျိုးလောက်နဲ့တော့ စာရေးဆရာဖြစ်မလာနိုင်ဘူးကွ'

၁၁ ခါ၊ မိလ္လာ ၂၆-
၁၁ ခါ၊ ၁၈ နှစ်ကျောက်ကံ ဝေဖန်
ကို ၂၆ ခု၊ ဇွန်၊ ၁၉၆၉ ခု၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်ထုတ်
ပါ၊ ဟိုအချိန်က
၁၁ ခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ချစ်သော ဇွန် ၂၁
လွှာ နှစ်၊ ဇွန်၊ ၁၉၆၉ ခု၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်ထုတ်
ပါ။
၁၁ ခါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ (၁၈ နှစ်) ဒုတိယ
မျက်နှာက နှစ်၊ ဇွန်၊ ၁၉၆၉ ခု၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်ထုတ်
ခဲ့တာ သိပါရအောင်ပါ။
နန္ဒမိတ်၊ မိလ္လာ ၂၆၊ ၁၉၆၉ ခု၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်ထုတ်
ပါ။ ၁၁ ခါ၊ မိလ္လာ ၂၆၊ ၁၉၆၉ ခု၊ ဇွန်လ ၂၁ ရက်ထုတ်

ဆရာမှတ်ချက်တစ်ခုသည် ကျွန်တော်အား ဝတ္ထုရေးနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့စေပါ၏။ စစ်ပြန်တွင် ပထမဦးဆုံးဖော်ပြခဲ့ရသော 'မျက်စိပိုးဝင်' ဝတ္ထုတိုသည် ကျွန်တော်စာပေဘဝတွင် ပထမဦးဆုံးရေးခဲ့သော ဝတ္ထုတော့မဟုတ်။ ရခိုင်တန်ဆောင်မဂ္ဂဇင်းတွင် ကျွန်တော်ဝတ္ထုတို ၃ ပုဒ် ရေးခဲ့ပြီပြီ။ ဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်ချင်သောကျွန်တော်အား ဆရာသည် အားပေးခဲ့ပါသည်။ လမ်းညွှန်ခဲ့ပါ၏။ သင်ကြားခဲ့ပါ၏။

သည့်နောက် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော်သည် လူမှုရေးထိစပ်မှုပို၍များလာသည်။ ကျွန်တော်က သမီးကြီး ပိရွှေရည်မွှေးနေ့များတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကိုဗဟိုပြုလျက် ကျန်သော စာပေအပေါင်းအသင်းများကိုခေါ်ကာ မိမိအိမ်၌ 'သောက်ပွဲ' လေး ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ အကယ်၍ အိမ်တွင်အဆင်မပြေပါက စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ လူအများအစားတော့မဟုတ်။ ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသော စာပေအနုပညာရှင်များသာ ဖြစ်သည်။

ငါးနှစ်ပြည့်သမီးမွှေးနေ့ကို ကျွန်တော် ရန်ကုန်၌မရှိသဖြင့် မကျင်းပဖြစ်ခဲ့ပါ။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်လာပြီး ၂၁-၅-၈၂ နေ့တွင်မူ ပြုလုပ်ဖြစ်သည်။ အိမ်တွင်မဟုတ်။ မေဥယျာဉ်တွင်ဖြစ်သည်။ ကိုအောင်သာမိုး၊ ကိုကောင်းညွန့်၊ ကိုဖေသဏ်၊ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော် ဖြစ်သည်။ ထိုည ဆရာရေးခဲ့သောစာကို အမှတ်တရဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

ဒီလေး... အများ... နဲ့ ဒီတေး... နဲ့ ဒီတေး... နဲ့ ဒီတေး... နဲ့ ဒီတေး...

၅၅၅၅

၇၇၇၇

(အဆူ သင်္ဘော နှစ်)

၂၂၂၂၂၂၂၂

သမီး မိရွှေရည်

၂၂၁၅၂၅

သမီး ၁၈ နှစ်ရောက်လာမယ့် နှစ်ကိုရည်စူးပြီး မွေးနေ့လက်ဆောင် စကားပါးလိုက်ပါတယ်။ သမီးကျန်းမာ ချမ်းသာပြီး ပညာတွေ အများကြီး တတ်ပါစေလို ဆုမွန်တောင်းပါတယ်။ သမီးမွေးနေ့(၁၈နှစ်)မှာ မှာချင် တာက အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို ခွဲခြားသိတတ်ဖို့ပါပဲ။

အချစ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကို တည်ဆောက်လို့ရသလို အိမ်ထောင်ရေးပြေပြစ်မှလည်း အချစ်ဆိုတာစိုပြည်တတ် တယ်။

Care and Comfort ဆိုတာ မိန်းကလေးရဲ့ တာဝန်။ Love and Security ဆိုတာ ယောက်ျားလေးရဲ့တာဝန်။ ဒီတော့ အချစ်နဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို ခွဲခြားဖို့လိုသလို ပေါင်းစည်းဖို့လည်း လိုတယ်လို့ ယူဆတယ်။

ပါပါကြီး နန္ဒမိတ် (တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်) ၂၁-၅-၁၉၈၂

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာပိုင်းဖြစ်တိုင်း ဆရာသည် သူ့လက်စွဲသီချင်းဖြစ်သော 'နေ့ရော ညရော အရောင်မရှိနီ၊ အောင်ငြိမ်းတက်ခေတ်စိန်' နှင့်ကသည်။ ကျွန် တော်တို့မိသားစုက ကန်တော့တိုင်းဆရာက နေ့ရော ညရော အရောင်မရှိနီစေ ခန့် ဆုတောင်းပေးသည်။

(၄)

၁၉၈၄ ခုနှစ်ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ဆရာရှိရာသို့ ကျွန်တော်သွားခဲ့ သည်။ အဆင်သင့်ရေးယူလာသော ဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်ကိုပေးသည်။ ဆရာအား ဆေးပြင်းလိပ်ကိုအသာချပြီး လှမ်းယူသည်။ မျက်မှန်တပ်ပြီး ဖတ်သည်။ ပြီးမှ မပြောမဆို ခဲတံတစ်ချောင်းလှမ်းယူပြီး ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကိုခဲတံဖြင့် ပြင်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်၏ပထမဦးဆုံးဆရာကိုပေးခဲ့သော ဝတ္ထုတိုခေါင်းစဉ်မှာ 'ဆံ တစ်ပင်တင်း၊ ချစ်ခြင်းမယား၊ မျက်စိပိုးဝင်' ဖြစ်သည်။ ဒါကိုဆရာက 'မျက်စိ ပိုးဝင်'ဟုပြင်ပြီး ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဆရာပြင်လိုက်မှ ပို၍လှသွားသည်။

ယခုလည်း ဆရာစိတ်ကြိုက်ပြင်ပြီး မှတ်ယူလိုက်သည်။ ဝမ်းလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ခေါင်းစဉ်တော့ ပြင်ပြီးပြီ။ ဝတ္ထုကိုဆက်ဖတ်တော့မည်ဟု မျှော်လင့်ပြီး ကျွန်တော်ကငြိမ်ငြိမ်လေး စောင့်နေလိုက်သည်။

သို့ရာတွင် ဆရာက ခဲတံဖြင့် ခေါင်းစဉ်ပြင်ထားသောဝတ္ထုကို ကျွန်တော် အား ခပ်တည်တည်နှင့်ပြန်ပြီး လှမ်းပေးသည်။ ကျွန်တော်ကဘာများပါလိမ့်ဟု လှမ်းယူပြီး ဖတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော် တဟားဟားရယ်လိုက်မိသည်။

ကျွန်တော်ခေါင်းစဉ်က 'မိန်းမတို့အား နှုတ်ဖျားမှာရှိသည်'ဖြစ်သည်။ ယင်း ဝတ္ထုတိုလေးကို ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလထုတ်တွင် ဆရာ ဖော်ပြပေးခဲ့သည်။ ဤသို့လျှင် ဆရာသည် တစ်ခါတစ်ခါ ခပ်တည်တည်နှင့် နောက်တတ် ပါသည်။

တစ်ခါတုန်းကလည်း သောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်က ဆရာ၏ကလောင် ယူပုံယူနည်းကို သိလို၍မေးသည်။ မြန်မာစာပေသမိုင်း၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်က ချင်းရေးသားခဲ့သော ရွှေတောင်နန္ဒမိတ်ဟူသောအမည်ကိုကြိုက်၍ နန္ဒမိတ် အမည်ကိုယူသလားဟုမေးရာ ဆရာက ခပ်တည်တည်ဖြင့် နန္ဒမိတ်၏အဓိပ္ပာယ်ကို ဖွင့်ဆိုပြသည်။ နန္ဒဆိုတာ 'နှစ်လို နွယ်ရှိသော'ဟုအဓိပ္ပာယ်ရကြောင်း ပထမ ပြောပြသည်။ 'မိတ်'ကိုမူ ဆရာက ချက်ချင်းမပြော။ ကျွန်တော်တို့ကမူ 'မိတ်'ဟူသည်။ 'မိတ်'ဖွဲ့ခြင်း'ဟု ဆရာက အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆို မည်လားဟု တွေးထင်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ ထင်ထားသကဲ့သို့မဟုတ်။ ဆရာသည် ရုတ်တရက် အရက် တစ်ခွက် သောက်လိုက်ပြီးမှ ခပ်ထွေထွေလေးနှင့် 'မိတ်'ဆိုတာက 'မိတ်လိုက်ခြင်း'ကွဟု ပြော လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တဟားဟား ရယ် လိုက်ကြသည်။ ဆရာကမူ မပြုံးတုံ့၊ ပြုံးတုံ့ တုံ့လေးသာ ရှိပါ၏။

ပြန်လဲရင်
တစ်နေ့မျှ အိပ်စက်ခဲ့ရစဉ်က
ကျွန်တော်နှင့်
စိတ်ချင်း ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော
ကျွန်တော် အထင်ကြီး
အားကျခဲ့ရသူတစ်ဦး ရှိပါသည်။
ထိုသူမှာ
ကိုဘသင်း ဖြစ်သည်။

(၅)

တစ်နေ့၊ နေလယ်ခင်းတွင် ကျွန်တော်
ဆရာသီသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်သည်။ လူသူရှင်းနေ
သောကြောင့် ဆရာနှင့် စာအကြောင်း ပေ
အကြောင်းကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ ပြောဖြစ်သည်
ဟု ဆိုသော်လည်း ဝန်မပါသောလှည်းကဲ့သို့ပင်
အသံမြည်နေသည်က ကျွန်တော်သာ။ ဆရာက
မူ ထုံးစံအတိုင်း ဆေးပြင်းလိပ်ခဲလျက်၊ ယမ်
ခပ်လျက်၊ ခေါင်းကုပ်လျက်ပင် ရှိသည်။

ဆရာသည် ကဗျာအရေးကောင်းသည်။
စာပေသစ်သဘောတရားကို လက်ခံသည်။ လွတ်လပ်ကာရံကို နှစ်ခြိုက်သည်။
၁၉၄၉-၅၀ ပြည့်နှစ်လောက်က ဆရာရေးခဲ့သောကဗျာများမှာ လွတ်လပ်ကာရံ
များကို ယူထားသည်။ အသံသာသည်။ သည်ထိတော့ ကျွန်တော်သိသည်။
သို့နှင့်ပင် ကဗျာသမားဆရာအား အပြာရောင်မီးတောက်ထဲမှ ကဗျာဆရာတစ်ဦး
၏ 'ကွင်းဆက်' ဟူသော ကဗျာတိုလေးကို ကျွန်တော်က ရွတ်ပြလိုက်သည်။

ခွေးကို ကံတတ်သည်၊ ခြံဝဆီမှ
မဆေးနီခြယ်ရေး၊ ဆိုင်းဘုတ်လေး။
မနေ့ညက၊ အိမ်ဖော်မလေး။
အိမ်မှပြေးသည်၊ ဘယ်ခွေး နာနာကိုက်ပါလိမ့်။

(ကဗျာဆရာမှာ ဘုန်းနွယ်လင်းဟု ထင်သည်။ မသေချာပါ။ ယခုရေးပြီ
သောကဗျာမှာလည်း အတိအကျမှန်သည်ဟု ပြော၍မရပါ။ သို့သော် ဆရာအား
ရွတ်ပြစဉ်ကမူ အားလုံး အတိအကျ အမှန်အကန်ဖြစ်ပါသည်။)

'ဟ သိပ်ကောင်းတဲ့ကဗျာလေးကွေး ငါ့ကိုရေးပေးစမ်း' ဟုပြောပြီး စာရွက်
လွတ်တစ်ရွက်ထုတ်ပေးသဖြင့် ကျွန်တော်က ရေးပေးလိုက်သည်။ အတန်းအစား
ပိညာဉ်လေးများမြှုပ်နှံထားသည်ကို ကြိုက်သောဆရာသည် ငယ်ဘဝသို့ သတိရ
လာပြီလားဟု တွေးမိသည်။

ကဗျာကိုဖတ်နေသော ဆရာမျက်ဝန်းများသည် လင်းလက်နေသည်။
အရောင်ထွက်နေသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ကဆရာကို အသက်နှစ်
ဆယ်ကျော် ကဗျာဆရာလေးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရလျှင်ကောင်းမည်ဟု
စဉ်းစားမိသည်။

ကျွန်တော်နှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် တူဝရီးလို့၊ သားအဖလို့၊ ဆရာ

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ကောင်းသလှ

တပည့်လို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေပြီးခဲ့လေပြီ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်ရင်းနှီးခဲ့သူမှာ
တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သာ ဖြစ်၏။ မြန်ဝါးမိုက်၍ တစ်နေ့မျှအိပ်စက်ခဲ့ရစဉ်က ကျွန်
တော်နှင့် စိတ်ချင်းရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သော၊ ကျွန်တော်အထင်ကြီး အားကျခဲ့ရသူ
တစ်ဦး ရှိခဲ့ပါ၏။ ထိုသူမှာ ကိုဘသင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုကိုဘသင်း
နှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လာသည်။

'ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ငါ့အားပေးလော့။
ကောင်းကင်မွန်တွင်၊ တံခွန်ထင်ရှား။
စက်ရုံများတည်။
မြတ်မြေကြီးတွင်၊ ရွှေသီးစပါး
များရရားတည်။
ကျောက်သုံးခေတ်မှ၊ တစ်ထစ်တစ်ထစ်
လူ့အဖြစ်သည်။ ပတ်ရစ်ကြောင်လိမ် လှေကားတည်။'

ကျွန်တော်၏စိတ်အစဉ်တွင် ကိုဘသင်း၏ ကဗျာအပိုင်းအစများသည်
အပိုင်ထင်လာခဲ့သည်။ သို့နှင့်ပင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား ကိုဘသင်းနှင့် မိတ်
ဆက်ပေးလိုက်ပါ၏။

'ဆရာ ဟိုကဗျာကိုကော မကြိုက်ဘူးလား'
'ဘယ် ကဗျာလဲကွ'

ဆရာက သူ့ကိုကိုဘသင်းနှင့် မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟု
အပိုင်ကျမိပုံမပေါ်။ ဆရာသည် ကိုဘသင်းအား မေ့ထားခဲ့
'လေပြီ'(အသက်အရွယ်၊ အတွေ့အကြုံအရ မေ့ထားမိခဲ့ခြင်း
'ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်)။

သမုဒ္ဒရာ၊ ဘယ်မှာနက်ခွိုင်း၊ ချစ်နှင့်ခွိုင်းတော့
ပုံခိုင်းရေတွက်ပမာလေး။
ဤမြေကမ္ဘာ၊ ဘယ်မှာပြန်ကျယ်
အချစ်နှင့်ဆွယ်တော့။
သေးငယ်မြေကွက် ကလေးလေး။
မြင့်မိုရ်တောင်ကော၊
အခေါင်ဘယ်လောက်
မြင့်မောက်မလဲ။
ခဲကျောက်စရစ်ပမာလေး။
သည်အချက်သာ၊ ရင်မှာပြည့်သိပ်

အိပ်လည်းမရ၊ မှေးပြန်တလည်း
သူမရုပ်သွင်း၊ ပြုံးရွှင်မော့မော့
ကေသီကျောနဲ့၊ ငြောက် - ချစ်ပါတော့လားသိင်္ဂီရယ်။
ဘယ်လောက်ကြီးချစ်၊ ဘယ်လို ... ..။

ဆရာက ဆက်မရွတ်ရန် လက်ကာပြသည်။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်ဟု
ကျွန်တော်က တအံ့တညံ့ ဆရာအား လှမ်းကြည့်မိသည်။
ကျွန်တော် ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသည်။
ဆရာသည် ယခု တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်မဟုတ်တော့။ ဆရာသည် ချက်ချင်း
ငယ်နသွား၏။ အသက် ၂၇ နှစ်အရွယ်သို့ရောက်သွား၏။
ဖျတ်လတ်တက်ကြွစွာ ထိုင်နေရာမှထလိုက်၏။ ပြီးမှ ...
'မင်းမှာ ဒါပါတယ်မဟုတ်လား'
လက်မနှင့်လက်ညှိုးကိုထိစမ်း ပိုင်းပြပြီး မေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်း
ညိတ်လိုက်သည်။
'ကဲ အဲဒါကိုနောက်ခံကိုင်သွားကြရအောင်။ ဒီစကားတွေ ဒီမှာပြောလို့ အရာသာ
သိပ်မရှိဘူးကွ'

ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကိုပင်မစောင့်၊ ရွှေက ခပ်သွက်သွက် ထထွက်သွား
ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ကိုဘသင်းအား တူးဖော်တွေ့ရှိသွားလေပြီ
လားဟု ကျွန်တော် တွေးလိုက်မိ၏။
သည်ဖျတ်လတ်၊ တက်ကြွ၊ လန်းဆန်းနေသူသည် မည်သို့မှ တက္ကသိုလ်
နန္ဒမိတ်ဟူသော စာရေးဆရာ အယ်ဒီတာအသိုက်ကြီးတစ်ဦး မဖြစ်နိုင်ပါ။ အသတ်
နှစ်ဆယ်ကျော် ကဗျာဆရာလေးကိုဘသင်း၏ပိညာဉ်သည် တက္ကသိုလ်နန္ဒ
မိတ်ထံသို့ ပူးဝင်ကပ်ငြိသွားလေပြီဟူ၍သာ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့မိသည်။

(၆)

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်တော်သည် ဆရာအား တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အဖြစ်
မကြာမကြာ တွေ့နေခဲ့ရသော်လည်း ဆရာသည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အဖြစ်
အချိန်ပြည့်မရှိတော့ပါ။
ငွေကြေးမပြည့်စုံမှုဒုက္ခကို ရင်စိမ်းကာ ဆရာသည် လောကံကို အံ့တု
ခဲ့ပါ၏။ ဤသို့ ခုခံရင်း ကာကွယ်ရင်း ဝန်ရှင်လောကကိုပုန်းသော ဆရာသည်
ဝန်ရှင်လောက၏ အနိပ်စက်ခံဘဝဖြစ်သော ဦးတင်အောင်ဘဝသို့ အလိုလို
ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့ရသည်။

ဆရာသည် ကျွန်တော်အား အခွင့်
အရေးတွေ ပေးခဲ့ပါ၏။ ဆရာပေးသော
အခွင့်အရေးများကို မယူသင့်ပါဟု
ဆိုသော်လည်း တစ်ဦး၏ဝေဒနာကို
တစ်ဦးက မျှဝေနားလည်ခံစားနိုင်သော
အခွင့်အရေးကိုမူ ကျွန်တော် ယူသင့်
ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတစ်ပါး၏
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မစပ်စုလိုဟူသော
ပညာထတ်ညာဉ်ဖြင့် ကျွန်တော်သည်
ဆရာ၏ဘဝထံသို့ လက်တစ်ဆုံးနှိုက်မကြည့်ခဲ့ပါ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်သည်
ဆရာ၏နောက်ဆုံး ဦးတင်အောင်ဘဝ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများကို မသိခဲ့ရပါ။
ဆရာကလည်း မျှိုသိပ်၊ သည်းခံတတ်သည်လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ မည်သို့
ပင်ဖြစ်စေ ဦးတင်အောင်၏ နောက်ဆုံးကာလများကို တူးဖော်ခံစားသင့်ပါလျက်
နှင့် ကျွန်တော်အနေနှင့် တာဝန်ပျက်ကွက်ခဲ့ပါသည်။
အခြားအကြောင်းတစ်ခုကမူ ကျွန်တော်သည်ပင်လျှင် ဗဟန်း၊ ရွှေကြက်
ယက်ခြံထဲမှ ကိုးဆိုင်သို့လွှင့်စင်ခဲ့ရသည်။ စီးပွားရေး လူမှုရေးပြဿနာမျိုးစုံနှင့်
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်တော်ဘဝသည်ပင် ဆရာ အစဉ်ဆုတောင်းပေးသကဲ့သို့
ဖြစ်မလာခဲ့။ နေ့ရော၊ ညရော အရောင်မှိန်သွားခဲ့ရပါသည်။

(၇)

ဆရာနှင့် ကျွန်တော်အကြားတွင် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စများသည် စာရင်း
စာမားနှင့် မှတ်သားထားရမည့်ကိစ္စ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ ဆရာသည် 'စာပေကိစ္စ' မှလွဲလျှင်
အလွန်အားနာတတ်သူဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်ကိုမူ အားမနာပါ။ သူ
ထုတ်ဝေသူနှင့် အဆင်မပြေသောအချိန်၌ ကျွန်တော်အား သူ၏ဘာသာပြန်
စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ထုတ်ဝေခိုင်းခဲ့ပါ၏။ မထုတ်နိုင်မှန်းသိပါလျက်နှင့် ကျွန်တော်
ခေါင်းညိတ်ကာ ဆရာအား ဆက်လက်အားပေးခဲ့ပါသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။ ဆရာ စကားတစ်ခွန်းပြောခဲ့ဖူးသည်။ 'ငါ
တပည့်တွေထဲမှာ မင်းနဲ့ထွန်းခင်က ငါ့ကိုနားအလည်ဆုံးမဲကွာ'(ယခု ကျွန်တော်
ပြောလိုက်သောစကားကမူ ဆရာအမှန်တကယ်ပြောခဲ့သောစကားမို့ မပြောမဖြစ်
ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။)
သို့သော် ထွန်းခင်(ကိုချစ်ပုန်း-သံတွဲ)သည် ဆရာပြောသလို ဆရာ့အပေါ်
အမှန်တကယ် နားလည်ခဲ့ပါ၏။ ကောင်းလည်း ကောင်းခဲ့၏။ ကျွန်တော်ကမူ

အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ ပါရမီရှိတယ်တဲ့ပြောခဲ့သူ

အတ္ထုပ္ပတ္တိစိမ်းစို

၁၉၂
ဆရာအပေါ် ဆရာပြောသလောက် နားလည်နိုင်ခဲ့သူဟု မထင်ပါ။ ကောင်းလည်း
ကောင်းနိုင်ခဲ့ပါ။ ကြည့်လေ။

၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်။ ဆရာဆုံးပြုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော်
သိခဲ့ရသည်။

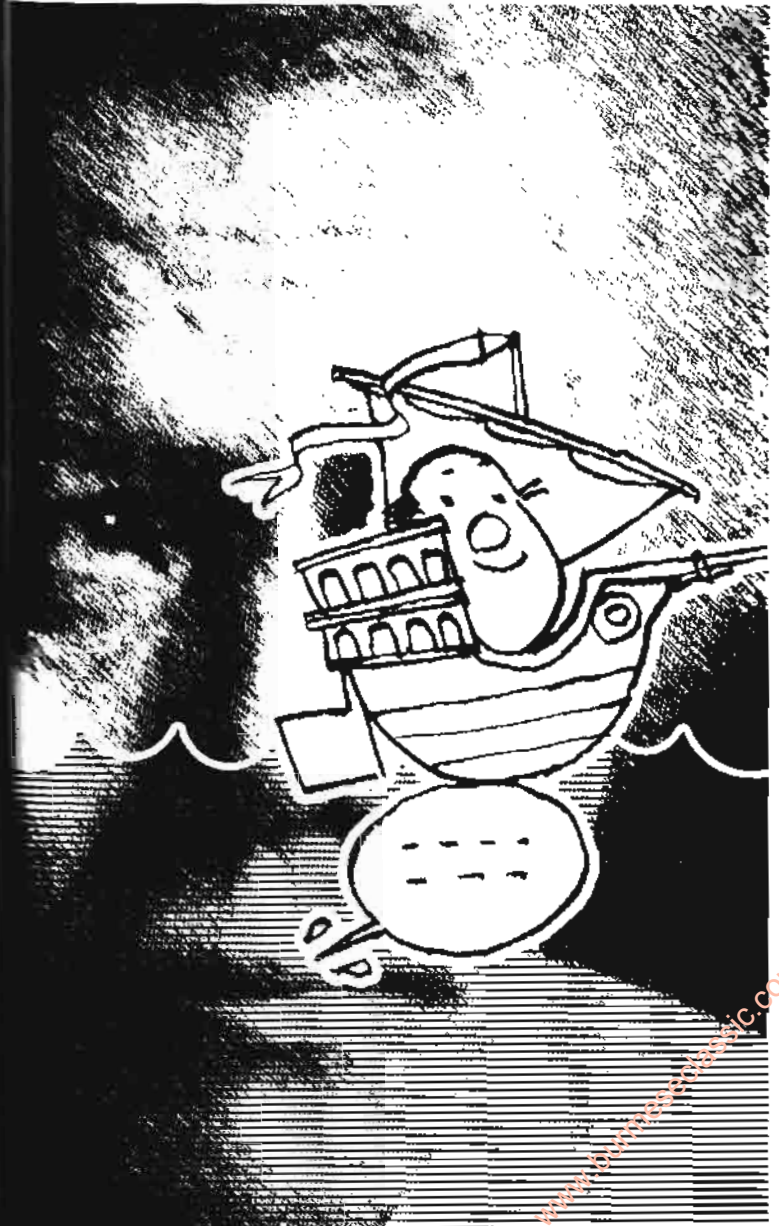
ကျွန်တော်ဘဝတွင် မုန်တိုင်းအထန်ဆုံးကာလ၊ ကျွန်တော်ဆရာထံပါး
သို့ သိလျက်နှင့်မရောက်နိုင်ခဲ့ပါ။ နားလည်ခွင့်လွတ်ပါဟု ကျွန်တော်မပြောရ
မပြောချင်ပါ။ ပြောလည်းမပြောအပ်၊ မပြောသင့်ပါ။

ကျွန်တော်မပြောသော်လည်း ကိုဘသင်သည်လည်းကောင်း၊ တက္ကသိုလ်
နန္ဒမိတ်သည်လည်းကောင်း နားလည်ခွင့်လွတ်ပေးနိုင်တန်ကောင်းပါ၏။

သို့ရာတွင်အသေအချာဆုံးကမူ ဦးတင်အောင်သာဖြစ်သည်ဟု ကျွန်
တော် ယုံကြည်မိပါသည်။

တင့် ဒိုင်

၂၅၊ ၁၁၊ ၂၀၀၃။
၁၀၊ ၁၅

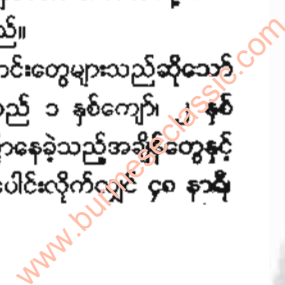
အတ္ထဝါမှာ ပါရမီတယ်လို့ ပြောသူ

အတ္ထဝါစိုးစိုး

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အမှတ်တရစာအုပ် ထုတ်မည်။ စာတစ်ပုဒ်ရေးပြီး ပါဝင်အားဖြည့်ပါဟု ပြောလာသောအခါ ကျွန်တော် ဦးနှောက်ခြောက်သွားသည်။ ဘာရေးရမှန်းမသိ၍ ဦးနှောက်ခြောက်တာမဟုတ်။ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် ကျွန်တော့်မှာ ရေးစရာတွေများလွန်းလို့ ဘာကစပြီး ရေးရမှန်းမသိလို့ ဦးနှောက်ခြောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်ကို လူကိုယ်တိုင်မြင်ဖူးဖို့ဆိုတာ အသာထားလို့ “ဆရာနန္ဒမိတ်ဟာ သံတွဲမြို့သားဆိုတာကိုတောင် မသိသေးသည့်အချိန်ကပင် ဆရာရေးသည့်စာတစ်အုပ်ကို ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ ကျွန်တော်တို့ရွာက လူပျိုကာလသားတွေ လက်ထဲမှာ နန္ဒာပုလဲဆိုသည့်စာအုပ်ကို လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်လောက် တပင် တွေ့နေရသည်။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီးလက်ထဲသို့ရောက်လာသည့် ထိုစာအုပ်ကို တောင်းယူကြည့်မိသည်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရေး-နန္ဒာပုလဲဟု တွေ့ရသည်။ ဆရာကိုမမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးမီ လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ခန့်ကပင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဆိုသည့်နာမည်နှင့် ရင်းနှီးနေခဲ့သည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရေးစရာအကြောင်းတွေများသည်ဆိုသော်လည်းဆရာနှင့် ကျွန်တော် ထိတွေ့ခဲ့ရသည်ကာလသည် ၁ နှစ်ကျော်၊ ၂ နှစ်မျှသာ ရှိပါသည်။ ဆရာနှင့်အတူထိုင်ပြီး စကားပြောနေခဲ့သည့်အချိန်တွေနှင့် အရက်ဆိုင်မှာ အတူထိုင်ခဲ့သည့်အချိန်နာရီတွေကို စုပေါင်းလိုက်လျှင် ၄၈ နာရီ

သို့မဟုတ် ၂ ရက်စာမျှသာရှိမည်ဟု ထင်ပါသည်။ ဆရာနှင့် ကျွန်တော် ထိတွေ့မှုနည်းခဲ့ရသည့်အကြောင်းတွေက သူလည်း သူ့ဘဝနှင့်သူ၊ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော်ဘဝနှင့်ကျွန်တော် ရုန်းကန်နေကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာနှင့်ကျွန်တော်မရင်းနှီးခင်က ဆရာသည် သာကေတမြို့က ကျွန်တော်နေထိုင်ရာ ခိုင်ရွှေဝါလမ်းထဲမှာ လာနေခဲ့သေးသည်။ ခိုင်ရွှေဝါလမ်းထဲက အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ရဲ့အောက်ထပ်မှာ ဆရာညီ ဦးတင်မောင်မိသားစုနေသည်။ ဆရာသည် သူညီထံမှာ ခေတ္တလာရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ညနေစောင်းလာ

ဆရာသည်
စကားများများပြောသူမဟုတ်။
ဆေးပြင်းလိပ်ခဲရင်း
သူများပြောတာကို
အာရုံစိုက်ပြီး
နားထောင်တတ်သူဖြစ်သည်။

လျှင် ဆရာသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်ရှေ့က လမ်းလျှောက်သွားပြီး ရေကန်ကြီး နားကဆိုင်မှာ တစ်ခွက်၊ တစ်ဖလား သွားမော့သည်ဟု ထင်ရသည်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဆရာကို လူကိုယ်တိုင် မြင်ဖူးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲက ဆရာ ပျောက်သွားပြန်သည်။ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဂွဗြီးနယ်ထဲက ကုလားပြင်ရွာမှာ အလွတ်ပညာသင်ကျောင်းဆရာလုပ်နေသည်ဟု သတင်းကြားရသည်။ ကုလားပြင်ရွာသည် ဆရာ

တပည့်ရဲမြင့်(အောင်သာမိုး)၏ရွာ ဖြစ်သည်။ ဆရာတပည့် နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်သည့် ကိုဘတင့်(နေမိုးကျော်)နေထိုင်ရာ ရေကျော်ရွာနှင့်နီးသည်။ အဲဒီတပည့်နှစ်ယောက်ကိုအကြောင်းပြုပြီး ကုလားပြင်ရွာကို ဆရာ ရောက်သွားတာဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပါသည်။

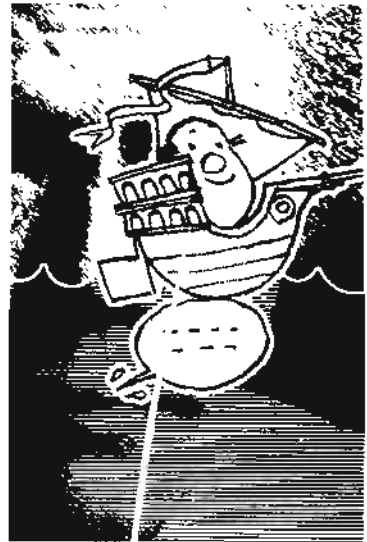
ဆရာနန္ဒမိတ်ရဲ့ ရွှေခေတ်လို့ခေါ်မည့် ပြဝတီမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်ကာလကို ကျွန်တော်မမြင်ဖူးလိုက်သော်လည်း ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်နောက်ပိုင်းမှ ဆရာ ကွယ်လွန်သည်အထိ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း တာဝန်ခံအယ်ဒီတာဘဝမှာ ဆရာနှင့် ကျွန်တော်တို့ တွဲမိကြတော့သည်။ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှာ လက်ထောက်အယ်ဒီတာဖြစ်လာသည့် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ရဲမြင့်(အောင်သာမိုး)နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာကို ပိုမိုထိတွေ့ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့သည်။ ကျွန်တော်သည် ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ဂွဗြီးနယ်ထဲက ကျိန္ဒလီရွာသားလို့သိတဲ့အခါ သံတွဲမြို့သားဆရာသည် ဒေသသံယောဇဉ်ဖြင့် စတင်ခင်မင်သွားသည်။

ကျွန်တော် အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝဖြင့် ချို့တဲ့နှမ်းပါးစွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရင်း တစ်ဖက်ကလည်း နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ ကျွန်တော် သွားလာလှုပ်ရှားနေသည့် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်းသည် ဆရာ အလုပ်လုပ်နေသည့် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းရှိရာ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့် သိပ်ပြီးမဝေးလေတော့ အခွင့်သာ

အခါသင့်တိုင်း ဆရာကို ဝင်တွေ့နှုတ်ဆတ်ပါသည်။ ဆရာတို့ ဝင်တွေ့ဆက်ဆိုတာထက် ဆရာနှင့်အတူအယ်ဒီတာလုပ်နေသည့် သူငယ်ချင်း အောင်သာမိုးကို ဝင်တွေ့တယ်ဆိုတာက ပိုပြီးမှန်ပါသည်။

အောင်သာမိုးသည် လက်ထောက်အယ်ဒီတာဖြစ်၍ ပြင်ပလုပ်ငန်းများအတွက် အပြင်ထွက်နေသည့်အချိန်များတွင် ဆရာနှင့်ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ပြီး ထွေရာလေးပါးတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ဆရာသည် စကားများများပြောသူမဟုတ်။ ဆေးပြင်းလိပ်ခဲရင်း သူများပြောတာကို အာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်တတ်သူဖြစ်သည်။ စကားများများပြောတတ်သူကို ပိုပြီးအာရုံစိုက်နားထောင်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ စကားပြောနေသူ၏ စရိုက်နှင့် အရည်အချင်းကိုအကဲခတ်ပြီး အမှတ်ပေးနေသည်ဟု ယူဆရသည်။

ဆရာသည် အယ်ဒီတာစားပွဲ နောက်ကကုလားထိုင်မှာ နောက်လုနီမိုဆိုင်ရင်း ကျွန်တော်စကားပြောတာကို နားထောင်နေသည်။ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုခဲရင်း မျက်လုံးတွေကိုမေးစင်းပြီး နားထောင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ မေးစင်းဆားသည် မျက်ခမ်းနှစ်လွှာအောက်က အရောင်တောက်နေသည့် မျက်လုံးဆစ်စုံသည် ကျွန်တော်ရင်ထဲက ခန့်ကန်နှင့် အရည်အချင်းတွေကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားရသည်။

တစ်ခါမှာတော့ ဆရာနှင့်ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆိုင်ပြီး စကားပြောနေကြသည်။ ကျွန်တော်ပြောတာတွေကို ဆရာက နားထောင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာက ဘာစကားမှမပြောဘဲ ကျွန်တော်ပြောသမျှကိုချည်း နားထောင်နေသောအခါ ကျွန်တော်အနေခက်လာသည်။ ဆရာအနေနှင့် တစ်လှည့်တစ်ပဲ့ စကားလေးဘာလေး ပြောစေချင်သည်။ ဆရာပြောသည့် စကားကို နားထောင်ချင်သည်။ ဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်မမျှော်လင့်သောအားတစ်ခုကို ဆရာကရုတ်တရက်ပြောလိုက်သည်။

‘စိုက်ကြီး၊ မင်းစာရေးပါလားကွ။ မင်းစာရေးရင် ဖြစ်မယ်’
ကျွန်တော် လန့်ကြောင်ကြောင် သွားပါသည်။ ဆရာသည် ကျွန်တော်

ကိုနောက်ပြောတာလို ထင်လိုက်မိသည်။ ကျွန်တော် စကားများလွန်းလို့ သရော်တော်တော် ငေါ့တော့တော့ ရိတာ၊ ကလိတာလို့ ထင်လိုက်မိသည်။ ဒါပေမယ့် ဆရာမျက်နှာက ခပ်တည်တည် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

'ဟာ ... စာရေးတယ်ဆိုတာ ပါရမီအရာပဲ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်ဖြစ်မလဲ'

'မင်းမှာ ပါရမီရှိတယ်။ ငါ သိတယ်။ မင်းရေးရင် ဖြစ်မယ်'

'ဖြစ်မှာမဟုတ်ပါဘူး ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် မရေးတတ်ပါဘူး'

ကျွန်တော့်စိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်စကားတွေကို ပြောလိုက်ချင်သည်။ အများပြည်သူကို တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးပြုနိုင်မည့်စာကိုရေးတတ်ဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်အတွက် ရည်းစားစာကိုတောင် အပေါက်အလမ်းတည့်အောင်မရေးတတ်လို့ မိန်းမမရနိုင်ဘဲ အသက်သုံးဆယ်နီးပါး အောင်နေခဲ့ရသည်။ အမေနှင့် ယောက္ခမအဘွားကြီးတို့ အပေးအယူတည်လို့ ကံကောင်းမြောင်းတည့်ပြီး မိန်းမရခဲ့တာဖြစ်သည်။ ဆရာ့ကို အားနာလို့ ဒီအကြောင်းကိုမပြောဘဲ ထားလိုက်တော့သည်။

'ရဲ့တဲ့ပါရမီကို ဒီအတိုင်းထားရင် ဒီအတိုင်းပဲနေမှာပဲ။ ပါရမီကို ထွေကျင့်မှုနဲ့ ပေါင်းစပ်ပေးရတယ်။ လေးသင်္ချေနဲ့ ကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီတော်တွေကို ဖြည့်ဆည်းလာခဲ့တဲ့ ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားတောင် ဒုက္ခရစရိယာ ခြောက်နှစ်ကျင့်လိုက်တော့မှ ဘုရားဖြစ်သွားတယ်မဟုတ်လား။ ပတ်ဝန်းကျင် စေ့ဆော်မှုဆိုတဲ့ နိမိတ်ကြီးလေးပါးကိုမြင်တာလည်း ပါတာပေါ့ကွာ။ မင်းမှာ ပါရမီတော့ရှိတယ်။ မင်းက ဘာမှမလုပ်တော့ ဘာမှမဖြစ်လာဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင် စေ့ဆော်မှုအဖြစ် ငါစာရေးခိုင်းနေပြီပဲ။ မင်းဘက်က လေ့ကျင့်ဖို့ပဲလိုတော့တယ်။ လေ့ကျင့်ပြီးရေးရင် ဖြစ်သွားမှာပေါ့'

ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက် ကျွန်တော့်ကို ဗုဒ္ဓဝင်ထဲက သာဓကတစ်ခုကိုထောက်ပြပြီး စာရေးအောင် အားပေးအားမြှောက်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

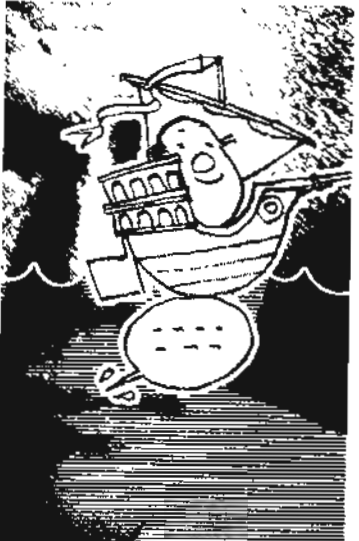
'ကျွန်တော်စာရေးတော့ ဘယ်သူက သုံးမှာလဲ'

'ငါသုံးမယ်၊ ငါ့ကိုပေး'

အဲဒီလိုဖြင့် အားတွေတက်လာပြီး စာရေးတော့သည်။ ရေးပြီးတာတွေကို ပြန်ဖတ်ကြည့်သည်။ ဝါကျ ရှည်ကြီးတွေဖြစ်နေသည်။ ပြီးတွေ၊ ရှိတွေ၊ နှင့်တွေ သဖြင့်တွေ ထပ်နေသည်။ စကားလုံးတွေ ထပ်နေသည်။ တင်ပြပုံတွေ ရှေ့နောက်မညီ၊ အဆက်အစပ်မဟပ်မိဘဲ ချာလပတ်ရမ်းနေသည်။ ကျစ်လျစ် သိပ်သည်းမှုမရှိဘဲ ဖောင်းပွနေတာတွေကို ဖယ်ထုတ်သည်။ အသက်မရှေ့

ဘဲဖတ်ရမည့် ဝါကျအရှည်ကြီးတွေကို တိုအောင်လုပ်သည်။ ရေးပြီးသား စာဆယ်မျက်နှာလောက်ဟာ ပြုပြင်ပြီးသောအခါ သုံးမျက်နှာလောက်သာ တန်ဆာတော့သည်။

ကြိုးစားပြီးရေးထားသည့် ဝတ္ထုတို ၃ ပုဒ်ကို အချောကူးသည်။ သတင်းစာ အဟောင်းနှင့် စီးချောင်းအကျွမ်း၊ စစ်ပြန်ကြီးနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်တို့ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုတိုတွေကို စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ သွားပို့သောအခါ လက်ထောက် အယ်ဒီတာ ဆရာအောင်သာမိုးက (ကောင်းသည်၊ ရွေးသင့်ပါသည်)ဟု ထောက်ခံတင်ပြသည်။ သူ့သူငယ်ချင်း ရေးတဲ့စာဆိုတော့ ကောင်းတယ်လို့ ပြောမှာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။ 'စစ်ပြန်ကြီး'ကို 'လာမကျောနဲ့မောသွားမယ်' နာမည်ပြောင်းခံလိုက်ရသည်။ ဆရာ နန္ဒမိတ်က ၃ ပုဒ်လုံးကို(ကောင်းသည်၊ ရွေးပါသည်)ဆိုပြီး အထက်ကို တင်ပြလိုက်သည်။

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၏ အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာအောင်သန်း(မန္တလေး)နှင့် ဒုတိယ အယ်ဒီတာချုပ် ဆရာကြီး ခဲဘော်ထွန်းမြိုင်တို့က ၂ ပုဒ်ကိုသာ ရွေးပါသည်။ ပယ်သည့်ဝတ္ထုကို ပြန်ယူရန် သွားသောအခါ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့်တွေ့သည်။

ဆရာက 'ကောင်းလွန်းလို့ပယ်လိုက်တာ'ဟုပြောသည်။

၁၉၈၂ ခုနှစ်ဆန်းပိုင်းမှာ ကျွန်တော် သင်္ဘောသားဖြစ်လို့ နိုင်ငံခြား ထွက်သွားတော့ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် သူငယ်ချင်း ဆရာအောင်သာမိုးတို့ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှာ ကျန်နေခဲ့ကြပါသည်။ ၂ နှစ်ကျော်ကျော် ဆရာနှင့် ကွဲကွာနေခဲ့ပါသည်။

၁၉၈၅ ခုနှစ်ဆန်းပိုင်းမှာ ဆရာနှင့် ပြန်တွေ့ဖြစ်ပြန်သည်။ နိုင်ငံခြားပြန်ကျွန်တော်က ဆရာ့ကို ကျွေးမွေးပြုစုပါသည်။ ကျွန်တော်က အိမ်တစ်လုံး ဝယ်လိုက်လို့ ငွေကြေးအခက်အခဲ ဖြစ်သွားသည့်အပြင် အလုပ်ကလည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်နေသောအခါ ဆရာသည် ကျွန်တော့်ကိုကူညီချင်ပါသည်။ သူ၏ ရွှေခေတ်လို့ ခေါ်ရမည့် မြဝတီ အယ်ဒီတာချုပ်ဘဝတုန်းက သူ့ဆီမှာ တပည့်အဖြစ်နှင့်လာနေပြီး အရက်ဝယ်ပေးနေရသူသည် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလှိုင်းကြီးတစ်ခုကို ကိုင်ထား

၁၉၈

တက္ကသိုလ်မှူးမိတ် သို့မဟုတ်

ကြောင်း၊ ဆရာ အကူအညီလိုပါကပြောပါဟု သူ့ကိုပြောပေးကြောင်း၊ ကျွန်တော် အလုပ်ရရှိရေးအတွက် လိုအပ်ပါက ထိုပုဂ္ဂိုလ်နှင့်တွေ့ပေးမည်ဟု ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က လိုအပ်လျှင်ပြောပါမည်ဟု ဆရာ့ကိုပြောလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော့်နည်း၊ ကျွန်တော်ဟန်ဖြင့် ကြိုးစားထားသည်အလုပ်ကိုရလို့ နိုင်ငံခြားပြန်ထွက်တော့မည်ဆိုသည်အခါ (၁၆-၁၁-၁၉၈၅)နေ့မှာ ဆရာ့ကို မဂ္ဂဇင်း တိုက်မှာ သွားတွေ့နှုတ်ဆက်ပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ကို လာနှုတ်ဆက်တယ် ဆိုတာသိသောအခါ ဆရာသည် ကုလားထိုင်မှထပြီး စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ဖိုင် တွေကို သိမ်းလိုက်ပါသည်။ သူ့နောက်ကျောကဘီရိုကိုပါ သော့ခတ်လိုက်ပါ တော့သည်။ ဒီနေ့အဖို့ ရုံးဆင်းတော့မည်ဆိုသည်သဘော ဖြစ်သည်။ တိုက်ပုံ အင်္ကျီဝတ်သည်။ စာမူတွေ၊ စာရွက်တွေထည့်ထားသည့် ရှမ်းလွယ်အိတ် ဖောင်း ဖောင်းကြိုးကိုလွယ်သည်။

'သွားမယ်။ အရက်သွားသောက်ကြမယ်'

ဆရာနှင့် နှစ်ယောက်လျှောက်လာကြပြီး လွစ္စလမ်း(ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း) အနီးသို့ရောက်သောအခါ ဆရာသည် တိုက်ခန်းတစ်ခုအတွင်း ဝင်သွားသည်။ သူ့လွယ်အိတ်ထဲက ရေးလက်စစာမူ အထပ်လိုက်ကြိုးကိုဆွဲထုတ်ပြီး တိုက် ထဲကလူကိုပေးတာ မြင်လိုက်ရသည်။ ပန်းဝါတိုက်ပွဲစာမူဟု ထင်လိုက်ပါသည်။ အတိအကျ မသိလိုက်ပါ။ စာမူလက်ခံသူက ဆရာ့ကိုပိုက်ဆံ ၁၅၀ ကျပ်ပေး တာ မြင်လိုက်ပါသည်။ ပိုက်ဆံရတယ်ဆိုလျှင်ပဲ အနီးဆုံးမှာရှိသည့် ကော်ဖာရယ် ဘားဆိုင်ထဲ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ဘီအီးဒီစီတစ်ပိုင်းမှာပြီး နှစ်ယောက်မျှသောက် ကြသည်။ ကျွန်တော်က ပြည်ပထွက်ခွာခွင့်ပုံစံတွေ ရေးစရာ၊ ဖြည့်စရာရှိသေး လို့ လျှော့သောက်သည်။ ဆရာ့ကိုလည်း သတိပေးစကားပြောရသည်။

'ဆရာ၊ သိပ်ပြီး လုပ်မနေနဲ့ဦးနော်။ ကျွန်တော်ပြန်လာရင် မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေဦးမယ်'

'အို၊ လူဆိုတာ သေမျိုးတွေပဲကွာ။ မြန်မြန်သေတော့လည်း မြန်မြန် ဒုက္ခငြိမ်းတာပေါ့'

ဆရာ့ကို အရက်ဆိုင်ထဲမှာထားခဲ့ပြီး ကျွန်တော် သင်္ဘောသားရုံးရှိရာ ဝိုလ်အောင်ကျော်လမ်းကို လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့တစ်ယောက်တည်း နောက် ထပ်တစ်ပိုင်းဆက်ချမှာ သေချာသည်။ အဲဒါဟာ ဆရာ့ကိုကျွန်တော် နောက် ဆုံးမြင်တွေ့ခဲ့ရတာ ဖြစ်သည်။ (၁၈-၁၁-၈၅)နေ့မှာ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။

၁၄-၁-၁၉၈၇ မှာ ကျွန်တော် မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်သည်။ အလုပ် ကိစ္စတွေပြီးလို့ ၁၉-၈-၁၉၈၇ နေ့မှာ ဆရာ့ကိုတွေ့ရန် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့

ကောင်းကင်းနှင့်မြေကြီးကို လောင်ခံသူ

၁၉၉

သွားပါသည်။ ဆရာလင်းခေတ်ခိုင်က မျက်စိမျက်နှာမျက်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာပြော ပါသည်။

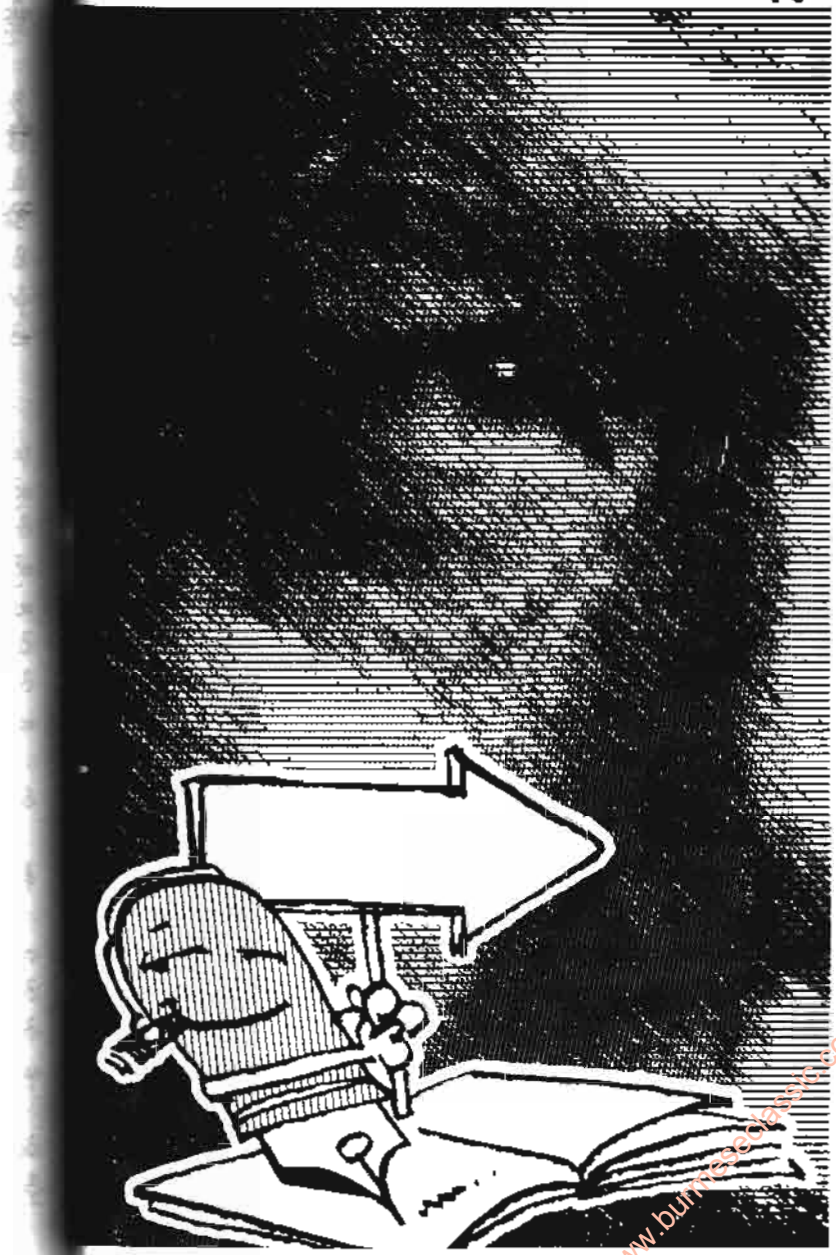
'ဆရာနန္ဒမိတ် ဆုံးသွားပြီး ဆရာရယ်'

ကျွန်တော် စိတ်ထိခိုက်သွားပါသည်။ ဆရာစားပွဲမှာ ဆရာသူရဇော် ထိုင် နေတာတွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဆရာ ကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေဟုသာ ဆုတောင်းလိုက်ရပါတော့ သည်။

အတ္ထုပ္ပါဒ်ရေးဆွဲရေး

ဆရာနန္ဒမိတ် အလွမ်းပြ

မောင်ရေချမ်း

ဆရာနန္ဒမိတ် ရန်ကုန်မှ သံတွဲသို့လာရောက်နေထိုင်ချိန် ၁၉၇၃ ခုနှစ် လောက်က ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ပြည်သူ့ကောင်စီစာရေး ဦးမောင်ညွန့်က သူတို့အုန်းကျွန်းသို့ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို အလည်ခေါ်ခဲ့ကြောင်း၊ တွေ့ဆုံလိုက် လိုက်ပါနိုင်ကြောင်း ပြောပြဖိတ်ခေါ်သည်။

ကျွန်တော်သည် စာဖတ်သူအဆင့်တွင်ရှိနေ၍ စာရေးဆရာဆိုလျှင် တစ် ဖက်ကအထင်ကြီး တစ်ဖက်က လေးစားခင်မင်စိတ် အလိုလိုယိုဖိတ်နေသည့် အလျောက် သူတို့အဖွဲ့နှင့်အတူ လိုက်ပါခဲ့သည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်ကို ယခင်က မမြင်၊ မသိစဖူး။ စာရေးဦးမောင်ညွန့်က မိတ် ဆက်ပေးရာ လတ်တလောမြင်သိမှတ်မိသမျှ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် အရပ်ပျံ၊ အသား ဖြူ၊ ဗိုက်ခွဲကာ ပါးစုံကြီးများဖောင်းကြွပြီး ဆံပင်တိုတို ဗိုလ်ဆံတောက် ကိုက် ခြတ်ထားသည်။ တက်ထရွန်ရှပ်ဖြူလက်တိုနှင့် ချည်ကြမ်းလုံချည် အညိုကွက် စိပ်ထည်ကို စက်ချုပ်မဟုတ်၊ အပ်လျှိုသီ၍ လက်ချုပ်ချုပ်လုပ်ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အုန်းပင်ရိပ်ကောင်းကောင်း မြေပြင်တစ်နေရာတွင် ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြသည်။ စကားပြောလျှင် ပြုံးတစ်ဝက်၊ ရယ်တစ်ဝက်ပြောတတ်ပြီး 'ဟ'ခနဲ ရယ်ပစ်တတ် သည်။ ဆရာ့မျက်နှာသည် ပြုံးသည်ဖြစ်စေ၊ ရယ်သည်ဖြစ်စေ ပုံစံထူးခြား ပြောင်းလဲသည်ကို မတွေ့ရ။ နဂိုပကတိ သာမန်အနေအထားတွင်သာ ရှိသည်။ စာရေးဦးမောင်ညွန့်က 'ဆရာ့မျက်နှာက ငို၍ ရယ်၍မရသောမျက်နှာ'ဟု ချယ်ရွန်း ဖတ်ရွန်းဆိုသည်။

ဆရာစကားတစ်ခွန်းကို ကျွန်တော်မှတ်မိသည်။
'ရေမရောရင် အသေစောတတ်တယ်။ ငါ့ရေးဖော် သန်းဆွေတို့ ဘယ်သူ
တို့ ရေမရောလို အသေစောသွားတယ်။ နှမြောစရာကောင်းတယ်' ဆိုကာ ရေ
တစ်ဝက်ရောပြီးမှ မော့တတ်သည်။ စကားပိုင်းတွင် ရိုးရိုးအအ တောင်သူ လယ်
သမားအများစု ပါဝင်နေသည့်အလျောက် စာရေးဆရာအချို့အပါကို ရွံ့ကြောက်
နေ၍လား။ သူစိမ်းရှေ့တွင် မပြောမဆိုပုံသည့် တောသားသဘာဝကြောင့်လား
မသိ။ တစ်ပိုင်းလုံး တိတ်ဆိတ်သလိုရှိသည်။

■ ဆရာသည် ငြိမ်းနေ ထကပ်သော်လည်း
ဆရာ့မျက်နှာတွင် မှူးယစ်စိန်ခဲသည့်
အရိပ်အယောင် မတွေ့။
တစ်ပိုင်းလုံး ဆူညံသွားစေလို၍
အလုပ်အကိုင် အချက်ပေးလိုက်ပုံသည်
စာရေးဆရာပီ
စိတ်ပညာကို ကွက်တိသုံးပစ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်တန်ရာသည်။

ခဏအကြာ ဆရာသည် လုံချည်စ တစ်
ဖက်ဆွဲကာ 'မြမန်းဂီရီ' ယိုးဒယားသီချင်း သီ
ဆိုကာ ထကတော့သည်။ အသံမကောင်း
သော်လည်း အဆွဲအငင်၊ အဖြတ်အတောက်
စည်းဝါးမလွတ်သောကြောင့် နားအရသာ
မပျက်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် စကားပိုင်းသည်
ဆူညံလာကာ ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်
ပြောကြသည်။

ဆရာသည် ဖြုန်းခနဲ ထကပစ်သော်
လည်း ဆရာ့မျက်နှာတွင် မှူးယစ်စိန်ခဲဝေနေ
သည့် အရိပ်အရောင်မတွေ့ရ။ တစ်ပိုင်းလုံးဆူညံသွားစေလို၍ ခလုတ်နှိပ် အချက်
ပေးလိုက်ပုံရသည်။ စာရေးဆရာပီ စိတ်ပညာကို ကွက်တိသုံးပစ်လိုက်ခြင်း
ဖြစ်တန်ရာသည်။

ဆူညံနေသောစကားပိုင်းထဲတွင် ဆရာသည် အသာငြိမ်ပြီး စိတ်အတွေး
ဖြင့် တေးမှတ်ခရီးသွားနေပုံရသည်။ ဤအချက်ပေါ်လွင်ထင်ရှားပုံက နောက်
များမကြာမီ ဆရာလက်ရာ 'ယောဂိုက်စခန်း၊ ပန်းမြိုင်လယ် ဆရာကြိုင်၊ လိပ်
ထိုသမား' အစရှိသည့်ဝတ္ထုတိုကလေးများ ဖြစ်တော်မူ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် တွေ့
လိုက်ရသည်။

• • •

'သတ္တိအပေါင်းတို့၏အခြေစိုက်ရာသည် ယုံကြည်ချက်ပင်ဖြစ်၏။ ယုံ
ကြည်ချက်ဆိုသည်မှာလည်း ပြည်သူလူထုအပေါ်တွင် ထားရှိရမည်ဖြစ်သော
သစ္စာတရားပင်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူတို့၏အကြားမှနေ၍ ဘဝကို ရိုးရိုးကလေး ဖော်ထုတ်လိုက်သော
အခါ ထိုဖော်ထုတ်ချက်များသည် လူတိုင်း၏နှလုံးသားကို လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်းသည်

သာ ဖြစ်လေသည်' ဤယုံကြည်ချက်ဖြင့် စာရေးဆရာနန္ဒမိတ်သည် နန္ဒာပုထိုး
ဝတ္ထုကို ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်ကရေးသားရင်း စာပေနယ်သို့ ခြေစုံပစ်၍ဝင်လာခဲ့လေ
သည်။

နန္ဒာပုထိုးကိုမရေးမီကပင် နန္ဒမိတ်သည် ဂျာနယ်ကျော်၊ ရှုမဝ၊ သွေး
သောက်၊ တာရာ၊ ပဒေသာစသော စာနယ်ဇင်းများ၌လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်
တက္ကသိုလ်ကထုတ်ဝေသော စာစောင်များ၌လည်းကောင်း၊ မိမိရရခြေကုတ်ယူကာ
စာပေနယ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ဖြစ်
သည်။

၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင် ၁၉ ရက်၊
ယမုံနာစာပေထုတ် 'အတွေးနှင့်အရေး'
စာစောင်တွင် 'စာရေးစားသောနန္ဒမိတ်
ကို စာရေးဆရာနန္ဒမိတ်ကဝေဖန်ခြင်း'
ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ဆရာနန္ဒမိတ်သည် မိမိ
ကိုယ်မိမိ ဝေဖန်ရေးသားခဲ့သည်။

ထိုဆောင်းပါးတွင် 'ခေတ်၏
ကြေးမုံ'ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပင်ကိုရေး ကဗျာ
တို့ လေးပုဒ်ကိုလည်း ဆရာနန္ဒမိတ်
ဖော်ပြထားသည်။

- (၁)
ကောင်းကင်နှင့် မြေကြီးကို
ငါ့အားပေးလော့။
- (၂)
မြတ်မြေကြီးတွင်၊ ရွှေသီးစပါး
များရထားတည်း။
ကောင်းကင်မွန်တွင်၊ တံခွန်ထင်ရှား
စက်ရုံများတည်း။
- (၃)
ကျောက် ၃ ခေတ်မှ၊ တစ်ထစ် တစ်ထစ်
လူအဖြစ်သည်။ ပတ်ရစ်ကြောင်လိပ်လှေကားတည်း။

ဤသို့အစချီကာ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး ၁၉ ရာစုနှစ်ပေါ်ထွန်းခဲ့သည်

တက္ကသိုလ်နယ်ပယ် ဘုံ့ဖုတ် ထိုသခင်း

မောင်မြေကြီး(ပန်းတောင်း)

၂၀၄

တက္ကသိုလ်နယ်ပယ် ဘုံ့ဖုတ်

ကားလ်မတ်ခ်၊ အိန်ဂျဲလ်မှသည် ရုရှားပြည် အောက်တိုဘာတော်လှန်ရေး စသည် တို့ကို ရည်ညွှန်းဖွဲ့ဆိုထားသည်။ ကဗျာဖွဲ့ဆိုသည်ရက်စွဲကို (၂၃-၅-၄၉)ဟု ရေးမှတ်ထားသည်။

သွေးသောက်တွင်ရေးခဲ့သော 'နန္ဒာလယ်တော'၊ စုံထောက်တွင်ရေးခဲ့ သော 'ရွှေချိုးဖြူကူပါတော့'၊ မြဝတီတွင်ရေးခဲ့သော 'လယ်သမားတို့၏ နေ့တစ် နေ့' စသည်တို့များအကြောင်းလည်း တွေ့ရသည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်သည် အသွင်သဏ္ဍာန်အားဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ် ၍ အပေါ်ယံကြည့်လျှင် အနှစ်သာရ ခမ်းမြောက်သလိုလို ပေါ့ပေါ့တွေး ပေါ့ပေါ့ မြင်တတ်သလို ထင်မြင်ဖွယ်ရှိသော်လည်း အကယ်စင်စစ် အနှစ်သာရ လေးနက် ခိုင်မာပြီး ထိုအနှစ်သာရအလျောက် ဘဝ၏အခက်အခဲ အကျပ်အတည်းကြားမှ အခါအခွင့်သင့်လျှင် သင့်သလို သရုပ်ဖော်တင်ပြနိုင်စွမ်းသည် ပြည်သူ့အကျိုးပြု စာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်ကို ငြင်းဆိုနိုင်ဖွယ်မမြင်ပေ။

မောင်ရေချမ်း

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၊ သို့မဟုတ် ကိုဘသင်း

မောင်မြေကြီး(ပန်းတောင်း)

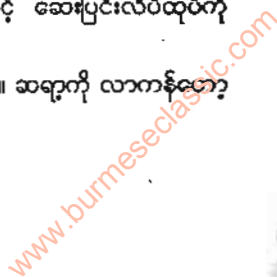
ကျွန်တော်ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို သတိရမိလေတိုင်း။ နန္ဒာပုလဲမှ ကိုဘသင်းကို အမှတ်ရမိသလို၊ နန္ဒာပုလဲမှကိုဘသင်းကို အမှတ်ရမိလေတိုင်း မှာလည်း ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို ကျွန်တော် သတိရမိနေတော့သည်။

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ကျွန်တော်စသိခဲ့သည်မှာ ၁၉၇၈ ခုနှစ် ဖြစ် လိမ့်မည် ထင်သည်။ ထိုအချိန်က စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှာ အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန် ယူနေရချိန် ...။ ကျွန်တော်က ပန်းတောင်းမြို့နယ်ကုန်သွယ်ရေးမှာ အထက် တန်းစာရေး။ တစ်နေ့ ...၊ ပန်းတောင်းက ရန်ကုန်သို့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရောက် လာသည်။ ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော် ပထမဆုံးလုပ်သော အလုပ်မှာ ဆရာနန္ဒမိတ်ကိုတွေ့ဖို့ပင်တည်း။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြိုက်တတ်သော မမျှင်ဆေးပြင်းလိပ်(ပြည်ဒေသထွက်)နှင့်အတူ ဆရာ၏ 'နန္ဒာပုလဲ' စာအုပ်လေးကို လမ်းဘေးအဟောင်းဆိုင်မှ ငါးကျပ်နှင့်ဝယ်ယူ၍ ကျွန်တော် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက် သို့ တက်ခဲ့သည်။

ဆရာရှေ့မှာ ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး 'နန္ဒာပုလဲ'နှင့် ဆေးပြင်းလိပ်ထုပ်ကို ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ...

'ကျွန်တော် မောင်မြေကြီး(ပန်းတောင်း)ပါဆရာ။ ဆရာ့ကို လာကန်တော့ တာပါ ...'

'ဪ ...'

ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ဆင်ကြည့်(ထိုအကြည့်ကို ဆရာရန်ကုန်ဘေဒ္ဒ
လည်း ကြည့်တတ်ပါသည်။ စကားချပ်)ကြည့်ပြီး တစ်ချက်ပြေးလိုက်သည်။ ပြီး
တော့ ကိုက်ထားသောဆေးပြင်းလိပ်တို့ကို ပြာခွက်ထဲထည့်ပြီး ကျွန်တော့်တို့
ပြောသည်။

'အင်း... ခင်ဗျားက ဆိုးတော့မဆိုဘူးဗျာ။ ကျုပ်ရေးတဲ့စာအုပ်နဲ့ ကျုပ်
ကို ကန်တော့ရတယ်လို့။ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ။ ဒီစာအုပ်ကျုပ်ဆီမှာမရှိဘူး'

'ဟုတ်ကဲ့ဆရာ'
ထိုနေ့က ထိုမျှသာတည်း။

• • •

သည်လိုနှင့် ကျွန်တော်ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း ဆရာ့ဆီစာမူပို့ရင်း အမြဲတမ်း
ဝင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်၏ ပထမဆုံးသော 'ပျား'ဟုသောဝတ္ထုတိုလေးမှာ
ဆရာနန္ဒမိတ် ဖော်ပြပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်မှာ 'ပျား'ဝတ္ထုပါပြီးသည်နှင့်
စိတ်ဓာတ်တွေတအားတက်ကြွပြီး စစ်ပြန်ကိုချည်း ဝတ္ထုအပုဒ် ၅၀ လောက်
ဆက်တိုက်ပို့လေတော့သည်။ သည်မှာ ဆရာက ကျွန်တော့်ကို ...

'ဟ ...၊ ကိုမြေကြီးကလည်း စစ်ပြန်ချည်းအကုန်မပို့နဲ့လေ။ တခြား
တိုက်တွေလည်း မျှပို့ဦးပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က စစ်ပြန်ပဲရင်းနီးတာ တခြား
ဘယ်တိုက်မှမရောက်ဖူးဘူး ဆရာရဲ့'

'ဪ... ဒီလိုလား။ ဒါဆို အခု
ကျုပ် မြဝတီတိုက်ကိုသွားဖို့ရှိတယ်။ ခင်
ဗျားကို မြဝတီအယ်ဒီတာ ကိုမြင့်အောင်
(ကာတွန်းဖိုးအောင်)နဲ့ တွေ့ပေးမယ်'

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ အတိုင်းထက်အလွန်
တံခွန်နှင့်ကုက္ကား ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
ဝမ်းသာလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ ထိုအချိန်မှစ၍
ဆရာကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော် မြဝတီ
နှင့် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ စာမူတွေ အင်
တိုက်အားတိုက် ရေးဖြစ်လာပါတော့သည်။
ဆရာမှာ ကောင်းသောအကျင့်တစ်ခု ရှိ
သည်။ ကျွန်တော်မှာတော့ မရှိ။ အဲဒါတ
ဘယ်လောက်သောက်သောက် ဆရာ မနေ

တတ်ခြင်းနှင့် စကားပြောမများတတ်ခြင်း
ပင်တည်း။

၁၉၈၀ ပြည့်နှစ် စာပေလုပ်သားတွေ
စဖွဲ့စည်းတော့ ပန်းတောင်းမှာ ကျွန်တော်
စာပေလုပ်သားဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သည်နှင့် ကျွန်
တော် ပထမဆုံး စာလုပ်သောအလုပ်မှာ
ဟောပြောပွဲ ကျင်းပခြင်းပင်တည်း။ ထို့
ကြောင့် ကျွန်တော်၏ လက်ဦးဆရာ ဆရာ
တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကိုစိတ်ဖို့ ကျွန်တော် ရန်
ကုန်သို့ ချီတက်လာခဲ့သည်။ ရောက်ရောက်
ချင်း ပန်းဆိုးတန်းလမ်းရှိ ဆရာမဂ္ဂဇင်း
တိုက်သို့ ကျွန်တော်တက်လာခဲ့သည်။ ကံ
အားလျော်စွာ ဆရာနှင့် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက် တွေ့လိုက်ရသည်။

'ဆရာ့ကို ဟောပြောပွဲလာဖိတ်တာဆရာ။ ဆရာမင်းကျော်နဲ့ ဆရာ
မောင်နေဝင်းလည်း ပါမယ်ဆရာ'

ဆရာက ခေါင်းရမ်းပြီးပြောသည်။

'ကျွန်တော်က မဟောဘူးဗျ'

'ဗျာ ...'

ကျွန်တော့်မှာ မုန်းချက်နှင့်နှမ်းထွက်မကိုက်သဖြင့် 'ဗျာ' တစ်သွားသည်။
ပြီးမှ ...

'ဒါဖြင့်လည်း ဆရာ၊ ဟောပြောပွဲမလိုက်ဘူးဆိုရင်လည်း ကျွန်တော့်
ဆိပ်မှာပဲ ကျွန်တော့်စာပေလုပ်သားတွေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆွေးနွေးပွဲလေး
ဆိုရင်ကော ဆရာလိုက်မယ်မဟုတ်လား ...'

'အင်း...၊ ခင်ဗျားဆီမှာဆိုရင်တော့ မဆိုးပါဘူး။ ကျုပ်လိုက်ဖြစ်အောင်
ကြိုးစားပါမယ်'

ကျွန်တော် အတော်ဝမ်းသာသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ...

'ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်
ဆင်းလာရင် ဆရာ့ကိုဝင်ခေါ်မယ်နော်''

'အင်း'

ဆရာလေးပင်စွာ ကျွန်တော့်ကို ခေါင်းညိတ်ပြရာပါသည်။

• • •

ကျွန်တော်စိတ်ထဲ
အတိုင်းထက်အလွန် တံခွန်နှင့်ကုက္ကား
ဖြစ်သွားလေတော့သည်။
ဝမ်းသာလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။
ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာကျေးဇူးကြောင့်
ကျွန်တော် မြဝတီနှင့် ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းတွေမှာ
စာမူတွေ အင်တိုက်အားတိုက်
ရေးဖြစ်လာပါတော့သည်။
ဆရာမှာ ကောင်းသောအကျင့်တစ်ခု ရှိသည်။
ယင်းမှာ ကျွန်တော်ကလေးကလေးက
ဆရာ များတတ်ခြင်းနှင့်
စကားပြောမများတတ်ခြင်းပင်တည်း။

နောက်တစ်ခေါက် ကျွန်တော်ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တော့ ကျွန်တော် စစ်ပြန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ကဆုန်စိုင်းပြေးလာခဲ့သည်။ လှေကားဝမှာပင် မောင်ရည်နန်း (ကွယ်လွန်)နှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကိုရည်နန်း၊ ဆရာအပေါ်မှာမျှလားဟင်’

‘ဟာ ... ကိုမြေကြီး မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်’

‘ဗျာ ... ဆရာ ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်’

‘ခင်ဗျားဆရာကြီးဆုံးတာ တစ်ပတ်ရှိသွားပြီ။ ဒီနေ့ရက်လည်ဗျ’

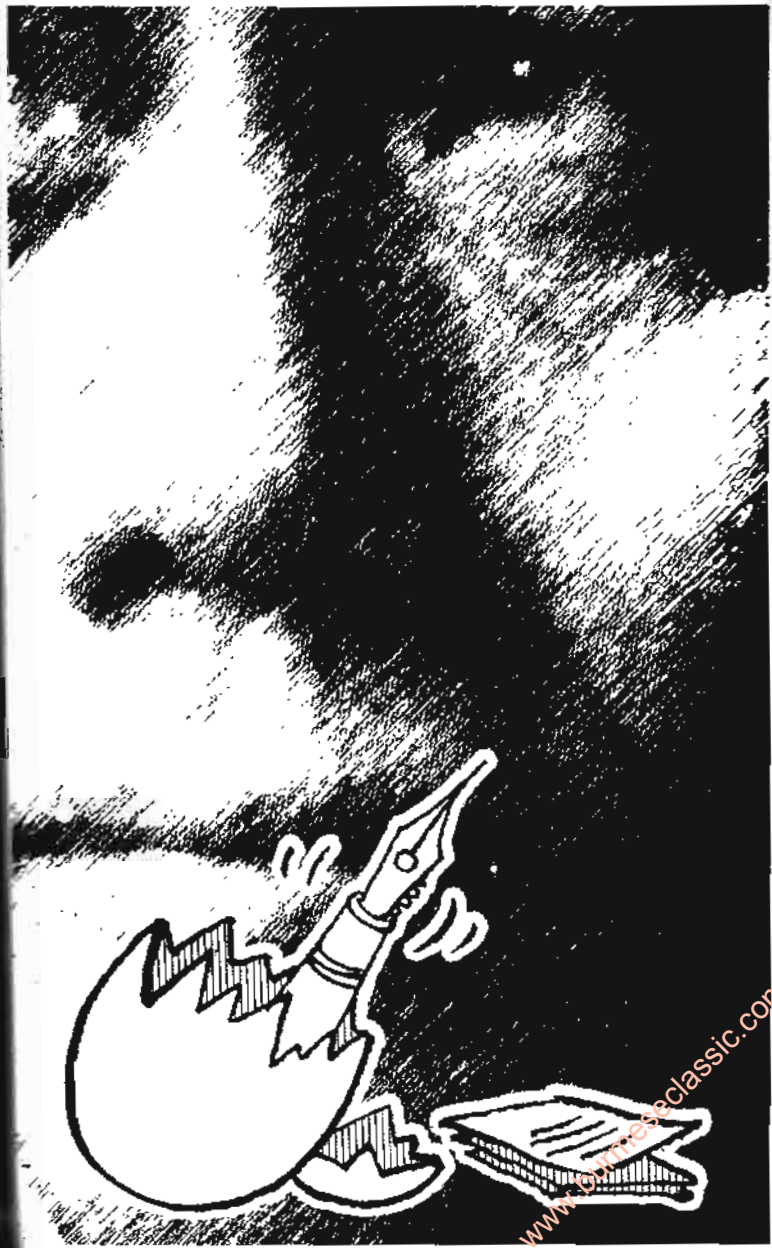
‘ဆရာဆုံးပြီ၊ ဟုတ်လား။ ဟုတ်မှလည်း လုပ်ပါဗျာ။ သူ့ကိုကျွန်တော် စာပေဆွေးနွေးပွဲ လာဖိတ်တာဗျ’

‘ညော် ... ကိုမြေကြီးကလည်း ကျွန်တော်တကယ်ပြောတာပါဗျ။ ခင်ဗျား ဆရာကြီး ဆုံးပြီဗျ။ ကိုင်း ... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်’

မောင်ရည်နန်း၏ ‘ဆုံး’နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကျွန်တော့်နားထဲမှာ ဝုန်း ဒုန်း၊ အုန်း၊ ဒိုင်း အသံတွေ ပေါက်ကွဲထွက်သွားလေတော့သည်။ ထိုအသံတွေ ၏ နောက်ပိုင်းမှာတော့ ... ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နှင့် ရွေးမရအောင်တူထူ သော ကိုဘသင်း၏ ‘ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ငါ့အားပေးလော့’ဟူသော ကဗျာရွတ်သံကို ကျွန်တော်နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားမိလိုက်ရလေသတည်း။

မောင်မြေကြီး(ပန်းတောင်း)
(၁၄-၁၀-၀၃)

ဆရာမှူးမိတ် သို့မဟုတ်... (မောင်စိုးမွေ(သုံးဆယ်))

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သို့မဟုတ်

မောင်စိုးမွှေး(သုံးဆယ်)

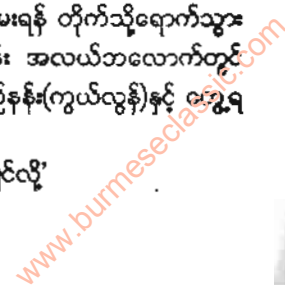
ဆရာနန္ဒမိတ်ကို လူချင်းမဆုံတွေ့ခင်ကပင် သူ့ကလောင်နာမည်ကြောင့် ကြည်ညိုလေးစားစိတ် အပြည့်ရှိခဲ့ရသည်။ မုတ်မှတ်ရရ ၁၉၇၄ ခုနှစ်ခန့်လောက် က ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာနေပြီး စာပေလောကထဲဝင်မည်ဟု ရွာက မောင်ဖျက်၍ထွက်လာချိန် မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေလှည့်လည်စာမူပေး။ ဘယ် စာရေး ဆရာကိုမှ မရင်းနှီး မသိကျွမ်းသေးချိန် ...။

ထိုအချိန်တွင် ဆရာနန္ဒမိတ်ကို ဆုံတွေ့ရခြင်းဖြစ်၏။

ပြောရလျှင် ကျွန်တော် စာပေဗိမာန် ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ် ၃ နှစ်စာ ဝတ္ထု တိုအပုဒ် ၃၀ ကျော် တစ်ထပ်ကြီးကို စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပို့ထားခဲ့သည်။ ထိုအပုဒ် ၃၀ ကျော်ထဲမှ တစ်ပုဒ်၊ နှစ်ပုဒ်တော့ ရွေးလိမ့်မည်ဆိုသောစိတ်ကူးနှင့် ပို့ထား ခြင်း ဖြစ်သည်။ အမှန်က ထိုစာမူများကို မဂ္ဂဇင်းတိုက်များခွဲ၍ပို့ရမည် ဖြစ် သော်လည်း စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတစ်တိုက်တည်းသာ စုပြုံပို့ လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

စာမူတွေပို့ပြီး သုံးလခန့်ကြာတော့ သတင်းမေးရန် တိုက်သို့ရောက်သွား မိသည်။ ထိုစဉ်က စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသည် ပန်းဆိုးတန်း အလယ်ဘလောက်တွင် ဖြစ်သည်။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲဝင်တော့ စာမူထိန်း ကိုရည်နန်း(ကွယ်လွန်)နှင့် တွေ့ရ သည်။

'ကိုရည်နန်း ကျွန်တော့်စာမူလေးတွေ သိချင်လို့'

'ခင်ဗျား မောင်စိုးနေ့မဟုတ်လား...။ ခဏလေး'

ပြောပြောဆိုဆို ကိုရည်နန်းက နေရာမှထပြီး အယ်ဒီတာချုပ်အခန်းထဲ ချောင်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ပြန်လာပြီး...။

'လာ၊ ကျုပ်နဲ့လိုက်ခွဲ'

သူကခေါ်သဖြင့် သူနှင့်အတူလိုက်သွားသည်။ အယ်ဒီတာချုပ်အခန်းထဲ ရောက်သည်နှင့်...

'ဗိုလ်ကြီး၊ ဒါ မောင်စိုးနေ့(သုံးဆယ်)ပါ။ သူ့စာမူလေးတွေ မေးချင်လို့တဲ့'

စားပွဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော အယ်ဒီတာချုပ် ဗိုလ်ကြီးအောင်သန်းက ကျွန်တော့်အား လှမ်းကြည့်ပြီး 'အေး...။ အတော်ပဲဟေ့။ ထိုင်လေကွား။ မောင်ရင့်စာမူတွေက များပြားလှိုက်တာကွား။ မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို အဲဒီလို ချပြုမပို့ရဘူးကွား။ တခြားတိုက်တွေပါ မျှပို့ရတယ်။ ဗိုလ်ညည်း အလွန်ဆုံး သုံး။ လေးပုဒ်ပေါ့။ ငါတို့တိုက်ကိုစာမူပို့တာ စံချိန်တင်ရမယ့်လူက မောင်ရင့်နဲ့ လွမ်းနိုင်ဦး (ဇေယျဝတီ)ပဲ။ မနည်းကိုဖတ်ရတယ်'

အသားဖြူဖြူ လူဝတ်စုံဦးက

မယ်မလေးကလေးလို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

သူကား ဆရာလင်းတံခိပ်ပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်တော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရာသီသွားပြီး

သူ့တွင် မှတ်တမ်းက...

ရမယ့်လူက မောင်ရင့်နဲ့ လွမ်းနိုင်ဦး (ဇေယျဝတီ)ပဲ။ မနည်းကိုဖတ်ရတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့။ စာပေဗိမာန်ပြိုင်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ စာမူတွေပါ'

'ဟုတ်လား။ မင်းက စာရေးတာ လေသိပ်ရည်တယ်။ လိုရင်းကို မရောက်နိုင်ဘူး။ ဝတ္ထုတိုက စာစီစာကုံးလို့ဖွဲ့နွဲ့မရေးရဘူးကွား။ လိုရင်းတိုရှင်းရေးရတာ ခုဟာက စာမျက်နှာတွေများပြီး လိုရင်းကိုမရောက်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ရေးတာကတော့ ဆက်ပြီးရေးပေါ့ကွား။ မင်း အခုအပုဒ် ၃၀ ကျော်ထဲက သုံး။ လေးပုဒ်လောက်တော့ သုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ကွား။ ရှေ့လာမှာ တစ်ပုဒ်သုံးဖို့ရွေးထားတယ်'

'ဗျာ...။ ဟုတ်ကဲ့...။ ဟုတ်ကဲ့'

ကျွန်တော် ကိုယ့်နားကိုယ် မယုံနိုင်ဖြစ်သွားပါသည်။ ဘုရား ဘုရား ငါ့စာမူတစ်ပုဒ် ရွေးလိုက်ပြီဆိုပါလား။ ဝမ်းသာလှိုက်က ရင်မှာဆိုလျက်။ စကားတွေ ဆက်ပြောနေတာကို စိတ်မဝင်စားနိုင်။ နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာချိန်ထိ ရင်ထဲမှာ ဗီတီလှိုင်းတွေရိုက်ခတ်ဆဲ ရေးရကျိုးနပ်ပြီ။ ငါစာရေးဆရာဖြစ်ပြီဆိုသောအသိက လွမ်းမိုးလျက်...။

သည်လိုနှင့် လကုန်အထိစောင့်ပြီး ကိုယ့်စာမူလေးပါ။ မပါကို ရင်တထိတ်ထိတ် မှော်လင့်ရသည်။ တစ်လလည်းမပါ။ နှစ်လလည်းမပါ။ ရင်ထဲက မတင်မကျ ဖြစ်ပြီး မဂ္ဂဇင်းတိုက်သွားမေးရပြန်သည်။

'ဟေ့လူး၊ ခင်ဗျားဝတ္ထုအကြောင်းလား။ ဘေးလေကားကနေ အပေါ်ထပ်

တက်သွား။ အဲဒီမှာ ဆရာနန္ဒမိတ်ရှိတယ်။ သူ့ကိုသွားမေး...။'

အလုပ်ရှုပ်နေသော ကိုရည်နန်းက လမ်းညွှန်သဖြင့် ကျွန်တော် လှေကားမှ အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ အပေါ်ထပ်တွင် ရုံးခန်းငယ်တစ်ခုတွေ့ရပြီး လက်နှိပ်စက်ရိုက်နေသော မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် စားပွဲများတွင် စာဖတ်နေကြသောသူနှစ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

'ဆရာနန္ဒမိတ်ဆိုတာ'

အသားဖြူဖြူ လူဝတ်စုံဦးက မနီးမဝေးစားပွဲသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ သူကား ဆရာလင်းတံခိပ်ပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ရာသီသွားပြီး သူ့ရှေ့တွင် မပုံမရဲရပ်ကာ

'ဆရာနန္ဒမိတ်ပါလားခင်ဗျာ'

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က စာမူများဖတ်နေရာမှ မျက်မှန်ချွတ်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး...။

'မောင်ရင်က ဘယ်သူလဲ'

'ကျွန်တော် မောင်စိုးနေ့ပါ။

စာမူတစ်ပုဒ်ရွေးထားတယ်ဆိုလို့ လာစုံစမ်းတာပါ'

'ဪ... ဟုတ်ပြီ။ ထိုင်ကွာ'

သူညွှန်ပြသဖြင့် ကုလားထိုင်လွတ်တွင်ထိုင်ရင်း ဆရာနန္ဒမိတ်ဆိုသူကို အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ စာရေးဆရာဆို၍ တစ်ယောက်မှမရင်းနှီး မသိကျွမ်း စကားမပြောဖူးခဲ့။ အခု ဆရာနန္ဒမိတ်ဆိုသော ဇရာမစာရေးဆရာကြီးနှင့် နဖူးတွေ ခူးတွေ့တွေ့နေရပြီ။ ဆရာကား ဝသောခန္ဓာကိုယ်နှင့် အရပ်က အနည်းငယ်ပုသည်။ ဆေးပြင်းလိပ် အမြဲသောက်သည်။ အမှတ်တမဲ့ကြည့်လျှင် ခပ်တည့်တည့်ဖြစ်သော်လည်း ခင်မင်သွားသောအခါ ပြုံးရယ် စကားပြောတတ်လေ့ရှိသည်။

ဆက်လက်၍ ဆရာနှင့် စကားပြောဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ထိုနေ့က ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာတွင် ပထမဆုံး နာမည်ကြီးစာရေးဆရာတစ်ယောက်နှင့်သိကျွမ်းခဲ့ရပြီး ထူးဆန်းအံ့ဩစွာ ထိုစာရေးဆရာသည် ဆရာနန္ဒမိတ် ဖြစ်နေခြင်းပင်တည်း။

'မောင်ရင်ကလောင်နာမည်က နေ့သင့်နံ့သင့်ပုည့်ထားတာလား' ဆရာနန္ဒမိတ်က ကျွန်တော့်ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။
 'မဟုတ်ပါဘူးဆရာ ကိုယ်ကြိုက်သလိုမှည့်ထားတဲ့နာမည်ပါ'
 'ကလောင်နာမည်ကြီးပြောင်းပစ်ရင် ကောင်းမယ်ကွ။ သိပ်မကောင်းဘူး' သည်တုန်းက ဆရာ ဘာကိုရည်ရွယ်၍ ပြောဆိုသည်ဟု မသိရသော်လည်း ဆရာစိတ်ကိုလိုက်ပြီး ...

'ဟုတ်ကဲ့။ ပြောင်းလို့ရမယ်ဆိုရင် ပြောင်းပါ့မယ်ဆရာ။ ခုနေတော့ ဒီနာမည်ကိုပဲ ကြိုက်နေလို့ပါ'

နောက်ပိုင်း ဆရာနှင့် ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏ ထွေးကြသည်။ ဆရာက တက္ကသိုလ်ဆရာမများကို လမ်းညွှန်သည်။ ပြီးစားနေရန် တိုက်တွန်းသည်။ နန္ဒမိတ်အဖြစ်ပယ်ထားသော ကျွန်တော်စာကို အသစ်ပြန်ရေးခိုင်းသည်။ ဒီတန်းက တက္ကသိုလ်လက် မကျမ်းသေးသဖြင့် သူလမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ပြန်ရေးသည်။ ငါ့စာကို သူ့အားပြရာ သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်သွားသဖြင့် မကြာခင် ပြန်သုံးစွဲမည်ဟု ဆို၏။

ဆရာ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့။ အဲသည်နေ့က ဆရာနန္ဒမိတ်ရယ်၊ ကိုရည် နန်းရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် သုံးယောက်သား (ဘယ်ဆိုလဲတော့ မမှတ်မိ) ဆုံဖြစ်ကြသည်။ ပွဲက ကျွန်တော့်ဝတ္ထုလေးအရွေးခံရ၍ အကြိုဂုဏ်ပြုပွဲလေး ပြုလုပ်ခြင်းပင်။ စာပွဲပေါ်တွင် ရစ်တစ်ပုလင်။ အမြည့်ပွဲတွေ နှင့် သုံးယောက်သား စကားတပြောပြော ရှိနေကြသည်။ အချိန်က အလုပ်ဆင်မို့ ညနေစောင်းမို့ အေးအေးဆေးဆေး အချိန်ရသည်။ သောက်ကြစားကြ။ စကားပြောကြ။

'မောင်ရင်က စာပေနယ်ထဲဝင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်ဆိုရင် တစ်ပုဒ် ကောင်း

နှစ်ပုဒ်ကောင်းနဲ့တော့ မလုပ်နဲ့။ ဆက်တိုက် အဆက်မပြတ်ရေး။ မဟုတ်ဘဲ တိုက်တွေအစုံပို့၊ ကလောင်သစ်ဆိုတာ အဲဒီလိုကြိုးစားနိုင်မှ အောင်မြင် တာကွ' ဆရာက အရက်သောက်နိုင်သော်လည်း ပုံစံမပျက်၊ စကားပြောမပျက်၊ သူနှင့် ကိုရည်နန်း၊ စာပေအကြောင်းတွေပြောနေရင်းမှ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဆုံးမညွှန်ပြနေသည်။

ထိုနေ့၊ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်တော်နှင့် ဆရာနန္ဒမိတ် ရင်းနှီးသိကျွန်းခဲ့ခဲ့ တော့သည်။

နောက်ပိုင်း ဆရာနှင့် ကျွန်တော်တို့ မကြာခဏတွေ့ဆုံကြသည်။ ဆရာက ဝတ္ထုရေးပုံရေးနည်းကို လမ်းညွှန်သည်။ ကြိုးစားရေးရန် တိုက်တွန်းသည်။ နန္ဒမိတ်အဖြစ်ပယ်ထားသော ကျွန်တော်စာကို အသစ်ပြန်ရေးခိုင်းသည်။ ဒီတန်းက ဝတ္ထုတိုရေးလက်မကျမ်းသေးသဖြင့် သူလမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ပြန်ရေးသည်။

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ထောင်းခွဲသူ ရေးပြီးစာမူကို သူ့အားပြရာ သူ့စိတ်ကြိုက်ဖြစ်သွားသဖြင့် မကြာခင် ပြန်သုံးစွဲမည်ဆို၏။

ဆရာသည် ရိုး၏။ အေး၏။ စကားပြောလျှင် လူကြီးဆန်၏။ ကျွန်တော့်ကို ခင်မင်သော်လည်း သူ့ဝယ်ချင်းလိုမပေါင်း။ ကျွန်တော်ကလည်း ဆရာအချိန် အခါကိုလိုက်ပြီး ဆရာ၊ တပည့်အဖြစ်သာ ပေါင်းသည်။

တစ်ခါက အင်းစိန်သို့အတူပြန်ကြရာ ကားပေါ်၌ ကျွန်တော် နေရာရသဖြင့် ဆရာ့အား အတင်းနေရာ ပေးရာ ...

'ထိုင်စမ်းပါ ငါ့ညီရာ ...။ ဆရာက တစ်နေ့လုံးထိုင်ထားလို့ မတ်တတ်ရပ်ရတာ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အညောင်းတောင်ပြေသေးတယ်'

ဆရာ့အိမ်သို့ ကျွန်တော် တစ်ကြိမ်ရောက်ဖူးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ဆရာမှာ အင်းစိန်၊ အေးသီဒွီရပ် ကွက်တွင် အိမ်ငှားနေကြသည်။ အိမ်ခန်းလေးက ကျဉ်းသည်။ ခန့်မို့ ထရံကား။ ဆရာ့စာရေးစားပွဲတွင် စာမူတွေ၊ စာအုပ်တွေ ပြန့်ကျဲလျက် ...။

'ဆရာ့လုံးချင်းဝတ္ထုစာမူတွေ များလှချည်လား'

'တပည့်တွေက တည်းဖြတ် ခိုင်းလို့ တည်ဖြတ်ပေးနေတာပါကွာ'

ဆရာသည် ဘာသာပြန်ဝတ္ထု ရေးရာတွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသည်။ သူ့ဝတ္ထုကိုဖတ်ကြည့်လျှင် သိသာလှသည်။ ဝါကျတိုတို စကားလုံးကျစ်ကျစ်နှင့် လိုရင်းတိုရှင်း။ ဖတ်ရသူ နားလည်လွယ်သည်။ ရှင်းလင်းသည်။ တချို့ဘာသာပြန် ဆရာတွေ ဝါကျရှည်တွေ တိုက်ရိုက်ယူပြန်ကြရာ ဆရာက သူ့အားတော်နှင့် အဓိပ္ပာယ်မပျက်ရေးနိုင်သည်။ သည်တုန်းက ထုတ်ဝေသူနှင့် စာချုပ်ထားရာ ဘာသာပြန်ကို တစ်လတစ်အုပ်ရေးပေးရသည်ဆို၏။ ဆရာ့အိမ်ရောက်မှ ဆရာ့မိသားစု၏စီးပွားရေးကို ခန့်မှန်းမိသည်။ တကယ်တော့ မိသားစုများသည် ဆရာ့အိမ်ထောင်စုတွင် ဆရာ့ဝင်ငွေကိုမို့မို့ပြီး ရပ်တည်နေချခြင်းဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။ စင်စစ် ဆရာသည် ဝင်ငွေနှင့် ကုန်ကျစရိတ်ကို

ပြစ်တေးရဲ့မျက်နှာကို ငှာထပ်ခဲ့တဲ့ထူးထူးကောင်းကောင်း

တက္ကသိုလ်မောင်ယဉ်သူ

၂၄၄ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား သို့မဟုတ် အလှူငွေအောင် မနည်းရုန်းကန်နေရသူတစ်ဦးပါ တည်း။

ဆရာဆေးရုံတက်နေစဉ်က တစ်ခေါက်သွားကြည့်ရန် ကြိုးစားနေသည့် ကြားမှ ဆရာဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းရရှိသည်။ အလုပ်ခွင်မှာ နှစ်မှန်း နေသဖြင့် ဆရာနာရေးကိုလည်း မရောက်ဖြစ်။ ဆရာကား မထင်မရှားဘဝဖြင့် လူ့လောကမှထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ။ မြန်မာ့စာပေစင်မြင့်တွင် ဆရာ၏စာများသည် ကဏ္ဍတစ်ရပ်အဖြစ် မပျောက်မပျက်တည်ရှိနေပေလိမ့်မည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာရေးဆရာတစ်ယောက်၏ ရိုးသားဖြူစင်သော စိတ်ထား၊ တင်းတိမ်ရောင်ရဲသောဘဝ၊ သူရေးခဲ့သောအကျိုးပြုစာပေများက စာပေသမိုင်းနှင့်အတူ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ အခွန်ရှည်နေမည်ဖြစ်ပါသည်။
(ဆရာနန္ဒမိတ်အမှတ်တရ)

မောင်စိုးဇွေ(သုံးဆယ်)

မြတ်လေးရဲ့ မျက်နှာကို ငှားတပ်ခဲ့တဲ့ သူတစ်ယောက်

တက္ကသိုလ်မောင်ယဉ်သူ

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို ကျွန်တော် သုံး နှစ်ကြိမ်လောက်ပဲ လူချင်း ဆုံဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တွေ့တွေ့ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်းဆိုသလို ပထမဆုံး အကြိမ်တွေ့စဉ်မှာပဲ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဆရာဟာ ငို၍ ရယ်၍မရသော မျက်နှာနဲ့ အောင့်သက်သက်ခံသွားရရှာတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာနဲ့ပတ်သက်ရင် ဒီ 'ငို၍ ရယ်၍မရသောမျက်နှာ'ကို ကျွန်တော် အမြဲတသသရိုနေတယ်။ ကျွန်တော့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲလည်း ဒီအကြောင်းကို မကြာခဏပြောမိတယ်။ တချို့က ရေးဖို့တိုက်တွန်းကြတယ်။ ရေးချင်ပေမယ့် ဆရာ့ရုပ်သိကွာကို ထိပါးမှာ စိုးပြီး မရေးဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

နိုဝင်ဘာ ၂၃ မှာ ဆရာယဉ်မင်းဆိုက်နဲ့အတူ ကိုထွန်းခင်(ချစ်မုန်း)နဲ့ ကိုတင့်ခိုင်တို့ ရောက်လာပြီး ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် အမှတ်တရစာအုပ်အတွက် စာမူကောင်းပါတယ်။ တစ်ပတ်အတွင်းရရင် ပိုကောင်းမယ်လို့လည်း ပြောသွားပါတယ်။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဘာရေးမလဲ စဉ်းစားလာတယ်။ ဆရာ့ဝတ္ထုတိုတွေ အလွမ်းပြေဖတ်ဦးမယ်ဆိုပြီး စာအုပ်စင်ပေါ်က စစ်ပြန်တွေထဲရှာတယ်။ ဥစ္စာရ ခုနစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းမှာ 'လင့်ပြိုကားယား စာမနား'ဝတ္ထုတိုကို တွေ့တယ်။ ဥစ္စာရ၊ ၆၉ ကာလကို နောက်ခံထားလေ့ထားတာပါ။ အဲဒီ ဥစ္စာရ မှာပဲ စာဆိုတော်နေဟောပြောဖို့ စစ်တွေကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ ဝတ္ထုတိုကိုဖတ်ပြီးတော့မှ 'ငို၍ ရယ်၍မရသောမျက်နှာ'ကိုစုရေဖို့

ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

၁၉၆၈၊ ၆၉ လောက်က ဘာသာပြန်ဝတ္ထုရေးစာအုပ် အတော်နည်းပါးသေး တယ်။ ဆရာက ရန်ကုန်ကနေ သံတွဲမြို့ကို ပြန်သွားပါတယ်။ သူ့အခေါ်တွေ အိမ်မှာနေကြတယ်။ ရတနာလမ်းက အိမ်ပါ။ အိမ်မှာ 'ယုံကြည်ချက်စခန်း' ဆိုင်းကုတ်လည်း တင်ထားပါတယ်။ အဲဒီကနေပြီး ဘာသာပြန်တွေရေးပေး ခဲ့ပါတယ်။ ဘာသာပြန်စာအုပ်တစ်အုပ် ၁၅၀၀ ကျပ်ရတယ်။ ရန်ကုန် ထုတ်ဝေသူက တစ်လ ၃၀၀ စီ လစဉ်ပို့ပေးခဲ့တယ်။

'သုံးရောင်ခြယ်တစ္ဆေသဘော'ကို ဘာသာပြန်နေရင်း တစ်လ ဝင်ငွေ သုံးရာလောက်ဖြင့် မိသားစုစားသောက်ရေးကို ထိန်းထားနိုင်သည်' လို့ ဝတ္ထုတို ထဲရေးထားပါတယ်။ ပြီးတော့ 'And Quiet Flows the Don (တသိမ့် သိမ့်ခွန်) ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို သံတွဲမှနေ၍ ကြိုးစားပမ်းစား(တစ်နေ့ တောအရက် နှစ်လုံးကုန်အောင်) ဘာသာပြန်နေချိန်' ဆိုပြီး

ဆရာတက္ကသိုလ်မှပိတ်ဟာ ဆရာကြီးဆိုတဲ့ အပေါင်းနောင်မှပဲ နေပျော်တတ်သူမဟုတ်ဘူး။ ရင်ကဲကအပျော်တွေကို ဟိတ်ဟန်တွေအောက်မှာ လက်သိပ်ထိုးမထားဘူး။

အရက်အကြောင်း ထည့်ရေးသွားတာ တွေရ တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာနဲ့ အရက် သံသရာ လည်ပုံကိုလည်း ဒီလိုဆက်ရေးထားပါတယ်။ 'ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲမြို့နယ်၌ မွေး ဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သော ကျွန်တော်သည် လေး ငါးနှစ်သားအရွယ်မှစ၍ အုန်းရည်(ဝါ) ဝန်ရည် ကိုသောက်သုံးခဲ့ဖူးကာ ဂျပန်ခေတ်အပျက်တွင် အရက်ကို သောက်ရမှန်းသိလာသူ။ စာကိုစမ်း

ရေးရင်း စာရေးသမားဖြစ်လာသောအခါ အရက်သည် ကျွန်တော့်ရောင်းရင်ကြီး ဖြစ်လာ၏။ ဝတ္ထုကြောင်းကိုစဉ်းစား၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ကူး၊ စိတ်ကူးရလာလျှင် ချရေးဖို့အတွက် ယမကာလေးတစ်ခွက်၊ နှစ်ခွက်ကတော့ လိုအပ်သည်ချည်း။ ကျွန်တော့်အဖွဲ့ ပြောခြင်းပါ။ ထိုအချိန်က သံတွဲတစ်ဖက်ကမ်း၊ အံတော်မှ တော အရက်ကို တစ်လုံးနှစ်ကျပ်ဖြင့် အိမ်အရောက်အော်ဒါပေး၍ မှာသောက်လျှင် ရသည်။ အရက်ဖိုးကို တစ်လတစ်ခါရှင်။ မရှင်းနိုင်သေးလျှင်လည်း အရက်နီ က သဘောကောင်းသည်'

ဆရာရဲ့ဝတ္ထုတိုထဲက ဒီလိုထုတ်နုတ်ပြလိုက်တာဟာ ဆရာဂုဏ်သိက္ခာ ကိုထိခိုက်စေလိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလောက် ဆရာနဲ့အရက် သံသရာလည်နေ တာ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်မသိခဲ့လို့ ဆရာအဖို့ ငို၍ ရယ်၍မရ ဖြစ်သွားပုံတို့ ဆက်လက်ပြောပြချင်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။

စစ်တွေမြို့ရခိုင်ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့အောက်မှာ စာပေအဖွဲ့၊ ဝီတနဲ့အကအဖွဲ့

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအဖွဲ့၊ သမိုင်းအဖွဲ့ဆိုပြီး အဖွဲ့ငယ်တွေပွဲထားပါတယ်။ ဝီတနဲ့ အကအဖွဲ့၊ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအဖွဲ့တွေကတော့ ရန်ကုန်မြို့ကျိက္ကဆံကွင်းမှာ နှစ်စဉ်ကျင်းပတဲ့ ပြည်ထောင်စုနေ့မှာ ရခိုင်အကတွေကို စီစဉ်တင်ဆက်ရပါတယ်။ စာပေအဖွဲ့ကတော့ စဖွဲ့တဲ့ ၁၉၆၆ ကစပြီး နှစ်စဉ်စာဆိုတော်နေ့ ဟောပြောပွဲ တွေပြုလုပ်ပေးရပါတယ်။

စာပေအဖွဲ့မှာ ဥက္ကဋ္ဌဆရာကြီးဦးသတိုးလှဖြစ်ပြီး၊ အတွင်းရေးမှူးက ကျွန်တော်။ စာပေအဖွဲ့ကို အဓိကပံ့ပိုးကူညီပေးသူကတော့ ဧည့်ဝတီသာကျော်၊ ရာသက်ပန်သာကျော်ဆိုပြီး လူသိထင်ရှားတဲ့ ဆရာသာကျော် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ထဲ နှစ်စဉ်ထုတ်နေတဲ့ ရခိုင်မဂ္ဂဇင်းကို သန္ဓေတည်မွေးဖွားခဲ့သူလည်း ဖြစ်ပါ တယ်။ အဲဒီတုန်းက အသက်လေးဆယ်နီးပါး လူပျိုကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာဦးသာကျော်က ၁၉၅၀ လောက်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရောက်ပါတယ်။ ဆရာတက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်က ၁၉၅၀ မှာ ဘီအေအထက် တန်းကထွက်ပြီး စာပေနယ်ထဲရောက် သွားပါတယ်။ ဒီဆရာနှစ်ဦး ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ မဆုံနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် ဆရာဦးသာကျော်က နိုင်ငံရေး နဲ့ စာပေနယ်မှာ အသိမိတ်ဆွေတွေ ပေါ့ ပါ တယ်။ ဒီ အ ထဲ ဆ ရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လည်း ပါပါတယ်။ ဆရာဦးသာကျော်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ရန်ကုန်ကို မကြာခဏသွားနေတော့ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နဲ့လည်း တွေ့ ဖြစ်ကြမယ်ထင်ပါတယ်။ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သံတွဲပြန်ရောက်နေတယ် ဆိုတာလည်း သိထားပါတယ်။

၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ စာဆိုတော်နေ့ကျင်းပဖို့ အစည်းအဝေးလုပ်တော့ ဆရာ ဦးသာကျော်က ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကိုဖိတ်ဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်။ ၈-၁၂- ၁၉၆၉ နေ့မှာ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် သံတွဲကနေ စစ်တွေကို မနက်ပိုင်း လေယာဉ်နဲ့ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီညနေပိုင်းမှာပဲ ဆရာတော်ဦးစက္ကိန္ဒလည်း ဝင်းပြားကနေ သဘောနဲ့ရောက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်က ဒီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးဆုံး တို သွားမကြိုနိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ၉-၁၂-၁၉၆၉ မှာ အထက(၆)ကျောင်းနဲ့ အလက (၂) ကျောင်းမှာ အကြိုဟောပြောပွဲတွေလုပ်ပေးရမှာမို့ စီစဉ်ပေးနေရလို့ ဖြစ်ပါ

တယ်။ နှစ်စဉ်လုပ်နေကျပါ။ ဟောပြောမယ့်ပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးကျစ်လောက် ထားပေး နေပါတယ်။

၉-၁၂-၁၉၆၉ နေ့၊ မနက်ရှုမ်းနာရီလောက်မှာ ဆရာတော်အသျှင်စက္ကီ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က ဆရာဦးသာကျော် ရဲ့ နယူးဘားမားစာပုံနှိပ်တိုက်မှာ မန်နေဂျာလုပ်နေတယ်။ စာပုံနှိပ်စက်မှာ စာပေ သမားတွေဆုံနေကျနဲ့ ဆရာတော် စစ်တွေရောက်တိုင်း လာတတ်ပါတယ်။ ဆရာ တော်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဆရာဦးသာကျော်အိမ်မှာ တည်းခိုနေတဲ့ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လည်း ဆရာဦးသာကျော်နဲ့အတူ ရောက်လာပါတယ်။

ဆရာစာတွေဖတ်ပြီး လူချင်းမဆုံဖူးပေမယ့် ရခိုင်အထူးထုတ်၊ မြဝတီ မဂ္ဂဇင်း (၁၉၆၀၊ ၇၊ ၈၊ ၉)ထဲမှာ ဆရာရဲ့ မျက်နှာပိုင်းပိုင်း၊ အိုအိုကြီးပေါ်က ဟက်တီရိုးသား၊ မြူစင်တဲ့အပြုံးကိုတော့ ကျွန်တော် မြင်ဖူး။ တွေ့ဖူးပြီး ဖြစ်ပါ

ဘယ်လောက်ပဲ မျက်နှာစိမ်းခြမ်းခြမ်းနေ ဆရာနဲ့အတူ ဝိုင်းထဲ ဘာလေးထိုင်မိရုံနဲ့ ဆရာကို မိတ်ရင်းဆွေရင်းတွေလို အိမ်မင်းဆိုးသွားမယ်ဆိုတဲ့ထူးခြားမှုမျိုး ဆရာမှာရှိတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာရဲ့ ခိုသားမှု၊ ပွင့်လင်းမှု၊ ကြီးငယ်မရွေး ဖော်ဖော်ရွေရွေ တရင်းတန်း ဆက်ဆံတတ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ဆရာကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံလာပါတယ်။

တယ်။ ခုလို လူချင်းဆုံတော့လည်း တတ်ပုံ ထဲကအတိုင်းပါပဲ။ ပြောဆိုနေထိုင်ပုံတွေ ကလည်း ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး မရှိပါဘူး။ ဟန်လည်းမဆောင် တတ်ဘူး။ အဲဒီနေ့ ခဏလေးအတွေ့မှာ ကျွန်တော် ဆရာ့ အပေါ် အကဲခတ်မိတာပါ။

မွန်းလွဲပိုင်း ကျောင်းတွင်းဟောပြောပွဲ တွေပြီးတော့ ဟောပြောပွဲအခမ်းအနား ပြင်ဆင်တာကို အခြားအဖွဲ့ဝင်တွေ တာဝန် ယူပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆရာ တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်နဲ့ အနီးကပ်နေဖို့ တာဝန်ပေးခံ တယ်။ ကျွန်တော်က အသက် နှစ်ဆယ်

ကျော်၊ အရက်ကို ဝိုင်းဖွဲ့သောက်တတ်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ဆရာနဲ့တော့ အတူဝိုင်း ထဲ မထိုင်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ထိုင်ရတာပါပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ မျက်နှာစိမ်း ဖြစ် နေဖြစ်နေ၊ ဆရာနဲ့အတူ ဝိုင်းထဲခဏလေးထိုင်မိရုံနဲ့ ဆရာကို မိတ်ရင်းဆွေရင်း တွေလို ခင်မင်ရင်းနှီးသွားမယ်ဆိုတဲ့ထူးခြားမှုမျိုး ဆရာမှာရှိတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဆရာရဲ့ရိုးသားမှု၊ ပွင့်လင်းမှု၊ ကြီးငယ်မရွေး ဖော်ဖော်ရွေရွေ တရင်းတန်း ဆက် ဆံတတ်လို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော်လည်းဆရာ့ကို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံခဲ့လာပါတယ်။ လိုလေသေးမရှိရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တဲ့ကျွန်တော့်တို့ လည်း ဆရာက တခြားလူတွေထက်ပိုပြီး တရင်းတန်းဆက်ဆံတတ်ပါတယ်။

၁၀-၁၂-၁၉၆၉ ဟာ နတ်တော်လဆန်းတစ်ရက်၊ စာဆိုတော်နေ့ ဉ

ခုနှစ်နာရီ ဟောပြောပွဲစမှာဖြစ်ပါတယ်။ နေရာကတော့ စစ်တွေမြို့ ဗဟိုချုပ် မမှာရုံထဲ 'မြရုပ်ရှင်ရုံ' မှာ ဖြစ်တယ်။ (ရုပ်ရှင်ရုံကို အဲဒီအချိန်က ဘာလို့ ပိတ်ထားတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မေ့နေပါပြီ။ ပွဲချိန်တွေရှိနေရင် ကျွန်တော်တို့ အခမ်းအနားလုပ်လို့မရနိုင်ပါဘူး။) ဆရာဦးသာကျော်နေအိမ်က အခု ဘင်လား ဒေရီ စစ်သံမှူးငှားနေတဲ့အိမ်ပါ။ မြရုပ်ရှင်ရုံနဲ့ သိပ်မဝေးပါဘူး။ ဆယ်မိနစ်၊ ဆယ်ငါးမိနစ်အလိုရောက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်။

ညနေငါးနာရီလောက်မှာ ဆရာ့အတွက် အိမ်ညှော်ခန်းမှာ စီစဉ်ပေးပါ တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မသောက်ရဲဘူး။ မူးသွားမှာစိုးလို့။ နည်းနည်းလေး မူးရင်တောင် လျှာခလုတ် တိုက်တတ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှလည်း လုပ်ချင် ကိုင်ချင်စိတ် မရှိတော့ဘူး။ လုပ်ရင်လည်း ကီးမကိုက်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ဆရာသောက်တာ ထိုင်ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်လို ဖြစ်နေမလားဆိုတဲ့ ကိုယ်နဲ့နှိုင်း မနှိုင်းဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ တွေးကြောက်နေ ပါတယ်။

ညနေ ၆ နာရီခွဲကျော် လောက်မှာ ဆရာဦးသာကျော်က သွားဖို့စီစဉ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ထမင်း စားခန်းထဲ လက်တို့ခေါ်သွားပါတယ်။ 'ရော့၊ မင်းဆိမ်းထား။ ဟိုရောက်ရင် ဆရာနန္ဒမိတ် မမြင်မတွေ့အောင် တစ် နေရာ ချောင်နေ။ မင်းကို မြင်ရင် အရက်တောင်းချင် တောင်းနေမှာ' လို့ပြောပြီး ရပ်အပြားတစ်ပြားပေး ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အနွေး ထည် အတွင်းဘက်အိတ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ဧည့်ခန်းပြန်ရောက်တော့ ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က 'ဘယ် လိုလဲ' ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ကျွန်တော့်ကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်က 'အို တေ' လို့ အနားကပ်ပြောလိုက်တော့ ဆရာ့အပြုံးက ပိုပြီး ဝီဝီပြင်ပြင်ဖြစ်သွားပါ တယ်။

အခမ်းအနားကိုရောက်တော့ ဆရာဟာ ဆရာဦးသာကျော်နဲ့အတူ လူ ကြီးတွေကို လိုက်လံနှုတ်ဆက် စကားပြောပြောပြောပါတယ်။ ပြီးတော့သဘာပတ် နဲ့ ဆရာအပါအဝင် ဟောပြောမည့်ပုဂ္ဂိုလ်သုံးဦး စင်ပေါ်ကကုလားထိုင်တွေပေါ် နေရာယူထိုင်ကြပါတယ်။

အခမ်းအနားများက အထကပြုဆရာမ ဒေါ်မမြနု(မြသန္တာနု)ဖြစ်ပါတယ်။ သဘာပတိ ဦးဦးစော(ရခိုင်ယဉ်ကျေးမှုအဖွဲ့၊ ဥက္ကဋ္ဌ)က မိန့်ခွန်းပြောပါတယ်။ ပြီးရင် ဒေါ်ခင်အေးဇံက ဆရာဦးသတိုးလှ(စာပေအဖွဲ့၊ ဥက္ကဋ္ဌ)ဖွဲ့တဲ့ ကေပိုင် ရတုကို ရွတ်ပြတယ်။ (ဒီလိုရတုတွေရွတ်ပြရာမှာ ဂီတအဖွဲ့က ထီးခတ်ပေးပါတယ်) ရတုရွတ်ပြီးရင် ဒေါ်ခင်ရဲညွန့်က 'ရခိုင်အမျိုးသမီးစာဆိုတော်များ'ကို ဟောပြောပါတယ်။ ပြီးရင် ဦးလှမောင်သာက စောပြည့်ညို(ဝါ) သုဝဏ္ဏဒေဝီရဲ့ 'သိန်ကန် မိန့်တွင်' ချီ ရတုကိုရွတ်ပါတယ်။ ရတုရွတ်ပြီးရင် ဆရာတော်အသျှင်စက္ကီနွတ်က 'ရခိုင်တေးကဗျာ စပ်နည်းစပ်ဟန်များ'ကို ဟောပြောပါတယ်။ ပြီးရင် ဦးလှမောင်သာကပဲ ဒေးဝန်းအောင်ကျော်ရီရဲ့ ရတုတစ်ပိုဒ်ကို ရွတ်ပါတယ်။

ဒီရတုရွတ်ပြီးရင် စစ်တွေမြို့နယ် ဆေးရုံအုပ်ကြီး(နာမည်မမှတ်တော့ပါ။ ဟိန္ဒူလူမျိုးဖြစ်ပါတယ်)က တရား စာပေဇွဲဂီတအကြောင်း ဟောပြောဆိုပြပေးမှာ

ဆရာဟာ လှုပ်တတ်သူပါ။
လူငယ်တွေကြား လူကြီးလုပ်ပနေတတ်ဘူး။
အဲဒီညက ဆရာ လူငယ်တွေနဲ့
စိတ်လွတ်လက်လွတ်နေပစ်မယ်ဆိုတဲ့သဘောထား
ရှိပုံရပါတယ်။

ဆရာက နည်းနည်းလေးအပျိုရလာတော့
"ငါ ရခိုင်သီချင်းဆိုမယ်ကွ" လို့ပြောတယ်။
အားလုံးက လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြပါတယ်။

မျက်နှာဆိုတာ ဒီမျက်နှာမျိုးပါပဲ'လို့ ပြုံးမဲ့မဲ့နဲ့ ပြောချလိုက်တော့ ပရိသတ်ဝါးခနဲဖြစ်သွားပါတယ်။ ဘာကြောင့်ပြောတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ဘူး။ ဆရာက 'ကုလားတန်+ခွန်+ပန်းဝါ+စာပေ'ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်နဲ့ ဟောပြောသွားပါတယ်။ အချက်အလက်တွေကိုတော့ ကျွန်တော်မမှတ်မိဘူး။ ဒါပေမယ့် စကားပြောအတတ်ပညာကျွမ်းကျင်ပြီး အာဝဇွန်းရွှင်တဲ့ ဆရာရဲ့ ဟောပြောချက်တွေဟာ ခြောက်သွေ့သွေ့နဲ့ ပရိသတ်ရဲ့အာရုံကို ကျွန်တော်တို့ ထင်သလောက် ဖမ်းမစားနိုင်ဘူး။

ဆရာ'ဟောပြောနေတဲ့အချိန်ကျမှ နောက်ဆုံးခုံတန်း ပရိသတ်ကြားထဲက ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေတဲ့ ကျွန်တော် စင်မြင့်ထောင့်နားသွားပြီး ရပ်နေလိုက်ပါတယ်။ ဟောပြောပြီးလို့ စင်မြင့်ပေါ်ကနေဆင်းလာတဲ့ ဆရာက လှေကားရင်းမှာ တွေ့လိုက်တဲ့ ကျွန်တော့်ကို အိမ်သာဘက်ဆွဲခေါ်သွားပါတယ်။

'ခွေးကောင်၊ မင်း တမင်ရှောင်နေတာမဟုတ်လား။ တော်တော်အလိုက် မသိတဲ့ကောင်ပဲ။ ပေး၊ ဘယ်မလဲ'ဆိုပြီး ဆူတော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပါတယ်။ ဆရာ ဒီလိုပြောလိုက်ပေမယ့် မျက်ဝန်းပေါ်မှာ ဒေါသငွေ့တွေအစား အပြုံးတွေကိုသာတွေ့လိုက်ရလို့ ကျွန်တော် စိတ်သက်သာရာရသွားပါတယ်။

နောက်နေ့ ၁၁-၁၂-၆၉ နေ့။ ညနေမှာ ဆရာ ဦးသာကျော်မြို့ထံ ဆရာကိုဂုဏ်ပြုတဲ့ ညစာစားပွဲလုပ်ပါတယ်။ လူကြီးဆိုလို့ ဆရာဦးသာကျော် ဆရာကြီး ဦးသတိုးလှနဲ့ ဦးမောင်မောင်(ဘဝသစ်စာအုပ်ဆိုင်)ပဲ ရောက်ပါတယ်။ ကျန်ဆယ်ယောက်ကတော့ လူငယ်တွေချည်းပါပဲ။ သတင်းစာ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲ ကာတွန်းတွေရေးနေတဲ့ နိုင်ငံတော်လေးဝလည်း ရန်ကုန်ကနေ ကိုယ့်မွေးရပ်မြေကို အလည်အပတ် ရောက်နေပြီး ဆရာ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်နဲ့လည်း ရင်းနှီးကြတော့ ဒီပွဲကို ကျွန်တော်တို့ဖိတ်လို့ ရောက်လာပါတယ်။

ဆရာဦးသတိုးလှနဲ့ ဦးမောင်မောင်ကတော့ စောစောပြန်သွားကြပါတယ်။

'မနေ့က သူလုပ်လို့ ငါ့မှာ ဝိုင်ရှင်ရယ်၍မရသောမျက်နှာနဲ့ အတင်းကို ပြောယူရတယ် ဟား... ဟား...'

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ဒီတော့မှ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပါတယ်။ ဆရာဟာ ပျော်တတ်သူပါ။ လူငယ်တွေကြား လူကြီးလုပ်မနေတတ်ဘူး။ အဲဒီညက ဆရာ လူငယ်တွေနဲ့ စိတ်လွတ်လက်လွတ်နေပစ်မယ်ဆိုတဲ့ သဘောထား ရှိပုံရပါတယ်။ ဆရာ နည်းနည်းလေးအပျိုရလာတော့ 'ငါ ရခိုင်သီချင်းဆိုမယ်ကွ'လို့ ပြောပါတယ်။ အားလုံးက လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြပါတယ်။

'သိန်ကန်မိန့်တွင်၊ ဆယ့်နှစ်ခွင်ကို၊ လွမ်းပင်စည်မြင့်၊ ကြာရှည်လအကူး၊ တပေါင်းမင်းလွင်၊ ရွက်ကျင်တောင်လေမြူးလာ'

လက်ခုပ်သံတွေ ညံ့သွားပါတယ်။ တကယ့်အပီအိုပြလိုက်တော့ မနေ့က အခမ်းအနားမှာ ဒီရတုရွတ်ပြသွားတဲ့ ရခိုင်အဆိုတော်ကိုလှမောင်သာက 'ဆရာလုပ်ချလိုက်တာနဲ့ ငါတော့သွားပါပြီကွာ'လို့ပြောပြီး ငိုမဲ့မဲ့လုပ်ပြလိုက်တော့ အားလုံး တဟားဟား တဝါးဝါးဖြစ်သွားကြပါတယ်။

ဆရာဟာ ရခိုင်ရိုးရာတေး၊ ကျေးလက်တေးတွေကိုဆိုဖို့ အတော် ပါ သနားကြီးပုံရပါတယ်။ ဆရာဝတ္ထုတို၊ ရှည်တွေထဲမှာလည်း မကြာခဏထည့် ရေးတတ်ပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ဆရာရွတ်ဆိုပြသွားတဲ့တေးတွေ မနည်းဘူး။ ကျွန်တော်တို့ မကြားဖူးတဲ့ဟာတွေပါပဲ။ ဒီဝါသနာကြောင့် ထင်ပါတယ်။ ခဗ္ဗဝ ဝန်းကျင်ကစပြီး ဆရာရေးခဲ့တဲ့ကဗျာတွေ လှနေပေနေတာ။ ခုလည်း ဆရာရဲ့တေး ရွတ်သံတွေက ဆောင်ညာရဲ့နင်းပွင့်တွေကြားမှာ ချိုမြနေပါတယ်။

'မနေ့ညက ဆရာ့ကို ဒီလိုမျိုးလွတ်ပေးလိုက်ရင် တကယ့်ပွဲကြီးပွဲကောင်း ဖြစ်သွားမှာ။ ခုတော့ တို့နားလည်မှုလွဲခဲ့လို့ ဆရာ့ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်သွားတယ်'

ဆရာဦးကျော်သာက ယူကျုံးမရ ပြောချလိုက်ပါတယ်။ ဆရာတက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်ဟာ ဆရာကြီးဆိုတဲ့ အပေါ်စီးနေထိုင်မှုနဲ့ နေပျော်တတ်သူမဟုတ်ဘူး။ ရင်ထဲကအပျော်တွေကို ဟိတ်ဟန်တွေအောက်မှာ လက်သိပ်ထိုးမထားဘူး။ ဒီတော့ ဆရာရဲ့ရိုးသားပွင့်လင်းတဲ့ အပျော်တွေထဲဓာတ်တွေစီးမျောနေပါတယ်။ ဒီစီးမျောနေတဲ့အပျော်ဓာတ်တွေ ကျွန်တော်တို့ဆီ အကူးအဆက်လွယ်နေပါတယ်။

ပြီးတော့ ဆရာမှာ ဟာသဉာဏ်လည်း ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာရဲ့ တချို့ဝတ္ထုတိုတွေဟာ သရော်စာဖြစ်နေတာ တွေ့ရပါတယ်။ 'လင့်ဂြိုကားယား စာမနား'ဝတ္ထုတိုဟာလည်း မထိတထိနဲ့အတည်လိုလို ရယ်သွမ်းသွေးသလို လို့ဖွဲ့ထားတဲ့ သရော်စာ(Dry Humour)မျိုး ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဆရာဟာ ကျွန်တော်တို့စေတနာလွန်ကဲမှုကြောင့် ဆရာ ကိုယ်တိုင် ငို၍ ရယ်၍မရသောမျက်နှာနဲ့ ခံသွားရပုံကိုတော့ ဆရာနဲ့ ပတ်သက် လာရင် ကျွန်တော် အမြဲတသသဖြစ်နေမိပါတော့တယ်။

တက္ကသိုလ် မောင်ယဉ်ဆူ

ငိုရွာင်ရယ် ရယ်ရွာင်ခွဲ
ရွာရွာင်ထာရွာနှင့်
ထုံကြည်ရွာင်ခေါ်
ယဉ်မင်းပိုက်

ငိုလျှင်ပုလဲ၊ ရယ်လျှင်ရွဲ၊ မူးလျှင်ကျားနှင့် ယုံကြည်ချက်စခန်း

ယဉ်မင်းစိုက်

ကျောင်းသားဘဝက ကျွန်တော်နှင့်ရင်းနှီးသော ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။ သူ့အမည်မှာ ထွန်းအောင်ကျော်ဖြစ်သည်။ သူသည် အင်းစိန်ကြေးတိုင်စု (၁)လမ်းတွင် နေသည်။ သူ့ထံသို့ ကျွန်တော် သွားလည်တိုင်း သူတို့အိမ်ဘေးရှိ နှစ်ထပ်တိုက်အပေါ်ထပ်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဆိုင်းဘုတ်လေးကို ကျွန်တော်အထူး စိတ်ဝင်စားသည်။ မည်သူမည်ဝါဟုမပါရှိဘဲ 'ယုံကြည်ချက်စခန်း'ဟူ၍သာ ရေးသားထားသော အဆိုပါဆိုင်းဘုတ်လေးသည် ကျွန်တော့်အား အပြင်းစားဆွဲအားလေးများဖြင့်ဆွဲထားသဖြင့် သူငယ်ချင်းထွန်းအောင်ကျော်အား မေးမြန်းခဲ့မိသည်။ သည်တော့မှ ထိုဆိုင်းဘုတ်ပိုင်ရှင်ကို ကျွန်တော်သိခဲ့ရသည်။ ယုံကြည်ချက်စခန်းဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ပိုင်ရှင်မှာ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ပင် ဖြစ်သည်။

စာပေလောကတွင် ထူးထူးခြားခြားစာရေးဆရာများ ရှိခဲ့ကြသည်။ ဆရာတစ်ယောက်ကမူ သူ၏ဆောင်ပုဒ်က 'အနုပညာတင်းကုတ်'ဟုတပ်ပြီး အနုပညာ အသိုင်းအဝန်းစုစည်းကာ အောက်ဒိုးထွက်၊ ပြင်ပရှုခင်းများကို ပန်းချီရေးဆွဲခဲ့သည်။ ထိုဆရာက 'သီကုံးပန်းသွင်ရေးဖွဲ့ချင်သော်' စာအုပ်ကိုရေးသား၍ စာရေးဆရာ ရန်ကုန်ဘဆွေပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်တွင် စာအုပ်ရေးပြီး ကျွန်အားချိန်တွင် ပန်းချီကိုလေ့လာကာ ကားကြီးများကို အောင်မြင်စွာ ရေးဆွဲသွား

သူဖြစ်သည်။ ကားနာမည်ပေးပုံရော ဖွဲ့စည်းပုံပါ ကျန်ပန်းချီဆရာများနှင့်မတူ၊ တစ်မျိုးတူခြားသည်။

ဆရာနန္ဒမိတ်အပါအဝင် ထိုဆရာကြီးများအကြောင်းရေးခဲ့ဖူးသော ဆရာမောင်ကျော်သာ၏စာအုပ်သည် ကျွန်တော်တို့လူငယ်များအား အလွန် စိတ်ဝင်စားစေခဲ့ပါသည်။

ဆရာသည် 'ယုံကြည်ချက်စခန်း'ဆိုင်ဘုတ်ကို အင်းစိန်ရောက်မှ တပ်ဆွဲခဲ့သည်မဟုတ်။ သံတွဲတွင် နေခဲ့စဉ်အခါကပင် တပ်ဆွဲခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဆရာ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် စစ်ပြန် တာဝန်ခံစာတည်းဖြစ်လာသောအခါ ကျွန်တော်တို့နှင့်ဆုံဖြစ်သည်။

၃၇ လမ်းတွင် ကိုကြည်နိုင်၊ ကိုအုတ်လှတို့ စာအုပ်အရောင်းဆိုင်ခင်းဖြစ်တော့ ကျွန်တော်လည်း ခြောက်ထပ်ရုံ။ ပညာရေးဌာနမှ ရုံးဆင်းချိန် သူတို့ဆီ အမြဲရောက်ဖြစ်သည်။ ဆရာကလည်း တိုက်ကအပြန် စာအုပ်တန်းဘက်သို့ ရောက်လာတတ်သည်။

ဆရာ၏ ယုံကြည်ချက်စခန်းသည်
ခင်းနားပုထိုး၊ သန်းပြေးပုထိုး
ဆရာ၏ ယုံကြည်ချက်စခန်းသည်
လွတ်လပ်မှုအပြည့်၊ မှုတမှုအပြည့်
ဆရာ၏ ယုံကြည်ချက်စခန်းသည်
အရောင်စုံ၊ အသွေးစုံ
စာပေပန်းပွင့်များချွန်ရာ
ပန်းပွင့်ပျက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။
ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့
လူငယ်စာပေသမားများသည်
ယုံကြည်ချက်စခန်းသို့ ခိုင်တိုင်း
ရှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခဲ့ကြရသည်။

ကိုထွန်းရွှေ၊ ကိုသန်းအုန်း၊ ကိုညိုသစ်တို့လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရောက်လာတတ်ကြသည်။ ၃၇ လမ်း စာအုပ်ဆိုင်လေးများတွင် လာရောက်ဆုံစည်းကြသည်။

အင်းစိန်၊ အေးသိဒ္ဓိလမ်းမှတက်သွားလျှင် ဆရာနေသည့် အိမ်ကလေးရှိသည်။ ဆရာသည် သားသမီးများအပညာရေး၊ စားဝတ်နေရေးကို စာမူခငွေဖြင့် ဆရာပြောနေကျ 'ခန္ဓာတစ်လုပ်အတွက် ဝါစာကမာ' လုံးပမ်းနေရသူ ဖြစ်သည်။ ဆရာက ဘာသာပြန်ရော ပင်ကိုရေးပါရေးသူဖြစ်သည်။ ဆရာသည်

မိသားစုနှင့်အတူ အေးချမ်းစွာနေလိုသူ၊ ဆေးပြင်းလိပ် ခဲကာနေတတ်သူ၊ ပိုဝေဝေဖြစ်လာလျှင် ရခိုင်တေးသွားလေးများ နှုတ်ခမ်းမှထွက်ပေါ်လာတတ်သူ ဖြစ်သည်။

ဆရာ၏ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်နှင့် နန္ဒာပုလဲဝတ္ထုများမှာ ထင်ရှားခဲ့သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ကဗျာများကို စတင်ရေးခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် ကထိကဆရာဦးကျော်ရင်တို့နှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရောက်သောအခါ၊ ကဗျာဝတ္ထုဆောင်းပါးများကို ဂျာနယ်ကျော်၊ သွေးသောက်၊ တာရာ စာပေမဂ္ဂဇင်းများတွင် ရေးခဲ့သည်။

ကျောင်းဆရာဘဝ၊ တိုးတက်ရေးသတင်းစာဆရာ၊ ဘာသာပြန်အယ်ဒီတာဘဝအပြင် ရောင်ခြည်ဂျာနယ်၊ နဝဒေးမဂ္ဂဇင်း၊ စုံထောက်မဂ္ဂဇင်း၊ ရုပ်ရှင်ပဒေသာ၊ မြဝတီအယ်ဒီတာ၊ စစ်ပြန်အယ်ဒီတာဘဝများဖြင့် ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။

၁၉၅၀ တက္ကသိုလ်မှထွက်ပြီး ပထမဆုံးလုံးချင်းဖြစ်သော 'နန္ဒာပုလဲ'ကို ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုရှည်များ၊ ဘာသာပြန်များစွာကို ရေးသားခဲ့သည်။

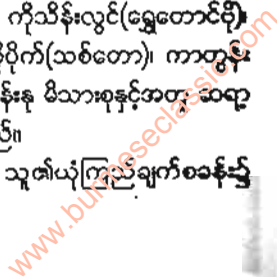
အသက် ၆၄ နှစ်တိုင် ဆရာသည် ဆရာယုံကြည်သော စာပေဘဝကို သူ၏ယုံကြည်ချက်စခန်း၌နေပြီး မကြောက်မရွံ့ ဖြတ်သန်းခဲ့သည်။

အင်းစိန်၊ အေးသိဒ္ဓိလမ်းကလေးတွင် ပါမောက္ခချုပ်ဒေါက်တာသာလှ၊ ဆရာမြသန်းတင့်၊ ဆရာသခင်မြသန်း၊ ကာတွန်းမောင်လွင်တို့ နေခဲ့ဖူးသကဲ့သို့ ရွာမအရှေ့ရပ်ကွက်၊ အေးသိဒ္ဓိလမ်းသွယ်ရှိ 'ယုံကြည်ချက်စခန်း'တွင် ဆရာနန္ဒမိတ်သည် မိသားစုများနှင့် နောက်ဆုံးအချိန်အထိ စာပေပြုစုရင်း နေထိုင်သွားခဲ့ပါသည်။

အင်းစိန်တွင် ကြာရှည်စွာ နေထိုင်သွားသော်လည်း ကျွန်တော်တို့ စာပေလူငယ်များနှင့် နောက်ဆုံးအချိန်ကာလတွင်မှတွေ့ဆုံပြီး ပိုရင်းနှီးကြရသည်။ ဆရာသည် အယ်ဒီတာဘဝများစွာ၌ကျင်လည်၍ စာပေတာဝန်ကို ထမ်းဆောင်စဉ်တွင် ကျွန်တော်တို့လူငယ်တစ်စုက စာပေကို လေ့လာဖတ်ရှုတုန်းအရွယ်ပင်။ နောက်ဆုံးအင်းစိန်ဆေးရုံသို့ တက်ရောက်ကုသခဲ့သော်လည်း မရတော့ပါ။ ဆရာ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ ဆရာ ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ စာပေလောက၌ ပန်းတစ်ပွင့်ကြွေကျသွားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

စာရေးဆရာအောင်ဇင်(အိုင်အိုမင်းအောင်)၊ ကိုသိန်းလွင်(ရွှေတောင်တို)၊ ကဗျာဆရာမောင်ခိုင်မာ၊ အက်ဆေးကိုကြည်နိုင်၊ ကိုပိုက်(သစ်တော)၊ ကာတွန်းခမ်းဗိုလ်စသည့် စာပေသမားများနှင့် ဆရာဇနီးဒေါ်သန်းစု မိသားစုနှင့်အတူ ဆရာ့နောက်ဆုံးခရီးကို ကျွန်တော်တို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ဆရာသည် သူယုံကြည်ရာစာပေများကို သူ၏ယုံကြည်ချက်စခန်း၌

အစဉ်တစိုက်ရေးဖွဲ့ခဲ့ပါ၏။ ဆရာ၏ ယုံကြည်ချက်စခန်းသည် ခမ်းနားမှုမရှိ။ ဆန်းပြားမှုမရှိ။ ဆရာ၏ ယုံကြည်ချက်စခန်းသည် လွတ်လပ်မှုအပြည့်၊ မျှတမှုအပြည့်။ ဆရာ၏ယုံကြည်ချက်စခန်းသည် အရောင်စုံ၊ အသွေးစုံ စာပေပန်းပွင့်များဖူးပွင့်ရာ ပန်းဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ လူငယ်စာပေသမားများသည် ဆရာ၏ ယုံကြည်ချက်စခန်းသို့ ခိုဝင်တိုင်း ရွှင်လန်းဝမ်းမြောက်ခဲ့ကြရသည်။

ယခုမူဆရာလည်း မရှိတော့။ ဆရာမရှိသော်လည်း ဆရာ၏ 'ယုံကြည်ချက်စခန်း'လေးကမူ ကျွန်တော်တို့ စာပေအနုပညာသမားများ၏ ရင်ထဲ၌ အစဉ်ရှိနေဦးမည်။ ဆရာသေသွားသော်လည်း ဆရာစာပေများက မည်သည့်အခါမှ မသေနိုင်ပါ။

အစဉ်ရှင်သန်ပွင့်လန်းနေမည်သာတည်း။

ပန်းချီယဉ်မင်းလိုက်

လက်ဦးဆရာ
ကိုချစ်ရန်

လက်ရှိဆရာ

ကိုချစ်ပုန်း

၁၉၆၈ ခုနှစ်က ဆရာနှင့်ကျွန်တော် စတင်သိကျွမ်းခဲ့ပါသည်။ ကိုသာ ထွန်း(ငြိမ်းထွဏ်းခိုင်-သန္တာမြေ)က ဆရာအိမ်ခေါ်သွားပြီး မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်အားကောင်းတုန်း။ စာရှားပေရ။ ပုဂံတိုက်ကလည်း စာအုပ်ကောင်းတွေ ထွက်ဆဲကာလ ...။

ကျွန်တော် ကျောင်းကထွက်ပြီး ရွာပြန်လယ်ထွန်တော့ ကျွန်တော်တို့ အောက်နတ်မော်ရွာကို ဆရာ ရောက်အောင်လာလည်သည်။ ဖီးကျွန်းရွာက ကိုမောင်ညွန့်တို့နှင့် အုန်းကျွန်းတွင် ဇနီးရည်(အုန်းရည်) အလှူပယ်ပေးပါသည် နေရာတွင် ဆိတ်သားဟင်းချက်ကာ ပျော်ပွဲစားထွက်ခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နှစ် သံတွဲတွင် ကျောင်းပြန်နေတော့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ရေး၍ ဆရာ့ကို ပြုကြည့်ပါသည်။ အပေါင်လက်ခံသူ၊ ငွေတိုးချေးစားသူလူကြီးက တောကျွေးလက်မှ ကျောင်းလာနေသော ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက် ကျောင်း လခပေးရန် ငွေလိုနေသဖြင့် လက်စွပ်လေးကို အပေါင်ဆိုင်တွင်သွားပေါင်၊ အပေါင် ဆိုင်ကလူကြီးက ဈေးနှိမ်ယူ၊ နောက် မိဘဆရာအသင်း ဆုပေးပွဲအခမ်းအနား တစ်ခုတွင် တောမှကျောင်းလာနေသော ကျောင်းသားလေး ထူးချွန်ဆုမှ ဆုကို အပေါင်ဆိုင်က လူကြီးက ချီးမြှင့်။ ထိုအဖြစ်အပျက်လေးကို ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းစဉ်ကို 'မြို့မိမြို့ဖ' ဟု နာမည်ပေးထားသည်။

ဆရာက 'မဆိုးဘူးကွ' ဟူ၍ မှတ်ချက်ပေး ချီးမွမ်းပါသည်။ ကျွန်တော် ဝမ်းသာရပါ၏။

'စာရေးချင်ရင်တော့ ရန်ကုန်ကအကောင်းဆုံးပဲ'

ဆရာစကားက ကျွန်တော့်ရင်ကို လှုပ်ရှားသွားစေသည်။ ရန်ကုန်ကို လည်း စိတ်အစဉ်ကွင် တမ်းတနေမိသည်။

'ဒီကောင်ကို နိဗ္ဗာန်လမ်း အလျင်ပြထားကွ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...'

ဆရာတည်းခိုနေထိုင်ရာအိမ်သို့ ကျွန်တော်ရောက်သည့်ညနေတွင် ကိုကြွင်း အောင်(ယခုရဲအုတ်)ကို အစစသင်ကြားပြသပေးရန် အပ်လိုက်သည်။ ညနေစောင့်တော့ လှုပ်လာသည်။ အိမ်ရှင်ဦးခင်မောင်နှင့် ဆရာ့ကိုအကြောင်းပြုလျက် ကိုဘတင့်(နေမိုးကျော်)နှင့် အပေါင်အဖော်များ နေ့စဉ်ဆုံနေကျ။ ဟိုးအလျင်ကတော့ ကိုကြွင်းအောင်က အစီအစဉ်လုပ်ပေးရသည်။ ခုတော့ ကျွန်တော့်တာဝန်။ ကျွန်တော်က အသက်အငယ်ဆုံးလေ။ ပေါက်တောဝမှာ နိဗ္ဗာန်လမ်းရှိသည်။ ထိုလမ်းထဲတွင် အစိုးရဒေဖျော်ယမကာဆိုင် ရှိသည်။ ဆိုင်ရှိရလမ်းကို ကိုကြွင်းအောင် လိုက်ပြပါသည်။ နောက် က-၁ လမ်း၊ ၂ လမ်းထဲမှ ရန်ကင်းသည်နေရာများကိုလည်း ပြထားပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ တည်းခိုနေသည့် အိမ်က က-၆ လမ်း ရပ်ကွက်ကအသစ်။ သစ်ရိပ် ဝါးရိပ်လည်း မရှိ။ နေရာသီဆိုတော့ ပူကပူ၊ အိုက်ကအိုက်နှင့်။ ရေနံဆီမီးဖိုခုံနှင့် အိမ်သန့်က ဝမ်းဆက်၊ တွဲလျက်သာ။ ကျွန်တော့်နားခေါင်းက အရိုင်း။

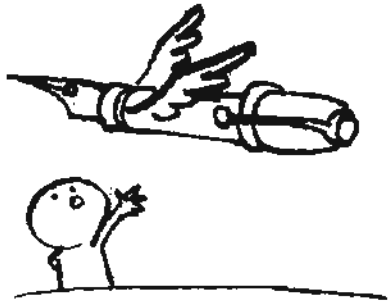
ထင်းနှင့် ထမင်းချက်စားလာတာ။ ရေနံဆီမီးဖိုခုံနှင့် ချက်ပြုတ်သည်ကို ဘဝင်မကျနိုင်။ စားရသည့်ထမင်းဟင်းက နူးနူးနပ်နပ်ရှိလှသည်မထင်။ နောက်တော့လည်း ငစ်နံဆန်ကြမ်း၊ ဇယားဗီးယားငါး၊ ကန်ရေ၊ ရေနံဆီမီးဖိုခုံနှင့် အိမ်သာနဲ့ တစ်သားတည်းဖြစ်သွားသည်။ အိမ်ရှင်ဦးခင်မောင်၏ဖနီး အစ်မဒေါ်ခင်မြင့် ရခိုင်ပြန်တော့ ထမင်းချက်တာဝန်ကို ကျွန်တော်ယူလိုက်ရသည်။ ထွေထွေထူးထူး ချက်စရာမရှိ။ ထမင်းတစ်အိုး၊ ဟင်းတစ်ဖယ်နှင့် ငရုပ်သီးထောင်း၊ တို့စရာဆိုလျှင် ပြည့်စုံပြီ။ ထိုကာလက ဆရာလည်း ဝင်ငွေမကောင်းပါ။ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း အချို့တွင် ဘာသာပြန်ဝတ္ထု၊ ဆောင်းပါးအတိုအစလေးများ ရေးသားလျက် ဘာသာပြန် လုံးချင်များထုတ်ဝေနိုင်ရန် ကြိုးစားနေရသည်။ ဆရာမိသားစုက သံတွဲမှာ စာမူခ လေးငါးခြောက်ဆယ်ရလျှင် မိသားစုဆီ စာတိုက်ကတစ်ဆင့် တစ်ဝက်ဖို့ ဆရာတစ်ဝက်သုံး။ မှတ်မှတ်ရရ အိုးဝေက စာမူခ ငါးဆယ်ကျပ်ထုတ်ရသည့်နေ့ သံတွဲကို နှစ်ဆယ့်ငါးကျပ်ပို့လိုက်သည်။ ကျန်ငွေနှင့် အင်းစိန်ရေက အမဲသား ဝယ်လာသည်။

အဖျော်ယမကာလည်း ပါသည်။ ကိုဘတင့်နှင့် အခြားမိတ်ဆွေများလည်း

ပါလာသည်။ ပျော်ပျော်ပါးပါးပါး စားသောက်ကြည့်မိ။ ကျွန်တို့ထည့်ရက်များက ပိုက်ဆံပြတ်သဖြင့် ထမင်းဆိုင်တွင် ငရုပ်သီးထောင်း တို့စရာနှင့်သာ ကျွန်ုပ် ခိုကြရသည်။ ကျွန်တော်က အပြင်မှာစားပွဲဝိုင်းလေးချလျက် ဖန်ခွက်၊ ဝေ့ ခြေပံလှော်များကို အရင်စီစဉ်ပေးလိုက်သည်။ ထမင်းဆိုးတော့ တည်ထားပြီး ဟင်းကိုမကိုင်ရသေး။ အင်ဇက်နှင့်ထုတ်လျက် ငေကပြင်က အင်တုံထဲမှာ။

ကိုဘတင့်(နေမိုးကျော်)က စကားအထစ်အထစ်နှင့် အာပေါင်အာရင်း သန်သန် ပြောတတ်သည်။ အစ်ကိုကြီးခင်မောင်ကတော့ စကားပြော ညင်သာသည်။ အေးဆေးစွာ ပြောတတ်သည်။ မူးလာလျှင်တော့ ဟိန်းဟောက်သံ ပါလာတတ်သည်။ ဆရာကတော့ နားထောင်သူ။ အားလုံး တူညီတာကတော့ ရယ်စရာပြောတတ်သည်။ စာပေအကြောင်း အဓိကထား ပြောဆိုဆွေးနွေးကြသည်။ အထူးဆူဖြင့် ဝတ္ထုတိုနှင့်ပတ်သက်သည်များကို သူ့အပြင်၊ ကိုယ့်အပြင် ဝေဖန်ဆွေးနွေးဖြစ်ကြသည်။

အပြင်ပိုင်းကိစ္စပြီးတော့ ကျွန်တော် မီးဖိုတက်ဝင်ခဲ့သည်။ ဟင်းကိုင်ရဦးမည်။ အသားဟင်း၊ ဟင်းရည် သောက်၊ ငရုပ်သီးထောင်း၊ တို့စရာနှင့် စားကောင်းလိုက်မည် ဖြစ်ခြင်း။ ဟင်းကြေးနှင့် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မစားရတာလည်း ကြာခဲ့ပြီပဲ။ အင်တုံထဲက အမဲသားထုပ် မရှိတော့။ ကျွန်တော် ခေါင်းနားပန်း ကြီးသွားသည်။ ဆွေးဆွဲသွားပြီထင်။ ဟိုဟိုသည် သည် လိုက်ရသော်လည်း မတွေ့တော့။ တွေ့လျှင် ဆွေးနှင့်လုတန်လုမည်။ အဆုံးရှုံးမခံနိုင်။ အပြင်ပိုင်းကလည်း အရှိန်ရနေပြီ။ ဆရာ့ကို ဘယ်လိုပြောရမိ။

ပိုဦးကျတော့ ဆရာ ရခိုင်ပြန်သွားသည်။ ကုလားပြင်ရွာ တွဲဖက်အထက် တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာသွားလုပ်သည်။ ကျွန်တော်က ပဲခူးချောင်းဖူးဟာ ပေပင်ခုံရွာတွင် ပြုစုကျောင်းဆရာဝင်လုပ်နေသည်။ ယာယီဖြစ်ပါသည်။ ခုနှစ်ခုနှစ်ကုန်ပိုင်းဖြစ်မည် ထင်ပါ၏။ ဆရာက ဥရ လမ်းကအထွက် ကျွန်တော်က အနော်ရထာလမ်းအတိုင်းလျှောက်အလာ ဆုံခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဆရာတို့မိသားစု ရန်ကုန်ပြန်ရောက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သံလျင်ဘက်တွင်နေကြောင်း ပြောသွား

ပါသည်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော် သံလျင်ဘက်သွားရှာသည်။ ဆရာတို့မိသားစု သာကေတ (၁၀)ရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းသွားပြီး၊ ဆရာက စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာ လုပ်နေသည်။ အလံပြဘုရားလမ်းက ယာယီရုံးခန်းကိုလည်း ကျွန်တော် ရောက်ဖြစ်သည်။

သာကေတက အင်းစိန်၊ ဂျပန်လမ်းဘက်ပြောင်းမည်ဆိုတော့ လော်လီကား တစ်စီးစီစဉ်ကာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါပြောင်းရွှေ့ပေးခဲ့သည်။ နေရာထိုင်ခင်းကိုတော့ ကိုကျော်ငြိမ်းက စီစဉ်ပေးခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ဆရာအိမ်ကို ခဏခဏ မရောက်ဖြစ်နိုင်။ မြို့ထဲမှာတော့ နေ့စဉ်လိုလိုပင် ဆုံတွေ့ ဖြစ်ပါသည်။ နောက်ပိုင်း စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်က ပန်းဆိုးတန်းလမ်း အလယ်၊ ကျွန်တော်တို့အသင်းစုဂိုဒေါင်က ခုခံ လမ်း၊ အလယ်ဘလောက်တွင် ဖြစ်သည်။ ပြန်မှာအာမခံလုပ်ငန်း ခုခံ လမ်းအပေါက်ကဝင်ပြီး ပန်းဆိုးတန်းလမ်းဘက်က ထွက်လိုက်မည်ဆိုလျှင် ဆရာတို့မဂ္ဂဇင်းတိုက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တည်တည်း။

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း သုံးနှစ်သားဝန်းကျင်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော် စာမူပုဒ် ပိုဖြစ်သည်။ မှတ်ပုံတင်နေရာတွင် အပ်ခဲ့သည်။ ပထမဦးစွာ ဆရာကိုလူအောင် ခတ်ပါသည်။ နောက်ဆုံးမှ ဆရာဖတ်ဟန်တူပါသည်။ တစ်နေ့ လက်ဖက်ရည် သောက်ဆင်းကြတော့ ဆရာကိုလူအောင်က သတင်းပေးလာသည်။ ခင်ဗျား စာမူကို အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကရွေးထားတယ်။ 'ကျွန်တော်တော့ ကြိုက်ပါတယ်'

ဆရာက စာမူကိုစွန့်ပစ်သက်၍ ဘာမှမပြောပါ။ နောက်ရက် များမကြာ မီတွင် သရုပ်ဖော်ပန်းချီဆွဲရန် ဆရာစံတိုးထံအပ်လိုက်ကြောင်း ဆရာကိုလူအောင် ဆီကတစ်ဆင့် သိရပါ၏။ စာမူပါလာတော့မှ 'မင်းဝတ္ထုကို အယ်ဒီတာအဖွဲ့က ကြိုက်လို့ စာမူ ၁၀၀ ကျပ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ...'

ထိုစဉ်က ပုံမှန်စာမူမှာ ၅၀၊ ၆၀ ကျပ်မျှသာ ပေးလေ့ရှိပါသည်။ ဆရာ ကြီးများကိုသာ တစ်ရာကျော်ပေးသည်ဟု ထင်ပါသည်။ စာမူထုတ်ပြီး မိဘ များနာမည်နှင့် ဘုရားတွင် ငါးဆယ်လှူလိုက်သည်။ ဆရာ့ကို ၂၅ ကျပ်တန် ချည်ချောလုံချည်တစ်ထည်ဝယ်လျက် ကန်တော့ဖြစ်သည်။ ကျန်သောငွေအစိတ် နှင့် ဇနီးလောင်းအိမ်တွင် ထမင်းချက်စားဖြစ်သည်။

ဆရာက သရုပ်ဖော်ဝတ္ထုလေးများ၊ တောအကြောင်း၊ တောင်အကြောင်း မှဆိုးဝတ္ထုလေးများကို ကြိုက်သည်။ ကျေးလက်သဘာဝလေးများ၊ စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများကို ပီပီပြင်ပြင်ရေးဖွဲ့နိုင်လျှင် သဘောကျပါသည်။ စာမူခကိုလည်း ပိုပေးတတ်ပါ သည်။ ကျောသားရင်သား မခွဲခြားပါ။

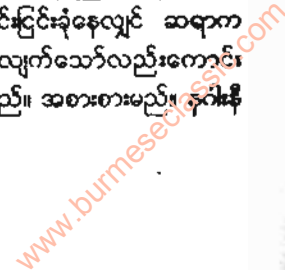
• • • • •

အင်းစိန်တွင် ဆရာ နေရာခဏခဏ ပြောင်းရသည်။ ဆရာပြောင်းသည့် နေရာတိုင်းကို ရောက်ဖြစ်ပါ၏။ ဆရာကတော် အစ်မကြီးဒေါ်သန်းနု ချတ်သည့် ထမင်းဟင်းကို ရေဝသီးထောင်း လက်ရာကောင်းကောင်းဖြင့် စားချိန်လှပါသည်။ ဟိုအလျှင် သံတွဲမြို့မှာနေစဉ် ကိုသိန်းဆွေ(ရခိုင်ရေချမ်း) မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ပါလာတုန်းက ဆရာအိမ်တွင် ထမင်းချက်စားဖြစ်သည်။ ကိုသိန်းဆွေ ရွာက ကြက်ဖကြီးတစ်ကောင် ဝယ်လာပါသည်။ ထိုနေ့က ဆရာအိမ်တွင် ကျွန်တော် အရက်စသောက်ဖြစ်ပါသည်။ ခေါင်းရင်းခန်း ဝရန်တာတွင် အနိပါ တော့သည်။ ဆရာကတော်က ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ဆားနှင့်ပွတ်ပေးသည်။ အန်ဖတ်များကိုလည်း မရွံ့မရှာ သန့်ရှင်းပေးပါသည်။ ထိုနေ့သည် ကျွန်တော့်ဘဝတွင် အရက်ကို မူးအောင်စတင်သောက်ဖူးသည့်နေ့ဖြစ်သလို အရက်သောက်ပြီး စတင်အန်ဖူးသည့်နေ့လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာကတော် အစ်မကြီးဒေါ်သန်းနု၏ ထိ ရောက်သော ပြုစုကုသချက်ကြောင့် ခဏ လေးနှင့် အမူးပြေသွားပါသည်။

ဆရာနှင့် မြို့ထဲတွင် မကြာခဏ ဆုံ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် အကောက်ခွန်က ကိုမြင့်ဝေက ဒကာခံတတ်သည်။ စာရင်းရုံးက ကိုလှသန်း ကိုချစ်ခင်(ယခုဟိုတယ်ခရီး) တို့ ပင်တိုင်ပါနေကျ။ ကိုသန့်ဝင်(ရေခဲ)က တစ်ခါတစ်ရံ ပါတတ်သည်။ လိုင်းပေါက်က ဝိုးရွှေကြယ်၊ မြေနီကုန်းက ဝိုးနတ်မယ်၊ မြို့ထဲ မှာဆိုလျှင်တော့ ကျောက်စိမ်းတောင်း၊ ဂါးဒင်း နှင့် နီးစပ်ရာဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်တွင် ခုံဖြစ်ကြ ပါသည်။ ကိုမြင့်ဝေ၏ လက်ဆွဲအကြည်အိတ်ထဲက ဘော်ဂါ၊ ဝီစကိုနှင့် အခြား နိုင်ငံခြားအရက်ပုလင်းများ ထွက်လာတတ်သည်။ စာအကြောင်း၊ ပြောကြားမည့် အရပ်အကြောင်း ပြောကြားမည်။ ဝိုးညီကျကာနီးပေါ်တတ်သည့် ငါးညှိနံ၊ သီတင်း ကျွတ်လတွင်ပေါ်သည့် ငါးသိန်းနပ်ကယ်၊ နန်းချောင်းက ကိုင်းခရမ်းသီး အိုးကပ်ချက်နှင့် ငါးနီတူသုပ်၊ ရွှေကျောင်းပြင်၊ ခြံပြင်က ဇန်ရည်အကြောင်းများ ကို ထဖွဲ့တဖွဲ့ပြောကြားမည်။ ကျွန်တော်တို့အချင်းချင်းငြင်းခုံနေလျှင် ဆရာက ဆေးပြင်းလိပ်ခဲလျက်သော်လည်းကောင်း၊ သွားစိလျက်သော်လည်းကောင်း၊ တဟ်ဟ် ရယ်မောနေတတ်သည်။ ယမကာသောက်မည်။ အစားစားမည်။ နဂါးနီ ဆေးပြင်းလိပ် ဖွာမည်။ ခပ်စွေစွေ စိုက်ကြည့်မည်။

• • • • •

ဆရာက ဝတ္ထုပုဒ်ကမ္ဘာ့စွန့်ပစ် လက်ဆွဲပုဒ် ကပည့်ဖြစ်လျှင်တော့ တော်ခေ့ခေ့လည်း တတ်ခေ့ခေ့လည်း 'စာထုတ်တံလျှင် ကိုယ်ပြောချင်တာ ကိုယ်မေးချင်တာတွေကို အခြားလူတွေကလည်းအောင် ယူနိုင်တယ်။ စာထုတ်တံလျှင်ကတော့ အအိမ်ခတ်ခတ်သလို။'

မိုးတွင်းတစ်နေ့ ဝဗ္ဗာရုံလမ်းထိပ်က ရွှေလပင်ဘားတွင် ဆရာနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ဦးသားထိုင်ဖြစ်ကြသည်။ ကန်စွန်းရွက်ကြော်တစ်ပွဲ၊ ဘီအီးတစ်လုံး၊ ဘီယာနှစ်ပုလင်းမျှဖြင့် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသား ကျေနပ်နေကြသည်။ ဘီအီးနှင့် ဘီယာကိုရောနှောလျက် တစ်ကျွက်၊ တစ်ဝိုင်းသောက်လိုက်ပြီးချိန်တွင် ဆရာက - 'အမေ့နို့ရည် ပြန်သောက်နေရသလိုပဲကွာ။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ...'

ဆရာက သွားကိုစိလျက် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေပါသည်။ ထိုနေ့က မိုးစိမ့်စိမ့်ရေသိပ်တုကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ စကားတပြောပြောနှင့် အချိန်ကြာသွားသောကြောင့်လည်းကောင်း၊ စားသောက်စရာများ ကုန်သွားပါသည်။ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသား အာသာမပြေသေးပါ။ ရင်းနှီးသူတစ်ဦး တစ်ယောက်နှင့်ဆုံရင် ကောင်းလေစွလို့ မျှော်တုန်းမျှော်ဆိုက်မှာပင် ကိုချစ်ခင်တစ်ယောက် ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်။

'ဆရာ၊ ဟိုမှာ ချစ်ခင်၊ ချစ်ခင်' ဆိုတော့ ဆရာလည်း ဝမ်းသာသွားပါသည်။ ကျွန်တော်မှ ဆိုစွယ်ရာမရှိ။ ကိုချစ်ခင်က အလုပ်ကိစ္စနှင့်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့နှင့် မထိုင်းဖြစ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ဆန္ဒကိုတော့ ပြည့်ဝအောင် ဖြည့်ဆည်းသွားပါသည်။ ဆန္ဒပြည့်တော့လည်း ဆရာတပည့်နှစ်ဦး လောကကြီးကို ကျေနပ်စွယ်ရာ မြင်နေကြပါလိမ့်မည်။ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသို့ နောက်ထပ်ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ် ပို့ဖြစ်သည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့က အဆင့်ဆင့် ရွေးချယ်ထားပြီးပါလျက်

ဆရာက ထက္ကသိုလ်နန္ဒနှင့် ထက်မခံချစ်၊ ထက္ကသိုလ်နန္ဒကို ထက်မချစ်သည်၊ ထက်မချစ်သည်၊ ထက်မချစ်သည်၊ 'စာရေးတတ်တဲ့ထက် ထိုက်ပြောချစ်'၊ ထိုက်ပြောချစ်တာတွေကို အခြားထုတ်ဖော်လည်းကောင်း၊ ထုတ်ဖော်လည်းကောင်း၊ စာရေးတတ်တဲ့ထက် ထိုက်ပြောချစ်

လတွေသာ တစ်လပြီးတစ်လကုန်ခဲ့သည်။ ဝတ္ထုကပါမလား၊ လက်ထောက် အယ်ဒီတာဖြစ်သူကို စုံစမ်းတော့မှ အကျိုးအကြောင်းသိရသည်။

'ဆရာသဘောလေ' ကျွန်တော် အတော်လေး အံ့ဩသွားပါသည်။ ဆရာ ဘာကြောင့်မထည့်တာလဲပေါ့။ သည်ကိစ္စ ဆရာ့ကို တော်တော်နှင့်မမေးဖြစ်ခဲ့။ ဆရာလည်း စာတိုကိစ္စ စကားမစပါ။ လတွေသာ တစ်လပြီးတစ်လ ကုန်သွားသည်။ ဆရာက ပြောရမှာ ဝန်လေးနေဟန်တူပါသည်။ သို့နှင့် ကျွန်တော်ကပင် မေးဖြစ်ပါ၏။ ဆရာက လေအေးလေးနှင့် နှစ်သိမ့်စကားဆိုသည်။ ကျွန်တော် အနည်းထမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာ့ကိုတော့ အနိစ္စအခေ

မတန်မိပါ။ ထိုစာမူကို နောက်မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်တွင် သုံးဖြစ်တော့ စာမူအချို့အဝက်နှင့် ဆရာ့အိမ်တွင် ထမင်းချက်စားဖြစ်ပါသည်။ နောက်စာမူတစ်ပုဒ်ကိုတော့ ...

'ဝတ္ထုတိုလေးက ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့်ကွာ ပြောစရာလေးတွေ ဖြစ်နေတယ်' ဆရာက ဝတ္ထုမည်ကာမတ္ထုဖြစ်ရုံနှင့် လက်မခံချင်၊ တပည့်ဖြစ်သူတွေကို တော်စေချင်သည်။ တတ်စေချင်သည်။ 'စာရေးတတ်တဲ့လူက ကိုယ်ပြောချင်တာ၊ ရေးချင်တာတွေကို အခြားလူတွေနားလည်အောင် ရေးနိုင်တယ်။ စာမရေးတတ်တဲ့လူကျတော့ အ.အအိမ်မက်မက်သလိုပဲကွ။ အ.တဲ့သူ အိမ်မက်မက်တော့ ဘယ်လိုပြန်ပြောပြနိုင်မှာတုန်း ...'

'နောက်ပြီး တပည့်က ဆရာထက်ပိုတော်ရမယ်။ သားသမီးက မိတထက်ပိုတတ်၊ ပိုတော်ရမယ်။ ဒါမှ မိသားစု လူ့အဖွဲ့အစည်းနဲ့ တိုင်းပြည်တိုးတက်မှာပေါ့' ဆရာသည် ထိုစကားများကို အလျဉ်းသင့်တိုင်း ဆုံးမပြောဆိုတတ်ပါသည်။

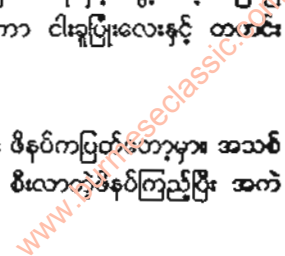
.....

'အစ်ကိုထွန်းခင်နဲ့ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ရင်းနှီးလား' ကျွန်တော်တို့ရုံးသို့ အသစ်ရောက်လာသည့် စာရေးမလေးက မေးလာသည်။ 'ဘာလုပ်မှာတုန်း ရင်းနှီးတော့ရော'၊ 'သိချင်လို့ပေါ့' စကားစပြတ်သွားသည်။ နောက် ရက်အတော်ကြာမှ စကားစပြန်ပေါ်သည်။ 'ဒီလို၊ အစ်ကိုထွန်းခင်ရဲ့ ကျွန်မအမေနဲ့ အဲဒီဆရာကြီး တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်က ငယ်ငယ်တုန်းက သူငယ်ချင်းတွေတဲ့။ တစ်ကြို့တည်း။ တစ်ကျောင်းတည်း နေခဲ့ကြတာ'

'ဒါဆို ငယ်ကျွမ်းဆွေတွေများလား' တစ်ယောက်က ဝင်နောက်သည်။ 'ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့' စာရေးမလေးက အပြုံးပျက်နှာလေးနှင့် ပြောသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခပ်မဆိတ်နေလိုက်ပါသည်။ 'အဲဒါ အမေကတွေ့ချင်လို့ အစ်ကိုထွန်းခင် ဖိတ်ပေးပါလား။ ရုံးဆင်းချိန် ကျွန်မတို့အိမ်ဘက် ဝင်ခဲ့ပါ။ ဘယ်နေ့ရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုထွန်းခင်တို့ အဆင်ပြေမယ့် တစ်ရက်ရက်ပေါ့နော်'

ကျွန်တော်က သူမအမေမှာမည်ကိုမေးပြီး ဆရာနှင့်တွေ့တော့ ပြောလိုက်ပါသည်။ ဆရာက နဂါးနီဆေးပြင်းလိပ်ခဲကာ ငါးချွန်းလေးနှင့် တတင်းဟင်း ရယ်လျက် ...

'ဆရာ သွားတွေ့မယ်မဟုတ်လား' 'သွားကြတာပေါ့ကွာ။ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်း ဖိနပ်ကပြတ်တော့မှာ။ အသစ်လဲလိုက်ဦးမယ်။ တချို့က လူကိုမကြည့်ဘူးကွ။ စီးလာတဲ့ဖိနပ်ကြည့်ပြီး အက်

ခတ်တတ်ကြတယ်ကွ' လူသဘောသဘာဝလေးများကိုလည်း ကြုံလျှင်ကြုံ သလိုပြောပြတတ်သည်။ တစ်ရက် ရုံးဆင်းချိန် ဆရာနှင့်ကျွန်တော် ၄၈ ကား လေးစီးလျက် လှည်းတန်းမှာဆင်း။ ထန်းတပင်လမ်းလား၊ ဘာလမ်းလား မမှတ် မိတော့။ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ဈေးနားရောက်တော့ -

'ဟေ့ကောင် ထွန်းခင်။ ငါနှစ်ပက်လောက်ချမယ်ကွာ'ဆိုသဖြင့် အနီး အနားတွင်ဆိုင်ရှာလျက် နှစ်ပက်ဝင်ပက်ပါ၏။ ဆရာက ကျေနပ်လေဟန်နှင့် မပွင့်တပွင့်ရယ်မောကာ အဆိုပါအိမ်သို့ရောက်သွားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဖော်ရွေပျူငှာစွာ ကြိုဆိုပါ၏။ သမီးဖြစ်သူက သံပရာရည်အေးအေးနှင့် ဧည့်ဝတ် ပြုသည်။ 'ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်နော်၊ သားသမီး ဘယ်နှစ်ယောက်တုန်း' စသည် ပဋိသန္ဓာရ စကားစမြည်ပြောဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်က လူငယ်ပီပီ နှစ်ဦး စကားကို ဆက်စပ်ထောက် ပို့ပေးရသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားစပြတ်သွား ချိန် ဝိုင်တိုင်တိုင် ငေးတေးတေး ဖြစ်သွားခဲ့ကိ၊ ဟိုးငယ်ငယ်တုန်းက ဘဝကို သတိတရရှိချင်လည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ကျွန်တော်က ...

'ခု ဆရာက အယ်ဒီတာလုပ်ရင်း ဘာသာပြန်တွေလည်း ရေးနေပါတယ်။ အထိုက်အလျောက်တော့ ပြေလည်ပါတယ်ခင်ဗျား' သမီးဖြစ်သူကလည်း 'အမေ က သူနာပြုဆရာမကြီး အငြိမ်းစားလေ။ အဖေဆုံးတာတော့ကြာပြီ' စသည်ဖြင့် ဖြည့်စွက်ကာ ပြောဆိုပါ၏။ ကျွန်တော်တို့ရောက်သည်မှာလည်း တစ်နာရီ ဝန်းကျင်ရှိရောမည်။ စကားလည်း ထွေရာလေးပါးစုံခဲ့ပြီ။ နှုတ်ဆက်စကားဆိုကာ ပြန်ခဲ့ပါ၏။ သည်သို့သော အကြောင်းခြင်းရာလေးများ ပေါ်လာတတ်သော်လည်း လူမှုရေးချွတ်ယွင်းဖောက်ပြန်မှု ဆရာတွင်မရှိပါ။ ဆရာသည် အရက်ကို စွဲစွဲ လမ်းလမ်း ကြိုက်နှစ်သက်သော်လည်း အရက်မူးရွှားပြီး ယဉ်ကျေးမှုနှင့်ဆန်ကျင် သည့် အပြုအမူ၊ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆို ဆရာတွင်မရှိပါ။

အရက်ကို သတိလက်လွတ်လည်း မသောက်ပါ။ ဆရာနေထိုင်ရာ ပတ် ဝန်းကျင်တွင် ဆရာကို လေးလေးစားစား၊ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံကြပါသည်။ အရက်သောက်ပြီး စာရေးနိုင်သည်။ အရက်နှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်ငန်းခွင်၌ အမှား အယွင်းမဖြစ်စေရ။ စည်းစနစ်ထားသည်။ နောက်ဆုံး ဆရာလုပ်ခဲ့သည့် မဂ္ဂဇင်း သည် စောင်ရေတစ်သောင်းကျော် ရိုက်နှိပ်ရကြောင်း လေ့လာသိရှိရသည်။

• • • • •

ဆရာဆိုလည်းဟုတ်၊ မိဘဆိုလည်းဟုတ်။ နောက်အလွတ်သဘောမျိုး (သူငယ်ချင်းပေါင်း)လည်း ပေါင်းသင်းတတ်ပါ၏။ ဆရာရွှေမှာ ပေါ့ပါးလွတ်လပ် စွာ ရယ်မောခဲ့သလို အထိမ်းအချုပ်မဲ့ဒေါသများလည်း ပေါက်ကွဲဖူးပါသည်။ ထို

အခါ ဆရာသည် လူကြီးမိဘပီသစွာ ချော့မော့ချောင်းဖျက်ကာ နှစ်သိမ့်မှုလေးတစ် ပါ၏။ ဆုံးမတတ်ပါ၏။ ဒေါသကိုလည်း ပြေစေပါ၏။

ယခုတော့ ရယ်မောပျော်ရွှင်နိုင်မှုလည်း မရှိ၊ ရင်ထဲမှာ ဒေါသလည်း ကင်းနေပါ၏ဆိုတော့ ထိုယူကျွန်းမရ အပူလုံးကြွနေမှုကိုဖြင့် ဆရာ ဘယ်သို့ ဖြေသိခွဲပေးနိုင်ပါမည်နည်း။ ဆရာ့ကို နှာခေါင်းကပိုက်နှင့် နို့သွင်းပေးနေရသည်။ ဆီးပိုက်တတ်ထားသည်။ သတိမရဆိုသော်လည်း အသိတော့ရှိနေဟန်တူသည်။ ပါးစပ်က ဗလုံးဗထွေးပြောနေသည်။ စကားမပီ၊ မသဲကွဲ။ မျက်စိမဖွင့်နိုင်သည့် ကြားက မျက်ရည်များစီးကျနေသည်။ ဆရာ့မျက်နှာသည် ဝေဒနာထက် ဝမ်းနည်း ရိပ်က ပိုများနေသလိုပင်။

ဆေးရုံပေါ်က ဆရာပုံရိပ်ကို ၁၄၊ ၁၁၊ ၁၉၈၆ နေ့စွဲဖြင့် မှတ်တမ်းစာအုပ် တွင် ရေးထားပါသည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ဆရာ့ကို စတင်သိကျွမ်းခွင့်ရခဲ့ပါသည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ဆရာက ကျွန်တော်တို့အားလုံးနှင့် စာပေနယ်ကို ခွဲခွာသွားခဲ့ ပါပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ဝန်းကျင်၌ ဆရာပုံရိပ်ကား ထာဝရတည်ရှိနေဆဲ ပါ။

ကိုချစ်မုန်း

တက္ကသိုလ်မှပတ်ခဲ့တဲ့ ဟွန်အော် မိလ္လာဘူ

၆၉၆

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့ စာ ကျွန်တော်ထိတွေ့ သမျှ

ကြည်နိုင်

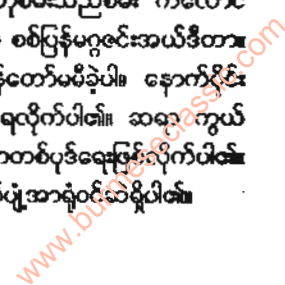
၀၁ ကောင်းကင်

ကျွန်တော် ပထမချီစဉ်က 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့စာ'။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ကျွန်တော်တို့၏ရှေ့က လမ်းခင်းသူ စာရေးဆရာကြီးထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပါ၏။ သူ၏စာပေများနှင့် စတင်ထိတွေ့ရစဉ်က ကျွန်တော်တို့ အလယ်တန်းကျောင်းသားအရွယ်သာ ဖြစ်ပါ၏။ ရသမျှစာ အငမ်းမရဖတ်ကာ ကလောင်စမ်းဆဲတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ 'စာရေးချင်သောသူများသို့' စာအုပ်နှင့်တိုးရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းသည်ဟုဆိုရပါမည်။ နောက်ပိုင်းမှ ဆရာလက်ရာ နန္ဒပုလဲ၊ ရွှေပြည်ကြီးနှင့် ဘာသာပြန်လက်ရာအချို့ကို ထိတွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။

ရန်ကုန်စာပေလောကတွင် ယောင်ဝါးဝါး ဟိုစမ်းသည်စမ်း ကလောင်သွေးနေဆဲ။ ဆရာနန္ဒမိတ်နှင့် ဆုံခဲ့ရသည်။ ဆရာက စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းအယ်ဒီတာ။

တကယ်တော့ ဆရာရွှေကာလများကို ကျွန်တော်မမိခဲ့ပါ။ နောက်ပိုင်းကာလလောက်သာ ကွယ်လွန်ချိန်ထိ ထိတွေ့ဆုံခွင့်ရလိုက်ပါ၏။ ဆရာကွယ်လွန်စဉ်က ဆရာ့ကို အမှတ်ရချက်များ ကျွန်တော်စာတစ်ပုဒ်ရေးဖြင့်လိုက်ပါ၏။ ဆရာ့စာတို့ ယခုတိုင် ကျွန်တော်တို့ရင်ထဲမှာ ဆွတ်ယူအာရုံခိုင်မာမိပါ၏။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏စာပေဘဝအား တတ်နိုင်သမျှ ကောက်ကြောင်း ခြယ်ကြည့်မည်ဟုစိတ်ကူးကာ အားထုတ်ကြည့်မိ၏။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ...

ကဗျာ၊ ပြဇာတ်၊ ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ပင်ကိုရေး အဖိုး၊ ဘာသာပြန်၊ ကျမ်း၊ စသည်ဖြင့် စာပေပုံသဏ္ဍာန်စုံ ရေးသားခဲ့၏။ တက္ကသိုလ် နန္ဒမိတ်ရဲ့ စာပေအကြောင်းရေးမည်အားခဲရင်း တက္ကသိုလ်စာကြည့်တိုက်၊ အမျိုး သားစာကြည့်တိုက်တို့တွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်စာစုစာရင်း တောင်းကြည့်မိ၏။

ပြုစုပြီးသားမရှိ။ ဆရာစာစုထဲမှ အရေးပါ သောစာအုပ်များကို စူးစမ်းကြည့်မိ၏။ လို ချင်တာမရ။ ဘာသာပြန်နစ်အုပ်၊ သုံးအုပ် သာရ၏။ မိတ်ဆွေများထံ လက်လှမ်းတမီ စေ့ငုကြည့်မိ၏။ ရေးဖော်မိတ်ဆွေ စာရေး ဆရာတင့်ခိုင်ထံမှ အချို့ရ၏။ ဆရာနန္ဒ မိတ်၏မိသားစုထံပင် ဆရာစာအုပ် ပြည့် ပြည့်စုံစုံမရှိ။

လိုက်ရင်းလိုက်ရင်းနှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒ မိတ်၏ စာထုထည်သည် ကြီးမားလာ၏။ ထို့ကြောင့် မူလအချို့ကြီးကြီးထားသည့် 'တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့စာ'ကို အပြည့်မချီနိုင် တော့ဘဲ 'ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မိသမျှ'ဟူ၍ နောက် နားကခေါင်းစည်းငယ် ကပ်လိုက်ရပါသည်။

သို့သော် စာပေပုံသဏ္ဍာန်စုံ အမျိုးအစား စုံရေးသားခဲ့သည့် ဆရာစာအုပ်အား တတ်နိုင်သမျှ 'ငုံ'မိစေရန် အားထုတ်ကြည့် မိပါကြောင်း စကားဦးသန်းလိုက်ပါရစေတော့။

၂။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့ကဗျာ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို ကဗျာဆရာအဖြစ် လူသိသိပ်များမည်မထင်ပါ။ သို့သော် ဆရာစာများကိုဖတ်ကြည့်လျှင် ဆရာသည် မြန်မာစာပေဘာသာတို့၏ အတွင်းမှ ရတု၊ ရကန်၊ ပျို့၊ မော်ကွန်းများသာမက ဒွေးချိုး၊ လေးချိုး၊ တေး ထမ်း၊ အိုင်ချင်း၊ စသည်ကဗျာလင်္ကာအဖွဲ့များကိုလည်း ကောင်းစွာထိထိဝင်ဝင် လေ့ကျက်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားလှပါသည်။ ဆရာဝတ္ထုတိုများနှင့် 'စာရေးချင်သော သူများသို့' စာပေဆိုင်ရာလမ်းညွှန်ကျမ်းတွင် ဤအချက်ထင်ရှားလှပါသည်။

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို တောင်းသည့်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် ကဗျာဆရာဖြစ်ကြောင်းကိုကား မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း ဆရာ မလိခနှင့် 'စာရေးဆရာတို့အကြောင်း တစေတစောင်း' ရေးသားခဲ့သည့် ဆရာမောင်ကျော်သာတို့က ထုတ်ဖော်တင်ပြခဲ့ဖူးပါသည်။ မလိခက 'နန္ဒမိတ် သည် မြန်မာစာအရေးအသားနိုင်ဆုံးသောမြန်မာအလျောက်၊ ကဗျာဆရာတစ်ဦး ဖြစ်သည်အလျောက် နန္ဒာပုလဲတွင် ပါဝင်သော ကဗျာများသည် ချစ်ဖွယ်ကောင်း သည်။ သေသပ်ကျစ်လျစ်ခြင်းရှိလှသည်' ဟု ဖွင့်ဟတင်ပြထားသည်။

'လင်္ဂါယူကားယား စာမနား'ဝတ္ထုတိုလေးမှ ကဗျာလက်ရာတို့သည်လည်း ထင်ခနဲ ပေါ်လွင်လှပါ၏။

'သမုဒ္ဒရာ၊ ဘယ်မှာနက်ရှိုင်း ချစ်နှင့်နိုင်တော့ ပိုင်းပေပွက်ပမာလေ ...။ ဤမြေကမ္ဘာ၊ ဘယ်မှာပြန်ကျယ် ချစ်နှင့်ဆွယ်တော့ သေးငယ်မြေကွက် ကလေးလေ ...။

မြင့်မိုရ်တောင်ကော၊ အခေါင်ဘယ်လောက် မြင့်မောက်မလဲ၊ ခဲကျောက်စရစ်ပမာလေ ... စသည်စသည် သိင်္ဂါရရသကဗျာသာ မက ဒဿနပါသောကဗျာအဖွဲ့ ဆရာ လက်ရာများလည်း ထိတွေ့ရပါ၏။

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ငါ့အားပေးလော့ ...။

မြတ်မြေကြီးတွင် ရွှေသီးစပါး များရရားတည် ...။

ကောင်းကင်မွန်တွင် တံခွန်ထင်ရှား စက်ရုံများတည်

ကျောက် ၃ ခေတ်မှ တစ်ထစ်တစ်ထစ် လူ့အဖြစ်သည် ပတ်ရစ်ကြောင်လိမ်လှေခါးတည်း။

ဇီနောဆင့်၏၊ ကြယ်ပွင့်တစ်ပွင့် ရောင်ဝါဆင့်၍၊ ချင့်စာဖွယ်နိုင်၊ ဉာဏ်ကသိုဏ်းသည် တောင်တိုင်းဖောက်သည့် စိန်ပမာ ...။

ဘာသာရေးစစ်၊ ကံကြွေးခေတ်မှ တစ်ရစ်စနစ်၊ လူမှုစစ်သည် ပြင်သစ်ပြည်မှ အရေးတော်ပုံ

လိုက်ရင်းလိုက်ရင်းနှင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ စာထုထည်သည် ကြီးမားလာ၏။ ထို့ကြောင့် မူလအချို့ကြီးကြီးထားသည့် "တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့စာ"ကို အပြည့်မချီနိုင်တော့ဘဲ "ကျွန်ုပ်တို့တွေ့မိသမျှ"ဟူ၍ နောက်နားက ခေါင်းစည်းငယ်ကပ်လိုက်ရပါသည်။

စသည်သည်ဖြင့် ထိုကဗျာကိုအခြေခံလျက် ဇွဲဆိုရေးသားထားသော 'ကဗျာတကျော့'ဟု အမည်ပေးထားသည့် ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ မောင်တင်အောင် (ဝိဇ္ဇာအထက်တန်း)ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားထားပေသည်။ ထိုဝတ္ထုတိုကလေးသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ရခိုင်ပြည်နယ်အသင်းကြီးမှ ကြီးမှူးကျင်းပသည့် ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင် 'ပထမဆု'အဖြစ် ဆရာမင်သူဝတ်က အကဲဖြတ်ရွေးချယ်ပေးခဲ့သည်။

ထိုစာစောင်တွင်ပင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ 'မယ်တို့ရခိုင်ပြည်' အိုင်ချင်းကဗျာတစ်ပုဒ်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ များသောအားဖြင့် စာရေးဆရာတို့၏ စာပေခန်း အစတွင် ကဗျာဖြင့်စခဲ့ကြ၏။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်လည်း ထိုလမ်းကြောင်းအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ နောက်ပိုင်းကာလ ကဗျာရေးသည်ကို မတွေ့ရတော့။ စကားပြေသာ အရေးများခဲ့သည်။ ဆရာ၏ စာရေးချင်သောသူများသို့ စာအုပ်ပါ စကားပြေနှင့် ကဗျာအခန်းတွင် 'စကားပြေသည် အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ ပင်ကိုထည်နှင့်တူ၏။ ကဗျာလင်္ကာကား ထိုအဆောက်အအုံရှိ စုလစ်မွမ်းမျှန် တံခွန်ထုပ်ကာနှင့် တူလေသည်။ မြန်မာစာပေသည် အောက်ခြေခိုင်ရန် အရေးကြီးလှပါ၏... 'ဟူသည့် ရေးသားချက် သဘောထားကို တွေ့ရ၏။ ထိုသဘောအတိုင်းပင် နောက်ပိုင်း ကဗျာထက်မလှည့်နိုင်တော့ဟု ယူဆရပါ၏။

၃။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့ပြဇာတ်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် သူ့ခေတ်သူအခါ ပြဇာတ်စာပေနှင့်ထိတွေ့ကာ လေ့ကျက်မှု၊ စိတ်ဝင်စားမှုရှိကြောင်းကိုလည်း သူ့စာများတွင်တွေ့ရပါ၏။

အထူးသဖြင့် အီနောင်ဇာတ်၊ ရာမဇာတ်၊ မထီကတ်ပြဇာတ်၊ ဦးကြင်ဥနှင့် ဦးယုညတို့၏ ပြဇာတ်များ၊ သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်းအမည်ခံ ရွှေတောင်ဆရာလွန်း၏ ပြဇာတ်များ၊ ထိုနောက် သခင်ဘသောင်း၏ ဆရာဝန်ပါပဲပြဇာတ်၊ ဖော်ဂျီ၏ မဟာဆန်ချင်သူနှင့် အခြားပြဇာတ်များ၊ ဦးညာထ၏ ဗမာသစ်၊ မောင်ထင်၏ပြဇာတ်၊ မောင်ဖြူ၏ ပြဇာတ်ကလေးများ အထူးသဖြင့် ဆရာနှင့် ခေတ်ပြိုင်ရေးဖော်များဖြစ်သည့် ရန်ကုန်ဘသွေ၊ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း၊ စိန်ခင်မောင်မိုး၊ မြသန်းတင့်၊ မောင်လင်းယုန်(ရုပ်ပြည်) တက္ကသိုလ်မောင်မောင်ခင် စသောပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပြဇာတ်စာပေခန်းအလှည့်တို

ကောင်ကင်နှင့်မြကြီးကို တောင်းသံ

ဆရာဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က ပြဇာတ်စာပေကို တခုတ်တခု ကြိုးပမ်းခဲ့ကြ၏။

အစောပိုင်းကာလကပင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည်လည်း မှတ်မှတ်ရရ ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရေးဖူးပါသည်။ သူ့ပြဇာတ်သည် တစ်ပုဒ်ဆို ဆိုသလောက် ပြောစမှတ်ဖြစ်မည်ပြဇာတ် ဖြစ်ပါ၏။ (၁၉၄၉-၅၀)ထုတ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်လည်စာစောင်တွင် ပါရှိခဲ့သည်။ ထိုပြဇာတ်ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် နှစ်ငါးဆယ် (၁၉၂၀-၃၀)စာစောင်တွင် ထပ်မံဖော်ပြခဲ့ပါ၏။ အလွန်ထင်ရှားသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်ဖြစ်၍ သူ့ခေတ်သူအခါ နိုင်ငံရေး သရော်ချက်ပါသော ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

'ကိုယ်ပျောက်ဆေးလုံး'ဟု အမည်ပေးထားပါသည်။

ဓာတုဗေဒဓာတ်ခွဲခန်း၏ အလယ်တွင် ဗြိတိသျှနန်းရင်းဝန်အက်တလီက လေးဖက်ထောက်နေသော ဘီဘင်နှင့် ချာချီတို့၏ ခေါင်းပေါ်တင်ထားသော ဆေးစာအုပ်ကြီးတစ်အုပ်ကို ဖွင့်ဖတ်နေဟန်ဖြင့် ဇာတ်ကိုစဖွင့်ထားသည်။

'နယ်ချဲ့လက်သစ်ဝါဒ ၁၅ ကျပ်သာ၊ ဂျိုးဇက်စတာလင်၏ ဆံဖြူအတု (၃)ပင်၊ ကိုလိုနီပညာရေး ကျောင်းသုံးစာအုပ်(၃)အုပ်၊ ဘုရင်မကြီး အယ်လီဇဘက်၏ အတွင်းခံဘောင်းဘီ အစုတ်(၂)ဖဲ့၊ လက်ယာဆိုရှယ်လစ် အချောင်သမားနှစ်ယောက်၏ အံသွား(၂)ချောင်း၊ ၎င်းတို့ကိုရော၍ ကျက်အောင်ပြုတ်'

စသည်ဖြင့် ဖတ်ပြပြီး တပည့်များနှင့် ဆွေးနွေးနေစဉ် ပုတီးကိုင်လူကြီး တစ်ဦးဝင်လာ၊ သူ့ကိုကယ်တင်ပါရန်၊ သူသည် ပြည်ထောင်စုမယ်ကလေးနှင့် လက်ထပ်ထားသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်းမှစ၍ အဖြစ်အပျက်များ ပြောဆိုတိုင်ကြား။ ထိုစဉ် ဒီဗွေကျွန်ပြောင်းမှ အဖြစ်အပျက်သတင်းများမြင်ရ စသည်ဖြင့် သူ့ခေတ်သူအခါ ခေတ်သရုပ်လည်းပေါ် သရော်ချက်လည်းပါပြီး ရှင်မြူးဖွယ်ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါ၏။

(စာမျက်နှာငဲ့ကွက်၍ အမြွက်မျှရေးရသည်ကိုခွင့်လွှတ်ပါရန်။)

၄။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့ဝတ္ထု

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ကို ဝတ္ထုရေးဆရာအဖြစ် စာဖတ်သူများ အသိများကြပါသည်။ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်၊ ပင်ကိုရေး၊ အမှီ၊ ဘာသာပြန် စသည်ဖြင့် ခုံ

စကားပြေသည် အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ ပင်ကိုထည်နှင့်တူသည်။ ကဗျာလင်္ကာကား ထိုအဆောက်အအုံရှိ စုလစ်မွမ်းမျှန် တံခွန်ထုပ်ကာနှင့် တူလေသည်။ မြန်မာစာပေသည် အောက်ခြေခိုင်ရန် အရေးကြီးလှပါ၏...

ထိုသည်။ ဆရာ၏ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတိုရှည်များတွင် ဆရာ၏ဘဝဖြစ်သန်းမှု အာရုံပုံရိပ်များကို တွေ့ရ၏။

ဆရာသည် ဂျပန်ခေတ်က ကထိက ဦးကျော်ရင်၊ ဦးသာထွန်းအောင် (ဖီးရထား)၊ ဦးရွှေကြိုင် စသူတို့နှင့်တွဲဖက်ကာ ဂျပန်တော်လှန်ရေးကို စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ထိုဘဝအတွေ့အကြုံသည် စာရေးဆရာနန္ဒမိတ်၏ စိတ်အစဉ်တွင် မမေ့ပျောက်နိုင်။ ထိုအာရုံများဖြင့် ဂျပန်တော်လှန်ရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်များကို ပင်ကိုရေးကော ဘာသာပြန်ပါရေးသားခဲ့သည်ကိုတွေ့ရပါသည်။

- သင်ကြားပါလေဦးဆရာ(ပင်ကိုရေးလုံးချင်း)
- နောင်ဥဒါန်းဘယ်မကျေရာ(ပင်ကိုရေးလုံးချင်း)
- စစ်ညောင်းချီသော်(အမှီး)
- ဆယ်ပြည်ထောင်ချောတော့မပြီး(အမှီး)စသည်ဖြင့် တွေ့ရပြီး ဘာသာပြန်တွင်လည်း ...

- ဂျပန်တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲ၊ မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ၊ မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်တို့သည်ထင်ရှားပါ၏။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တို့တွင် ပေါ်လွင်နေသော အာရုံပုံရိပ်များကိုလည်း သတိပြုမိ၏။

- ကျေးလက်ခလေး၊ ရနံ့၊ ရခိုင်ဒေသရေးမြေ
- စကားထာနှင့် မြန်မာ့အနုစာပေ၊ ရခိုင်စာဆိုတို့၏ ကဗျာလင်္ကာ
- ရာဇဝင်ကြောင်း၊ စသည်အချက်များဖြစ်၏။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ထင်ရှားသောဝတ္ထုများကို ထုတ်ပြုကြရာတွင် နန္ဒာပုလဲ၊ မောင်ကြီးလားပါပေါ့၊ ရွှေပြည်ကြီး၊ မြဝတီစစ်ကြောင်း၊ ပန်းဝါစစ်ကြောင်း၊ စောကြိုလှည့်ပါ၊ ပန်းဖွက်တမ်း၊ သွေးသစ္စာတိုင်း၊ မိုးတိမ်ကိုမှာ၊ သစ်သစ်နှင့် စစ်ဝတ္ထုစစ်မှတ်တမ်း ဘာသာပြန်များဖြစ်သည်။

'နန္ဒာပုလဲ'

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ဝတ္ထုများအကြောင်းပြောလျှင် 'နန္ဒာပုလဲ'သည် ထိပ်ဆုံးမှပါမှ ပြည့်စုံပေလိမ့်မည်။

'နန္ဒာပုလဲ'သည် အမည်လှပသလို အရေးအဖွဲ့လည်းလှပသဖြင့် စာဖတ်သူများ စွဲလမ်းနှစ်သက်ခဲ့သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ဆရာနန္ဒမိတ်သည် မြန်မာစာပေအရေးအသားနိုင်နင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်အလျောက် သူ့ဝတ္ထုမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်လို လှပနေသည်။ သို့သော် ဝတ္ထုတွင်ပါသော အကြောင်းအရာများက မှန်တိုင်းထန်သော နိုင်ငံရေးနောက်ခံများဖြစ်သဖြင့် တစ်ခေတ်တစ်ခါက အထူးပင် လှုပ်ရှားခဲ့သောဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် မြန်မာပြည် နိုင်ငံရေး

ကောင်းကင်နှင့်ကြူကြူကို ကောင်းသူ

လှုပ်ရှားမှုများကို ထင်ဟပ်ထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်'ဟု ဆရာနတ်ရွယ်က သူ၏ 'မိမိနှင့် စာရေးဆရာများ'စာအုပ်တွင် ရေးသားထားသည်။

'တစေ့တစောင်း စာရေးဆရာတို့အကြောင်း' စာအုပ် ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် ဆရာမောင်ကျော်သာကလည်း နန္ဒာပုလဲကို စွန့်စွန့်စားစားဖတ်ခဲ့ရပုံတို့ကို ဇွတ်ဟထားသည်။

'စာများများဖတ်သူကိုပင် ကွန်မြူနစ်၊ ဘာညာစသဖြင့် မြို့ခံနိုင်ငံရေးသမားက ခြေထိုးတတ်သောအခါကာလ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ နန္ဒာပုလဲကို ခိုးဝှက်ဖတ်ခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ ခိုးဝှက်ဖတ်ရ၍လားမသိ သူ၏ဝတ္ထုများထဲမှ ဇာတ်ကောင်များကို အလွတ်ပင်ရနေသည်။

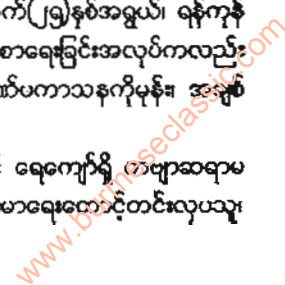
စာရေးဆရာကလေးကိုဘသင်း၊ ပြည်သူ့ကဗျာဆရာမလေးပုလဲ၊ ကရင်မကလေး ဂျက်စီ၊ စောဘဌေး စသည့် တော်လှန်ရေး၏ သားပျို၊ သမီးပျိုများ။ ထိုအထဲမှ စာရေးဆရာကလေးကိုဘသင်းမှာ စာရေးသူနန္ဒမိတ်ပင် ဖြစ်လေသလားဟု စိတ်ကူးဝယ် ထင်ယောင်မြင်ယောင်ခဲ့မိသည်။

သူ၏ဇာတ်လိုက် ကိုဘသင်းမှာ စာရေးဆရာဆိုသော်လည်း နာမည်ကျော်ကြီး မဟုတ်သေး။ တစ်ခါတစ်ရံမှ စာနယ်ဇင်းများတွင် ပါဝင်ရေးသားသူ ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ဆိုသည့် အမည်မှာလည်း ဂျာနယ်ကျော်၊ သွေးသောက်၊ စာပေသစ်၊ တာရာစသည်တို့၌ ရံဖန်ရံခါမှသာ မြင်တွေ့တတ်သည်။ သို့မြင်တွေ့ရလေလေ ကိုဘသင်းသည် နန္ဒမိတ်ပင်ဖြစ်ရမည်ဟု အစွဲအမှတ်ပြုမိလေလေ ဖြစ်မိသည်။ ထိုသို့စာရေးဆရာကိုယ်တိုင် ဇာတ်လိုက်အဖြစ်ယုံမှတ်မိလေ၊ ဝတ္ထုကြောင်းကို ပိုမိုစိတ်ဝင်စားလေဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု နန္ဒာပုလဲကိုဖတ်ခဲ့ရစဉ်က ခေတ်အခြေအနေ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတို့ကို ဖော်ပြခဲ့သည်။

'နန္ဒာပုလဲ'မှ ဇာတ်ကောင်များသည် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်က ပထမအကြိမ်၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ပြင်ဆင်၍ထုတ်ဝေခဲ့၏။ နန္ဒာပုလဲသည် မကြာမကြာ ပြောင်းလဲလျက်ရှိသော နိုင်ငံရေးခေတ်ကာလများကို ကျော်လွှားခဲ့ရပေသည်။

(နန္ဒာပုလဲမှ ဇာတ်ကောင်ကိုဘသင်းမှာ အသက်(၂၅)နှစ်အရွယ်၊ ရန်ကုန်ချောင်ကျသော ရုပ်ကွက်တစ်ခုတွင်နေ၊ ဝင်ငွေမရှိ၊ စာရေးခြင်းအလုပ်ကလည်း မဟန်လှတော့မှ အစ်မကြီးပို့ငွေဖြင့် အသက်ရှင်း၊ ဂုဏ်ပကာသနကိုမုန်း၊ အချစ်ကိုစိတ်မဝင်စား)

တစ်နေ့ သူ၏မိတ်ဆွေ ပန်းချီဆရာကိုဗမူနှင့် ရေကျော်ရှိ ဘဗျာဆရာမလေး ပုလဲ(၁၈ နှစ်) အိမ်သွားလည်း ပုလဲက ကျန်းမာရေးကောင်းတင်းလှပသူး

ကိုဘသင်း ပုလဲကိုမျှော်လင့်ခြင်း၏ အရှင်သခင်မလေးအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်မိ၊ ထိုအခါမှစ၍ ကိုဘသင်း ဖျတ်လတ်တက်ကြွလာ၊ ဝတ္ထု၊ ကဗျာ၊ ဆောင်းပါးတို့ ပိုရေးလာနိုင်၊ အနုပညာလည်းမြောက်၍ ပြည်သူကလက်ခံလာခဲ့။ ဤသို့ဖြင့် ပုလဲကိုချစ်ရေးဆို၊ ငြင်း၊ ဘသင်းလေလွင့်၊ လမ်းပေါ်လဲ ဆေးရုံရောက်၊ ပုလဲက ပို့ခဲ့။ ပုလဲကကြင်နာမှုပြု၊ ကဗျာဖတ်ပြု၊ ပြည်တွင်း၊ နိုင်ငံတကာအကြောင်းများ။

ထို့နောက်တွင်ကား ၁၉၅၀ ခုနှစ်ဝန်းကျင်ကာလ ဖြတ်သန်းမှု အဖြစ် အပျက်များ၊ ခေတ်၏ပုံရိပ်များဖြင့် ကရင်မကလေးဂျက်စီ၊ စောဘာဌေးစသောတို့ နှင့်တွေ့၊ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ခေတ်၏ပုံရိပ်များကို နန္ဒာပုလဲတွင် တွေ့ရပေမည်။

နန္ဒာပုလဲ၏ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းနှင့်ဇာတ်ဆောင်တို့အကြောင်း စာရေးသူ အကြောင်းကို မလိခက 'မြန်မာဝတ္ထုအညွှန်း' တွင်ဖော်ပြထား၏။

'နိုင်ငံရေးအယူအဆများကိုအခြေခံ၍ နိုင်ငံရေးလှုပ်ရှားမှုများကို ထင်ဟပ် ထားသော ဝတ္ထုများသည် တိုက်ပွဲပုံသဏ္ဍာန်များ ပြောင်းလဲဖြစ်ပေါ်နေသည်နှင့် အမျှ မှေးမှိန်လိုက်၊ ထွန်းတောက်လိုက် ဖြစ်ရစမြဲတည်း။

မည်သို့ဆိုစေ 'နန္ဒာပုလဲ' သည် မြန်မာဝတ္ထုသမိုင်းတွင် မှတ်တိုင်ငယ်တစ် ခုဖြစ်ပေသည်။ ခေတ်ကာလအလျောက် ကျော်ကြားထင်ရှားခြင်း ရှိခဲ့သည်။ လူငယ်များနှင့် စာဖတ်သူများအပေါ်တွင် ဩဇာညောင်းခဲ့သည်ဟုတင်ပြပြီး တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ဝတ္ထုများတွင် အထင်ရှားဆုံး၊ အထက်မြက်ဆုံးဆိုသည်ကို မည်သူမျှ မငြင်းနိုင်ဟု ဖွင့်ဟခဲ့ပေသည်။

နန္ဒာပုလဲမှ ဇာတ်ကောင်များကို သုံးသပ်ရာတွင် ...

ကိုဘသင်း၊ ပုလဲ၊ ဂျက်စီ၊ စောဘာဌေး၊ ဗိုလ်ရဲဒင်တို့၏စရိုက်ကို ခြယ်မှုန်း ရာတွင် အတော်ပင် ကြည်လင်ပီသခြင်း ရှိပေသည်ဟု မှတ်ချက်ချထားလေသည်။ 'သင်ကြားပေးပါလေဦး ဆရာ'

ကက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ 'ယုံကြည်ချက်စခန်း'ဟူသော လက်သုံးစာတန်း ကလေးသည် 'သင်ကြားပေးပါလေဦး ဆရာ'ဝတ္ထုမှ အစပြုခဲ့သည်ဟု စာဖတ်ကုန် မဂ္ဂဇင်းတွင် ဆောင်းပါးဖြင့်ဖွင့်ဟထားသည်ကို ဖတ်ရှုခဲ့ရဖူးပါ၏။

- 'သင်ကြားပေးပါလေဦး ဆရာ'သည် ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးဝတ္ထု တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

- ဗိုလ်မိုးကောင်း၊ အေဒီခေါ် မမလှိုင်၊ တပ်ကြပ်ကြီးသင်ချေ၊ သူနာပြု ဆရာမလေး စောသမုဒ္ဒရာ၊ ကချင်၊ ရဝမ် အမျိုးသားဇာတ်ဆောင်များဖြစ်သော ဂေါ်လုဂမ်၊ စဘော်ကု၊ ဒေါ်ဂေါ်လုလုတို့နှင့်အတူ ဘီဒီအေ တပ်မတော်မှ ဗိုလ် ကလေး ဗိုလ်ယဉ်မောင်ကိုပါ ဇာတ်ပို့အဖြစ် ဖန်တီးခဲ့၏။

- ကချင်အမျိုးသားတို့၏ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ်၊ ဇွဲ၊ သတ္တိ

တို့ကို ဤဝတ္ထုတွင်ထိတွေ့ရ၏။

'ဆတ်နာကွန်း၊ ဖြောင်နာကွန်း

အန်းဝေ-ဗသားလော်နာကွန်း

တိုက်မလား၊ ပြေးမလား၊ ငါတို့ဘာလုပ်ကြမလဲ'

- ဖက်ဆစ်ရန်ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက်ရမည်ဟု သဒ္ဓါဌာန်အတူချထား သည့် ကချင်အမျိုးသမီးကြီး ဒေါ်ဂေါ်လုလုက သူ့ယောက်ျား ဂေါ်လုဂမ်နှင့် ဗိုလ်မိုးကောင်းတို့အဖွဲ့အား တပ်လှန့်ပေးလိုက်သည်စကား ဖြစ်သည်။

- ဤဝတ္ထုတွင် စာရေးသူသည် ကချင်စကား၊ ကချင်ဝေါဟာရများ ကိုလည်း လှိုင်လှိုင်ကြီးသုံးထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

- 'သင်ကြားပေးပါလေဦး ဆရာ'၌ သာမန်ဇာတ်ပို့နေရာမှ ဝင်ရောက် လာခဲ့သော ဗိုလ်ယဉ်မောင်သည် နောက်ပိုင်းတွင် အဓိကဇာတ်ဆောင်တစ်ဦး အဖြစ် တိုးတက်လှုပ်ရှားလာသည်။

- စောသမုဒ္ဒရာ၏အချစ်ကို ရအောင်ယှဉ်ပြိုင်ရာ၌လည်းကောင်း၊ မြန်မာ ပြည်လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲအတွက် ဆက်လက်ကြိုးပမ်းရာ၌လည်းကောင်း၊ ဗိုလ် မိုးကောင်းသည် ဖျက်မြင်ဖြစ်နေကာ ဗိုလ်ယဉ်မောင်တစ်ယောက်သာ ပန်း ဝင်နိုင်ခဲ့လေသည်။

- ထို့ကြောင့်လည်း ဗိုလ်ယဉ်မောင် စခန်းချတပ်စွဲခဲ့သော 'ယုံကြည်ချက် စခန်း'သည် စာရေးသူတက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်အား ဖမ်းစားခဲ့ခြင်းဖြစ်ဟန်တူပါ၏။

- ထိုဝတ္ထုကို 'အိမ်မက်တံတား'အမည်ဖြင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့သည်။

'နောင်ဥဒါန်း၊ ဘယ်မကျေစရာ'

ဂျပန်တော်လှန်ရေးနောက်ခံ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါ၏။

ဖက်ဆစ်ဂျပန်တော်လှန်ရေး မြေအောက်လှုပ်ရှားမှုတွင် အသက်ပဓာန မထားဘဲ ခဲရာခဲဆက် နိုင်ငံနှင့်လူမျိုးအတွက် အသက်စွန့်ခဲ့ကြသော အာဇာ နည်ရဲဘော်များကိုအမှတ်ရစိတ်ဖြင့် ဂုဏ်ပြုရေးဖွဲ့ထားသည့်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါ၏။ 'စောနန္ဒာ' ၁၉၆၈

စောနန္ဒာဝတ္ထုသည် နှစ်တွဲခွဲထွက်ခဲ့သည်။

- ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ၏ကဗျာ၊ ရှင်တေဇောသာရ၏ရတု၊ ဥက္ကာပျံ၏ အဖွဲ့အခွဲ၊

- ဒက်ဖနီဒူမောဇီယားမှ ဝတ္ထုကွက်ကလေးများနှင့်ပေါင်းစပ်ပြီး စာရေး သူက ဉာဏ်ကွန့်မြူးထားသည့် အမိုးဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါ၏။

- ရခိုင်မြေသင်းနဲ့အပြည့်ပါသော ဆွတ်ပျံဖွယ်၊ ကြည်းနူးဖွယ် ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။

- ဗိုလ်ဇင်ယော်၊ စောနန္ဒ၊ တော်လှန်ရေးစာဆို ဦးရွှေမန်းစသော ဇာတ်ကောင်များဖြင့် လှုပ်ရှားလျက်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့ ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုများ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ဝတ္ထုရှည်များ အကြောင်းပြောလျှင် ဂျပန်တော်လှန်ရေး မပါမဖြစ်သကဲ့သို့ ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုရှည်များအကြောင်း မပါလျှင်လည်း ပြည့်စုံနိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် မြန်မာစာပေ ဝမ်းစာပြည့်သကဲ့သို့ ရာဇဝင်ရေးရာတွင်လည်း အထူးဝင်စားသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ၏ထင်ရှားသောဝတ္ထုများတွင် ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုက အတော်နေရာယူထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

- မြဝတီစစ်ကြောင်း
- ပန်းဝါစစ်ကြောင်း
- ရွှေပြည်ကြီး
- သွေးသစ္စာတိုင်
- ရွှေပြည်ကြီးနီးအောင်ပင်လှမ်း
- ချစ်ပန်းဝါ စသောဝတ္ထုများဖြစ်သည်။

'မြဝတီစစ်ကြောင်း'

မြဝတီစစ်ကြောင်းဝတ္ထုသည် ၁၉၆၇ ခုနှစ်က ထွက်ရှိခဲ့သည့် ၁၆ ချီးစာမျက်နှာ ၆၇၄ ပါ ဝတ္ထုကြီးဖြစ်ပါ၏။

- အလောင်းဘုရားလက်ထက်မှ ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်သို့ ရောက်သောအခါ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာဆက်ဆံရေးတွင် နယ်စပ်အရေးအခင်း အငြင်းပွားမှုများက ထိပ်တန်းရောက်လာသည်။ မဏိပူရကသည်း၊ အာသံနှင့် စစ်တကောင်၊ ရခိုင်နယ်ခြား ကိစ္စများ၊ ဤကိစ္စများသည် မြဝတီစစ်ကြောင်းနှင့် ပန်းဝါစစ်ကြောင်းတို့၏ နောက်ခံများဖြစ်ပါ၏။

'မြဝတီစစ်ကြောင်း' ဝတ္ထုသည် မြဝတီမင်းကြီးဦးစကို ဂုဏ်ပြုဦးထိပ်ထားလျက်ရေးသော သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။

- မြဝတီမင်းကြီးဦးစသည် မဏိပူရကသည်းပြည်သို့ မြန်မာတပ်များ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရာတွင် တပ်မှူးတစ်ဦးအဖြစ်ပါဝင်ခဲ့သည်။
- ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ပန်းဝါသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရာ၌လည်း ဗိုလ်ချုပ်အဖြစ် အစွမ်းပြနိုင်ခဲ့သည်။

'မြဝတီစစ်ကြောင်း' စာရေးသူအမှာတွင် တကယ့်သမိုင်းကြောင်း အဖြစ် အပျက်နှင့် သမိုင်းနောက်ခံရေးသူ၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းတို့၏ အခြေအနေကို

ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်း ဖော်ပြထားသည်။

(မည်သည်လမ်း၊ မည်သည်စခန်းမှ ချီတက်ရင်းကြိုရပုံ၊ သလ္လာဝတီချင်းတွင်းမြစ်ကို ကသည်းမင်းသားပုရရာဇာနှင့် ဖြတ်အကူးတွင် ထိုအချိန်တအသက် ၄၇ နှစ်ရွယ် ဦးစ၏ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်မှု၊ ရေကူးကျင်လည်ပုံတို့နှင့် စဖွင့်လိုသော်လည်း ခရီးစဉ်ကြီးကို ဖတ်သူပျင်းမည်စိုး၍ ဦးစ ပထမစစ်ချီရသော မဏိပူရကသည်းပြည်၏ နန်းတွင်းအရှုပ်တော်ပုံဖြင့်စဖွင့်ခဲ့ကြောင်း အမှာတွင်ဆိုထားပါ၏။ ထို့ကြောင့် -

ကသည်းမင်းသားညီနောင်ဖြစ်သော ဂျော်ဂျစ်ဆင်း၊ မာဂျစ်ဆင်းညီနောင်တို့၏ ထီးနန်းလှပွဲမှစ၍ သူတို့၏နန်းတွင်းအဖြစ်အပျက်များကို ထိတွေ့ရ၏။

အင်္ဂတိဝိခေါင်တင်ဘုရင်မ၊ ရွှေအံဇာကျွန်း၊ မြို့စားကတော်ကြီး ရွှေအံဇာ စသည်ဇာတ်ကောင်များကို စာရေးသူစိတ်ကူးဖြင့် ထည့်ထားသည်။

'မြဝတီစစ်ကြောင်း' သည် ရာဇဝင်ဝတ္ထုသက်သက်မဟုတ်။ ရာဇဝင်ကို အခြေခံပြီး ဉာဏ်ကွန့်မြူးထားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်၏။ သို့သော် ရာဇဝင်ကြောင်းမှ အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲသွားအောင် မလုပ်ပါဟု' စာရေးသူက ဖွင့်ဟထားပေသည်။

မြဝတီစစ်ကြောင်းတွင် ပလ္လင်တောင်ကုန်းနှင့် တောင်နှစ်လုံးကိုပိတ်ဖုံး၍ တည်ဆောက်ထားသော ကက်စိန်ခံတပ်ကို ဦးစနှင့်ရဲမက်များ တိုက်ခိုက်ပုံအခန်းမှာ စစ်ပရိယာယ်လည် ကြွယ်လှ၏။ ရင်သပ်ရွှေမောဇွယ်လည်း ဖြစ်ပါ၏။

- အင်မတု
- နှင်းနရွှေနှစ်ကို
- စိမ်းပစ်လေအား
- သည်ညဉ့်ကြီးလယ်
- ဘယ့်နယ်ပြန်ပါရမယ်
- ကင်းရန်ကများ
- တိတ်ဆိတ်သောညခင်းမှ
- ဦးစ၏ စောင်ဆံဆုံးသွားသည်နှင့်
- တစ်ပြိုင်နက်

စစ်ရေး ချစ်ရေး စွန့်စားမှု၊ ကယ်တင်မှု၊ သည်းထိတ်ရွံ့ရသခံစားရင်း

ကြည့်နူးလှသိင်္ဂါရရသကလေးများဖြင့် မြဝတီစစ်ကြောင်းကို 'သယ်'ထားပေး၏။
'ဝန်းဝါစစ်ကြောင်း'

မြဝတီစစ်ကြောင်းနှင့် ပန်းဝါစစ်ကြောင်းသည် ဆက်စပ်နေပေ၏။

ဗြိတိသျှတို့၏ အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီသည် ရှင်မဖြူကျွန်းကိုထိပါးခြင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်တွင်းရေးကို စွက်ဖက်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း စိမ်းခေါ် နေပေ၏။

ဘကြီးတော်ဘုရားလက်ထက် မထိပူရကသည်အရေးနှင့် တစ်ပြိုင်တည်း ရှင်မဖြူကျွန်းအရေး ပေါ်လာသည်အခါ ဝညဝတီမြို့ဝန်က အမရပူရနေပြည်တော် မြန်မာမင်းထံ အကြောင်းကြား၏။

ဘကြီးတော်က မဟာဗန္ဓုလဦးစီးသော မြန်မာတပ်မတော်ကြီးကို စစ် တကောင်းနယ်ခြားသို့ စေလွှတ်ခဲ့၏။ ၁၁၈၅ ခုနှစ်၊ နတ်တော်လပြည့်ကျော် (၁၃)ရက်တွင် စချီခဲ့သည်။ နေပြည်တော်မှခွာပြီး ဆင်ဖြူကျွန်းတွင် ခေတ္တရပ်နား အားဖြည့်နေသည်။

ထို့နောက် မင်ကြီးမဟာသီဟသူရ(ဦးစ)ကို ဗိုလ်ချုပ်ခန့်၍ တပ်မောင်း (၁၀)တပ်၊ ခဲမက်အင်းအား ၅၀၀၀၊ ဆင် ၁၀၊ မြင်း ၃၀၀ဖြင့် ဆင်ဖြူကျွန်း စလင်းမှတစ်ဆင့် ဘားအိုင်ကြောင်း၌တက်စေ၏။ ဦးစတပ်ကြီး ဝညဝတီ ရောက်သည်အခါ မြို့အနောက် စကားတောင်တွင် တပ်ချရပ်နားသည်။

တစ်ဖန် ဝညဝတီမြို့ဝန်ဦးစီးသော တပ် ၅ တပ်ခဲမက် ၂၅၀၀၀ တို့ပူးပေါင်း ပြီး ရေကြောင်းမှ နတ်မြစ်ဝအရောက်ချီသည်။

၁၁၈၅ ခုတွင် စစ်ကြောင်း(၃)ကြောင်းခွဲ၍ ချီသည်။

ပန်ဆင်းချောင်းမှ ပန်းဝါသို့ ချီတက်သိမ်းပိုက်ရမည့် ခရီးအကြားတွင် ရတနာပလ္လင်၊ မောဓိယပလ္လင်နှင့် ဂေါတော့ပလ္လင်စသည် ပလ္လင် ၃ ရပ်၊ ၃ ဆင့်၊ ၃ ထပ်ချထားသည့် ကုလားဖြူ၊ ကုလားမည်းများကို မြို့ဖျက်ရသည်။ လက်နက်ချင်းက ကွာခြားလှသည်။ မြန်မာဘက်မှ သူရသတ္တိသာသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမဟာသီဟသူရ(ဦးစ)က မားစကတ်သေနတ်နှင့် ကျောက်မီး သေနတ် ၂ လက်ကိုယှဉ်ချ၊ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်သည်။ မားစကတ်က ခလုတ်ဆွဲရုံဖြင့် ဒိုင်းကနဲ၊ ကျောက်မီးက ထိုးတံဆောင့်၊ ယမ်းထည့်၊ စွက်ပုံ၊ စိုင်ပေါင်အုပ်၊ မီးခတ်၊ ကျောက်တင်၊ ခလုပ်ဆွဲ၊ အဆင့်ဆင့်။ ပလ္လင် ၃ ရပ်တိုက်ပွဲ မြစ်ကူး တိုက်ပွဲများတွင် ရန်သူများချောက်ချားအောင် ဦးစ တိုက်ပွဲဆင်ခဲ့သည်။

ဟိုင်းကြီးကျွန်း၌ အယောင်ဆောင်ကုန်တိုက်ဖွင့်ထားသည့် နှစ်ဖက်လွှ အင်္ဂလိပ်များကို အလောင်းဘုရား၏ တင်ကျီးစွဲခဲမက် ၂ ကျိပ်၊ အရံ လူ ၈ ကျိပ်က ဝင်ချေမှုန်းပုံ။

ဂေါတော့ပလ္လင်နှင့် ပလ္လင် ၃ ရပ်တိုက်ပွဲတွင် ရုပ်ရွပ်ရွံ့ဆင်နှင့်ပုံ ပန်းဝါမြစ်အတွင်း စစ်ကြောင်း (၃)ကြောင်း စစ်ရေးငင်ပုံ၊ ကပ္ပတိန်နော်တင်နှင့် ဦးစရင်ဆိုင်တွေ့ပုံတို့မှာ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ကောင်း သည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် အင်္ဂလိပ်ဗိုလ်နော်တင် ကျခဲ့သည်။ ထိုသို့သော ပဏာန တိုက်ပွဲကြီးများနောက်ခံလျက် ဦးစတပ်မှ ဗိုလ်နန္ဒ(၂၄)နှစ်၊ ဦးစ၏မွေးစားသမီး (စောပြည့်ချမ်းသာ)တို့၏ ချစ်ရေး ထိုကြားမှ ဗိုလ်သူရ စသောဇာတ်ကောင်များက လည်း လှုပ်ရှားလျက်(တစ်နံနက်၊ ဗိုလ်နန္ဒ ဗိုလ်ချုပ်ဦးစထံနှင့် ဝညဝတီမြို့ဝန်ထံ သတင်းပို့ရန်အလှာ စောပြည့်ချမ်းသာနှင့်တွေ့၊ မျက်လုံးချင်းဆုံ၊ စောပြည့်ကို ဘေးရေးလေ့ကျင့်ပေးနေသည့် ဗိုလ်သူရက မကျေနပ်)

ဦးစ ညစာဖြင့် တည်ခင်းစဉ်ခံ၊ ရခိုင်ရိုးရာတေးသံများဖြင့် စည်ကားနေ စဉ် မျက်နှာကန့်လန့်စင်းနှင့်သူလျှိုတစ်ဦး။

ထို့နောက် ဗိုလ်နန္ဒနှင့် ဗိုလ်သူရ ဓားပွဲ။

ဦးစ စကားတောင်ခြေကြွသွား၊ ဂုရုတ်အကြာ စောပြည့်လိုက်ချင်၊ ဗိုလ်နန္ဒ တို့အဖွဲ့နှင့်လိုက်သွား၊ လမ်းတွင် ချွံဆိုတိုက်ခံရ၊ ခဲမက်အချို့နှင့် စောပြည့်အဖမ်း ခံရ။

ဗိုလ်နန္ဒ ဒဏ်ရာရ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဦးစထံရောက်၊ ဆေးကုပေ။

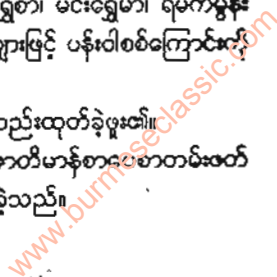
ထို့နောက် စောပြည့်တို့ကိုကယ်ခန်း၊ ဗိုလ်သူရသတင်းမရ။ စစ်ဆင်ရေး များ၊ တိုက်ပွဲများ၊ စောပြည့် ဗိုလ်သူရကို ရန်သူစခန်း၌တွေ့ရ။

၁၈၈၆ ခု နှောင်းတန်ခူးလဆန်း ၁၅ ရက် ဦးစတပ်ပန်ဆင်းချောင်းမှ ဂေါတော့ပလ္လင်သို့၊ လက်ဝဲမဟာမင်းလှရာဇာတပ်၊ လက်ယာ ဝညဝတီမြို့ဝန်တပ် တို့ဖြင့် ကြည်းကြောင်းချီ။

ရန်သူခံတပ် တောင်ကုန်းတိုက်ပွဲက ခက်ခဲလှ။ ဂေါတော့ပလ္လင်အနေ အထားကကောင်း အရှေ့မြောက်ရဲ့ အရှေ့တောင်ကုန်းက ဘီးလူးကြီး ၂ ကောင် လို ခံနေ။

စစ်ပရိယာယ်ကြယ်ဝလှသော ဦးစ ထိုတိုက်ပွဲများကို အောင်ပွဲဆင်နိုင် ခဲ့သည်။ အထောက်တော် ဗိုလ်ကျော်စွာ၊ ဗိုလ်နန္ဒ၊ သွေးသောက်ကြီးဗလ၊ စောပြည့်ချမ်းသာ၊ ဗိုလ်သူရ၊ အထိမ်းတော်ကြီးမင်းရွှေစွာ၊ မင်းရွှေမာ၊ ခဲမက်ဖွန်း စံဒွန်း၊ ခဲမက် ကိုရင်အောင်ပြီးစသော ဇာတ်ကောင်များဖြင့် ပန်းဝါစစ်ကြောင်းကို စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ချီထားပေသည်။

ပန်းဝါစစ်ကြောင်းကို မြဝတီစာစဉ်မှ ရုပ်ပြလည်းထုတ်ခဲ့ဖူး၏။ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်းက စာပေဗိမာန် ဇာတ်မာန်စာပေဇာတမ်းဇာတ် ပွဲတွင် ပန်းဝါစစ်ကြောင်းဝတ္ထုကို ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

‘သွေးသစ္စာတိုင်’

၁၉၅၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလထုတ် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းနှစ်လည်စာစောင်တွင် ‘သွေးသစ္စာတိုင်’ ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုရှည်စဆုံး ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။

သွေးသစ္စာတိုင်သည် ရာဇာဓိရာဇ် အရေးတော်ပုံကို အခြေခံပြီးဖွဲ့ထားသည်။ မင်းကြီးစွာစော်ကဲ၏သား ၂ ပါးဖြစ်သော မင်းဆွေ(နောင်-မင်းခေါင်) နှင့် ညီတော်ရှင်သိဒ္ဓတ်တို့အကြောင်း အခြေခံလျက် ရှင်သိဒ္ဓတ်နေရာမှဝင်စားကာ ရေးဖွဲ့ထားသောဝတ္ထုဖြစ်၏။

အင်းဝမင်း ဆင်ဖြူရှင်တရဖျား(နန်းသက် ၇ လ)ပျံ့နှင့် အထိန်းတော်သား ငနောက်ဆံ လုပ်ကြံပြီးနောက် နန်းသိမ်းရန် အခိုင်အလုံပြုနေသည်ကို များမတ်များတိုင်ပင်ပြီး ငနောက်ဆံအား ဖယ်ရှားနိုင်ခဲ့။

နောင်တော်မင်းဆွေကို မင်းပြုရန် အထောက်အကူများတောင်းပန်သော်လည်း မင်းဆွေမှာ ပေပုရပိုက်နှင့်ပျော်မွေ့နေ၊ မင်းသားတို့အတတ်လည်း တတ်ပါလျက် ငြင်းဆန်၊ အလုံးအရင်းရှိသည် ဦးရီးတော် မဟာပြောက်ကိုမင်းပြုစေရန် ဆုံးဖြတ်။

နောင်တော်အဆုံးအဖြတ်ကိုညီရှင်သိဒ္ဓတ်က မကျေနပ်၊ ဦးရီးတော်ကို သွားတိုက်၊ နိုင်ခဲ့သည်။

မင်းဆွေ-မင်းခေါင်အမည်ဖြင့် အင်းဝနန်းတက်။ ခမည်းတော်လက်ထက်မှစ၍ ရန်ပီးပွားခဲ့သည့် ရာဇာဓိရာဇ်၏အရေး ရင်ဆိုင်ရ။

- မင်းခေါင်တွင် မိဖုရား(၅)ဦးရှိ၊ ထိုအထဲမှ ရှင်မိနောက်နှင့်ရသည့် သားတော် ၁၃ နှစ်သား မင်းရဲကျော်စွာအား အိမ်ရှေ့ထား၊ ညီတော်မကျေနပ်။

- မင်းရဲကျော်စွာကစားနေစဉ် အထောက်အကူရောက်၊ ရခိုင်ဘုရင် ထေရာကြီးတပ်ကိုတိုက်ရန် ဆင်ပေါ်တက်ရ။ တိုက်ပွဲနိုင်အောင်ပွဲခံပြန်လား။

- မင်းခေါင် ညီလာခံခိုက် ညီတော်ရှင်သိဒ္ဓတ်၏ရာဇသံရောက်လား။

- နန်းကိုတည်းအပ်မည်လော၊ စီးချင်းတည်းတိုက်မည်လော။

- ညီနောင် စီးချင်းထိုးပွဲသည် စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလှသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ရှင်သိဒ္ဓတ်ကို ဖမ်းမိ၊ အကျဉ်းရ။

- ကြေးတိုက်တွင်သို့ မြင်းထိန်ကြီးသမီး လုံမ လာကြည့်။ မင်းခေါင်လည်း ညီတော်ကိုလာကြည့်၊ နောက် ...

- ကြေးတိုက်မှ ရှင်သိဒ္ဓတ်ထွက်ပြေး(အမှန်မှာ လွှတ်ပေးခြင်းဖြစ်) - ငယ်ကျွန်မောင်မောင်ဝိုင်း၊ လုံမတို့နှင့်အတူ မြင်း ၃ စီးဖြင့်ထွက်ပြေး - အညာလှေကြီးတစ်စီးတွင် ရှုပ်ဖျက်လိုက်လာစဉ် မင်းရဲကျော်စွာ၏ ဘက်သား ဂူထွန်မြို့စားနှင့်တွေ့ ရှင်သိဒ္ဓတ်တို့ရေထဲခုန်ချပြေးရ၊ နောက် လေ

ကောင်စင်နှင့်ကြွေကြွေကို တောင်သု

ကလိုက်၊ ဟံသာဝတီနားအနီးတွင် လုံမထိသွား၊ ရှင်သိဒ္ဓတ်- ရာဇာဓိရာဇ်ထံ ခိုလှုံ။

- ရာဇာဓိရာဇ် ရခိုင်မှဖမ်းခေါ်လာသည့် အင်းဝမင်းသမက် ခေါင်းဖြတ်၊ အင်းဝမင်းသမီး (ရွှေပြည်ချမ်းသာ)ကို မိဖုရားမြှောက်၊ အင်းဝမင်း နှမကိုလည်း မိဖုရားမြှောက်ထား။

- ရှင်သိဒ္ဓတ်နှင့် ရာဇာဓိရာဇ်တူမ စောသခင်မလေး(ရေနစ်ရာတွင် ရှင်သိဒ္ဓတ်က ကယ်ရင်း)တွေ့ဆုံ။ ရွှေရင်ခုန်ခဲ့၊ နောက် သံဝဏ်တွေပွါးခဲ့၊ ချစ်ခင်ဆဲ စစ်ထွက်ခဲ့ရ။

- နောင်တော် မင်းခေါင်နှင့် ရာဇာဓိရာဇ်တိုက်ပွဲ ရှင်သိဒ္ဓတ်လိုက်ခဲ့ရ။

- ပန်းကျော်ချောင်းမှ မင်းခေါင် အခက်တွေ့၊ ရာဇာဓိရာဇ်ထံ စစ်ပြေငြိမ်းရန် ကမ်းလှမ်း။

- ပန်းကျော်ချောင်း၊ ကျိုက်ကိုဘုရားရင်ပြင်တွင် သစ္စာပြု၊ ထိုပွဲပျက်။

- လဂွန်းအိမ်ကြောင့် ပျက်ရခြင်းကြောင့် များမတ်များ၏မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ သေဒဏ်မှလွတ်ပြီး လဂွန်းအိမ်အား မင်းခေါင်နှင့် ရင်ဆိုင်စေသည်။ မင်းခေါင်ကိုပြုရန် ရှင်သိဒ္ဓတ်ကိုထည့်။

- မင်းခေါင်တပ်လှည့်စဉ် လဂွန်းအိမ်ဝင်တိုက်၊ ညီနောင်သံယောဇဉ်ကြောင့် ညီတော်ရှင်သိဒ္ဓတ် နောင်တော်မင်းခေါင်ကို အော်ဟစ်သတိပေးခဲ့။ ထိုဖြစ်မှုကြောင့် ရာဇာဓိရာဇ်က ရှင်သိဒ္ဓတ်အား သေဒဏ်ပေးခဲ့သည်။

- မေတ္တာရှင်မလေး စောသခင်ကား ပန်းကျော်ချောင်းဆီသို့ရောက်ခဲ့ပါ။ သို့သော် သူ့ချစ်သူ ရှင်သိဒ္ဓတ်ကိုယ်တော်လေးကား သွေးဖြင့်သစ္စာတိုင်ကာ မမေ့နိုင်သော ရာဇဝင်မော်ကွန်းတိုင်ကို ခိုင်ခိုင်မတ်မတ် ဖိုက်ထုခဲ့ပြီးဖြစ်ပါ။

ညက်ညောသောအရေးအဖွဲ့ဖြင့် ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာကောင်းသော လှပသည့် ရာဇဝင်နောက်ခံ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် သွေးသစ္စာတိုင်။

‘ရွှေပြည်ကြီး နီးအောင်ပင်လှမ်း’

စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်စဆုံး ဖြစ်သည်။

- အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ ပထမစစ်ပွဲကို ရခိုင်စာချုပ်ဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်ရပြီး နောက် ရခိုင်နှင့် တနင်္သာရီသည် အရှေ့အိန္ဒိယ ကုလားဖြူကုမ္ပဏီအစိုးရ၏ လက် အောက် ကျရောက်ခဲ့ရသည်။

- ၁၈၄၆ ခုနှစ်တွင် ဒွါရဝတီ သံတွဲနယ်၌ ကုလားဖြူအရာရှိ အယ်လ်ဘတ်ဖိုက်ချ်ဆိုသည့် အရာရှိ အုပ်ချုပ်ခဲ့၏။ ဖိုက်ချ်သည် စစ်ဘက်အရာရှိကြီးအဖြစ် နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာ အမှုထမ်းပြီး ဒွါရဝတီသံတွဲနယ်သို့ ကူးပြောင်းလာသူ ဖြစ်သည်။ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရာ၌ ဓားထက်ထက်ဖြင့် အုပ်ချုပ်တတ်သူ။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ် အိုပုဂံ

- ဤဇာတ်လမ်းသည် ဖိုက်ချီအုပ်သည်ကာလအတွင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော အဖြစ်အပျက်များကိုနောက်ခံထားလျက် ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ထားပေသည်။

- စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါ၏။

'ချစ်ပန်းဝါ'

၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်မှ အောက်တိုဘာလထိ အခန်းဆက် ဝတ္ထုရှည်ဖြစ်သည်။

- မြဝတီမင်းကြီးဦးစ ကွပ်ကဲရသည်တစ်ပုဒ် အထောက်အကူပေးပေးခဲ့ပြီး ကုလားမြူတစ်ပုဒ် ထောက်လှမ်းရေးသမား ဗစ်တာတို့၏ နှလုံးရည် လက်ရုံးရည်စမ်းပွဲများ။

- ပန်းဝါရပ်မှ မင်ဆာမီးကလေး ပန်းဝါ

- ဗိုလ်နန္ဒနှင့်ပန်းဝါတို့ချစ်ရေး ယဉ်ကျေးမှု ဉာဏ်ကစားမှုများဖြင့် ရက်ယုယ ထားသော စစ်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ ရင်ဖိုဖွယ်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်။

ဤဝတ္ထုသည် ဂျိမ်းဂရာဟမ်၏ A Game for Heroes ဝတ္ထု၏ ကျောရိုးကို အခြေခံပြီးကာ စာရေးသူ၏စိတ်ကူးဖြင့် ပေါင်းစပ်ထားသော အမှီဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရှိ ဝတ္ထုတိုများ

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုတိုများ ဘယ်နှစ်ပုဒ်ရှိသည်ဟု စာရင်းကောက်ယူ၍ မရပါ။ ဆရာသည် ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် အင်္ဂလိပ်စာဂုဏ်ထူးဖြင့် ၁၀ တန်းအောင်ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရောက်၊ ၁၉၅၀ ခုနှစ်၊ ဝိဇ္ဇာတန်းပြီးအောင်မဖြစ်ဘဲ ကျောင်းမှထွက်ခဲ့သည်ဟု သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိများတွင်တွေ့ရသည်။ ကျောင်းသားဘဝကတည်းမှ ကလောင်စစ်ဆွဲသည်မှာ ထင်ရှား၏။ သို့ဆိုလျှင် 'ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ရခိုင်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများအသင်း လွတ်လပ်ရေးမဂ္ဂဇင်း'(၁၉၅၀)ပါ 'ကဗျာတကျော့' ဝတ္ထုတိုသည် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ အစဦးဆုံးဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ဖြစ်နေမည်လားဟု တွေးဆစရာ ဖြစ်ပါ၏။

ဆရာသည် ကျောင်းမှထွက်လာပြီး တိုးတက်ရေးသတင်းစာတွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ၊ နောက် ကျောင်းဆရာ၊ ၁၉၅၃ ခုတွင် အထပ်ဆရာ (ဝါးခယ်မ) တစ်ဖန်ထွက်လာပြီး ရန်ကုန် စာပေလောကရောက်ပြန်၊ ရောင်ခြည်ဂျာနယ်၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်း၊ ရုပ်ရှင်ပဒေသာ၊ နဝဒေ၊ စုံထောက်၊ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာလုပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်သည်။

ဆရာဖြစ်သန်ရသည် စာပေလောကမဂ္ဂဇင်းလောကတို့တွင် ဆရာ ရေးသားချက်များ အနှံ့အပြားရှိနေမည်ဟု ယုံမှားစရာမရှိပါ။ ထို့ပြင် ဒီးဒုတ်၊

ကောင်ကင်းနှင့်ဖြူကြီးကို ထောင်ခံသူ

ဂျာနယ်ကျော်၊ သွေးသောက်၊ တာရာ၊ ရှုမဝ၊ ငွေတာရီ စသောမဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်တို့တွင် လည်းရေးသားခဲ့ကြောင်း သိရပြန်ပါသည်။

ဆရာ၏ဝတ္ထုတိုတို့တွင် အကြောင်းအရာစုံ တွေ့ရ၏။ မိသားစုဘဝ၊ သာမန်လူထုဘဝ၊ လူမှုရေးဘဝများအပြင် ရိုးရာဓလေ့ကျေးလက်ရန်ပါ ဝတ္ထုတိုလေးများ ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုတိုလေးများပါ တွေ့ရ၏။

ပန်းဝက်တမ်း၊ ခိုးပတ်မင်းသား စသည့် ဝတ္ထုတိုလေးများတွင် ရခိုင်ရိုးရာဓလေ့များကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထား၏။

- မရောင်းရ အိုးနဲ့ဖျာ ဆိုသောဝတ္ထုတိုကလေးတွင် ဇာတ်စင်နံဘေးတွင် အိုးနဲ့ဖျာရောင်းရသည့် ကိုရင်ဩ၊ ကောလိပ်ကျောင်းရောက်သည့်နှစ်တွင်ပင် ရွာမှကွမ်းထောင်ကိုင်းလေး၊ နုနုအား ရည်ငံမိကဗျာတွေ့စမ်း၊ သို့ဖြင့် ဇာတ်လမ်းလေးစခဲ့ပြီး မြို့တွင် ဇာတ်စင်နံဘေးတွင် အိုးနဲ့ဖျာရောင်းရင်း ဘဝခဏ်ဆက်၊ အိုးနဲ့ဖျာက ရောင်းမကောင်း၊ ကောင်မလေးကလည်း မိဘက အခြားလူနှင့် သဘောတူနေပြီး အတင်းပေးစားတော့မည်။ ကိုရင်ဩထံ လူကြိုနှင့် စာပေးလိုက်၏။ အကျိုးအကြောင်းရေးပြပြီး စာနောက်ဆုံးက ကျေးလက်ဓလေ့ စကားထာကလေးနှင့်

'မရောင်းရ အိုးနဲ့ဖျာ' တဲ့။

'တပေါင်းလ ခိုးလှည့်ပါ' ဟုအနက်ကိုသိသော ကိုရင်ဩတစ်ယောက် မြို့ဇာတ်ရုံနံဘေးတွင် တကယ်ပဲ သူ့အိုးနဲ့ ဖျာကလည်း ရောင်းမကောင်းသည့် အဖြစ်၊ ရယ်ရမလို၊ ငိုရမလိုနှင့် လှပသောဝတ္ထုတိုကလေးတစ်ပုဒ်။

- လင့်ပြိုကားယား စာမနားတဲ့။ ကျေးလက်မိသားစု ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတိုလေး။

- နဂါးခေါင်းနှင့် မြေအမြီးတဲ့၊ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးဝတ္ထုတိုလေးတစ်ပုဒ်။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ဝတ္ထုတိုများ စုစည်းစည်း မထွက်ဖူးသေးပါ။ သို့သော် 'ရွှေပြည်ကြီး' သည် ဆရာ၏ရာဇဝင်ဝတ္ထုတိုများ စုစည်းထားသည့် တစ်အုပ်တည်းသော ဝတ္ထုတိုပေါင်းစုစာအုပ်ဖြစ်မည်ဟုဆိုသော် ဆိုနိုင်ပါ၏။ ရွှေပြည်ကြီးတွင် ရာဇဝင်နောက်ခံဝတ္ထုတိုပေါင်း (၁၄)ပုဒ် ပါရှိပါသည်။

‘ရွှေပြည်ကြီး’

ရွှေပြည်ကြီးကား ဝတ္ထုလတ်တစ်ပုဒ် ဖြစ်၏။ အခန်း (၁၇)ခန်းဖြင့် ရွှေပြည်ကြီးထားသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ်နှောင်းနောက်ခံပြုပြီး မင်းလက်ဝါး၏ စွမ်းဆောင်ချက်၊ သူ့နောက်လိုက်မျိုးသက်တို့၏လှုပ်ရှားမှုများ (၁) မင်းလှတိုက်ပွဲ (၂) မင်းလက်ဝါး (၃) ထီးကျိုးစည်ပေါက်လေပြီ၊ (၄) ကုလားထံကျွန်မခံ၊ (၅) စောနုမကလျာ (၆) သေဒုဂ်ဗျူဟာ၊ (၇) ရေခဲသားမောင်မောင်၊ (၈) ရွှေပြည်ကြီးတပ်သား၊ (၉) ဣန္ဒာဝံသနှင့် ပရုကာနီ၊ (၁၀) ရဲဘော်ယောအတွင်းဝန်၊ (၁၁) မေတ္တာသုတ်ရွှေစောင်းကို၊ (၁၂) ကနောင်မင်းသားကြီး၊ (၁၃) တွယ်တာပါကောင်းနှင့်ဘုရား၊ (၁၄) သီပေါနန်းတွင်းရေး၊ (၁၅) ရွှေပြည်ကြီး နီးအောင်ပင်လှမ်း၊ (၁၆) သွေးခရောင်းစီးပွဲ၊ (၁၇) သွေးစေတီ စသောအခန်းများဖြင့် ‘ရွှေပြည်ကြီး’ကိုသယ်ထားသည်။

သက်ဦးစံပိုင်ဘုရင်စနစ်ကိုဖြိုဖျက်လျက် ကျူးကျော်လာသူ ကုလားဖြူကို တိုက်ထုတ်ရန် ကြိုးပမ်းနေသူ ဗိုလ်ဒေဝ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှ ဦးသိပ္ပံနှင့် သမီးစောကလျာ။

ဗိုလ်ဒေဝနှင့် စောကလျာ ချစ်ရေးကြားမှ ရေခဲသားမောင်မောင်၊ ဗိုလ်ဒေဝ တပည့်စံရွှန်း စသောဇာတ်ကောင်များဖြင့် ရာဇဝင်ရေး၊ စစ်ရေး၊ ချစ်ရေးတို့ ထုံးစွဲရက်ယုယံထားသည်။ မြန်မာစာပေအနုလင်္ကာ ကဗျာလင်္ကာတို့ဖြင့် ထိုမျှန်းထားသည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါ၏။

ရွှေပြည်ကြီးစာအုပ်တွင် ရွှေပြည်ကြီးဝတ္ထုလတ်အပြင် အခြားဝတ္ထုတိုများလည်း ပါဝင်ပါသည်။

- ရခိုင်မင်းသမီး
- နန္ဒာနှင့်မွေ့နန်း
- ရာဇကုမာရ
- စကားသစ္စာတိုင်
- နှင်းကေသရာ
- နုမလက်လျှော့နေလေတော့
- ခင်ဦးစားငွေချစ်ညို
- ရဲတိုက်လေ့ကားရင်းဝယ်
- မရွှေကျေး
- ကန်မင်းနန္ဒာ
- မောင်ကြီးနန္ဒာ
- ဖျံဦးရင် အပြန်ခက်ရှာလိမ့်

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ထောင်ဆံ့သူ

- တောဒဟတ်ပန်း

စသည်ဝတ္ထုတို (၁၃)ပုဒ် ပူးတွဲပါရှိပါသည်။ ရာဇဝင်နောက်ခံ၊ ကော့လက်ခေလေ ချစ်စရာစရိုက်တို့ဖြင့် လှပနေ၏။ မြန်မာ့အနုစာပေ၊ ကဗျာလင်္ကာတို့အပြင် စကားထာအဂုတ်ခေလေကလေးများဖြင့် နှလုံးပီတိဖြစ်ဖွယ် ဝတ္ထုတိုကလေးများ ဖြစ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ဝတ္ထုတိုကလေးများကို လေ့လာကြည့်ရာတွင် ဝတ္ထုရှည်ကဲ့သို့ပင် ပင်ကိုရေး၊ အမှီး၊ ဘာသာပြန်ဟူ၍ (၃)မျိုးတွေ့ရ၏။ အစောပိုင်းကာလ ဝတ္ထုတိုကလေးများနှင့် နောက်ပိုင်းကာလ ဝတ္ထုတိုကလေးများအကြောင်းအရာပိုင်းကော အရေးအသားပိုင်းပါ ခြားနားလာသည်ဟု ယူဆမိ၏။ အစောပိုင်းကာလများတွင် ကျေးလက်ရန်၊ စကားထာခေလေ၊ အနုစာပေတို့ ထုံမွန်းနေသည့် ဝတ္ထုတိုကလေးများ၊ ဂျပန်တော် လှန်ရေးနောက်ခံအဖြစ်အပျက် ဝတ္ထုတိုကလေးများ၊ ဥပမာ- လမင်းမှာဆုံစို့ကွယ်(ရှုမဝ)၊ ငှက်ပျောတောမင်းသား (မြဝတီ) တို့ကဲ့သို့ ဝတ္ထုတိုကလေးများတွေ့ရပြီး နောက်ပိုင်းကာလများမှာတော့ လှုပ်ရှားမှုအသားပေ၊ အမှီးဝတ္ထုကလေးများကသာ နေရာယူလာသည်ဟု သုံးသပ်ကြည့်မိသည် ...။

လက်လှမ်းတမီတွေ့ရသည့် ဝတ္ထုတိုများမှာ-

- ပင်လယ်ကျားကြီး၏ နောက်ဆုံးခရီး(ပန်မဂ္ဂဇင်း)
- လေတီးသူဇာ(စစ်ပြန်)
- ပုဏ္ဏက အချစ်မျိုး(စစ်ပြန်)
- လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲ(စံတော်ဦး)ယခင်
- နဂါးခေါင်းနှင့်မြွေအမြီး(မြဝတီ)ယခင်
- ဆိုရှယ်လစ်တစ္ဆေပုံပြင်(အလင်းရောင်)ယခင်
- မောင့်ညိုပြာညက်ကလေး(သောတရှင်)ယခင်
- ခံပန်းဆိုင်နှင့် စပယ်မြိုင်(အနုပညာကြေးမုံ)

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ဝတ္ထုတိုအမြောက်အမြားဖော်ထုတ်ရန် လိုပါလိမ့်

မည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့ ကျမ်း ၂ အုပ်

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ဝတ္ထုတိုများ စာရင်းကောက်ယူမရသကဲ့သို့ သူ၏ ဆောင်းပါးစုလည်း စာရင်းကောက်ယူမရရှိသေးပါ။ စာဆိုတော်နေ့အကြောင်း၊ မြန်မာ့အနုစာပေများအကြောင်း၊ ဘာသာပြန်စာပေရေးရာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်ကျက်ဆိုင်ရာနှင့်ရေးသော ‘စာရေးစားသောနန္ဒမိတ်ကို စာရေးဆရာနန္ဒမိတ်က ဝေ

၂၉

တက္ကသိုလ်မှပတ် သို့မဟုတ်

ဝန်ကြီး' စသောဆောင်းပါးများကိုမူ ယခုတိုင် အမှတ်ရနေမိသည်။ အချို့ကို 'အတွေးနှင့်အရေးစာစောင်'တွင် ဖတ်ခဲ့ရ၍ အချို့ကို စာမော်ကွန်းနှင့် အခြား မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဖတ်ခဲ့ရ၏။

- စာရေးချင်သောသူများသို့ စာပေရေးရာဆောင်းပါးများကို ၁၉၅၆ ခုနှစ် တစ်ဝိုက် မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် ဦးတင်အောင်(အယ်ဒီတာ)အမည်နှင့် ဖတ်ခဲ့ရ၏။ ဆောင်းပါးအပြည့်အစုံ မဖတ်ခဲ့ရ။ စုစည်းထုတ်ဝေမှသာ အပြည့်အစုံ ဖတ်ခွင့် ရခဲ့သည်။ 'စာရေးချင်သောသူများသို့'သည် စာပေသမားများအတွက် အဖိုးတန် စာပေရေးရာကျမ်းတစ်စောင် ဖြစ်ခဲ့၏။

- နောက်တစ်အုပ်က 'ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်သူများ'စာအုပ်။ မြန်မာ့သမိုင်း၊ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတို့မှ ရှာဖွေစုစည်းလျက် မိမိယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်ကိုပစာနမထားဘဲ စွမ်းဆောင်ခဲ့ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များအကြောင်း ဖြစ်၏။ တွေးခေါ်ရင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်၊ လွတ်လပ်ရေးသူရဲကောင်း တိုင်းပြည်ပြုပုဂ္ဂိုလ်များ များစွာပါဝင်ပါသည်။

'စာရေးချင်သောသူများသို့'(၁၉၆၁ ခုနှစ်)

ဤစာအုပ်ကို နှစ်ကြိမ်မကထုတ်ခဲ့ဖူးပြီဟု ယူဆမိ၏။ ပထမအကြိမ် ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ မေလတွင် ထွက်ရှိခဲ့သည်။ ထပ်၍ထုတ်သင့်သောစာအုပ် ဖြစ်သည်။

ဤ 'စာရေးချင်သောသူများသို့'စာအုပ်နှင့် ဉာဏ်ဝိရိယထုတ်၍ စာရေး လိုသူ၊ ဖတ်ရှုလေ့လာကာ အရေးကျင့်လိုသူများအတွက် ညွှန်ကြားချက်များကို ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသောစာအုပ် ဖြစ်ပါသည်။

- ဤစာအုပ်ရေးသူသည် စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာရန်အတွက် 'မူသေဖော်နည်းကား'ကို လက်ခံသူမဟုတ်။ သို့သော် နာမည်ကျော်စာရေးဆရာ ကြီးများ၏ ဝတ္ထုဖော်စပ်ပုံကိုကား လေ့လာဆည်းပူးထိုက်သည်ဟု ယုံကြည်သူ ဖြစ်လေသည်။

- ဤစာအုပ်တွင် နာမည်ကျော်စာရေးဆရာကြီးများ၏ 'ဖော်စပ်ပုံ'ကို အကြမ်းဖျင်းတင်ပြကာ 'စာရေးချင်သူတစ်ယောက်သည် မည်သည့်အချက်ကို သတိမူသင့်သည်၊ လေ့လာသင့်သည် စသည်တို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ရည်ညွှန်းထား ၏'ဟု ပြုစုသူကိုယ်တိုင် အမှာတွင်ဆိုထား၏။

- ကိုယ်တိုင်အယ်ဒီတာလုပ်နေသော တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ကလေးငယ် သစ်အများအပြား၏စာမူများကို ဖတ်ရှုရာတွင် လိုအပ်ချက်များ တစ်ပုံတစ်ယို တွေ့ရှိလာရပါလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် စာရေးချင်သူများအတွက် စေတနာထားကာ ဤ 'စာရေးချင်သောသူများသို့'ဆောင်းပါးများကို ရေးသားပြုစုရင်း ၈၀၀၀ လိုက်သည်အခါ အဖိုးတန်စာပေကျမ်းတစ်စောင် ဖြစ်လာရပါ၏။

ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ထောင်းဆံ့သူ

၂၉

ပါဝင်သည့်အခန်းများမှာ-

- ၁။ စာရေးချင်သောသူများသို့
- ၂။ အကြောင်းအရာ
- ၃။ အရေးအသား
- ၄။ စာဖတ်နည်း
- ၅။ ဟန်
- ၆။ ဇာတ်ကောင်များ
- ၇။ ဝတ္ထုတိုနှင့် ဝတ္ထုရှည်
- ၈။ ဝတ္ထုများ
- ၉။ ရွတ်တတ် မြင်တတ်သောအကျင့်
- ၁၀။ အသေးစိတ်မူန်းချက်များ
- ၁၁။ စကားပြေနှင့်ကဗျာလင်္ကာ
- ၁၂။ ရှေးခေတ်ဇာတ်ဝတ္ထုများ
- ၁၃။ ဇာတ်လမ်းနှင့်ဇာတ်လိုက်
- ၁၄။ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုများ
- ၁၅။ ဆန်းကြယ်သောစိတ်ကူး
- ၁၆။ စိတ်ကူးစိတ်သန်း
- ၁၇။ စိတ်ကူးထဲမှ ဇာတ်ကောင်များ
- ၁၈။ သရုပ်မှန်နှင့်အာရုံခံဝတ္ထု
- ၁၉။ သရုပ်မှန်ဝတ္ထုကို စတင်ရေးခဲ့သူ ဟင်နရီဇီးလ်ဒင်း
- ၂၀။ ရုရှားသရုပ်မှန်ဝတ္ထုများ
- ၂၁။ ဝတ္ထု၌လိုအပ်သောအချက်များ

စသည်ဖြင့် အခန်း(၂၁)ခန်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။ စာရေးသားရာ၌ - သူ့သူငါငါ အတွေ့အကြုံရှိသော်လည်း စိတ်ကူးဉာဏ်မရှိ၍ တုံးတိတ် နိုင်ပုံ၊ အကြောင်းအရာရွေးချယ်ဖို့ လိုအပ်ပုံ၊ အရေးအသားပိုင်းတွင် သူတစ်ပါး နားလည်ရန် လိုအပ်ပုံ၊ စာဖတ်ရာတွင်လည်း ရွေးချယ်ဖတ်ရန်၊ ဆန်းစစ်ဖတ်ရန် အကြောင်းအရာကို ပေးစွမ်းနိုင်သည့်စာအုပ်၊ ဇာတ်ကောင်အလေ့အကျင့်ကို ဝေ နိုင်သောစာအုပ်၊ စာရေးချင်စိတ်ကို နှိုးဆွပေးနိုင်မည့်စာတို့ကို ရွေးဖတ်သင့်ကြောင်း ဖြင့် အခန်းတိုင်းပင် စာရေးချင်သူတို့ သိအပ်ရာရာပါဝင်ပါ၏။

'စာရေးချင်သောသူများသို့'စာအုပ်တွင် ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီးတို့၏ လက်ရာများ၊ 'စာပေဆိုင်ရာမိန့်ဆိုချက်များ' ကိုယ်တွေ့လမ်းညွှန်ချက်များသာမက မြန်မာစာပေဘဏ္ဍာတိုက်မှ စာပေရတနာတို့ကိုလည်း အခွင့်အလင့်တိုင်း တင်ပြ

ထားပုံမှာ အကျိုးကျေးဇူးကြီးလှပါ၏။

‘ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်သူများ’

ဤစာအုပ်သည် ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ရန်ပုံခွင်စာပေမှထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ် ဖြစ်၏။ ၁၆ ချို့၊ စာမျက်နှာ (၃၀၀) ကျော်ပါရှိသည်။

‘ကမ္ဘာကျော်သော်လည်း ဥဒါန်းမကျေနိုင်လောက်သေးသော အဖြစ်အပျက် များစွာဖြင့် ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်သူများ’ဟု ကြော်ငြာတွေ့ရ၏။

- ဒုခန်းပေါင်း ၁၉ ခန်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။

၁။ ယုံကြည်ချက်အတွက် အသက်စွန့်သူ တွေးခေါ်ရှင်ကြီး အာဒီမိဒက်စ် (သင်္ချာဗေဒနှင့် စက်မှုသိပ္ပံကိုစတင်တီထွင်ခဲ့သူ၊ လူသတ်သမားမိမိရေသို့ ရောက် လာချိန်တွင်ပင် မိမိယုံကြည်ရာအာရုံစိုက်နေသူ)

၂။ မုန်ကင်းတစ်လှည့်၊ ထင်းတစ်လှည့်ဖြစ်ခဲ့ရပြီးမှ မော်ကွန်းတင်ခံခဲ့ရ သော ဘိုအီးဟား(စပိန်အာဏာရှင်ကို တွန်းလှန်ခဲ့သော ဗင်နီဒွိုလားသူရဲကောင်း)

၃။ တပ်မှူးရိုလန်(ရှားလမ်းနားဘုရင်ကြီး၏ ရဲရင့်သောတပ်မှူး)

၄။ ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် သွေးဖြင့်ရေးခဲ့သော ကမ္ဘာကျော်ဝတ္ထု (တောင်ဝင်ရိုး စွန့်သို့ သိပ္ပံရေးရာများရှာဖွေရန်သွားရောက်ခဲ့သူ ကပ္ပတိန်စကော့)

၅။ လူမျိုးနှင့်တိုင်းပြည်(သို့ဟန်တွားအားသုတ်သင်၍ အုန်းဘောင်ခုံမိုင်း အား နန်းတင်ခဲ့သော မင်းကြီးရန်နောင်၏စွမ်းဆောင်ချက်)

၆။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း(အင်္ဂလန်နှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံများ ထွန်းကားလာပုံ)

၇။ နယ်စားကြီးများ၏တန်ခိုးအာဏာ ဆုတ်ယုတ်လာခြင်း

၈။ နှစ် ၁၀၀ စစ်ပွဲ(အင်္ဂလန်နှင့်ပြင်သစ်)

၉။ ယုံကြည်ချက်တွက် အသက်စွန့်သူဂျွန်ဘရောင်း(ကင်ဆပ်နယ်မှ ကျေးပိုင်ကျွန်ပိုင်စနစ်ကို တော်လှန်ခဲ့သူ)

၁၀။ ပြဇာတ်ရေးရင်း လွှတ်တော်အမတ်လုပ်ခဲ့သူ(အိုင်ယာလန်ဇာတ်သား ရွာရီဒင်အကြောင်း)

၁၁။ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးကို တပ်လှန့်ပေးခဲ့သူစာရေးဆရာကြီး(ဖော်လီ တ်ယားအကြောင်း)

၁၂။ အိုလွတ်လပ်ရေးသင့်အမည်ကိုပေးကာ လူတွေ့ကို မည်မျှစတေး ခဲ့ပြီလဲ(ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးတွင် ရေပန်းစားခဲ့သည့် မဒမ်ရိုလန်အကြောင်း)

၁၃။ အင်္ဂလန်မှ ဂဠုန်ဆရာစံ(အင်္ဂလန်မှ တိုင်ယာခေါင်းဆောင်သော လယ်သမားသူပုန်အကြောင်း)

၁၄။ ကုသိုလ်စစ်ထိုးသူ၏ဇာတ်လမ်း (အီတလီမှ ဘုန်းတော်ကြီး ဆာရိုနာ

တောင်ကင်းနှင့်ကြွေးကို တောင်သူ

ရိုလာအကြောင်း)

၁၅။ ယုံကြည်ချက်သည်ပင်လျှင်ကဗျာ(အင်္ဂလိပ်စာဆို သိုင်းဂျွန်အကြောင်း) ၁၆။ အသက်ချင်းပြိုင်ရသူနှစ်ယောက်(ရောမသမိုင်းမှ ဆီဆာနှင့် တရူး တပ်စ်အကြောင်း)

၁၇။ ရဲဘော်ယောအတွင်းခန်း (ရာထူးမှကျခြင်း တက်ခြင်းတို့သည် ဦးဘိုး လှိုင်အတွက် ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တို့သာ)

၁၈။ ဂျာမန်ဗိုလ်ချုပ်ရှမ်းမဲကိုလုပ်ကြံခဲ့သူ၏ ယုံကြည်ချက်(ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်အတွင်းမှ အဖြစ်အပျက်)

၁၉။ စေတနာမှအနိမ့်ဆုံးသောဘဝမှ အမြင့်ဆုံးသောဘဝသို့(မိနတ္ထ ပကာသနီမှ ဆရာဇီဝကအကြောင်း)

လေးစားဖွယ်အသက်တာနှင့် ကြွနိုင်မြင့်မြတ်သောစိတ်ထားများ တိုးပွားလာ စေမည့် စာတစ်အုပ်ဖြစ်ပါ၏။

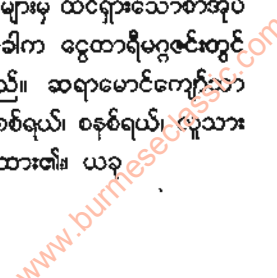
၈။ တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်ရဲ့ ဘာသာပြန်အုပ်စုနဲ့

တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်သည် ဘာသာပြန်လက်ရာများအများအပြားပင် ထွက် ရှိခဲ့၏။ များသောအားဖြင့် စစ်ဝတ္ထု၊ စစ်ရေးစစ်ရာတို့က များမည်ထင်ပါ၏။ ကမ္ဘာ့ကမ္ဘာင် စာပေတစ်အုပ်ဖြစ်သည့် ရှုရှားစာရေးဆရာကြီး ရှိလိုကော့၏ ‘တသိဉ် သိဉ်ခွန်’ကို မြန်မာပြန်ခဲ့၏။ ဖြူနီညိုပြာမဂ္ဂဇင်းတွင် အခန်းဆက်ပါခဲ့စဉ်က စောင့်ဖတ်ခဲ့ကြသည်။ အခန်းတိုင်းပင် သောမတ်စ်ဟာဒီစသော စာရေးဆရာ ကဗျာဆရာကြီးတို့၏ အဖွင့်ကဗျာလေးများ ပါရှိ၏။ လုံးချင်း(ပ)အုပ် စထွက် လာသည်။ ထိုအဖွင့်ကဗျာလေးများ မပါတော့မှ ထိုစာအုပ်နှင့် ရပ်သွားသည်။ နောက်အတွဲများထွက်လာသည်ကို မတွေ့ရ။

‘အတွေ့အမြင်စာစောင်’တွင် ဆရာရေးခဲ့သော ‘စာရေးဆရာနန္ဒမိတ်က စာရေးစားသော နန္ဒမိတ်ကိုဝေဖန်ခန်း’တွင် စာကောင်းပေးမွန်ပြုရချင်၊ ရေးချင် ပါလျက် ထုတ်ဝေသူအကြိုက် ဆုလွယ်နပ်လွယ်လုပ်နေရသည့် စာရေးဆရာ သူ့ဘဝကို ရင်နာနာဖြင့် မိမိကိုယ်ကိုဝေဖန်ခဲ့၏။

- တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ဘာသာပြန်လက်ရာများမှ ထင်ရှားသောစာအုပ် များကို လေ့လာသူများက ထောက်ပြခဲ့ကြ၏။ တစ်ခါက ငွေထာရီမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးဆရာ၏အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်များ ဖော်ပြခဲ့သည်။ ဆရာမောင်ကျော်သာ အကြိုက်ဆုံးစာအုပ်များတွင် တက္ကသိုလ်နန္ဒမိတ်၏ ‘စစ်ရယ်၊ စနစ်ရယ်၊ လူ့သား ရယ်’ None But the Brave စာအုပ်ကို ဖော်ပြထား၏။ ယခု

- မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်

- မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ
- ဂျပန်တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲ
- တတိယမီးကျည်တို့ ဖြစ်ကြ၏။

'မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်'

ဤစာအုပ်သည် Field Marshal William Slim ၏ Defeat into Victory ကို မြန်မာပြန်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

- ဤစာအုပ်ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာတွင် အင်္ဂလိပ်စာလုံး ၁၄ ပွိုင့်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၅၀၀ ခန့်ရှိ အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ၄ ကျပ်တန် မြန်မာဝတ္ထုတစ်အုပ်ဖြစ်ရန်ပြန်ရသည်မှာ လက်ဝင်လှကြောင်းဖွင့်ဟထား၏။

- မူရင်းစာရေးသူသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်၍ မြန်မာပြည်မှ စစ်ရှုံးနိုင်၍ ဆုတ်ခွာသွားရဖူးသလို ပြန်လည်ဝင်လာနိုင်သူ ဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်သည် စစ်ကြောင်းအသွယ်သွယ်ဖြင့် ဂျပန်ကိုတိုက်ထုတ်သည့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်၏ မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲများအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ရခိုင်စစ်မျက်နှာ၊ အင်္ဂလိပ်စစ်မျက်နှာတို့ကိုလည်း အမြွက်ဖူးတွေ့ရသည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၁၃)ရက်၊ ရန်ကုန်ကား ဂျပန်လက်အောက် ကျရောက်နေသည်။ ရန်ကုန်-မန္တလေးလမ်းက ပြတ်တောက်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်တပ်များ ပြင်ဦးလွင်သို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာနေသောအချိန် ...။

- မြန်မာပြည်သို့လာရောက်အမှုထမ်းရသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်မှူးတစ်ဦး၏ ကိုယ်တွေ့တိုက်ပွဲများ ...

- ပြည်တွင်းမြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်တစ်ခုလုံးကို ကွပ်ကဲနေသည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အလက်ဇန္ဒားသည် ဒီရေတက်သလိုတက်လာသည့်ရန်သူကို တားဆီးရန် အားထုတ်နေသည်။

- ဝီလျံစလင်းက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအား သတင်းပို့ရန်ရောက်၊ အသိတပ်မှူး ၂ ဦးတွေ့၊ စကော့နှင့်ကိုဝင်။

- စကော့က အမှတ်(၁) မြန်မာတပ်မဟာ တောင်ငူအနီး အခြေစိုက်ထားကာ၊ ပဲခူးရိုးမနှင့် စစ်တောင်းမြစ်ဝှမ်းမှတက်လာသည့် ဂျပန်တပ်တို့ကို ချေမှုန်းရန်။

- ကိုဝင်က အမှတ်(၁၇)တပ်မဟာ စစ်တောင်းတိုက်ပွဲတွင်အထိနားပြည်မြို့တောင်ဘက်၊ မိုင် (၃၀)အကွာတွင် ပြန်လည်စုစည်း နေရ။

- ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအလက်ဇန္ဒားက စလင်းအား အမှတ်(၁)တပ်ကို ပြန်ရန်တာဝန်ပေးပြီး အိန္ဒိယထွက်သွား။

- ဤသို့ဖြင့် မြန်မာပြည်၏စစ်မြေပြင်သည် သိမ့်သိမ့်ခါနေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ဤစာအုပ်၏ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် 'ကျွန်ုပ်နှင့်အောင်ဆန်း' အခန်း

တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်၏။

- မာရှယ်စလင်းနှင့် အောင်ဆန်း ဆွေးနွေးပွဲ
- အောင်ဆန်း အင်္ဂလိပ်စကား ကောင်းစွာပြောနိုင်ပုံ၊ ရိုးသားပွင့်လင်းပုံ၊

ရဲရင့်ပုံ၊ အချက်ကျကျပြောဆိုပုံများ။

- အင်္ဂလိပ်တပ်နှင့်ပူးပေါင်းကာ ဂျပန်ကို ပြန်တိုက်ပုံ။

ဝီလျံစလင်းက 'မြန်မာအမျိုးသားတပ်မတော်မှ တပ်ဖွဲ့များသည် ရန်သူ့ သတင်းကို ထောက်လှမ်းခံရသည့်လည်းကောင်း၊ ရန်သူ့အုပ်စုကလေးများကို ချေမှုန်းရာ၌လည်းကောင်း များစွာလက်သံပြောင်လှသည်။

- ကျွန်ုပ် အင်္ဂလန်သို့ခွင့်ပြန်နေစဉ် မြန်မာမျိုးချစ်တပ်မတော်မှ လူ ၄၀၀ ခန့်စီ အင်အားရှိသော တပ်ရင်း(၅)ရင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အမှတ်(၄) တပ်မကြီးနှင့်လက်တွဲလျက် ပဲခူးရိုးမမှ ဖြတ်ကျော်ဆုတ်ပြေးမည့်ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်နေလေသည်။ အောင်ဆန်းကား ပေးခဲ့သောကတိ တည်ခဲ့လေသည် ... ဟု ရေးသားတင်ပြထားသည်။

'မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲ'(၁၉၆၇ ဩဂုတ်ထုတ်)

ဤစာအုပ်သည်လည်း မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်ကဲ့သို့ပင် အင်္ဂလိပ်က မြန်မာ မြေပေါ်မှ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များအားတိုက်ပွဲဆင်သော အဖြစ်အပျက်များဖြစ်၏။

၁၉၄၄ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီ ၇ ရက်နေ့တွင် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း စစ်မျက်နှာတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲရန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစတီးဝဲက အမှတ် ၅၃၀၇ တပ်ဖွဲ့အား အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ၅၃၀၇ တပ်မသည် ဖောက်ဆဲ လီဒိုလမ်းမကြီးအတိုင်း တောတောင်များကိုဖြတ်ကျော်လျက် ဂျပန်ကိုတိုက်ရန် မြန်မာပြည်ရောက်လာသည်။

- မြစ်ကြီးနားတိုက်ပွဲနှင့် ပတ်သက်၍ မောင့်ဘက်တန်က ...

'ဗိုလ်ချုပ်ကြီးစတီးဝဲသည် ယခုအခါ မြစ်ကြီးနားကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ရန် အစီအစဉ်ချနေ၊ အမှတ်(၁၈) ဂျပန်တပ်မအား ဆက်လက်ချေမှုန်းရန်နှင့် တပ်ရင်း (၃)ရင်းစာမျှအင်အားရှိသော စစ်ကြောင်း(၃)ကြောင်းပါဝင်သည့် တပ်ဖွဲ့တစ်ခုအား၊ မြစ်ကြီးနားလေယာဉ်ကွင်းကို သိမ်းပိုက်ရန်အတွက် နော်ရီတောင်ကြားနှင့် ကုမုန်တောင်တန်းကိုချီတက်ရန် စိုင်းပြင်းလျက်ရှိ၊ ဤသို့ချီတက်ပြီး နောက် မြစ်ကြီးနားကိုသိမ်းပိုက်ရန်အတွက် တရုတ်စစ်ကူတပ်များကို လေကြောင်းမှပို့ပေးရန် ဖြစ်လေသည်' ဟု သူ၏မုတ်တမ်းတွင် ရေးထားသည့်အတိုင်း ...

- ကုမုန်တောင်တန်းကို ပင်ပန်းခက်ခဲစွာဖြတ်ခဲ့ပြီး တရုတ်တပ်မနှင့် ဂါလဟတ် အမှတ် ၅၃၀၇ တပ်ဖွဲ့မှ စစ်ကြောင်းများမြစ်ကြီးနားမြို့ကို တိုက်ခိုက်ကြပုံ

- မိုးမကျမီ အချိန်ကလေးတွင်မြစ်ကြီးနား၊ လေယာဉ်ကွင်းကို သိမ်းနိုင်ခဲ့

တက္ကသိုလ်နန္ဒာမိတ် သို့မဟုတ်

အသေးစိတ်တိုက်ပွဲများကို ဤစာအုပ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ် ဖတ်ရှုကြည့်နိုင်ကြပါ၏။

‘ဂျပန်တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲ’

SAGA of Resistance to Japanese Invasion စာအုပ်ကို

မြန်မာပြန်ထားသည်။

- ဂျပန်တော်လှန်ရေးတိုက်ပွဲသည် တရုတ်ပြည်သူလူထုနှင့် တပ်မတော်ကြီးက ကျူးကျော်သူ ဖက်ဆစ်ဂျပန်နှင့် လက်ဝေခံရုပ်သေးတပ်များအား သွေးခွေး မျက်ရည်တို့ဖြင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် တကယ့်ဖြစ်ရပ်များကို ဖော်ပြထားသည်။ ထိုတိုက်ပွဲများတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျပါဝင်ခဲ့သည့် ပြည်သူ့ စစ်သည်တော်များ၏ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်ရေးသားချက်များကို မြန်မာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ပုဒ်ချင်း ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတိုများဖြစ်၏။

- ဖျင်ရှင်တောင်ကြားလမ်းတိုက်ပွဲ၊ ယန်မင်းပေါက်လေယာဉ်ကွင်း ဝင်စီးခြင်း၊ မြင်းတပ်တိုက်ပွဲ၊ ရေခဲဖုံးသောကန္တာရ စသည်ဖြင့် ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုတိုပေါင်း (၁၄)ပုဒ်ပါဝင်ပါသည်။ (၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ တွင် ပြန်ဆိုပြီး ဟု ရက်စွဲတွေ့ရ)

‘တတိယမီးကျည်’

ရုရှားစာရေးစရာ V Bykov ၏ The Third Flare စာအုပ်ကို

မြန်မာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

- ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ရုရှားနှင့်ဂျာမန်တို့၏ တိုက်ပွဲကြီးကို ရှုထောင့်တစ်ခုမှနေ၍ အသေးစိတ် ချယ်မှုန်းဖော်ပြထားသည်။

- ရန်ပုံခွင်းစာပေမှ ထုတ်ဝေခဲ့ပေသည်။

အားသပ် ကားဝေး

ဆရာတက္ကသိုလ်နန္ဒာမိတ်၏စာတို့ကို ကျွန်တော် လက်လှမ်းတမီ အညွှန်းတင်ပြခဲ့ပါပြီ။ ဆရာ့စာစုစာရင်း မရှိသေး။ ဆရာ့စာအုပ်များ ရှာဖွေရခက်ခဲခြင်း ဖတ်ဖူးမှတ်မိနေသည့် စာအုပ်များပင် ရှာမရ စသည့်အခက်အခဲများစွာတို့ကြောင့် ထင်တိုင်းမပေါက်ခဲ့ပါဟု ဆိုပါရစေ။ သို့သော် ဆရာ၏စာပေအုပ်ကို အမြွက်ရှုမိတ်ဆက်ပေးနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါ၏။ အထူးသဖြင့် ဤစာမိတ်ဆက်တွင် လိုအပ်နေသည်မှာ ဆရာ့ဆောင်းပါးများနှင့် ဝတ္ထုတိုများကဏ္ဍပင် ဖြစ်ပါ၏။ နောင်သုတေသီများ၏ ဤ ‘ကျွန်တော်၏လက်လှမ်းတမီ’ တက္ကသိုလ်နန္ဒာမိတ် စာမိတ်ဆက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးကြရန် ပန်ကြားအပ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ်နန္ဒာမိတ် စာစုစာရင်းရှိလာသည့်အခါ လိုအပ်သည့်ဆရာ စာ

ကောင်ကင်းနှင့်ကြီးကို ထောင်းသု

၂၆၄

အုပ်များ သည်ထက်စုဆောင်းမိသည့်အခါ ဤစာစုလေးအား ထပ်မံဖြည့်ဆည်းလျက် ‘တက္ကသိုလ်နန္ဒာမိတ်၏ ၁၀နှင့်စာပေ’ဟူသည့်စာအုပ်ကို ပြုစုရန် ဆန္ဒပြုမိပါကြောင်း...။

ကြည်ရီင်

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ သင်္ကြန်အတက်နေ့။

